

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEADSTRONG LIKE US

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS
KRISTA & BECCA
RITCHIE

BOOK 6 IN THE LIKE US SERIES

İçindekiler

Başlık

Yazarlardan Bir Not

Karakter Listesi

Önsöz

1. MAXIMOFF HALE
2. FARROW KEENE
3. FARROW KEENE
4. MAXIMOFF HALE
5. FARROW KEENE
6. FARROW KEENE
7. MAXIMOFF HALE
8. MAXIMOFF HALE
9. MAXIMOFF HALE
10. FARROW KEENE
11. FARROW KEENE
12. MAXIMOFF HALE
13. MAXIMOFF HALE
14. MAXIMOFF HALE
15. FARROW KEENE
16. MAXIMOFF HALE
17. FARROW KEENE
18. MAXIMOFF HALE
19. FARROW KEENE
20. MAXIMOFF HALE
21. MAXIMOFF HALE
22. FARROW KEENE
23. FARROW KEENE

24. [MAXIMOFF HALE](#)
25. [FARROW KEENE](#)
26. [FARROW KEENE](#)
27. [MAXIMOFF HALE](#)
28. [MAXIMOFF HALE](#)
29. [MAXIMOFF HALE](#)
30. [FARROW KEENE](#)
31. [FARROW KEENE](#)
32. [MAXIMOFF HALE](#)
33. [MAXIMOFF HALE](#)
34. [FARROW KEENE](#)
35. [FARROW KEENE](#)
36. [FARROW KEENE](#)
37. [MAXIMOFF HALE](#)
38. [FARROW KEENE](#)
39. [MAXIMOFF HALE](#)
40. [FARROW KEENE](#)
41. [MAXIMOFF HALE](#)
42. [FARROW KEENE](#)
43. [FARROW KEENE](#)
44. [MAXIMOFF HALE](#)
45. [FARROW HALE](#)
46. [FARROW HALE](#)
47. [MAXIMOFF HALE](#)
48. [FARROW HALE](#)
49. [MAXIMOFF HALE](#)

[Sevgili Dünya](#)

[Teşekkür ederim!](#)

[Ayrıca Krista & Becca](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

HEADSTRONG LIKE US

BOOK 6 IN THE LIKE US SERIES

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHORS
**KRISTA & BECCA
RITCHIE**

Headstrong Like Us Copyright © 2019 by K.B. Ritchie
Birinci Baskı - Dijital

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, inceleme amacıyla kısa alıntılar yapabilecek bir hakem dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler, karakterler, olaylara veya kişilere benzerlikler, yaşayan veya ölü, tesadüfidir ve yazarların hayal gücünden kaynaklanır ve kurgusal olarak kullanılır.

Kapak görseli © Stocksy

Kapak görseli ©

Shutterstock

Kitap kapağı tasarımı Twin Cove Designs tarafından
yapılmıştır www.kbritchie.com

Yazarlardan Bir Not

Headstrong Like Us, Bizim Gibi Serisi'nin altıncı kitabıdır. Seri boyunca POV'lar değişse de -ve bu kitap Maximoff ve Farrow'un POV'larına dönse de- önceki romanlarda gerçekleşen olayları anlamak için seri yayın sırasına göre okunmalıdır.

Headstrong Like Us, Sinful Like Us'tan sonra okunmalıdır.

BİZİM GİBİ SERİSİ OKUMA SIRASI

1. [*Bizim Gibi Hasarlı*](#)
2. [*Bizim Gibi Aşıklar*](#)
3. [*Bizim Gibi Alfalar*](#)
4. [*Bizim Gibi Karışık*](#)
5. [*Bizim Gibi Günahkâr*](#)
6. [*Bizim Gibi Dik Başlı*](#)
7. [*Bizim Gibi Büyüleyici*](#)
8. [*Bizim Gibi Vahşi*](#)

Karakter Listesi

Bu listedeki tüm karakterler kitapta yer almayacak, ancak çoğundan bahsedilecektir.

Yaşlar, karakterin kitabın başındaki yaşını temsil eder. Bazı karakterler doğum günlerine bağlı olarak tanıtıldıklarında daha büyük olacaklardır.

HALALAR

Loren Hale & Lily Calloway

Maximoff - 23

Luna - 19

Xander - 16

Kinney - 14

KOBALTLAR

Richard Connor Kobalt & Rose Calloway

Jane - 23

Charlie - 21

Beckett - 21

Eliot - 19

Tom - 18

Ben - 17

Audrey - 14

MEADOWS

Ryke Meadows & Daisy Calloway
Sullivan - 21
Winona - 15

ABBEYLER

Garrison Abbey & Willow Hale
Vada - 14

GÜVENLİK EKİBİ

Bunlar Hales, Cobalt ve Meadows'u koruyan korumalardır.

Kitsuwon Menkul Değerler A.Ş.

Güvenlik Gücü Omega
Akara Kitsuwon (patron) -
27 Thatcher Moretti (lider) -
28 Banks Moretti - 28
Farrow Keene - 28
Quinn Oliveira - 21
Oscar Oliveira - 31
Paul Donnelly - 27

Price Kepler'in Üçlü Kalkan Hizmetleri

Güvenlik Gücü Epsilon
Jon Sinclair (lider) - 40s
O'Malley - 27
...ve daha fazlası

Güvenlik Gücü Alfa Price
Kepler (lider) - 40'lar
Bruno Bandoni - 50'ler
Tony Ramella - 28
...ve daha fazlası

Önsöz

4 1/2 YIL ÖNCE

MAXIMOFF HALE

ÇOK DÜŞÜNÜYORUM.

Yapmak üzere olduğum şeyi milyarlarca kez düşündüm. Bunu unutabilirim. Çünkü bu benim için çok kolay.

Evet, keşke...

Ama yine de burada öylece oturmak istemiyorum. Bilmiyorum... Onun yanına gitmemek istemiyorum. Bu daha kötü hissettiriyor, nedense.

Açık havada yanık turuncu bir battaniyenin üzerinde oldukça sert bir şekilde uzanıyorum. Philly'nin güzel bir parkında rahatlamaya çalışmakla berbat bir iş yapıyorum. Cidden çok güzel. Ekim havası keskin, gökyüzü pırıl pırıl, yıldızlarla kaplı. Çok uzakta değil, kız kardeşim Luna arkasına yaslanmış, bir gözü kapalı, parmağıyla takımyıldızların izini sürüyor.

Konuşan bir kara kedi büyük ekranda şaka yaparken kahkahalar çimenli tepenin üzerinden taşıyor. *Hokus Pokus bu* geceki Yeşilçam'da oynayacak. Halka açık bir etkinlik.

Kinney'nin doğum günü için "özel" bir film gösterimi yapma seçeneği vardı, ancak o her Ekim ayında şehrin ev sahipliği yaptığı halka açık park olayını yapmak istedi. Küçük kız kardeşimin on yaşına basmasını kutlamak için üniversiteden eve uçabildiğim için mutluyum.

Bu büyük bir dönüm noktası. On yaşındayım.

Harvard'da çok *eğleniyor* değilim.

Öğrenciler için büyük bir dikkat dağıtıcıyım. Ders sırasında beni çekiyorlar. Bazıları bütün saat boyunca ağzı açık ve kısa nefesli bir şekilde bakıyor. Bir profesör bana "İşimi yapabilmem lazım." dedi. Bana çalışma paketleri gönderdi ve dersleri atlamamı önerdi. Başka bir profesör sınıftan çıkmamı ve eve götürülen testleri tamamlamamı istedi. Eğitim için para ödeyen insanlara ders verme becerilerini engelliyorum.

Hâlâ bok gibi hissettiriyor.

Varlığımın birine zarar verdiğini bilmek bile.

En iyi üniversite deneyimini yaşamayı nasıl hayal ettiğimi düşünüp duruyorum: daha çok şey öğrenmek, felsefe derslerine girmek, bir takım için yüzmek, aşırı mutlu üniversite reklamlarında gösterdikleri gibi yeni insanlarla tanışmak.

Benim için olmadığını biliyorum. Son birkaç aydır, bu kadar acı verici derecede normal bir şeye sahip olamayacağımı yavaş yavaş fark ediyorum.

Charlie yanımda olsaydı belki daha kolay olurdu ama o umut da öldü. Cambridge'de yalnızım.

Philly'ye döndüğümde on bin kat daha fazla gülümsedim. Şu anda park aval aval bakan yabancılar, kameralı hayranlar ve paparazziler, metanetli korumalar ve ünlü ailemle tıklım tıklım dolu - her zamanki karışımım.

Benim normalim.

Ve Tanrım, bunu özledim. Garip bir şekilde, seni bile özledim. Gürültüyü, dünyayı. Alışılmadık hayatımın değişmezi.

Ama gözlerim dev ekrana yapışmış olsa da aslında 90'ların filmine dikkatimi vermediğimin *farkında* değilsiniz.

Devasa boyutta bir iç kriz içindeyim.

Bunun üniversite ile hiçbir ilgisi yok ve her şey annemin yeni koruması ile ilgili: onu düşündüğümü bilmeyen yirmi dört yaşındaki dövmele çok bilmiş.

Çok fazla.

Gözlerimi yavaşça kırıştırarak kapattım. Farrow Redford Keene için parkı taramamak için kendimi zorluyorum. Alfa, Omega ve Epsilon'un geri kalanıyla birlikte manzaraya *karışıyor*. Korumalar ailemden birkaç metre ötede battaniyelerin üzerinde dinleniyor.

Biliyorum çünkü zaten bir ya da iki kez baktım.

Baktığımı fark etmedi. Evet, umarım.

Sanderson cadıları beyaz perdeyi süslerken, Jane yanımdaki sarı kuru üzüm kutusunu yırtarak açıyor. En iyi arkadaşıma doğru eğildim. "Bu kötü bir fikir, değil mi?" Fısıldıyorum. "Şimdiye kadar yediklerimin en kötüsü mü?"

Janie iki parmağının arasına bir çikolata sıkıştırır. "Tam tersine, eski dostum. Korkunç olmaktan çok uzak." Gülümsemeye başladı. Farrow'a duyduğum devasa aşkı bilen tek kişi oydu.

Neredeyse gülümseyip inleyecektim ama midem altüst oluyor. "Belki de burada seninle kalmalıyım. Birbirimizi bir süredir görmedik." FaceTime'dan mesajlaşıyoruz ama Janie Princeton'dayken onu çok özledim. Memleket hasreti ona da bulaşmış.

Ayrıca gecenin büyük bir bölümünde battaniye gezintisi yaptık. Farklı aile gruplarına ayrılan küçük kardeşlerimiz ve kuzenlerimizle vakit geçiriyoruz.

Bir gazoz yudumlar. "Ben hep burada olacağım. Sonsuza kadar gitmiş olmayacaksın." Pastel mavi kol saatine bakıyor. "Tahminlerime göre, en fazla otuz dakika sürer."

Yüzümü buruşturuyorum. "Farrow'la *otuz dakika* geçirirsem kronik ajitasyondan öleceğim."

Sırıttıyor. "Yirmi dakika o zaman."

Başımı sallıyorum ve sırt çantamın askısını omzuma geçiriyorum. "Cela va durer une solide minute." *Bu tam bir dakika sürecektir.* "Daha uzun sürerse sedyeye ve kalp masajına ihtiyacım olacak."

Farrow'un Yale Tıp Fakültesi'nden mezun olduğunu hatırlamamaya çalışıyorum. *O bir doktor.*

Bana kalp masajı yapabilir. *Ağızdan ağıza. Düşünmeyi bırak.*

Koluma dokundu. "Artık gitmelisin." Jane sol tarafımıza bakıyor. Kocaman gövdesini büyük boy siyah bir kazağın içine gizlemiş olan anneme. Açılır kapanır çadırlara doğru gidiyor.

Ve koruması yol gösteriyor.

Farrow güvenlik ekibinden ayrılırsa ona yaklaşmak daha kolay olacaktır. Hızlıca (ama çok hızlı değil) ayağa kalkıyorum, kaslı omzumdaki diğer sırt çantası askısını ayarlıyorum.

Janie alkışlar ve cesaretlendirmeler arasında içkisini bana doğru kaldırıyor. "On se voit dans une solide minute." *Bir dakika içinde görüşürüz.*

El sallıyorum ve piknik battaniyelerinin üzerine yayılmış bedenlerin arasından geçiyorum, flaş ampullerinin tık tıkları zar zor fark ediliyor. Ben çok alışkınım

Kameraların sesi. Korumam Declan bir anda cisimleşiyor, çoktan ayağa kalkmış ve önümde duruyor.

"Moffy!" Tom ben geçmeden bileğimi yakalıyor, Luna ve Eliot da onun yanına çökmüş. "Bana fıstık ezmesi fincan getirebilir misin?"

"Ve biraz daha patlamış mısır," diye ekliyor Luna, bir gözü hâlâ kapalı.

"Evet." Annemin pamuk şeker standında sıra beklediği çadırlara bakıyorum. Farrow hayranları ona ulaşmadan onlarla konuşuyor. Tekrar kız kardeşime ve kuzenlerime odaklanıyorum. "Başka bir şey var mı?"

Hepsi kök birası istiyor.

Çok karmaşık bir şey değil, bu yüzden zihinsel notlar alıyorum.

En küçük dört kızla (Audrey, Kinney, Winona ve Vada) battaniyenin yanından geçerken, her birinin başına sevgi dolu bir el koyuyorum.

"Burada kal," diye yalvarıyorlar ve aynı anda benimle konuşuyorlar.

"Hemen döneceğim." Ama bir saniye daha oyalandım. Kinney'nin yanına çömelıyorum. "Hey, doğum günü kıızı."

"Hey." *Hocus Pocus*'u izlerken umursamaz bir ifade takınıyor. Gotik kıyafetinin (bağcıklı kollar, siyah şapka, savaş botları ve gerdanlık) resimleri çoktan internete düştü bile.

"Yiyecek bir şey ister misin?"

"Düşmanlarımla ruhları," diye mırıldanıyor.

Gülümsüyorum. "Bunun üzerinde çalışacağım." *Evde olmayı özledim.*

Omuz silkiyor, bana doğru dönüyor. "O zaman bir elma şekeri. Fındık yok." "Anladım." Daha fazla sipariş alıyorum, liste kabarıyor.

Ben ve Xander battaniyelerinin üzerinde memnun görünüyorlar. Bir küvet mısır patlağını paylaşıyorlar ve küçük kardeşim de mumya gibi giyinmiş olabilir. Paparazzilerden ve *senden* saklanmak için. Çünkü şu anda koyu renk güneş gözlüklerinin, beyzbol şapkasının ve kapüşonunun ardına gizlenmiş durumda.

En azından Kinney'nin doğum gününü kutlamak için geldi. Kız kardeşimiz, gelmediği takdirde mezar taşına "bok çukuru" yazacağı konusunda onu uyarmıştı.

Mola yerlerinden sonra, çimenli bir yamaçtan aşağı inip ikramlara doğru yürüyorum. Pamuk şeker kuyruğu yavaş ilerliyor. Babam anneme katıldı ve henüz ön tarafa ulaşmadılar. Şu anda birkaç genç, korumaları yakınlarda dolaşırken onlarla selfie çekiyor.

Farrow hayran etkileşimini gözlemliyor ve ben de onun zayıf kesimini ve yontulmuş MMA vücudunu süsleyen kafataslarına, korsanlara, gemilere, kırlangıçlara ve daha fazla mürekkebe bakıyorum. Siyah V yakasından yarım bir kafatası görünüyor, tüm varlığı cıgılık atıyor

Okul için fazla havalıyım. Boynundaki muhteşem dövmeli kanatlardan, burnundaki ve dudağındaki piercinge ve bembeyaz saçlarına kadar.

Birinci sınıf bir asi ve kural tanımaz gibi görünüyor. Benim ve solmuş kot pantolonumun, yürüyüş botlarımın ve yüzmekten kaslarımı şekillendiren düz gri kazağımın aksine. Duruşu bile rahat ve rahat, sanki bu iş dünyanın en kolay işiymiş gibi.

Ve bu kadar kolay olamayacağını biliyorum. Eve dönerken, Declan havaalanının dışında gözüne bir dirsek yedi. Yüzü hâlâ morarmış durumda.

Adımlarım tereddütsüz. Kararlı ve bir dakikadan kısa bir süre içinde Farrow benimle göz göze geliyor. Beni hızlı bir şekilde değerlendiriyor ve gülümsemesi geriliyor.

Ona doğru geldiğimi biliyor.

Yani, gerçeği saklamıyorum, ama Tanrım, o genişleyen gülümseme - yanaktan yanağa ulaşan ve fazla alaycı, fazla kendinden emin olan- beni çok rahatsız ediyor.

Sadece beş adım ötede kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ve vücudunun etrafından dolanırken bakışlarının bana takıldığını hissederek onun bulunduğu yerden geçiyorum. İnsanların elle daldırılmış elma şekeri için beklediği sırada, onun hemen yanında durmaya karar veriyorum. Tatlı koku etrafıma yayılıyor ve film burada daha boğuk. Tek istediğim Farrow'a bakmak. Ama aynı zamanda ona zor anlar yaşatmak istiyorum. Bana *kolayca* hissettirdiği gibi onu da kıvrandırmak...

Bir şey.

Başımı çeviriyorum.

Gözlerimiz tekrar buluşuyor ve elma şekeri çadırını işaret ediyorum.

"Ailem için yiyecek alıyorum."

Farrow kaşlarını kaldırır. "Ben sormadım." O bir pislik ve ben de tuhaf olmalıyım çünkü bana yaltaklanmaması hoşuma gidiyor.

Daha fazla gülümsüyor ve ensem ısınıyor. Yaşımı hissettiğim nadirdir ama onun yanındayken kendimi on dokuz yaşında hissediyorum.

Belki de bu iyi bir şeydir.

"Harika," diyorum kuru bir sesle. "Sana bir bok söylemedim o zaman."

Farrow anneme bakıyor. İşini yapıyor ve bu garip. Hâlâ onun bir koruma olduğu gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum. Başını bana doğru eğiyor. "Kesinlikle bir şey söyledin, kurt izci."

"Çok değil." Bu son notla sesim sertleşti. Kısa bir kahkaha atarak gözlerini deviriyor.

Çocukluk aşkımla konuşmak beynimin dörtte birini silmeye başladı.
Tüm yemek siparişlerinin olduğu yer. *Bunu yazmam lazım.*

Telefonumu bulmak için ceplerimi yokladım. Hay sikeyim. Telefonumu
Janie'ye bırakmıştım. "Bir şey mi arıyorsun?" Farrow dikkatini başka
yere verirken sordu

Annem ve benim aramda, çizgilerimiz aynı hızda ilerliyor.

"Sadece telefonum." Elimini gür saçlarımla arasında gezdiriyorum.
"Sorun değil. Nerede olduğunu biliyorum. Sadece bir liste yapmam
gerekiyordu."

"Bir liste," diye tekrarlıyor Farrow, çok eğlenerek, sanki tanıştığı en
tutucu, en iyi niyetli insan benmişim gibi. "Tabii ki bir liste yapacaktın."

Kafam karışmış gibi yapıyorum. "Çünkü seninle daha önce pek çok *liste* paylaştım."

Ağzında sakız var ve başka bir gülümseme yayılırken çiğnemeyi
yavaşlatıyor. O soğukkanlılığın timsali ve ben bunu ona *asla*
söylemeyeceğim. "Ben sadece senin liste tipi olduğunu kastetmiştim."

Harika. "Yani ben senden daha
hazırlıklıyım." Elini sallıyor. "Pek
sayılmaz."

Yüzümü
buruşturuy
orum.

Gülüyor.

Ona elimle işaret ediyorum. "Liste olmadan bir milyar yemek siparişini
hatırlamaya çalışın ve nasıl yapacağınızı görün."

Farrow kulaklığını düzeltiyor, kahkahası yumuşuyor. "Senden çok daha
fazlasını hatırlayabilirim." Ben itiraz etmeden o konuşuyor. "Bunları
yazmana gerek yok. Bana sadece yemek siparişini söyle. Sen ne unutursan,
ben hatırlarım."

Bu son kısım kulaklarımda tekrar tekrar çalışıyor.

Sen ne unutursan, ben hatırlayacağım.

Göğsüm kabarıyor ve yüzümü biraz öne çeviriyorum. "Dikkatini
dağıtmak istemiyorum dostum. Çalışıyorsun." Sıramın ilerisinde,
fotoğrafımı çeken birkaç genç kız görüyorum. Genelde hayranlarımla
yaklaşmasına aldırmam ama umarım beklerler. Böylece onunla konuşmaya
devam edebilirim.

"Dikkatimi dağıtmıyorsun, kurt izci."

Arkama bakıyorum.

Daha yoğun bir tempoda birbirimize bakıyoruz. Son zamanlarda o kadar
çok profesörün bana dikkat dağıtıcı dediğini duydum ki, sadece bunu

söylediğini duymak bile onun bilebileceğinden daha iyi hissettiriyor.

Farrow kaşlarını kaldırır. "Hem senin küçük listeni hatırlayabilirim hem de anneni koruyabilirim. Hiç sorun değil."

Benim küçük listem. Yavaşça göz kırpıyorum, kızgınlığım artıyor ama neredeyse gülümsüyorum da. Teklifini kabul edip etmemeyi düşünüyorum.

Daha *düine kadar* kapıcı doktorun oğluymuş gibi geliyor. En son gerçekten konuştuğumuzda, dikilmesi gereken bir kesik için babasını aradığımda Harvard'a gelmişti.

Yataktan açtım ve Farrow'un elinde bir sağlık çantasıyla orada durduğunu gördüm.

Bundan kısa bir süre önce, bir yaz partisinde yatta karşılaşmıştık. Çok az konuştuk ama bu etkileşim kalıcı olarak hafızalara kazındı.

Bu saliselik, dondurulmuş kare anları *sürekli* beynimde ve daha yükseğe tırmanmaya devam et. Şu anda olduğu gibi.

Bu an.

Farrow'dan kurtulamıyorum ve bu sadece fiziksel olarak ondan etkilendiğimden değil. Son zamanlarda ne zaman yıkılsam, o ortaya çıktı... ve ben onun kalmasını istedim.

Boşalan ciğerlerime güçlü bir hava üfleyen aynı duygular içinde yüzüyorum. Ama buraya Farrow'dan mecazi ya da gerçek kalp masajı almaya gelmedim.

O güvenlikten uzaktayken, bu benim şansım ve hayır, ona çıkma teklif *etmeyeceğim*. Ahlaki ve etik olarak, aile doktorumun oğlu ve annemin korumasıyla bu çizgiyi aşmayacağım.

"Ben hallederim," diyorum kesin bir dille. "Bana yardım etmene gerek yok." Göğsüm sıkışıyor.

"Emin misin?" Bakışlarını benden ayırmıyor. "Benim için sakıncası yok."

"Evet, eminim." Zeytin yeşili sırt çantamı çıkarıp ana bölmesini açıyorum. Sıra kısaldıkça öne doğru adım atıyoruz.

Gençler gitmiş, annemle babamı PDA modunda bırakmışlardı. Babam anneme arkadan sarılıyor ve ona ıslak bir pipi veriyor. Annem ciyakladı.

Gülümsüyorum, sevgileri bariz ve içgüdüsel. Küçük çocuklardan biri görseydi, "İğrenç" derdi. Ama ben sadece annemle babamın mutlu, sağlıklı ve birlikte olmalarından dolayı mutluyum.

Sırt çantasını karıştırıyorum ve zar zor başımı kaldırıyorum. Hay sikeyim. Genç kızlar ellerinde çikolataya batırılmış elmalarla bana doğru yaklaşıyorlar. Midem bulanıyor.

Sevgili Dünya, zamanlaman çok mu kötü? Saygılarımla, sersemlemiş bir insan.

Hayranları kötü hissettirmekten nefret ediyorum, özellikle de bu kızlar zaten oldukça kararsızken. Neyi yarıda kestiklerini bilmiyorlar ki. Tanrım,

Farrow'un da hiçbir fikri yok.

Kayışımı omzuma geri takarak, daha güvenle yaklaşımlarını sağlayacak kadar sıcak bir şekilde gülümsüyorum.

"Bizimle bir selfie çekebilir misin?" diye soruyor kırpılmış kazaklı kız.

"Evet, kesinlikle." Kollarım daha uzun olduğu için onun telefonunu tutuyorum. Onlar

Etrafımda toplanıyorlar ve ben birkaç fotoğraf çektikten sonra başları dönerek ve kıkırdayarak uzaklaşıyorlar.

Farrow bir sakız balonu üflüyor ve patlatıyor, ben onu tekrar tutarken sırt çantama bakıyor. Aklım ailemin sipariş ettiklerinin tam anlamıyla *yarısında kaldı*.

Birden fazla yolculuk yapmam gerekecek.

İçeriye karıştırıp birkaç felsefe kitabını eledim. "Sana bir şey iade etmek istiyordum." İçimde çığ gibi büyüyen bir sinir dalgası uçuşuyor. Katlanmış siyah bir gömlek bulup ona uzatırken daha soğukkanlı davranıyorum.

Siyah gömlek.

Kanayan burnumu marinanın rıhtımında durdurabilmem için yattan attığı. Hepsi Charlie ile yumruk yumruğa kavga ettikten sonra oldu.

Farrow elindeki gömleğe bakıyor ve kafasının karıştığını hissediyorum. "Bu senin gömleğin. Yaz partisinden-"

"Evet, hatırlıyorum." Kumaşı kayıtsızca arka cebine soktu. Gömleği kuru temizleme ya da katlama konusunda benimle dalga geçeceğini düşünmüştüm. İkisini de yapmadı. Onun yerine, "Sana söylediğimi unuttun." dedi.

"Ne?"

Gülümsüyor, titreyip duran bir gülümseme. "Yatta, gömleğin sende kalabileceğini söyledim."

Evet.

O geceki sözlerini unutamadım. Beynim ona çok takıntılı ama Farrow'a *her şeyi* hatırladığımı itiraf etmek istemiyorum. Benimle konuşurken elinde bira kutularıyla nasıl geri geri yürüdüğüne kadar.

Ona şimdi anlatmak ne kadar şaşırtıcı, dünyayı sarsan bir anım olduğunu pekiştirecek olsa bile.

Ve çok uzun süre kafamın içindeyim.

Açıklamaya ihtiyacım olduğunu düşünmüş olmalı ki, "Dostum, geri vermene gerek yoktu" dedi.

"Ben istedim. Artık annemin korumasısın." Sıranın önünden üç kişi uzaktayım. "Bunu saklamak doğru gelmedi. Ama teşekkürler, cidden." İğneleme yok, sanırım samimiyetimi duyabiliyor.

Farrow bir elini saçlarında gezdiriyor. "Rica ederim." Hava söylenmemiş bir şeyle geriliyor.

İkimiz de öne bakıyoruz.

Mikrofonuna, telsizine ve belinde kılıfında duran silahına kısık sesle konuşuyor.

O bir koruma.

Farrow Keene tıp kariyerini bırakıp bir parmak şıklatmasıyla yolunu değiştirdi ve işte buradayım, üniversitede perişan haldeyim. Yeni bir yöne doğru ilerleyemiyorum.

İçten içe, Philly'deki evime dönüp diplomadan başka bir şey peşinde koşsaydım daha mutlu olacağımı bildiğim halde.

Nefes alıyorum, ağırlıksız bir his içime doluyor.

Harvard'ı bırakacağım.

Soluma bakıyorum, neredeyse Farrow'a söyleyecektim. Ama o koruma görevine konsantre olmuş durumda ve ben sadece kafamın içindeyim.

Aileme odaklanıyorum ve üç karamelli elma alıyorum. Kredi kartımı çıkarırken arkama baktım. Farrow ailemle birlikte yokuş yukarı tırmanıyor.

Neden bilmiyorum ama gülümsüyorum.

MAXIMOFF HALE

MEVCUT GÜN

"Sayfayı çevirmeden önce dört saniye kadar bekleyebilir misin?" Nişanlıma sordum.

Farrow bana bir bakış attı. O bakışı bilirsiniz. Yüzlerce paparazzi fotoğrafında, neredeyse magazin sayfalarının *orta sayfalarında* görmüşsünüzdür. Kaşları kalkıyor ve gülümsemesi rahatsız edici, alaycı bir dalga halinde yavaşça genişliyor. Kim ne derse desin, işte gerçek.

Bana kafayı *takmış* gibi bakıyor. Evet. Ben de öyle düşünüyorum.

Çocukluk odamdaki turuncu halının üzerinde oturuyoruz, aramızda yerde açılmış bir cilt var.

"Farrow-"

Dövmeli elini sayfanın üzerine koyuyor. "Yüksek sesle dörde kadar saymamı ister misin kurt izci?"

Ağzım açık kaldı. "Bu kadar yüksek sayabiliyor musun?"

Bir kahkaha atıyor, neredeyse gözlerini deviriyor ama gözleri beni hiç bırakmıyor. Giderek büyüyen gülümsemesi kalbimin göğüs kafesime hızla çarpmasına neden oluyor. "Benden daha zeki olmayı o kadar çok istiyorsun ki." Beni bir kez daha gözden geçiriyor.

"Empedokles'in kim olduğunu bile bilmiyorsun," diye mücadele ediyorum.

"Kulağınızda kesinlikle bir Yunan filozofu var." Avuçlarındaki beyaz tebeşiri siliyor ve siyah boyalı duvarlara bakıyor. *X-Men* tebeşir çizimleri Farrow'un el yazısına yer açmak için yarı silinmiş ve lekelenmiş.

O haklı. Empedokles kulağımda. Diğer pek çok filozof, yapılacaklar listesi ve endişeyle birlikte, ama Farrow'un *rahat* tavrını takınmaya ve bu erken bahar öğleden sonrasında *rahatlamaya* çalışıyorum.

Kolumu kaslı omzunun üzerinden uzatıyorum ve gözlerim dudaklarına kayıyor.

Bilerek, sevgiyle gülümsüyor. "Seni öpmemi ister misin?"

"Hayır, *ben seni öpmek istiyorum*-"

Kısa mesafeyi kapatıyor, büyük eli keskin çene çizgimde ve aynı anda ani, sıcak bir güçle içeri giriyorum. Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve göğsü göğsümle birleşiyor. Başının arkasını kavriyorum, nabzım gümbür gümbür atıyor.

Hayatımın aşkıyla evleneceğim. Bir gün.

Bir gün.

Yakında.

Öpüşürken ve liderlik için oynaşırken ağzıma karşı gülümsüyor. Bileğiyle bacağıma kanca atmaya çalışıyor ama ben ağırlığımı ona veriyorum ve pazusunu daha iyi kavramak için güreşiyorum.

Ve sonra aniden kopuyorum - dudaklarımız birbirinden ayrılıyor. Islak bir şey baldırımı okşarken "Siktir," diye yemin ediyorum.

Bacağımdan aşağı salya akıyor.

Farrow gülerken ailemin yaşlı Basset Tazısı kucağıma atlıyor ve sanki az önce müthiş bir öpücüğü mahvetmemiş gibi kaygısız, aşırı neşeli bir şekilde havlıyor.

"Selam Gotham." Sarkık kulaklarının arkasını kaşdım ve Farrow'a baktım. "Kusura bakma dostum."

Gülümsemesi yavaşça kaşlarını çatmaya dönüşür. "Neden özür diliyorsun? Köpeklerden nefret ettiğim falan yok."

İlk başta, Gotham'la her top *getirme* oyununu köpeğin kaçması için oynadığını düşünmüştüm. Ama Basset Hound'un etrafında daha fazla bulundukça, topu attığında gerçekten *geri gelmesi için* onu eğittiğini fark ettim. Çünkü Gotham top yakalamada her zaman iyi değildi. Hatta Farrow onu ödüllendiriyor ya da sevmeye teşvik ediyor.

"Köpekleri sevdiğini biliyorum." Gerginim. "Sadece... çok fazla. Ve *çok derken*, tüm bunları kastediyorum." Çocukluk odamın etrafını gösteriyorum. Çizgi roman raflarını, ailenin köpeğini ve lanet olası Örümcek Adam yorganlı ikiz yatağı.

Orta boy bir yatak bile almadık. Bazı geceler havalı yatak şişiriyoruz. Diğer geceler, Peter Parker çarşaflarının altında yatağa sıkışıyoruz - *gençken* sahip olduğum çarşaflar. Her şey bir yana, yeni bir yatak almak önceliklerimiz arasında yer almıyor.

İkimiz için de.

Ama çocukluğumun geçtiği evde yaşamak garip.

Farrow'la burada yaşamak *Labirent* filmine inmek gibi ve ben sadece David Bowie'nin çıkmasını bekliyorum. Gerçeküstü. Tuhaf.

Rittenhouse-Fitler konağı iki haftadan kısa bir süre önce yandı. Sebebi hakkında hala bir haber yok: elektrik ya da kundaklama.

Neden olduğu benim için o kadar önemli değil. Hepimiz hayattayız. Herkes iyi ve yeniden başlamak için gerekli araçlara sahibim. Ancak Farrow'un güvenlik toplantıları, tıbbi çağrılar, genç yüzme eğitmeni olarak işim ve düğün planlaması arasında ekstra zaman bulmak daha zor.

Sadece birkaç çift yeni kıyafet aldık ve onları da yıkamaya atmaya devam ediyoruz.

Benim için kişisel alışveriş yapmaları için asistanları görevlendirmek istemiyorum. Kot pantolon, tişört ve *boxer-brief* seçmekten daha iyi işleri var.

"Bunaldın mı?" Farrow bir elini ağartıcı beyaz saçlarında gezdirerek soruyor. Kül kahverengisi kökleri iyice uzamış. Genellikle haftalar önce saç tellerini boyadığı yere kadar.

"Tam olarak değil." Yüzüm ısınıyor. Başımı sallıyorum.

Bunu bilseydi on altı yaşındaki yüzümün alacağı ifadeyi hayal ediyorum -Birisi, çabuk, zaman yolculuğunu icat etsin. Böylece ergenlik çağındaki benliğime, çocukluk *aşkım*la geçici olarak çocukluk evimde yaşadığım geleceği anlatabileyim. Ki o şimdi benim nişanım.

Belki de zaman yolculuğunun olmaması iyidir. Sanırım ölürdüm.

"Maximoff." Farrow elini yüzüme doğru salladı.

Tanrım. Birkaç kez göz kırptım.

Bana baktı. "Nereye gittin, uzay öğrencisi?" Rahatlığına rağmen endişeli görünüyor.

Dudaklarımı yaladım. "Sadece burada seninle olmaya tam olarak alışamadım." Ona elimle işaret ediyorum. "Ailemin çatısı altında yaşıyorum, tüm kardeşlerim yan odada. Kendimi daha genç hissediyorum ve yirmi üç yaşımdayım." Gotham bir köpek kemiğini koklamak için kucığımdan iniyor.

Farrow avuçlarına yaslanıyor. Sırıttıyor.

Kızarmış boynumu ovuyorum. "Sempatın için teşekkür ederim. Çok ferahlatıcıydı ve senden hiç beklenmeyecek bir şeydi."

Gülümsemesini benim için bastırmaya çalışıyor. "Sürekli gençlik yıllarına dönüyorsun-"

"Hayır," diye inkar ediyorum.

Sert sesi çok çekici. "On altı yaşındaki Maximoff'un benim için ereksiyon olması-"

"Seni hiç düşünmedim bile." *Bu acıttı.* "Şaka yapıyorum. Seni yatak odamın penceresinden itmeyi düşündüm."

Kaşları yukarı kalktı. "Dünyanı sarsmak için oraya süründükten sonra."

O bu işte çok iyi ama ben daha iyiyim. "Bir şey salladığını hatırlamıyorum." Yüzümü buruşturdum. "O sen miydin?"

Dudakları titriyor. "Her zaman ukalasın." Farrow ayağa kalkışımı izliyor.

Bu yaşam durumu geçici ama Farrow'un hayatımdaki yeri kalıcı. Ciğerlerime nefes aldırان şey bu.

Burada ne kadar kalırsa kalsın sorun değil. *"Birlikte olduğumuz sürece,"* dedi bana rahatlıkla. Umursayacağını düşünmemiştim. Farrow oda ve pansiyon konusunda her zaman az özen göstermiştir.

Gotham havlıyor ve ben de ahşap şifonyerimin üzerinde fazladan bir torba mama buluyorum, bir kase de Batman logolu yuvarlak yatağının yanında duruyor.

"Hâlâ Xander'ın ev işlerini mi yapıyorsun?" Farrow soruyor, her zamanki neşesi yerini daha fazla endişeye bırakıyor.

"Bu son kez."

Farrow inanamayarak yavaşça başını sallar.

Ben de kendime pek inanmıyorum. Ben onları almaya geldiğimde küçük kardeşimin ev işlerini aksatması çok kolay oluyor. Çöpü atmak, köpeği beslemek ya da oturma odasını süpürmek benim için sorun değil. Ben de burada yaşarken ev işlerini üstlenmek bana doğru geliyor.

Gotham'ın kâsesini doldurduktan sonra mama poşetinin ağzını kapatıyorum.

Farrow dosyaya uzanıyor ve bir sayfa çeviriyor.

"Bekle, dostum. Zarflar konusunda bir karar vermedik."

Elinin altındaki cilt kalın ve bu düğünü de planlayan en iyi arkadaşım tarafından yapıldı. Jane ona "*Şu ya da bu*" adını taktı. Temel olarak, düğünle ilgili bir sürü şey için iki seçenek listelemiş ve bizim de *bunu* ya da *şunu* seçmemiz gerekiyor.

Sadece benim için iki seçeneğe indirdiğinin son derece farkındayım. Böylece nevrotik beynim yirmi farklı masa düzenini görünce tam bir kuyruk dönüşüne girmiyor.

Ama Farrow böyle şeyleri fazla düşünmez. İçgüdülerine göre hareket ediyor ve ben kendimi sorgulamadığım bir içgüdüsel tepki verdiğimden bile emin değilim.

Farrow sakin, soğukkanlı bir şekilde, sanki bir yataın güvertesinde uzanıyormuş gibi, orijinal sayfaya geri döner. "Bak, bir karar verdik. Girdaplı zarfları sevdiğini söylemiştin."

"Ve bir saniye sonra, altın süslemeli olanların da harika olduğunu söyledim." Şifonyerden ayrılıyorum ve Gotham mamayı mideye indiriyor. Farrow'un yanındaki halıya oturduğumda gözleri benimkilerle çarpışıyor.

"Maximoff. Bu bir düğün davetiyesinin zarfı. Çoğu insan bunu yırtıp çöpe atacaktır. Karalama defteri yapanlar da süslü girdapları ya da altın yıldızlı kenarları olup olmadığını umursamaz. Bin dolarlık parfüm gibi kokup kokmadığını bile hatırlamayacaklar." Elini kalçama koyuyor ve bir şekilde nefes almak daha kolay oluyor. "Her şey mükemmel olacak diye bir şey yok."

Gözlerim onunkiler karşısında eriyor. "Senin için mükemmel olmasını dilemem o kadar kötü mü?"

Bakışları benimkileri okşuyor.

Ben de ekliyorum, "Düğününüzü daha çocukken hayal ettiğinizi söylemiştiniz. on üç."

Başını iki yana eğiyor. "Tamam, ama on üç yaşındayken hayalini kurduğum şeylerden bazılarını da istemiyorum." Başparmağını ve parmaklarını sayıyor. "Beş parçalı orkestra yok, kırmızı kadife pasta yok, Philly'de bir yer yok. Ve bunu sana sadece kendini daha iyi hissetmen için söylüyorum - ama Taco Bell'in her şeyi karşılamasını da istedim."

Gülümsemeye başladım. "Taco Bell'den nefret ettiğini sanıyordum." Kaşları kalktı. "Lanet bir tutkuyla."

"Babama söyleme." Tacolar onun can damarıdır, fast food restoranlarında bile.

Farrow elini uyluğumdan çekip kolunu sert sırtıma doluyor.

Bakışlarını tutuyorum. "Ben hiçbir zaman evleneceğimi düşünerek büyümedim ve senin bugünün hayalini kurmuş olman benim için çok önemli." O bunu biliyor. Beni senden bile daha iyi tanıyor. "Paparazziler, medya ve gökten yağın bilinmeyen faktörler arasında pek çok şey ters gidebilir ve eğer her şeyi mükemmel bir şekilde planlamazsak, her şey boka saracakmış gibi hissediyorum."

Farrow'un eli boynuma doğru kayıyor, başparmağı tenimde rahatlatıcı daireler çiziyor. "Ama şu var ki, sen yanımda olduğun sürece, kurt izci, düğün günümüzün mükemmel olmaması imkânsız."

Nefes veriyorum, bunu sindirmeye çalışıyorum. "Yani kaçacak mısın?" Ben de ona karşılık vermeye çalışıyorum.

Nefesini içine çekiyor. "Hayır."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Başına buyruk bir korumanın en geleneksel düğünü isteyeceği kimin aklına gelirdi ki?"

Dudakları kalktı. "Bu seni gerçekten şaşırttı mı?"

Başımı salladım. "Hayır." Farrow gençliğinden beri arkadaşlık ve *sevgi* arayışındadır ve müstakbel kocasıyla paylaşacağı aşkı kutlamak için can attığını rahatlıkla görebiliyorum.

O benim.

Beni biraz geriye itiyor.

Farrow'un dikkatini tekrar dosyaya vermesini izliyorum. "Jane bunu hafta sonuna kadar ona geri vermemiz konusunda ısrar etti. Ve bu hızla gidersen kurt izci, sen seksen yaşına geldiğinde o bu dosyayı almış olacak."

Hayal kırıklığı içinde

homurdanıyorum. Ama o haklı.

Haklı olmasından nefret ediyorum.

Tekrar ediyorum.

"Girdaplar o zaman," diyorum. "Onları beğendin mi?"

"Evet, biliyorum." Sayfayı çeviriyor ve beş farklı renk paleti ile karşılaşıyoruz. Farrow hemen bana baktı. "Nefes al."

Nefes alıyorum. "Bunun şu ya da *bu dosya* olduğunu sanıyordum. Neden burada beş seçenek var?"

"Muhtemelen Jane renklerin önemli olduğunu bildiği ve bize daha fazla seçenek sunmak istediği içindir." Farrow çoktan siyah bir Sharpie'nin kapağını

dişler ve iki palet üzerinde büyük bir X işareti - her ikisinde de kırmızılar var.

Ne istediğini biliyor. Bu hoşuma gitti.

Bu işi kolaylaştırıyor ve Tanrı'nın dürüst gerçeği, bu düğünü planlamak için koca bir yüzyıl ayırmak isterdim. Ama sıkı bir teslim tarihimiz var.

Aslında birkaç yıl içinde evlenmeyi planlıyorduk. Acelemiz yoktu. Sonra Jane ve Thatcher nişanlanınca her şey değişti. Sırf Farrow'la önce ben evleneyim diye en iyi arkadaşımın düğününü ertelemesini istemedim. Benim spot ışığımı çalma fikrinden nefret ediyor ve binlerce kez itiraz etsem bile Jane'i tanıyorum. Benim için onlarca yıl bekler. O böyle biri.

Onun beklemesini istemiyorum, bu yüzden Farrow ve ben düğün tarihimizi *bu* yıla, *bu* kışa almaya karar verdik.

Farrow koyu yeşili işaret ediyor. "Evet mi hayır mı?" Omuz silkiyorum. "Sorun değil."

"Bu senin de düğünün." Benim de bir katkım olsun istiyor.

Başımı sallıyorum ama bakışlarım kara tahta duvara kayıyor. Yaklaşık iki yüz karalanmış isim, neredeyse tavana kadar uzanan sütunlar halinde dizilmiş.

Midem düğümleniyor. "Davetiyelerin kime gideceği aslında daha az stresli." Konuk listemiz giderek büyüyor. Geniş bir ailem var.

Farrow'un üniversiteden ve tıp fakültesinden arkadaşları var. Benden daha fazla arkadaşı.

"Sence baban gelecek mi?" Ben soruyorum.

"Evet." Sharpie'yi parmaklarının arasında döndürüyor ama bakışları isim üzerinde: *Edward Keene*. "Ama muhtemelen daha çok profesyonel bir nezaket olarak."

Keşke babası da onu bir babanın oğlunu sevmesi gerektiği kadar derinden sevebilseydi. Sessiziz, tek ses Gotham'ın mama kemirmesinden geliyor, ve başka bir isme odaklandığımda dişlerim gıcırıyor.

Samantha Calloway

Benim mavi kanlı, sosyetik büyükannem, son zamanlarda bana ve Jane'e dikenden beter oldu.

"Sorun nedir?" Farrow bana soruyor.

"Empedocles." Yunan filozofunu tekrar gündeme getirdim. "Dedi ki, *'Doğada Sevgi ve Nefret denen bazı güçler vardır. Sevgi kuvveti, elementlerin birbirini çekmesine ve bazı elementler oluşturmalarına neden olur.*

ve Nefret'in gücü şeylerin çürümesine neden olur'. Ve büyükannemi düşündüğümde aklıma Nefret geliyor." Başımı birkaç kez sallıyorum. "Onun nefretinin düğünümüzü mahvedeceğinden endişeleniyorum."

Kaşları diken diken oldu. "Onu davet etmek zorunda değiliz. Kahretsin, onu orada istemiyorum bile."

"Ben de öyle, ama o annemin annesi. Ayrıca onu listeden çıkarıp kocası olan büyükbabamı davet etmek pek hoş karşılanmayacak. Ve bize o lanet kartı gönderdi." "*Nikahınızı dört gözle bekliyorum.*" yazıyordu.

Arkasına yaslanıyor. "Tembelce ve basmakalıptı. Yeğenim daha samimi olabilirdi ve ben onunla neredeyse hiç konuşmadım." Kendini yerden kaldırıyor ve siyah boyalı duvara yaklaşıyor. Hiç tereddüt etmeden yumruğunun yanıyla kızın adını siliyor. Farrow bana dönüp bakıyor. "Tamam mı?"

Başımı sallıyorum, daha güçlü nefes alıyorum. "Doğru hissettiriyor."

Farrow yere dönmüyor. Omuzlarını duvara dayıyor ve gergin görünüyor... gergin mi? Farrow kahverengi gözlerini bana dikmeden önce bakışlarını yarım saniye sürüklüyor. "Seni strese sokmak istemiyorum."

Kafam karıştı ve o yukarıda yükseldikçe ben aşağıda olmaktan daha çok nefret ediyorum. Bu yüzden ayağa kalktım. "Bir şey mi oldu?" Omuzlarım dikleşti.

"Hayır." Neredeyse gülümsüyor. "Bu senin kıyamet günlerinden biri değil." Duraksıyor. "En azından benim için değil. Ne düşüneceğinden tam olarak emin değilim."

"Sadece söyle, dostum."

Parmağındaki titanyum yüzüğe dokunuyor, sonunda benimkine takacağı yüzüğe. "Bir kış düğünü hayal ettim. Kar, soğuk. On üç yaşındayken, kiminle evleneceğimi bilmezken hayal ettiğim şeylerden biri de buydu." Gözleri kızardı. "Ama ben *seninle evleniyorum* ve senin güneşte var olma şeklin dünyanın en saf boku."

Göğsüm yükseliyor.

"Seninle yazın evlenmek istiyorum, kurt izci."

Yaklaşıyorum, gözlerimiz birbirinin üzerinde. "O zaman yazın evlen benimle."

Çoktan duvarın dışında duruyordu. Güçlü bir kucaklaşmayla birbirimize yaklaşıyoruz, göğüs göğüse, daha önce kimseyle hissetmediğim kadar derin bir kucaklaşma.

Vücudu her nefeste benimkiyle birlikte yükseliyor.

Bana bakıyor. "Emin misin?"

"Evet." Kaşlarım çatıldı. "Neden olmayayım ki?"

Tedirgin bir gülümsemesi var. "Kahretsin, farkına bile varmadın..." Bir süre bekler. "Bu boku planlamak için sekiz aydan *üç ya da dört* aya iniyoruz."

Yaltaklanıyorum.

Farrow görüyor. "Yapmak zorunda değiliz-"

"Gideceğiz," diyorum kararlılıkla. "Ben istiyorum." Hatta bir karar bile verdim. "Temmuz."

Ağzında bir gülümseme yayılıyor.

"Temmuz mu?" "Evet, senin için uygun mu?"

Beni öpüyor. "Kesinlikle." Üç ay sonra.

Hiçbir şey ters gidemez. Bu düğünün kusurları konusunda Farrow kadar sakın değilim. Eğer biri ya da bir şey feci bir kıyamete neden olmaya çalışırsa, Olimpos Dağı'na tırmanır ve oradaki tüm tanrıların boynunu kırarım.

Hiçbir şey ters gidemez.

FARROW KEENE

Maximoff'un yatak odasının penceresinin dışındaki dünya sabahın erken saatlerinde sessizdir. Korna çalan arabalar, şehir trafiği ya da Rittenhouse-Fitler konağında olduğu gibi sabahın köründe gelen saldırgan paparazziler yok. Ancak Philly'deki bu kapılı mahallenin de kendine has sorunları var.

Batıyorum.

Yavaş sızan bir hava yatağında. Ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten umurumda değil. Uyanmak ve güçlü iradeli uyuyan güzelle birlikte sönen merkeze itildiğimi fark etmek gibi avantajları var. Maximoff bana doğru yuvarlandı, oyulmuş pazusu karın kaslarımın üzerindeydi ve baldırı bacağıma dolanmıştı. İnek işi sarı-mavi bir Wolverine çarşafı aşağı atılmış ve bellerimiz boyunca yayılıyor.

Ani bir hareket olursa kıpırdanır. Onu uyandırmamaya dikkat ediyorum.

Maximoff'un boktan fırtınadan sonra daha fazla uykuya ihtiyacı var ve elimden gelse ona uykumu, enerjimi verirdim. Yapabileceğim en iyi şey çok nazik olmak ve oturmamaya çalışmak.

Sol kolum onun geniş omuzlarının altında ve ben onun altından kalkmıyorum. Sadece telefonumu yüzümün üzerine kaldırıyorum ve bazı günlük güvenlik görevlerini yerine getiriyorum. Sosyal medyadaki son gelişmeleri kontrol etmek gibi.

Yok.

Biletleri tükenen bir stadyum konserinde bayılan bir pop şarkıcısıyla ilgili trend haberler dışında - ki kendisi ünlü ailelerin bir parçası değil, bu yüzden ilgilim en alt seviyede.

Instagram'ı açıyorum ve başparmağımla akışımı kaydırıyorum.

Tanıdık bir yüze iniş. Donnelly kürek kemiğindeki Wawa logosu dövmesini gösteren aynalı bir selfie paylaşmış. Profiline tıklıyorum, biyografisi sadece bir dizi emojiden ibaret. Ama bu mavi gözlü utanmaz orospu çocuğunun 4,6 milyon takipçisi var.

Dudaklarım kalkıyor.

Fotoğrafına "kalp" atıyorum ve Oscar Oliveira'nın Buckingham Sarayı'nın dışındaki bir fotoğrafına ilerliyorum. Başlık: *bugün #SFO #KitsuwonSecurities*

Geçen hafta Londra'daydı. Hayranlarını ve paparazzileri müşterisinin yeri konusunda yanıltmak için sosyal medyayı kullanmayı en taktiksel korumaya bırakın.

Ben de onun resmine "kalp" atıyorum ve kaydırmaya devam ediyorum.

Quinn Oliveira'nın havlulu spor salonu selfie'sinin altına tek kelimelik bir yorum yazıyorum.

Ölü

Oscar'ın küçük kardeşine yorum bölümünde bok atıyoruz.

Donnelly: *Zevzekleri severim*

Oscar: *daha fazla havluya ihtiyacı var*

Thatcher ve ben hariç, Quinn'in - "Genç Aygır"- diğer Omega korumalarından daha fazla takipçisi var, şu anda 8.4 milyon.

Güvenlik konusunda çok şey değişti. SFO kamuoyunda popülerlik ve biraz da şöhret kazandığında, kişisel sosyal medyayı silmemiz söylendi.

Ancak Akara kısa süre önce kendi güvenlik şirketini kurdu ve hepimiz hiç tereddüt etmeden Kitsuwon Securities Inc. şirketine imza attık. Alfa'daki katı şerefsizleri ve Epsilon'daki yalakaları geride bıraktığım için çok mutluyum ama onlar hâlâ dikiz penceremizdeler, gözden ırak değiller.

Ailenin bazı üyeleri hala Price'ın Triple Shield Services şirketini kullanıyor ve sadece küçük bir grup Akara'nın yeni şirketini işe aldı

Bunlar: Maximoff, Jane, Charlie, Sullivan, Luna ve Xander. Altı müşteri.

Yedi koruma.

Yeni bir şirket yeni kurallar demektir. Akara kişisel sosyal medyayı onayladı ve SFO korumalarının çoğu kısa süre önce Instagram hesaplarını etkinleştirdi.

Ben de dahil.

Bazen sadece güvenlik dışında ne kadar ünlü olduğumu unutuyorum ama 61,3 milyon takipçi kesinlikle şöhretimi bir perspektife oturtuyor.

Gerçi Maximoff'un 102 milyonunun yakınında bile değilim ve beni her konuda geçmeyi sevdiğini biliyorum ama popülerlik yarışması kazanmaya çalışmıyorum.

İzlenmemiş Instagram hikâyeleri dizisine geri dönüyorum ve kaşlarım çatılıyor. Maximoff görmediğim yeni bir hikaye paylaşmış ve lanet olsun, buna tıklamak istiyorum.

Ona bakıyorum.

Derin nefesiyle göğsü inip kalkıyor, koyu kahverengi saçları dağılıyor ve vücut ağırlığı bana yaslanıyor. Onu uykusunda bile mutlu ve rahat görmek en sevdiğim şeylerden biri. Daha fazla gülümsüyorum ve dikkatlice telefonumun sesini en kısık ayara getiriyorum.

Telefonu yüzüme doğru kaldırıyorum ve hikayeye giriyorum.

Maximoff ekranı dolduruyor, saçları dün geceki duştan sonra ıslanmış. Bana kancayı taktı. Ve ikiz yatağının kenarında oturuyor. Bunu kaydettiği sırada banyoda olmalıyım.

Videoyu duymak için kulaklarımı zorluyorum.

"Herkes merhaba." Dudaklarında sıcak bir gülümseme beliriyor. "İyi dileklerin için teşekkürler. Hepimiz iyiyiz, söz veriyorum." Gözleri yumuşamıyor, sertleşiyor. "Yangından sonra bize gönderdiğiniz tüm giysi ve eşyalar için gerçekten minnettarım ama lütfen bunları yerel barınaklarınıza gönderin. Onların bizden çok daha fazla ihtiyacı var. Fazladan giysi ve malzemeleri nereye gönderebileceğinizden emin değilseniz, hikâyelerime göz atmaya devam edin ve bağlantılar için yukarı kaydırın."

Maximoff. Gözlerim havalı yataktaki ona kayıyor. O kadar saf ki, göğsüm ağrıyor. Hayranların bize postaladığı her şeyi Philly'deki bir barınağa verdi bile.

Onunla nişanlandığım için kendimi çok şanslı hissediyorum. Onun dünyasının tamamen bir parçası olmak ve çizgi roman takıntılı, tuhaf mı tuhaf ailesini ailem olarak kazanmak için - kahretsin, onun çocukluk evinde kalıyorum. Benimkinden daha sıcak ve koşulsuz sevgiyle dolu bir evde.

Maximoff Instagram'da çok çiğ ve kişisel davranmıyor. Yangının kimseyi etkilemediğini, hiçbir şeyi yok etmediğini, sadece konumumuzu değiştirdiğini düşünmek kolay olurdu

-Ama bu olanları hafife almak olur.

Dediğim gibi, Maximoff bacağını bacağıma dolamış durumda ve kaval kemiğindeki tahta oyma bıçak kabzasını ve deri kılıfını hissedebiliyorum. Cehennemden beri onu çıkarmadı.

Paranoyak değil ya da kimseden korkmuyor.

Taktik bıçağı ona 23rd doğum günü için Yunanistan'da hediye etmiştim ve yangın gecesi Audi'sinde saklıydı. Araba yanmış bir teneke kutu olsa da bıçak hayatta kaldı.

Maximoff birbirimize verdiğimiz küçük şeyler gibi ilişkimizdeki normal şeylerin çoğuna değer veriyor ve biz o evde çok şey kaybettik. Hayatta kalan tek şeyin bedenlerimizdekiler olduğu başka bir "kıyamet günü" için hazırlık yapmaya çalıştığından biraz endişeliyim.

Çünkü şehir evinden geriye kalanların çoğu o gece giydiklerimizden ibaretti. Jane'in kedileri ve birbirimizden başka bir şey almaya vaktimiz olmadı.

İkinci bir video klip oynatılırken telefonuma odaklanıyorum. Ekranda Maximoff kapıya doğru bakıyor, sonra kameraya bakıyor. "Bu *gerçekten* çok sinir bozucu adamla nasıl evlenmeyi planladığımı biliyor musun? Eminim şu anda banyoda beni kızdırmanın yollarını arıyordur." Gülümsememeye çalışıyor ama bana aşık olmuş gibi görünüyor.

Telefona bakıp sırtıyorum.

"Bana şans dile. İmzalıyorum, dost canlısı mahalle insanınız." Tam bir salak. Tam bunu düşünürken, odanın dışından sesler yükselmeye başlıyor.

Instagram'ı kapattım ve hareketsiz kaldım. Maximoff'un ailesini ayırt edebiliyorum. "Lo, *yapma*," diye yalvarıyor Lily.

"Ne yapacağımı sanıyorsun?" Lo karşılık verir, keskin kenarlı sesi yakıcı ve ısırıcıdır. "Sorun değil, Lil." diyene kadar rahatsız edici bir sessizlik geçer.

Maximoff aniden uyandı. Sesleri göğsüne inen iki kürek gibi.

Başını kapıya çevirdi, kaşları endişeyle çatılmıştı. Uzun zamandır anne babasının kavga ettiğini duymamıştım. Muhtemelen ben Lily'nin

bodyguard. Onlar bir saniye sonra barışan çiftlerdendir - ancak yoğunluk arttığında, katalizör neredeyse her zaman bağımlılıklarıdır.

"Bu iyi *değil*, Lo," diyor güçlü bir şekilde. Uzun bir sessizlik.

Lily tekrar konuşur. "Başka bir yerde konuşalım; Moffy ve Farrow'u uyandırmak istemiyorum." Ayak sesleri uzaklaşır.

Maximoff bana baktı. "Ne zamandır ayaktasın?" Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Senden daha uzun süredir."

Kızgınlığının altında sert bir şaşkınlık yatıyor. "Söyledikleri başka bir şeyi kaçırdım mı?"

"Hayır, bu kadardı." Ailesi için de endişeleniyorum ama her şey bugünü onlar için dünden daha stresli hale getirebilir.

Oturuyor, havalı yatak gıcırıyor ve altımızda dalgalanıyor. Dirseğimin üzerinde duruyorum. Batıyoruz ve o benim bedenime daha çok gömülüyor.

Sert bir elini göğsüme dayıyor ve avucundaki nasırları hissediyorum. Yüz hatlarımı inceliyor, dudağındaki piercing ve dağınık saçlarımla oyalanıyor.

Gülümsemem uzuyor.

Maximoff hayal kırıklığıyla homurdanıyor. "Kapa çeneni."

"Ben bir şey demedim, kurt izci." Başının arkasından kavrayıp onu öpmek üzereydim ama o önden gidip beni öptü.

Kısa ve daha alaycı - bu konuda gittikçe daha iyi oluyor. Saf bir özgüvenle ayağa kalkıp sönmekte olan şilteden güçle ve alışılmadık bir zarafetle inerken bakışlarım ona kilitleniyor. Bacağındaki bıçak dışında çırılçıplak, çırılçıplak. Yanlış bir adım atmadan ya da sendelemeden yere iniyor. Yatak onu zıplatmadı ya da sallamadı bile.

Bu o kadar kolay olmamalıydı ama Maximoff için zor şeyler ilk denemede daha doğal gelir. Bunu ona vereceğim.

Ben de ayaktayım ve siyah Calvin Klein boxer-şortumu çekiştiriyorum.

Maximoff gri bir çift giyer. "Annemle babamın sesi normalden daha kötü geliyordu."

Katılmıyorum. "Genellikle çözerler."

"Evet," diyor tam bir inançla. "Güçlüler." O odada daha fazla kıyafet arıyor, ben de telefonumu almak için havalı yatağa geri dönüyorum.

Babamdan gelen son mesajı kaçırdım. "Kahretsın."

Tıbbi çağrı: Sabah 9'da Birdsboro Taş Ocağı'nda. Ryke Meadows & Sullivan Meadows tırmanıyor.

Meadows ailesi ne zaman kaya tırmanışına çıksa, nöbetçi bir doktor bölgeye gidiyor ve Sulli eve geri taşındığından beri babasıyla birlikte daha fazla hızlı tırmanış yapıyor.

Bu beni Maximoff'tan sevdiğimden daha fazla uzaklaştırdı ama bana ihtiyaç duyulan yere gidiyorum. Ve bu ailelere yardım etmeyi seviyorum.

"Ne oldu?" Maximoff kollarını yeşil kazağının içinden çekiştirerek soruyor.

"Kaya tırmanışı için tıbbi çağrı." Siyah pantolonumu belime kadar çekiyorum ve şifonyerinin üzerinde güvenlik telsizimi buluyorum. Banks Maximoff için göreve gidemezse, Akara'ya karşı kendimi kaybedebilirim.

Banks Moretti ne zaman bir sağlık çağrım olsa benimle yer değiştirir. Yakın zamana kadar.

Kulaklığımı takıyorum ve mikrofon kablosunu ağzıma götürüyorum. "Farrow'dan Akara'ya, saat 9'da bir sağlık çağrım var ve Maximoff'un 9:30'da Philly Aquatic Center'da olması gerekiyor."

Akara telsizden cevap veriyor. "Banks bugün Sulli'nin görevinde, bu yüzden Maximoff'a yeni bir geçici görevli göndereceğim."

Çenem geriliyor ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Akara'nın yeni şirketinin sosyal medya avantajları olabilir, ama bu yeni şirketin dezavantajları da var. Price'ın firmasındaki geçici korumaların hiçbirini kullanamıyoruz. Yani 7/24 çalışan bir korumanın ekstra güvenliğe ihtiyacı olduğunda ya da görevden ayrıldığında daha az insan gücümüz oluyor.

Akara işle meşgulken, Banks'i Sulli'nin detayları için kullanıyor. Bu da Maximoff'tan geriye *yeşil* geçici askerler bırakıyor. Görevde olmadığımız zamanlarda hepimiz sırayla onları eğitiyoruz.

Mikrofonumu tıklıyorum. "Geçiciler şu anda ayakkabılarını bile zor bağlıyorlar." Sulli'ye hiç giydirmemişti.

"Elimdeki en iyisi bu, Farrow." Sesi özür diler gibiydi. "Burada benimle çalış."

Maximoff'la göz göze geldim.

"Sorun yok." Saçının bir kısmını düzeltmeye çalışıyor. "Birkaç saat kendi başıma idare edebilirim."

Dilimi azı dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, kızgıyım. Kendini koruyabileceğini düşündüğünü biliyorum ve Akara da tam olarak buna inanıyor. Ama Maximoff kolaylıkla başka bir çift deneyimli ele, eğitimli bir korumaya ihtiyaç duyacağı bir durumda olabilir ve eğer yalnızsa...

"Amcam tıbbi çağrısı alabilir-"

"Hayır." Maximoff pantolonunun düğmelerini ilikler. "Lanet olası bir sağlık çağrısını ekmiyorsun. Bugünkü yüzme dersini iptal edip seninle tırmanış alanına geleceğim."

Telsizimi belime takıyorum ve ona daha sert bir bakış atıyorum. "Bir sorunumuz var kurt izci, çünkü bu da olmuyor." İkimiz de inatçıyız.

Maximoff bana yaklaşıyor, adımları sarsılmaz ve kendinden emin. "Sadece iki saat. İyi olacağım." Bana derin derin bakıyor, kolunu omuzlarıma doluyor.

Bakışlarını tutuyorum. *Lanet olası işini yap, Farrow.* Ben bir koruma ve doktorum. İşim onu korumakla ailesini korumak arasında gidip geliyor ve böyle zamanlarda Maximoff'u ikinci plana atmak beni öldürüyor.

Onu çok seviyorum.

Maximoff, "Akara'ya çene gamzesi olan şu geçici kadını sorun," diyor.

"Popo çenesi," diye düzeltiyorum.

Gülümsüyor. "*Çene gamzesi.* Geçen sefer o kadar da kötü değildi."

Birkaç kez başımı salladım. *Tamam.* Mikrofonuma tıklıyorum. "Maximoff Butt Chin'i göreve çağırıyor." Maximoff sırtırken ben daha da sırtıyorum.

Göz kırıyor. "Özür dilerim dostum. İşitme problemin olduğunu tamamen unutmuşum."

Gözlerimi deviriyorum, ama dürüst olmak gerekirse, ona daha fazla endişeyle bakıyorum. "Bana ihtiyacın olursa, beni ara. Özverili Kurt İzci gibi davranıp tek başına acı çekme."

Güçlü bir şekilde başını sallar. "Seni arayacağım."

Maximoff'un ekibine ne zaman yeşil bir geçici atansa, kendimi karanlıkta bir dart atıp nişanlama saplanmaması için dua ediyordum gibi hissediyorum. Olunacak eğlenceli bir yer değil ve bugün şansımız yaver gitti diyebilirim çünkü ikimiz de geç bir öğle yemeği için Hale'lerin evine dönmeyi başardık.

Ama bir şey oldu.

"Kahretsin," diye küfrediyorum, sol elim Maximoff'u sabitlerken sağ elimde bir elma tutuyorum. Beni aynı güçle, aynı kuvvetle, aynı şekilde sabitlemeye çalışıyor. Sadece dirseğim sıvayı delip mutfak duvarında bir delik açıyor.

Normalde bu beni korkutmazdı. Maximoff'la güreşirken lambalara ve duvarlara çarpmam umurumda değil.

Ama kendi evimizde değiliz ve müstakbel kayınpederimin evini yıktığım için pek de heyecanlı değilim.

"Tamir edebilirim." Maximoff'un sert orman yeşili gözleri sıvanın üzerinde.

Dudaklarım kalkıyor, onun klor kokusu duyularıma doluyor. "Tamirci gibi davranman çok hoş."

"Numara yapmıyorum." Belimi bıraktı. "Garajda bunu düzeltmek için bir şeyler olmalı."

Kafama dank etti. "Daha önce duvarda bir delik mi açtın?"

"Evet ve bundan gurur duymuyorum." Ada tezgâhının üzerindeki hindi, jambon, ekmek ve sebzelerin yanından geçti. Biz sevişmeye başlamadan önce sandviç yapıyorduk.

Elimdeki kırmızı elmayı döndürüyorum. "Buradaki hikaye nedir?" Onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum, kasları esnemiş ve çenesi keskinleşmiş. Onu üzgün görmek hoşuma gitmiyor.

Burada yaşadığımız süre uzadıkça, istemeden de olsa onun çocukluğuna dair henüz gün yüzüne çıkmamış parçaları ortaya çıkarıyorum. Babamın evinde olsaydık benim de başıma gelirdi ama onun zaman kapsülünde sıkışıp kaldık, benimkinde değil.

Adem elması sallanıyor.

Maximoff'a gidiyorum. "O kadar kötü mü?"

Eli garaja açılan kapı koluna yapışmış. "Hep aynı şeyler. On dört yaşındaydım ve internette annemle ilgili bir şey okudum. Ne olduğunu bile hatırlamıyorum. Belki de babamı aldatacak kadar azgın olduğuna dair sahte bir söylentiydi."

Anladığım için yavaşça başımı sallıyorum. "Yani sinirliydin ve bir duvarı yumrukladın."

Ağır bir nefes çekti. "Sanki daha önce hiç duvara yumruk atmamışsın gibi."

Kahretsin, gülümsemem yüzümü öldürüyor. "Tıpkı benim gibi olmak istiyor."

Maximoff bana iki orta parmağını göstermek için tokmağı tutmayı bırakıyor ve kapıya daha fazla dayanıyor.

O kadar yakınım ki elimi tahtaya, geniş omzunun hemen üstüne koyuyorum. Gözlerimiz güçlü bir şekilde kenetlendi. Bir sonraki vuruşta daha ciddi. "Gençken alçıya yumruk atmazdım," diyorum ona. "Vuracak başka şeylerim vardı, odamdaki boks torbası gibi."

Bunu düşünüyor. "Geriye dönüp baktığımda, havuza atlamalıydım. En iyi stres gidericiydi."

Onu sanki yüzmek için doğmuş gibi suda hızla ilerlerken hayal ediyorum ve gülümsüyorum. "Geçmişi değiştirmek istemen çok kötü."

"Neden?"

"Çünkü o zaman duvardaki bir deliğe nasıl yama yapılacağını bilemezsin." Sanki beni bir konuda yenmiş gibi gülümsüyor. "Yani ben daha iyi bir tamirciyim."

Kaşlarımı kaldırıp ona el sallıyorum. "Göreceğiz bakalım." Elmayı ısıyorum ve topuz için beline uzanmaya başlıyorum. Ama bakışları başka yöne kayıyor ve ağzı kapanıyor. *Nereye gittin sen?*

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarının nasıl sıkılaştığını fark ediyorum. Neredeyse yüzünü buruşturuyor, ayrıca güçlü bir cepheye harç koyuyor gibi.

Bir lokma meyveyi yutuyorum. "Ne düşünüyorsun, kurt izci?"

Başını bir kez sallıyor. "Yakında evleniyoruz ve senin *hiç* duvara yumruk atmadığını bilmem gerekirdi."

Kaşlarımı çatıyorum ve nabzım bir anlığına yükseliyor. Endişelendim, korkmaya başladı. "Seksenli yaşlarımızda hâlâ ortaya çıkaracağımız bazı şeyler var. Bu beni tanımadığın anlamına gelmez Maximoff. Ya da tam tersi." Eli ensemi ısıtırken çenesini kavırıyorum. "Beni *herhangi* bir erkeğin tanıdığından daha iyi tanıyorsun. Sen benim insanımsın."

Göğsü bir nefeste çöküyor. "Aynı şeyi hissettiğimi biliyorsun." Başımı sallıyorum ama emin olmak için soruyorum, "Korkmuyorsun değil mi-"

"Hayır," diyor güçle. "Tanrım, eğer istediğin buysa yarın mahkemeye gider ve seninle evlenirim."

Bu bizimle ilgili ve ben bu törenin her yönünü dikte etmeye hazır değilim. "İstediğin bu mu?" Daha önce de kaçmakla ilgili şaka yapmıştı. "Sadece adliyeye gitmek mi?"

Elini boynumdan indiriyor ve parmağındaki siyah tungsten yüzüğe dokunuyor. Yunanistan'daki nişanımızdan beri o yüzüğü o kadar sık ovuşturuyor ki, sanki benden bir parça ona yapışmış gibi. Ve bunun ne anlama geldiğini ve ne ifade ettiğini korumaya çalışıyor.

İnatçı aşkımız, birlikte geleceğimiz.

Maximoff başını önce yavaşça, sonra daha hızlı sallamaya başlar. "Hayır. Annemle babamın sahip olduğu şeyi, tüm töreni istiyorum ve bir düğünü organize edebileceğimi bilecek kadar çok hayır etkinliği düzenledim, özellikle de Janie'nin yardımıyla. Ama hayır işleri için hep basın etrafta olmasını istedim. Düğünümüz için paparazzileri lanet olası Ay'a uçurmayı ve bütün gün kraterleri videoya çekmelerini tercih ederim." Göğsüne dokunuyor. "Medyadan kaçmak aktif olarak yapmadığım bir şey. Kafanı duvara vurmak gibi bir şey."

"Biliyorum."

Başını sallıyor. "Bu yüzden zaman zaman adliye daha kolay görünüyor. Ama benim istediğim bu değil."

Anlaşıldı. "Medya için endişelenmeyin. Güvenlik her şeyin üstesinden gelecektir ve Philly'de kalmayacağız." Yurtdışına gidersek paparazzilerin bizi takip etmesi ve bize ulaşması daha zor olur. Dürüst olmak gerekirse, Maximoff'a dünyanın en normal, en romantik törenini yapmak için can atıyorum.

Bunun benim için mükemmel olmasını istediğini biliyorum ama ben de onun için doğru olmasını istiyorum.

Garaja girip eski bir iş istasyonunu karıştırıyoruz. Maximoff'un bir yerlerde olduğundan emin olduğu alçıpan çamuru ve derz macunu arıyoruz.

Çömelip ahşap dolabı açıyorum ve elmadan bir ısırık daha alıyorum. Lily ve Lo işten gelmeden önce bu deliği kapatmayı çok isterdim. Maximoff'la ne kadar masumca takıldığımızı tam olarak bilmiyorlar.

-Oğulları kaç kere benden daha iyi güreştiğine inanıp beni duvara yapıştırmaya çalıştı. Bunlar sadece ikimizin arasında olan anlar. Ve ailesinin çılgınca, aşırı sonuçlara varmasını istemiyorum.

Küfür ettim ve sinirden duvara vurduğum gibi.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Kırmızı bir boya kutusunu kenara itiyorum ve gözlerim iri bir magazin dergisi yığınının odaklanıyor. En arkaya itilmiş. *Kahretsin.* Hale ailesini daha çok önemsiyorum.

(kan bağımlı olan akrabalarım bile) ve sanki birileri okumamaları gerektiğini bile bile dedikodu dergilerini istifliyor gibi görünüyor.

Kamuoyu algısına takılmak sağlıklı değildir. Ben de o yollardan geçtim, hayatıma giren ve ilişkiyi eleştiren anonim trollerden nefret ediyorum. Bu şöhret markası, kolayca yapışıp sülük gibi yapışabilen bir toksisiteyi sürdürüyor. Ve en son isteyeceğim şey de bu zehirli şeyin kardeşlerinden birine bulaşmasıdır.

Maximoff çekmeceleri karıştırmakla meşgul, metal aletler şingirdiyor ve ben *Celebrity Crush*'in muhtemelen doksan küsur sayısını çıkarıyorum.

"Nereden buldun bunları?" Maximoff gazeteleri görür.

"Şurada." Elmamla dolabı işaret ediyorum ve en üstteki sayıların üzerindeki tarihleri okuyorum. "Bunlar yeni."

"Ne kadar yeni?"

Bir sayı sallıyorum. "Bu geçen hafta basıldı."

Yanıma geldi ve elimden kaptı. Aşırı koruyucu, ağabey moduna giriyor. Ailesine olan sevgisi her zaman son derece seksi olmuştur. Ve burada dürüst olacağım: bu bende ondan çocuk sahibi olma isteği uyandırıyor.

Çok kötü.

Onu hızlıca süzdükten sonra ayağa kalkıyorum. "Kız kardeşlerin ve erkek kardeşin bizim için dergi fotoğraflarından bir kolaj yaptılar." Ona Noel hediyesini hatırlatıyorum.

"Yapılmış, geçmiş zaman gibi. Bu magazin dergileri yeni." Bir tanesini açıyor.

"Yangında yandı," diyorum gerçekmiş gibi ama hava ağırlaşıyor. Kardeşlerinin bize hazırladığı son Noel hediyesini kaybettik: benim ve onun çerçeveli bir kolajı. Çok şirin bir şeydi. "Başka bir tane yapıyor olabilirler."

"Bu resimlerin hiçbiri kesilmemiş."

"Henüz değil," diyorum ona. "Ve eğer biri bunu gerçekten saklamak isteseydi, dergilere internetten göz atmaz mıydı? Geride kanıt bırakmazlar."

"Basılı olanlarda farklı makaleler var..." Bir sayfaya parıltılı bir bakış fırlatıyor.

Yanına yanaştım ve manşeti okudum. Çene kaslarım seğirdi.

LUNA HALE BİR GECEDE ÜÇ GİZEMLİ ERKEKLE ÖPÜŞÜRKEN GÖRÜLDÜ! SEKS BAĞIMLISI ALARM!

Maximoff öfkeyle, "*Lanet olsun*," diye küfreder.

Babasının kırmızı Bugatti'sine fırlatmadan önce gazeteyi elinden alıyorum. Ve makaleye göz gezdirdim. "Bu iki gece önce New York'ta oldu."

Burnu alevlenir. "Eliot ve Tom'la bir kulübe gittiğini bilmeliydim." Ailesi hakkında magazin haberlerinden nefret eder.

"O on dokuz yaşında. Sen onun bakıcısı değilsin." Daha fazla göz gezdiriyorum. "Resimler gerçek gibi görünüyor ama çok grenli." Luna kesinlikle üç farklı erkekle dudak dudağa. O kadar da seksi değiller. "Daha iyisini yapabilirdi." Kafamı kaldırıyorum ve Maximoff sanki çok fazla boya dumanı solumuşum gibi bana sertçe bakıyor.

Göğsümü işaret ediyor. "Tüm bunlardan gerçekten bunu mu anlıyorsun?"

Hayır. "Medya küçük kız kardeşine sürtük damgası vuruyor ve onun seks bağımlısı olduğunu ima ediyor. İnan bana, bundan en az senin kadar nefret ediyorum ama bu piçlerle savaşılamayız. Dergiler çoktan basıldı."

Maximoff başını sallar. "Manşetler onu rahatsız ediyorsa bununla tek başına uğraşmasını istemiyorum Farrow. Magazin dergilerini toplayan kişi o olabilir." Öğle yemeği için Superheroes & Scones'a gittiğinden kız kardeşine mesaj atmak için telefonunu çıkarır.

Genelde bu kadar sık aklıma gelmez ama İskoçya gezisinden sonra Donnelly ile yaptığım konuşmayı hatırlamaya başladım. Ona Luna ile birlikte olup olmadığını sordum ve o da her şeyi itiraf etti.

Donnelly, "Ona zarar *vermezdim*," diye vurguladı.

"Dostum, beni ikna etmek zorunda değilsin." Tek gecelik ilişkilerde nasıl olduğunu bilirim. Kadınlarla nasıl olduğunu biliyorum. Bir kızın üzerine yürümeyi düşünmeden önce bile onun üzerine yürümesine izin verirdi. "Luna Hale'le oraya gideceğini düşünmemiştim." Flört ediyordu, anladım.

Aslında ona kafa atarken, frene basacağını düşünmüştüm. Birincisi, onu hiç o kadar genç bir kızla görmemişim, o gençliğinden beri. İkincisi, Maximoff'un kızacağını biliyor ve Maximoff bana bağlı. Donnelly daha önce arkadaşlığımızı bu şekilde test etmemişti.

Yapacağına inanmamıştım.

Donnelly omuzlarını sıkıca silkerek, "Oldu işte," dedi. "Sadece bir kez oldu. Bana sordu." Tepkimi ölçmeye çalıştı. "Aramız iyi mi?" Endişesini hissedebiliyordum.

"Evet, biz iyiyiz." İkisi de yetişkin ama Maximoff'a aralarında bir şey olmayacağına dair güvence verdiğim için kendimi kesinlikle kötü hissettim.

bir şey açıkça yaptı.

Donnelly'i bundan daha iyi tanıdığımı sanıyordum.

Maximoff da Philly'ye döndüğümüzde Luna'yla konuştu. Görünüşe göre, ona bu ilişkinin "tek seferlik" bir şey olduğunu söyleyip durmuş.

Garajda gazeteyi kapattım ve arkadaşımı savundum. "Donnelly ona Manhattan'daki bir kulüpte üç gizemli adamdan daha iyi davranırdı."

Maximoff telefonunu arka cebine sokar. "O yirmi yedi yaşında. Babam onu öldürecek, Farrow."

Dergiyi yığının üzerine atıyorum. "Doğru."

"Ve Luna tek gecelik ilişkileri tercih eder. Donnelly ile tekrar birlikte olmak bile istemeyebilir."

"Evet," diyorum ama Donnelly için üzülüyorum. Luna'yla birlikte olmak için arkadaşlığımızı riske attıysa, ondan gerçekten hoşlanıyor olma ihtimali yüksek.

Alçıpan çamuru ve derz macunu bulana kadar beş dakika daha geçiyor ve mutfağa dönüyoruz. Ama artık yalnız değiliz.

"Farrow ve benim için başka bir kolaj mı yapıyordun?" Maximoff on altı yaşındaki kardeşine sorar. Hiç vakit kaybetmeden sert bir tavır takınır. Xander henüz kafasını dondurucudan bile çıkarmamıştı.

Garajdaki malzemeleri bir bar taburesinin üzerine koydum ve ayağımı basamağa dayadım.

"Ne?" Xander elini dondurucunun kapısına dayamış, kehribar rengi gözlerini benden ağabeyine çeviriyor. "Hayır, değiliz." Kaşlarını çatı. "Luna ve Kinney neden gideceklerini söylediler?"

"Hayır." Maximoff açık bıraktığı poşetlenmiş ekmeği bağladı. "Demek son zamanlarda gazete koleksiyonu yapmıyorsun."

Xander başını sallar. "Hepsini Ocak ayında çöpe attım."

Nisan ayındayız. Sanat ve el işi yapmıyorlarsa, bu daha ciddi bir durum.

Maximoff şu anda resmen durduramayacağım ya da ezip geçemeyeceğim tam bir sorumluluk alma modunda. Mesaj atıyor ve tahminimce Kinney'e onun gazeteleri olup olmadığını soruyor. Şu anda okulda.

Xander bir Hot Pocket alır ve dondurucuyu kapatır. "Duvarı mı yumrukladın?" Ağabeyine bakıyor.

Bir ısırık elmaya gülümsüyorum.

Maximoff iyice sinirlenmiş görünüyor. İyi işti. "Farrow'du."

"Dirseğimdi," diye açıklıyorum. "Ve bir kazaydı."

Maximoff, "Güreşiyorduk," diye açıklıyor ve kardeşinin donmuş hokey diskini işaret ediyor. "Sandviç istersen bütün bu yiyecekler zaten hazır Summers."

"Teşekkürler, ama bu on kat daha iyi." Hot Pocket'ı mikrodalgaya atıyor, pişirme süresine basıyor, sonra tezgâha yaslanıp tırnağıyla oynuyor. "Peki... size bir şey sorabilir miyim?"

Sadece Maximoff'la konuşmamasına biraz şaşırdım.

Elbette Xander'a nasıl boks yapılacağını ve bazı temel MMA tekniklerini öğretiyordum ama daha önce benden "tavsiye" istememişti.

Aklında her ne varsa düğünün etrafında dönebilir. Bu daha mantıklı olur. Özellikle de henüz resmi olarak sağdıç ve sağdıç adaylarını seçmediğimiz için. Ama çoğunun düğüne katılacaklarına dair iyi bir fikri var.

Eğer Xander törenden çekilirse, Maximoff'a gerçekten zarar verir. Umarım konu bu değildir.

"Evet, elbette Summers." Maximoff ekmeği bırakır. "Bize her şeyi sorabilirsiniz."

Uzun kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Yani her hafta bir saat porno izliyorsam bu çok mu fazla?"

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Bu onun gittiğini düşündüğüm yol değil.

"Hiç sanmıyorum." Maximoff bana bakıyor, beni etiketliyor çünkü çocukluğunda eğlence amaçlı porno izlememiş.

Kardeşine söylemeden önce ona "Normal ergen davranışlarım için Tanrı'ya şükürler olsun" diyorum. "Porno oyununu fazla abartmıyorsun. Haftada bir saat çok az."

"Ne çok fazla?" diye soruyor bana, kardeşine değil.

Maximoff duvara yumuşak bir şekilde gülümsüyor. Sanırım genç kardeşinin bu bok için beni aramasından memnun ve ben de öyleyim.

"Şu anda miktar konusunda endişelenmene gerek yok," diyorum Xander'a. "Sadece kendine bir dizi soru sor." Elmamla ona işaret ediyorum. "Haftada bir saat porno izlemek hayatını engelliyor mu?"

"Hayır."

"Neden izliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Merak ettim ve nasıl olduğunu sevdim... bilirsin. Bana hissettirdikleri." Boynu kızarıyor.

"Porno'yu bir şeyden kaçınmak için mi kullanıyorsun?" Son bir soru daha soruyorum. "Hayır."

"İşte böyle. Porno kullanımının sağlıklı." Elmamı ısırđım.

Teşekkür etmek için başını sallıyor, mikrodalga bip sesi çıkarıyor ama Hot Pocket'ını almak için bekliyor. "Ayrıca, yarın o şeye gidemem."

Yavaşça çiğniyorum. "Doğum günü partimi mi kastediyorsun?" Maximoff'un kardeşlerini ve birkaç kişiyi yarınki Superheroes & Scones'a davet ettim. Sadece gösterişsiz bir şey olsun istedim. Zorluk ya da büyük bir anlaşma yok.

"Evet, o. Ben gidemem."

Maximoff Xander'a kaşlarını çatır. "Neden olmasın?"

Uzun bir iç geçirdi. "Çünkü ikinizle birlikte çalışarak ve boks yaparak *çok* fazla kas yaptım ve paparazzilerin bu konuda peşimi bırakmamasından bıktım." Terazı taklidi yaparak ellerinin üzerinde seçenekleri tartıyor. "Ya artık antrenman yapmayacağım ya da yarın insan içine çıkmayacağım ve ikinci seçeneği seçtiğim için mutlu olmalısınız."

Maximoff kardeşine eliyle işaret eder. "Geçici çözüm: Daha bol kıyafetler giyebilirsiniz."

Xander Hot Pocket'ını kapar ve mikrodalgayı kapatır. "Hayır, bunu aştım, Moffy. Sikimi yalayabilirler." Çıktı, ben de gülmek için kendimi zor tuttum.

Maximoff kardeşinin geçtiğı kapıya sertçe bakar. "Medyaya orta parmak mı gösteriyor yoksa inzivaya mı çekiliyor anlayamıyorum."

"Birincisi," diyorum. "Ve münzevilik bir kelime değil."

Tavana bakar, sonra cebini karıştırır. *Biri ona mesaj atmış*. Kaskatı kesilir. "Bunlar Luna ya da Kinney'nin gazeteleri değil."

Kahretsin.

Gözlerimiz aynı farkındalıkla çarpışıyor. Ya annesine ya da babasına ait olmalılar ve bu sabahki kavgalarından sonra, bu iyi bir şeye işaret etmiyor.

Maximoff, "Geçip gidecek," diye beni temin ediyor. "Her zaman öyle olur. Ne olursa olsun üstesinden gelebilirler."

"Evet." Kaşlarım kalktı. "Ama neler oluyor?"

Başını sallıyor, sonra donup kalıyor.

"Ne oldu?"

"Eminim Luna'nın seks bağımlısı olduğı dedikoduları yüzünden üzgündürler. Bu olmalı."

Sorabiliriz ama gerekmedikçe meraklı olmayı sevmiyorum. Onların özel işleri, kendi özel işleridir. Beni ilgilendirmez.
Maximoff sert bir dirençle, "Geçip gidecek," diye tekrarlıyor.

FARROW KEENE

"OSCAR! FARROW! PAUL!" Hayranlar ve paparazziler biz itişip kakışan kalabalığın arasından geçerken çığlık atıyor, kameralar yanıp sönüyor ve gecenin içinde parlıyor.

Hiçbirimiz İngiliz devlet adamıymışız gibi kibarca el sallamıyor ya da yabancılarla "en iyi arkadaş" rolü oynamıyoruz. Sanki Yale'e birlikte dönmüşüz, bar bar geziyor ve ortalığı karıştırmaya çalışan sarhoşlardan rahatsız olmuyoruz.

Hiç zorlanmadan bir dizi anahtarı cebimden çıkardım ve Superheroes & Scones'un vitrininin kilidini açtım. Bu melez çizgi roman kafesinin kapanış saatleri, burada gerçekten mesai dışı kalmayı düşünebileceğimiz tek zaman.

Boş dükkâna giriyoruz ve çığlıkları dışarıda bırakıyorum.

"Paul kim?" Oscar alnına sarılmış bir bandana bağlayarak şakalaşıyor.

Genişleyen bir gülümsemeyle gülüyorum ve Donnelly ona orta parmakla bir öpücük gönderiyor. Işıkları açıyorum. Kırmızı ve mavi vinil stantları, çizgi roman raflarını ve ürünleri aydınlatıyorum.

Ama başka bir manzara karşısında sessizleşiyoruz.

Gümüş büfe tepsileri kafenin bar tezgahında sıralanıyor ve havaya *kahvaltının* eşsiz kokusu siniyor. Gözlerim duygularla yanıyor.

Kurt izci.

Derin bir nefesle göğsüm kabarıyor. En sevdiğim yemeklerden oluşan bir ikramla beni şaşırtacak başka kimse yok. Daha gelmedi bile ama 29th doğum günümü şimdiden unutulmaz kıldı.

Oscar gülümser. "Seni şanslı piç."

"Kıskandın mı?" Dudaklarım kalkıyor ve ikimiz de Donnelly'nin yemek tepsilerine yaklaşmasını izliyoruz.

"Evet. Ciddi bir ilişki içinde olmayı özliyorum. Seks harika ve bulması kolay ama gerisi olmadan bir hiç."

"Yok artık." Hiçbir zaman karşılıksız ilişkilerden hoşlanmadım. Bazı insanlar için işe yarıyor ama benim için kesinlikle değil. Bir erkek arkadaşım olmasını seviyorum.

Ve Maximoff ile bir ilişki içinde olmayı *seviyorum*.

Oscar elini tezgâha uzatıyor. "Bana bir parça ekmek verecek bir kişi bile bulamıyorum ve senin adamın sana steroidli IHOP ısmarlıyor."

Donnelly, "Ekmeğine yağ süreceğim, dostum," diye şaka yapıyor. Bir kahkaha attım.

"Tost, Donnelly." Oscar sırtıyor. "Gidip Redford'un ekmeğine yağ sürebilirsin." Gözlerimi deviriyorum. "Beni akşam 9'daki komedi rutininden uzak tut. Bir dolarlık giriş ücretine değmez."

Gülüyorlar.

Oscar omzumu sıktı. "Bu doğru. Redford kapıldı."

"Ömür boyu." Donnelly sırtıyor ve sözleri içime bir tür güçle çarpıyor. Maximoff'la birlikte olmadığımız tek bir yıl, tek bir ay, gün ya da dakika olmayacak. Hayatta olduğumuz sürece onun ortağı olacağım ve bu beni kahrediyor.

Gözlerimi sildim.

Oscar bana gülümsüyor, ben de yumuşak bir kahkaha atıyorum. Evet, dürüst olmak gerekirse, böyle bir aşk bulup bulamayacağımı bilmiyordum ama o saf, sarsılmaz şeyi istiyordum. Ve tabii ki bunu bir gün arkadaşlarım için de istiyorum.

Donnelly büfenin kapağını açıyor. "Pastırma." Kapağı *tıkırdatarak* kapatıyor ve bir tane daha açıyor. "Benedict usulü yumurta. Muffinler. Kahretsin, süslü kreplerimiz de var."

Oscar ve ben sırtıyoruz ve tezgâha doğru gidiyoruz. Donnelly için "süslü bir krep" görünüşe göre meyve ve ufalanmış fındık içeriyor.

Tabakları ve çatal bıçak takımlarını alırsak, diğer insanların gelmesini beklemeyiz, çünkü bu rahat, rahat bir olaydır. Herkes istediği gibi gelip gidebilir. Ayrıca, hepimiz çekip gitme ihtimaline karşı yiyebildiğimiz zaman yemeye alışkınız.

Telsizler hala belimize bağlı. Kulaklığım bile hala kulağымda, sesi normalden daha yüksek.

Yeni şirketin personel sayısının az olduğu gerçeğine karşı tetikte ve uyumluyuz. Doğum günümde izinli olmam, müşterilerimizin "yeşil geçici" olduğu anlamına geliyor. Şanslı çöpü ben çektim ve Banks Moretti şu anda Maximoff'un ekibinde.

Akara'nın bana verebileceği en güzel doğum günü hediyesiydi.

Tabağıma sıcak çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve yulaf ezmesi koyuyorum. Artı, karışık meyve ve bir muz.

Bir kabine yerleştik: Oscar ve Donnelly bir tarafta, ben de onların karşısında bacaklarımı koltuğa uzatıyorum. Pencereye yaslanıp panjurları kapatıyorum ve bir su şişesine toz C Vitamini karıştırıyorum.

Daha önce Maximoff'la su merkezindeydim ama bir sağlık çağrısı aldım. Cobalt Malikanesi'nde streptokok salgını. Audrey ve Ben şu anda antibiyotik kullanıyorlar. Hastanedeki vizitelerim sayesinde kaya gibi sağlam bir bağışıklık sistemi oluşturdum ama yine de bazı önlemler almayı seviyorum.

"En iyi pastırma." Oscar bir şerit halinde çtırdıyor.

"Hayır, bisküviler daha iyi." Donnelly başparmağındaki jöleyi yalıyor.

Aralarına bakıyorum ve sinirlerim kaslarımı sıkıyor. *Kahretsin*, bu garip bir duygu. Azı dişlerimi gıcırdatıyorum ve su şişemi sallıyorum. Bu kadar sık sınırlanmam.

Sağdıcımın kim olmasını istediğimi uzun uzun düşünmeme gerek yoktu. Maximoff'la evlenirken yanımda kim duracak? Bu basit bir karar. Hatta kolay.

Sorun: Oscar ve Donnelly'den sağdıklarım olmalarını *istemek* ve birine bu etkinlik için diğerinden üstün olduğunu söylemek.

Bir bakıma, ikisinin de benim için ne kadar önemli olduğunu dışa vuruyorum. Arkadaşlığımızı hiçbir zaman büyük bir dramatik olay haline getirmedi. Ve sağdıcım olmadıklarını bilmenin ikisinden birini ne kadar inciteceğinden emin değilim.

İkisini de incitmek istemiyorum.

Ağzımı açıyorum.

Bang!

Pencereden kalktım. Sanki eller ya da dizler cama çarpmış gibiydi.

Oscar ve Donnelly de pencereye kartal gözüyle bakıyor ve ben de parmağımın ucuyla bir perdeyi aralıyorum. Dışarı bakan gençler yumruklarını renkli cama vuruyor. Biz dışarıyı görebilsek bile onlar içeriyi göremiyor.

"FARROW!" diye feryat ediyorlar. "FARRROOWWW!"

Perdeyi bırakıyorum ve akşam yemeği için kahvaltıya dönüyoruz. Ama yemek yerken hava gergindi.

"Daha da kötüleşecek Redford," diyor Oscar, önce kapıya sonra da bana bakarak. Benedict yumurtasını çatal ve bıçakla kesiyor. "*We Are Calloway* henüz yayınlanmadı bile."

İlk bölüm bu akşam premium kablolu kanalda yayınlanıyor. Belgesel diziyi burada izlemeyi planlıyoruz ve umarım Maximoff başlamadan önce Superheroes & Scones'a gelebilir.

İçinde olduğum görüntülerin çoğunu gördüm. Prodüksiyonla klipleri temizledim. Ama lanet olsun, Hales, Meadows ve Cobalt'larla birlikte televizyonda olmak garip olacak.

Çırpılmış yumurtaya yumuluyorum. "Çılgılık atan hayranlar umurunda değil." Onlar her zaman Maximoff'un dünyasının bir parçası oldular ve eğer bu saçmalıkla başa çıkamasaydım, birlikte olduğumuz kadar iyi olamazdık.

Oscar ve Donnelly bakışır.

Yumurtalarımı bir yudum suyla yıkadım. "Ne?" Kaşlarımı çatıyorum.

Oscar tuzluk ve biberliğe uzandı. "Donnelly bana *Out Loud Magazine*'in kapağında yer almanız için teklif aldığınızı ve bunu reddettiğinizi söyledi."

Donnelly'ye bakıyorum. "Dostum, bu paylaşılacak kadar önemli değildi." Portakal suyunu yudumluyor. "Ben heteroseksüel bir çocuğum-"

"Farkındayız."

"Ben de Oscar'ın bunun önemli olduğunu düşünebileceğini düşündüm." Oscar atlıyor. "Önemli, Farrow."

İnliyorum ve yumurtalarımı bırakıp cama yaslanıyorum. "İşte bu yüzden sana söylemedim. Bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getiriyorsun."

"Bunu yarım saniyeden fazla düşündün mü?" Oscar merak ediyor. "Yoksa sadece içgüdülerine göre mi hareket ettin - ki içgüdülerin açıkça *hayır* diyordu."

Ellerimi bir peçeteye siliyorum, göğsümde sıcaklık toplanıyor.

Maximoff'u seviyorum ve doxxed'lendikten ve mahremiyetim yok edildikten sonra bile medyanın ilgisinden memnunum. Hayatımda beni bu kadar korkutan çok az şey var ve ben de onlardan birine doğru hızla ilerliyorum.

Onlara diyorum ki, "Ben bir gey ikonu olmak istemiyorum. *Out Loud*'un ya da başka bir gey dergisinin kapağında yer almak da bu yönde atılmış dev bir adım. Toplumun sözcüsü olamam."

Eşcinsel olmak her zaman kimliğimin önemli bir parçası oldu, ancak kendimi tanımlarken ilk, ikinci veya altıncı şey değil. Bu benim bir parçam. Her şeyim değil. Ve bu dergiler ve halk, bildikleri *tek şey bu olana* kadar bu tek parçaya tutunacaklar. Tek gördükleri. Bunun olmasını istemiyorum. Ben cinselliğimden daha fazlasıyım.

Oscar bana "Kimse senden bütün bir toplum adına konuşmanı istemiyor" diyor. "Sadece kendiniz olmaya devam edin ve bu pek çok kişi için çok şey ifade edecektir."

"Tamam ama bunu bir dergiye kapak olmadan da yapabilirim."

Oscar başını sallar. "Elbette." Yumurtalarını kırıyor ve *emin olmanın* en kötü *emin* olma şekli olduğunu biliyorum. Sanki *haklısın Farrow* ama aynı zamanda çok *yanılıyorsun*.

Mağazanın yarısına kadar gözlerimi deviriyorum.

Çiğnemenin ortasında Donnelly, "Sen zaten benim gey ikonumsun." diyor. *Seni seviyorum* anlamına gelen bir el hareketi yapıyor.

Elimdeki peçeteyi yüzüne fırlatıyorum.

Donnelly sırtıyor ve bir avuç yaban mersinini bana ve Oscar'a fırlatıyor. Ben onlardan kaçıyorum ve mini bir yemek savaşı yapıyoruz.

Ortalık yatıştıktan sonra, "Yeni daireler nasıl?" diye soruyorum.

Akara, SFO için yeni yerler kiraladı. Oscar'ın New York'ta kendi stüdyosu var. Donnelly, Quinn, Banks ve Akara Philadelphia'da iki yatak odalı bir dairede yaşıyor. Thatcher ise hala Cobalt Malikanesi'nde Jane ile kalıyor.

"İnanılmaz," diyor Oscar. "Kitsuwon'a bir hediye sepeti gönderdim bile." "Gerçekten mi?" Ben soruyorum.

"Evet, ama içindeki bütün kurabiyeleri yemiş olabilirim. O fark etmedi."

Donnelly ve ben gülüyoruz ve kahkahalarımız aniden yüksek sesin altında kalıyor, *yakıcı çığlıklar*.

"Nişanlım burada," diyor Oscar.

Ağzım yukarı doğru kıvrılıyor ve çok geçmeden, Atlas omuzlarında bir dünyayı taşıyor gibi doğanın bir gücü içeri giriyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda kasları gevşemeye başlıyor. Göğsü, neredeyse ciğerlerimin genişlediğini hissedebileceğim bir nefesle yükseliyor.

Daha çok gülümsüyorum. "Bak rüzgar ne fırlattı."

Gözleri kızardı. Bunu bana söylediğini hatırlıyor. Yıllar önce bu dükkanda. Koruması olduğum ilk gün.

Maximoff boğazındaki bir yumağı temizler. "Bunu daha önce çok daha

seksi ve zeki birinden duyduğuma *yemin* edebilirim."

"Senin hayran kurguna benziyor." Pencereye yaslanıyorum. "Hafızanı canlandırmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diyor kendinden emin bir şekilde.

Lanet olsun.

Ona bir göz atıyorum, o da gelmek üzere ama dikkatimiz Banks'e kayıyor. 1.80 boyundaki koruma az önce kilitlediği kapıya doğru yöneliyor.

"Moretti, kalmıyor musun?" diye sordum.

Maximoff bunu da bilmediği için kaşlarını çattı.

"Yapamam." Banks ağzına bir kürdan sokar. "Akara Sulli'yi alıp buraya getirmemi istiyor. Maximoff ve onun arasında, klor kokusuna alışmaya başlıyorum."

Maximoff, "Gitmeden önce bir tabak alabilirsin," diyor.

Banks tereddüt ediyor. "Dışarı çıkmalıyım." Bana başını sallıyor. "Mutlu yıllar, dostum."

Teşekkür etmek için başımı sallıyorum ve o gittikten sonra bacaklarımı geri çekiyorum ve Maximoff yanıma oturuyor. Saçları nemli ve gri tişörtü karın kaslarını şekillendiriyor.

Ona doğru yaklaşıp çenesini kavriyorum, teni sıkı bir tıraştan sonra pürüzsüzleşmiş.

Öpüşüyoruz ve ben dudaklarından ayrılıp büfe tepsilerine doğru başımı sallıyorum. "*Gösterişsizliğin* tanımını gözden geçirmeliyiz."

Gülümsüyor. "Beğendin mi?"

Yana doğru eğilmeden önce gözlerim gözlerini okşuyor, çenem çenesine sürtünüyor. Ve kulağına fısıldıyorum, "Bayıldım." Onu tekrar öpüyorum. Duygular ciğerlerimi kabartıyor.

Tam arkama yaslanacaktım ki Maximoff siyah V yakamı yumrukladı. "Bekle dostum." Sesi alçak bir fısıltı gibiydi.

Bacaklarım kucağının üzerinde gerilmiş durumda. Güçlü bakışlarında endişe, korku ya da herhangi bir şey arıyorum ama şu anda o kadar da okunabilir değil. "İyi misin Maximoff?"

"Evet." Kolunu diz kapaklarıma dayadı ve fısıldadı, "Onlara sordun mu?" Bir *sağdıç* kutlamasına katılmayı bekliyor olmalıydı. Zaten dün Jane'den sağdıç olmasını istemişti. Gözyaşları, sarılmalar ve bir sürü *Fransızca* vardı. Hiç vakit kaybetmedi ve belli ki ben de bu konuda ayak sürüyorum.

Oscar ve Donnelly en iyi bekârlığa veda partisi yerleri hakkında sohbet ediyorlar. Yani kesinlikle gizlice dinlemiyorlar.

"Onlara sordum mu?" diye tekrarlıyorum ve nefesimi içime çekiyorum. "Henüz sormadım."

Alnında kırışıklıklar var. "Tanrım, gerçekten. Yara bandı yöntemini icat eden sen değil misin?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Bunu ben icat etmedim, hayır." Dirseğimi omzuna dayıyorum, ağızlarımız bir nefes kadar açık. "Bu beklediğimden daha zor."

Dudaklarına bakıyor. "Senin için hiçbir şey zor değil." Kaşları çatılıyor. "Yalnızca" -gözleri sikime kayıyor- "bilirsin, ne zaman yanımda olsan."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çünkü tüm gün boyunca sürekli bir ereksiyon halindeyim."

"Yani itiraf ediyorsun."

"Evet, ben öyle demedim, ukala." Arkama yaslanıyorum ve gömleğimi tekrar yumruklayarak beni daha yakına çekiyor. Gülümsüyorum ve kahvaltı tabağımı Maximoff'a yaklaşıtıyorum.

"Ama cidden, Farrow..." Sesi bir saniyeliğine kesiliyor. Ben etrafta dolanırken ve ahududuları parmak uçlarımda kaydırırken ellerimi izliyor.

Neredeyse gülecektim. *O çok kolay biri.*

Ters ters bakıyor ama gülümsemeyi de ihmal etmiyor. "Siktir." Sert boynunu döndürüyor, sonra bana fısıldıyor, "Bunun senin için büyük bir mesele olacağını fark etmemiştim."

"Arkadaşlıklarımı karmaşık hale getirmemeye çalışıyorum." Ona bakıyorum ve parmak ucumdan bir ahududu emiyorum. "Karmaşık olmayanları severim."

Hareketlerime bağlandı. Ama güçlü bir şekilde şunu söylemeyi başarıyor: "Ben karmaşık biriyim. Benden hoşlanıyorsun."

"Seni seviyorum," diye düzeltiyorum ve serçe parmağımdaki ahududuyu yiyorum. O da başını sallıyor.

"Sadece zor," diyorum tekrar. Maximoff haklı. O karmaşık bir dünyada yaşayan karmaşık bir adam ve ben her kaotik, yüksek hızlı saniyenin tadını çıkarıyorum. Arkadaşlıklarımı karmaşıklaştırmak için *neden* gergin olduğumu anlamıyorum.

Ama eminim en sevdiği filozoflardan biri ona cevabı söylüyordur. Gözlerini bana dikti. "Sana yardım edebilirim."

Yapabileceğinizi biliyorum. Ama mesele sadece yara bandını yırtmak değil. Sonrası da var. Bu yüzden fısıldıyorum, "Başka zaman. Sonra."

Tekrar başını sallıyor, kararlı tavrı onu rahatlatıyor. "Hale," diye sesleniyor Oscar.

"Vegas mı?"

Donnelly, "Evet mi, hayır mı?" diye sorar.

Sağdıç kim olursa olsun, SFO'daki tüm erkekler bekarlığa veda partimi birlikte planlamak istiyor.

Maximoff'a yakın duruyorum, eli elimde ve Maximoff boştaki eliyle tabağımdan bir parça pastırma alıyor. "Farrow'un bekârlığa veda partisi için Vegas'a gidebilirsiniz. Ama benimki yirmi bir yaşın altındaki ailem için daha uygun olmalı."

"Vegas yok o zaman." Oscar bunu atıyor. "Hepimiz iki partinin de aynı şehirde olmasını istiyoruz."

Maximoff aramıza bakıyor. "Tanrım, sıcaklık konusunda bu kadar endişeli misiniz?"

"Onlar yeşil," diye hatırlatıyorum ona.

"Başlangıçta bazı lanet hatalar yapmaları kaçınılmaz." Oscar kapı açılırken çatalından yumurta ve bisküvi yiyor.

Dükkânı ünlüler ve korumalar dolduruyor. Belgesel dizisinin baş yapımcısı Jack Highland, Akara'yı kucaklayarak selamlıyor. Oscar'ı, arkadaşı olarak beni endişelendiren bir şekilde Jack'e bakarken yakalıyorum.

Öne doğru dönüyor, gözleri bende.

Ona bir bakış attım. "Dikkatli ol." Jack heteroseksüel olduğunu söylemişti ve kırık bir kalbe giden yol heteroseksüel, ulaşılmaz bir adama aşık olmaktan daha hızlı olamaz. Oscar bu yola girmek isterse onun yanında olacağımı biliyor ama umarım bunu test etmez.

Oscar birkaç kez başını sallar. "Biliyorum, Redford."

QUICKSILVER & DATTOOS - yapım ekibi yeni sezonun 1. Bölümüne bu adı verdi. Eh, fena değil. Daha iyi olabilirdi; Wolf Scout & Yale Asshole da olabilirdi.

Maximoff bunu daha çok severdi.

Herkes Superheroes & Scones'un çatı katında kahvaltı tabaklarıyla takılıyor, gözleri monte edilmiş televizyonlara sabitlenmiş durumda. Yaptığım röportajları ve film randevularımı hatırlıyorum. Birlikte vakit geçirmek eğlenceliydi.

Maximoff, ve aslında medyanın çarpıttığı hikayenin benim tarafımı paylaşmak iyi hissettirdi.

Arkadaşlarımın böyle bir şansı yok.

Görüntülerin çoğu araba kazasından önceki Mayıs ayına ait. Toplum içinde çıkmaya yeni başladığımız zamanlar. Maximoff'un babası ve amcası egzersiz için ormanlık bir eyalet parkında koşuyorlar.

Yavaşlar.

Ve Lo gökyüzüne keskin bir bakış attı. "Benim bir sorunum var."

Sözleri çatı katındaki oksijeni emiyor.

"Ne demek istiyorsun?" Ryke alnındaki teri silerek soruyor.

Lo, "Ona aşık," diye karşılık veriyor. "Farrow oğluma aşık."

İçime oturdu. O anda bunu söyleyebilmesi. Kahretsin, bunu yüksek sesle kabul etmesi bile. Yanımda bir pufun üzerine uzanan Maximoff elini benimkinin içine kaydırdı.

"Moffy'nin de ona gerçekten aşık olduğunu biliyor musun?" "Hiçbir fikrim yoktu," diyor kuru bir sesle.

Ryke kollarını uzatır. "O zaman sorun ne Lo?

Senin hiçbir sorunun yok-"

"Var. Sana söylüyorum, var." Lo sinirli bir homurdanmayla alay ediyor. "Oğlumla erkek arkadaşının birbirlerini sevdiklerini fark ettiğimde ne düşündüm biliyor musun? *Tanrı'ya şükür* dedim. *Çünkü tekrar çuvalladığımda, Moffy Farrow'a sahip olacak. Vay be, oğlum aşkı bulduğu için mutluyum* diye düşünmem bile tam *beş* dakika sürdü. Bu beni ne yapar biliyor musun?"

İnsan.

Maximoff ayağa kalkıyor, ellerimiz birbirinden ayrılıyor. Tuğla duvarlı. Ayağa kalkıyorum ve onu birinci kata çıkan sarmal merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum. Çatı katında kimse konuşmuyor, bu yüzden arkamızdaki televizyonu net bir şekilde duyuyorum.

"Sen bencil bir piç değilsin, Lo."

Maximoff'un güçlü adımları var, ama ben onunla adım adım ilerliyorum. Büfe tepsilerinin yarısı boşalmış, pastırma ve yumurtaların kapakları yamulmuş halde bar tezgâhına ulaşıyoruz.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" O tezgâhın arkasına geçip bir bardak portakal suyu doldururken ben bir tabureye diz çöküyorum.

Bardağı yere bırakmadan önce güçlü bir yumruk atıyor. Ve sonra soruyor, "Bende bir sorun mu var?"

Neredeyse beni geri püskürtüyor. "Anlamıyorum."

Maximoff tavana bakıyor ve ben onda babasını görüyorum. Ama duygusal bir karmaşa içindeymiş gibi bakmıyor. "*Her şeyden sağ çıkabilirim*" diyen bir güç taşıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Babama kızmalı mıyım? Çünkü öfkeye yakın bile değilim. Sadece ona nasıl söylemek istediğimi düşünüyorum, sorun yok. *Haklısın, Farrow benim yanımda ve dünya yıkılırsa ikimiz varız.*"

Elimi onunkinin üzerinden tezgahın üzerine kaydırıyorum. "Senin hiçbir sorunun yok. Harika bir babası olan ve onu seven biri gibi konuşuyorsun." Yine de duraklıyorum, gözlerimiz ayrılmıyor. Sessizlikte dilimi dudak piercingimin üzerinde gezdiriyorum.

Kaşları çatıldı. "Sadece söyle, Farrow."

"Baban bir bağımlı. Oğluna karşı daha az sorumluluk hissettiğinde, bunun ona içmek için bir fırsat vermesi mantıklı." Doğrudum. "Sadece, yapabilirsek bile ona her şeyi halledebileceğimizi söylemenin akıllıca olmayabileceğini söylüyorum."

Maximoff bunu düşünerek uzaklara bakar. "Evet, belki."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirmek için elini bırakıyorum. Bu hareket dikkatini tekrar bana çekti ve ona şöyle dedim: "Belgesel dizisi ailenin normalde bilmediğimiz yönlerini görebilmemiz açısından tuhaf. Kahretsin, o görüntüler *aylar* önceydi."

"Filme çekilmek için imza attığına pişman mısınız?" Endişesi bana yöneldi. Çok hoş.

"Bir saniye bile olmaz,"
diyorum kolayca. Dudağı
kalkmaya başladı.

"Moffy?"

Başımız dönüyor.

Jane ona yaklaşır ve daha fazla insan kıvrılan merdivenden inmeye başlar. Bölüm bitmiş olmalı.

"Konuşabilir miyiz?" Jane parmaklarıyla oynar. "Çok uzun sürmez." Gergin görünüyor.

"Her şey yolunda mı?" Maximoff endişeyle sorar.

"Evet, *evet*." Ellerini kaldırdı, sonra bana döndü. "Farrow, seninle de konuşmam gerek." Bana *endişeyle* gülümsüyor ve bu Maximoff'u geriyor ve beni daha büyük bir soru işaretiyle *karşı karşıya bırakıyor*.

Bunun neyle ilgili olabileceğine dair bir tahminde bile bulunamıyorum.

Sonra da mahremiyet için bizi Superheroes & Scones'un daha küçük bir alanına yönlendirdi. Kreş. Maximoff'a gülümsedim.

Yüz hatlarıma bakıyor.

Kaşlarımı kaldırıp indiriyorum. "Benimle çocuk yapmak ister misin, kurt izci?" Nefes almayı bırakmış gibi görünüyor.

Bir kahkaha attım. "Rahatla, *rahatla*." Bir kolumu beline doladım. "Sadece seninle taşak geçiyorum. Bebekler hakkında konuşmak zorunda değiliz."

Çocuk istediğini çoktan kabul etti ama henüz derin bir tartışma yapmadık. Birlikte geleceğimiz söz konusu olduğunda, Maximoff her zaman eğitim tekerlekleri olan kişi olmuştur. Onunla evcil olmak için her aşamayı geçmeye hazırım.

Ama rahat olduğu ve üç ay içinde benimle evlenmeye hazır olduğu için şanslıyım. Asla işleri çok hızlı ilerletmek istemem. Özellikle de kontrolün onda olmasını seviyor ve büyük değişimlerden rahatsız oluyorsa.

"Aslında," diyor Janie. "Ben de sizinle bu konuda konuşmak istiyordum. Bebekler."

MAXIMOFF HALE

BEBEKLER.

Odayı tarıyorum, Jane'in az önce söylediklerinden başka milyarlarca düşünceye takılıyorum. Parlak renkler dört duvarı kaplıyor, çizgi roman panelli perdeler pencereleri gizliyor. Küçük masalar parkenin üzerinde duruyor ve oyuncak kutuları aksiyon figürleri, doldurulmuş Thor çekiçleri ve minyatür Kaptan Amerika kalkanlarıyla dolup taşıyor.

Burada pek çok güzel anım var.

Her gün kız kardeşlerime, erkek kardeşlerime ve kuzenlerime bakardım. Janie kardeşlerimize kitap okurdu. Ben de Batman Legolarını gizlice çıkarırdım ve saatlerce oynardık.

Annem bu dükkânı genişlettiğinde, sadece çatı katını eklemedi. Bir de kreş ekledi. Yani evet, bunu düşünüyorum.

Pazularım göğsüme yapışmış durumda. Kollar çapraz.

Jane ağırlığını kaydırıyor ve mavi tül eteğini düzeltiyor. "Gerçekten, bu sadece bebeklerle ilgili genel bir konudan daha fazlası." Saçmalıyor. "Konu çocuklar, özellikle de gelecekteki *çocuklarınız*. İkinizin arasında."

Eklemlerimin yağlanması gerekiyor çünkü başımı Farrow'a çevirdiğimde boynum *gıcırıyor*.

Eliyle ağzını kapatmış. Gülüyor mu yoksa kaşlarını mı çatıyor anlayamıyorum. Beni tepeden tırnağa değerlendiriyor.

"Az önce kocaman bir kalp krizi geçirdim," diye mırıldanıyorum ona nefesimin altında. Elini bıraktı. "Geçirmedin."

"Yaptım," diyorum inatla.

Bana doğru eğilip Jane'e bakarken fısıldıyor: "Ben doktorum."

Bu çok ateşliydi ve bunu ona belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Ve evet, Farrow'la şakalaşmak ciddi olmak için harika bir dikkat dağıtıcı. "Özür dilerim. Ne dedin sen? Sanırım kalp krizim kulak zarımı patlattı."

Gözlerini devirerek gülüyor ama Jane'e daha fazla odaklandığı için ses çabucak kayboluyor.

Mavi gözleri üzerimizde yumuşuyor. "Şimdi bebekler hakkında konuşabilir misin, Moffy? Bunu başka bir gün yapabiliriz."

"Hayır," diye kestim sözünü.

Gelecekte bir gün Farrow'la birlikte çocuk yetiştirmek istiyorum ama henüz bu konuya girmedik. *Şimdiye* ve düğüne odaklanırken buzdağının sadece yüzeyini sıyırdık.

Bir yandan Jane'e teşekkür etmek istiyorum. Çünkü içimde çocuklardan bahsetmek için aptalca bir heyecan duyan büyük bir parça var. Özellikle de yakında çocuk sahibi olma baskısı olmadan.

Aşık olmayı ya da evlenmeyi hiç hayal etmedim. Kendime böyle bir şans vermedim. Ama belki bir süreliğine Farrow ile çocuk sahibi olmayı hayal edebilirim.

Kolay görünüyor.

Basit.

Ve çok mutluyum.

"Çocuklar hakkında konuşabiliriz," diyorum

kendimden emin bir şekilde. Farrow şaşkınlıkla bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten." Jane'in söyleyecekleriyle ilgileniyorum. "Yarın bir çocuğumuz olacak değil ya."

Dudakları yukarı kalktı. Bu durumdan mutlu olduğunu görerek gülümsüyorum. *Bu iyi hissettiriyor.* Omzunu duvara yaslıyor ve Jane'e el sallıyor. Farrow benimle birlikte karanlıkta ve onun çok daha rahat olduğunun farkındayım.

Henüz kollarımı açmadım. Olur da kıyamet gününe doğru bir sapma olursa diye. Her şeye hazır olmak istiyorum.

Jane dudaklarından bir tutam saçı sıyrıyor. Bizi kreşe ilk getirdiğinde olduğundan daha az endişeli bir şekilde gülümsüyor. "İkinizi de çok seviyorum."

Göğsüm kabarıyor, ama bir gerilim ipine tutunmuş durumdayım. "Nous t'aimons aussi, Janie." *Biz de seni seviyoruz, Janie.*

Bir adım daha yaklaşıyor. "Eminim farkındasınızdır, aile kurma konusunda birkaç seçeneğiniz var ve ben size bir tane daha vermek istiyorum."

Ne söyleyeceğini ve ne teklif edeceğini biliyorum çünkü o benim en iyi arkadaşım, diğer yarım ve kızaran gözlerle birbirimize bakıyoruz. Duygular bizi kıyıya taşımaya gelen bir gelgit dalgası gibi kabarıyor; yıllar, dakikalar ve anlar bedenimi yıkıyor. Ve başka bir şey.

Zamanı aşan bir şey.

Sebepsiz ve anlamsız bir aşk.

Ve Jane bize "Bebeğini senin için taşıyabilirim" dediğinde en saf sevgi eylemlerinden birini hissettim. Eğer istersen taşıyıcı annen olmayı çok isterim."

Anında Jane'e sarılıyorum, kollarım omuzlarını sarıyor. Onun kolları da belime dolanıyor. Ona teşekkür etmek istiyorum, sadece benim için, *bizim* için bunu yapmaya istekli olması bile beni etkiliyor.

Vücudumun içindeki tüm o yumakları ifade etmek için kelimeler yeterli değil. Farrow'a bakıyorum.

Göğsü bunalmış bir şekilde inip kalkıyor ve çiğ gözleri tam olarak hissettiklerimi yansıtıyor.

Jane'den uzaklaşıyorum ve yanaklarından süzülen sessiz gözyaşlarını siliyorum.

"Ve" - lekeli yüzünü ovuşturuyor - "Farrow'un spermini kullanmayı düşünüyorsanız, yumurtalarımı bağışlamaktan çok mutlu olurum." Hemen ekliyor: "Açıkçası bu durumda anne olmaya çalışmıyorum. Ben daha çok bir teyzeyim, ama en azından yumurta donörüne tam güveniniz olur ve kuzen olarak Moffy ile bazı DNA'ları paylaşıyorum, bu yüzden neredeyse birlikte biyolojik bir çocuğunuz varmış gibi olur."

Gözlerim Farrow'da. Çünkü parmaklarını bembeyaz saçlarının arasından geçirmiş, sersemlemiş. Duvardan uzaklaşıyor, ben de Jane'den uzaklaşıyorum.

Ona sarılır ve çok içten bir şekilde "Teşekkür ederim" der.

Daha fazla gözyaşı dökmemek için burnunu çekiyor ve ona sıkıca sarılıyor. Gülümsüyorum ve anlaşılmayacaklarından endişe ettiğim bir zaman olduğunu düşünmek zor geliyor.

Ayrıldıktan sonra, "Thatcher biliyor mu?" diye sordum.

"Oui." Başını sallıyor. "Eğer ikinizin seğtiği şey buysa, o buna fazlasıyla razı." Ellerini bana doğru kaldırıyor. "Kesinlikle aceleye gerek yok. Karar vermeniz yıllar sürebilir ve her zaman *hayır* diyebilirsiniz. Ben sadece siz evlenmeden önce bu teklifi sunmak istedim." Farrow'a gülümsüyor. "Ve bil diye söylüyorum, bu duyuru senin doğum günü hediyen değil."

Derin bir kakhaha atar. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Cobalt, ama az önce bana verdiğin şey aşılamaz."

Gözyaşları parlayan gülümsemesine karışıyor. Parmaklarını uzun kirpiklerinin altında gezdiriyor. "Böyle düşünmene sevindim."

Janie'ye tekrar sarılıyorum ve fısıldayarak *teşekkür ediyorum*. Milyarlarca kez ve sonra kreşten ayrılıyor. Farrow ve ben yumuşak bir bakışla birkaç dakika, belki bir saat ya da daha fazla mahremiyet istediğimizi kabul ediyoruz ve sonunda bu minyatür plastik sandalyelere oturuyoruz.

Farrow bir Batman aksiyon figürünü eline alıyor, mürekkepli parmakları plastik eklemler ve pelerin üzerinde hassasiyet ve dikkatle hareket ediyor. "Babanın küçük çocukların DC oyuncaklarıyla oynamasına izin vermesine şaşırdım."

"İsteksizce. Anneme her zaman gelecek nesilleri saçma sapan şeylerle şımartarak onlara kötülük ettiklerini söyledi."

Farrow gülümser. "Babana benziyor." Kahverengi gözleri bana doğru kayıyor. "Ne düşünüyorsun, kurt izci?"

Kollarımı kalçalarıma dayıyorum, en küçük sandalye bile kığımın altında rahatsız ama bu odada Farrow'la daha rahat olamazdım. Güvendiğim ve sevdiğim bir adam. "İleride seninle çocuk sahibi olmak istiyorum ama *nasıl* olacağımızı pek düşünmedim. Şimdiye kadar." Bir elimi gür saçlarıminin arasında gezdiriyorum. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Nasıl çocuk sahibi olacağım?" diye tekrarlıyor.

"Evet, benden önce bile. Gençken ne yapmak istediğine dair bir fikrin var mıydı?"

"Büyük bir şey değil." Farrow oyuncak Batman'i yere bırakıyor. "Bunun üzerinde durmadım. Bunun kocama bağlı olduğunu biliyordum."

Yüzümde kontrol edilemez bir gülümsemenin büyüdüğünü hissediyorum. *O koca ben olacağım*. Sol tarafa bakıyorum, böylece herhangi bir aşk duygusunun sert gücünü görmüyor. Ama arkama baktığımda, o da bilerek gülümsüyor. Sanki bir albümde yüzüne kalpler çizilmiş fotoğraflarına bakıp mastürbasyon yapmışım gibi.

"Özel bir an ister misin?" diye takılıyor.

"Senden uzakta mı? Her zaman. Bana üç bin yıl ver." O kadar uzun yaşayamayacağıma dair teknik detayını eklemesini bekliyorum ama sadece sırtıyor. Ona elimle işaret ediyorum. "Sonunda kabul ediyorsun ve ölümsüzlüğün potansiyel olarak var olabileceğini ve benim ölümsüz olduğumu anlıyorsun." Zafer kazanmışçasına küçük sandalyeye yaslanıyorum. Ve sonra neredeyse geriye doğru devriliyordum. "Tanrım." Kendimi tuttum ve öne doğru eğildim.

Farrow sertçe güler.

Boynum ısınıyor ve iki parmağımla onu tersliyorum. Gülüşü artık sadece her şeyi bilen bir gülümseme. Ve gözleri, içime işleyen o sessiz şefkatle gözlerimin üzerinde geziniyor.

"Evlat edinmek istiyor musun?" diye soruyor nazikçe.

"Belki." Başparmağımı gergin parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Aileye ve iyi bir yuvaya ihtiyacı olan pek çok çocuk var ve bu seçeneğe kapıyı kapatmak istemem. Tabii taşıyıcı annelik yolunu tercih etmezseniz." Farrow'un yüz hatlarını iyice süzdüm.

Büyüyen doğal kahverengi kökleri, güçlü çene hattı ve bir gün küçük bir çocuğun sahip olması gereken o güzel, dünyayı sarsan yanak yanağa gülümsemesi.

Kuru dudaklarımı yalayarak kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Seni çocuklarımızın içinde görmek istemem ne kadar bencilce?"

"Sen çok, çok insansın."

"İnsanlar bencildir," diyorum

ona.

Dudakları titriyor. "Evet, öyleyiz." Parmakları saçlarının arasında kayıyor. "Bakın, daha önce kimi taşıyıcı anne ya da yumurta donörü olarak istediğime kafayı takmadım ama evlat edinme ile taşıyıcı anneliği düşündüm ve bencilce, biyolojik olanı istiyorum. Bunun hayalini kurdum ve eğer basın bana sorarsa, bu konuda son derece özür dileyici olacağım."

Anladığım için birkaç kez başımı salladım. Ama "Spermimi kullanmak isteyip istemediğime henüz karar vermedim." diyorum.

"Anlamıştım."

Kaşlarım düğümlendi. "Anladın mı?"

Gözlerini deviriyor ve bana bir bakış atıyor. "Seni tanıyorum. Ahlaklı ve iyisin ve aile geçmişinde bağımlılık olduğu için her şeyi tartmak için zaman ayıracağını düşündüm. Çocuklarımızın varlığı da dahil olmak üzere her şeyi enine boyuna düşünmeseydin *sen sen* olmazdın."

Haklı, ama "çocuklarımız" demesine takıldım - ve Tanrım, aptal gibi sırtıtmamaya çalışıyorum. "Şu anda karar verebileceğimden emin değilim." Bu büyük bir mesele ve sırf ailemde bağımlılık var diye biyolojik bir çocuğa kapıyı kapatmak çok ani görünüyor. Eğer ailem o kapıyı kapalı tutsaydı ben hayatta bile olmazdım. Yine de emin olmak için Farrow'a sormalıyım. "Ama spermimi hiç kullanmamayı seçersem, bu senin için sorun olur mu?"

Yangın gecesi taktığı obsidyen mızrak küpesine dokunuyor. *Kayıp değil.* "Dürüst olacağım, senin beni görmek istediğin gibi ben de seni bir çocuk olarak görmek istiyorum. Ama bunun değişmesi benim için sorun değil. Tıpkı gelecekte en az bir biyolojik çocuğumuz olduğu sürece evlat edinme konusunda da sorunum olmadığı gibi."

Gülümsüyorum. "Bunun arkasında durabilirim."

"Jane'in teklifi hakkında ne düşünüyorsun?" Farrow beni süzerek ve tepkimi ölçerek soruyor.

"Düşünecek çok şey var." Batman aksiyon figürüne bakıyorum. "Ensest söylentileri umurumda değil." Doğrudan ona bakıyorum. "Jane'in bebeğimizi taşıması ya da yumurtasını kullanması bu saçmalığı körüklüyorsa umurumda değil. Kamuoyu algısı benim hayatımı belirlemiyor."

Benim için duyduğu gurur tüm varlığımı yıkıyor. Gözlerim yanıyor ve duygularımı kırıştırıyorum. İki parmağıyla devam etmemi işaret ediyor. "Devam et."

"Sen."

Sandalyeyi devirmeden kolayca arkasına yaslanıyor. "Bunu benim için yapacak bir ailem yok. Ve aile üyelerinin yumurta bağışlaması yaygın bir şey: bir kız kardeş bir kız kardeşe, bir kuzen bir kuzene yardım ediyor. Kulağa ne kadar sevimsiz gelse de bu süreçte büyük bir sevgi olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Başımı sallıyorum, çünkü bunu ben de seviyorum. Ve bir şey düşünüyorum. "Eğer bizim çocuğumuza hamileyse, bunun onun hayatını ve kendi bebeklerine sahip olma becerisini engellemesini istemem. Ama ben ünlüyüm, biz ünlüüz." Göğsünü işaret ediyorum. "Ve *güven*, taşıyıcı annelerin ve yumurta donörlerinin seçiminde bir faktördür."

Farrow başını sallar.

"Teklifini kabul eder misin?" Ona açıkça sordum. Başını daha fazla sallıyor. "Evet, kabul ederdim."

"İkisi de mi?"

"Evet, ama senin gibi ben de bunun onun hayat planlarını bozmasını

istemiyorum." Farrow kulaklığını kulağından çıkarıp kablosunu omzunun üzerinden geçiriyor. "Temel olarak, gelecekte bekleyen seçeneklerimiz var."

Kapı birden fazla seçeneğe sonuna kadar açık ve sanırım ikimiz de şu anda kesin ve hızlı bir karar vermemek konusunda daha rahatız.

FARROW KEENE

Bacaklarımın derinliğine kadar böğürtlenlerin içinde yürüdükten ve sarı ceketler tarafından iki kez sokulduktan sonra, hiçbir zaman bir Meadows'un 7/24 detayında bulunmadığım için minnettarım. Yine de, burada Sulli'nin koruması olarak bulunmam daha mantıklı olurken, aynı zamanda bir doktor olarak sahadayım (acil bir tırmanma durumunda). Onun koruması olmak, Banks'i Maximoff'u korumak için serbest bırakmak anlamına geliyor.

Ama hayır, başka bir pislik şu anda nişanlımı izliyor.

Babam bana *"Bir kez doktor olarak çağrıldıysan, sadece doktorsundur"* demişti. Bu gereksiz kuralı koyan, beni birden fazla iş yapmaktan men eden oydu.

Giydiğim tek şeyin beyaz önlük olmasını istiyor ve beni telsizimden ve silahımdan mahrum etmek için çok hevesli ve hızlı.

Sulli ve babası yere iner inmez sağlık çantamı omzuma atıp dışarı çıkıyorum. Ryke Meadows'un mesafeli bir pislik gibi davrandığım için sinirlendiğini söyleyebilirim. En azından onlarla birlikte park yerine kadar yürüyebilirdim ama gerçek şu ki Maximoff'u kimin koruduğunu bilmiyorum.

Akara her birkaç saatte bir nöbetçi değiştiriyor. Maximoff da herkesi iyi olduğuna ve kendi korumalığını yapabileceğine ikna etmekte her zaman çok başarılı olmuştur. Şansına ben varım.

Ve onun bu boktan durumu tek başına atlatmasına izin vermeyeceğim.

Motosiklet kaskımı taktım ve Maximoff'la birlikte aldığım Yamaha'ya bindim. Yangın gecesi motosikleti sokağa park ettik.

Philly Aquatic Center'a gidiyorum.

Sokmalara ve çiziklere rağmen, yürüyüş yapmayı ve açık havayı seviyorum. Ama Maximoff bunları benden daha çok seviyor, bu yüzden onun orada olmaması altı saatten fazla bir süre boyunca onu özlememe neden oldu.

Philadelphia'da paparazzilerin çoğundan kaçmayı başarıyorum ve park ettikten sonra kaskımı kolumun altına sıkıştırıp bir parça sakız çiğneyerek su merkezine doğru rahatça yürüyorum.

Kahretsin, buranın havası nemli ve yapış yapış ama kabul ediyorum. Çünkü her yer havuz ve portakal kabuğu gibi kokuyor. Klor ve narenciye.

En sevdiğim koku oldu.

Küçük çocuklar dört ayak ucundaki halkalar için dalıyor. Maximoff boynundaki düdükle suya giriyor ve yüzeyin altına dalmaya çalışan bir kıza yardım ediyor.

Gülümsüyorum ve sonra botlarım ıslak fayansın üzerinde yavaşlıyor.

Ne oluyor lan? Sertçe ısırmadan önce ağzıma bir balon patlatıyorum. Bulaşık suyu sarısı bodyguard, su kanatları ve havuz şamandıralarından oluşan bir kutunun yanında duruyor. Benim yaşımda ve benim boyumda görünüyor.

Garip değil.

Sağ pazusunu bir kurt dövmesi kaplıyor ve elmacık kemiğinde bir dermal piercing var ve Doc Martens ve Metallica kas tişörtü giyiyor.

Ayrıca, o kadar da garip değil.

Ama onunla hiç tanışmadım. Onu eğiten kişi kesinlikle ben değildim ve bu herife baktığım süre boyunca gözleri Maximoff'tan başka bir şeyi taramadı.

O yeni. O

yeşil.

Bölgeci bir pislik gibi mi davranıyorum ve bu derisi delinmiş adam işini yaptığını mı düşünüyor yoksa gerçekten nişanlıma mı bakıyor anlayamıyorum.

Boştaki elimle kulaklığımı takıyorum ve tempoyu yakalıyorum. Dedikoducu ebeveynler bir sıra tribünden çocuklarını izliyormuş gibi yapıyorlar ve ben önlerinden geçerken dikkatleri bana yöneliyor.

Bazı kadınlar çantalarının altından sinsice fotoğraf çekiyorlar ve bu umurumda bile değil. Maximoff para ya da hayran fotoğraflarını umursamıyor, bu yüzden imzaladıkları gizlilik sözleşmelerini ihlal etmiyorlar.

Derisi delinmiş bu adamın yanında duruyorum ve henüz varlığımı kabul etmedi. Daralan bakışlarım ondan Maximoff'a kayıyor, o da asıl işiyle

meşgul olduğu için geçici görevdeki adamı fark edemiyor.

"Adın ne senin?" Ona soruyorum, kaba sesim daha derin ve kaba.

Kaşları çatılıyor, sonra başını hafifçe bana doğru eğiyor. "Owen Erickson." Elini uzattı.

Titriyorum, elim her zamankinden daha sıkı.

Sonunda lanet gözlerini bana dikti. "Farrow, değil mi?"

Owen'a kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet, henüz ne öğrendin bilmiyorum ama girişleri, çıkışları ve ebeveynleri izlemen gerekiyor. Sadece müşteriye değil." Ona bir tehdit savurdum ve geçici personelin sinmesine alışkınım.

Gözünü bile kırpmıyor.

Kahretsin, gözdağı vermekten çekinmemesi onu daha iyi bir koruma yapıyor. Ama hala niyetini anlayamıyorum.

"Bunların hepsini ben de yapıyordum. Belki de beni görmedin," diyor Owen ve cebini karıştırıyor. "Beni rahatlatıyor musun?"

"Evet." O ders verirken Maximoff'un dar Speedo'suyla fotoğraflarını çektikleri bilinen ebeveynlerle onun arasında gidip geliyorum.

Başını sallıyor. "Güzel. Görüşürüz, Farrow." Gülümsüyor, yaklaşma sınırında bir gülümseme. Çıkışa doğru gitmeden önce gözleri bir anlığına ağzıma kayıyor.

Sakızımı gıcırdatıyorum, duruşum temkinli ve gergin.

Erkeklerden gelen önerileri okuma konusunda kendimi gerçekten iyi görüyorum. Ama bunu tekrar oynatıyorum ve flörtün şifresini çözmekte zorlanıyorum. Kolayca var olabileceği gibi olmayabilir de. Çünkü "vay be, ünlüsün" suratı, "vay be, seksisin; seni becermek istiyorum" suratına bitişik.

Maximoff'un kendini havuzdan çıkarmasıyla aynı anda Owen her ne haltsa kafamdan fırlıyor ve yüzme dersi sona eriyor.

Ağzım yukarı kıvrılıyor. Su tanecikleri oyulmuş karın kaslarından ve V çizgisinden aşağı iniyor ve sırlıslık saçlarını geriye itiyor, dili dudaklarını ıslatıyor.

Lanet olsun.

Beni daha çok etkileyen şey: Maximoff su merkezinde birini arıyor. Hevesli ve beklenti içinde. Beni beklemesi kalbimi sıcak bir mengeneyle sokuyor. Maximoff Hale beni bir insanın isteyebileceğinden bile daha fazla istiyor, sonsuza dek. Bu derin, ruhumu sıkan duygu asla eskimeyecek.

Gözleri benimkilerle çarpışıyor.

"Beni mi arıyordunuz?" Sakız çiğniyorum, gülümsemem daha da genişliyor. Sırf onu kızdırmak için ekliyorum: "Bana takıntılı mısın?"

Tedirginlik kaşlarını çatıyor. "Hayır ve *hayır*." Islak fayansın üzerinde yalınayak yürüyor. "Diğer dövmeli pisliği arıyordum."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Diğer dövmeli pislik." Yemek borumdan aşağı asidik bir tat süzülüyor. Maximoff sadece normal şakalaşmamıza katılıyor, ama derisi delinmiş, *dövmeli* geçici korumanın onun üzerine geldiğini hayal ederken sakızımı bayatlatıyorum.

Rowin'le olanlardan sonra - Maximoff'a istenmeyen bir şekilde asılan eski erkek arkadaşım - bu uyarı işaretlerini asla kaçırmak ya da aynı hatayı tekrar yapmak istemiyorum. Ama Rowin'le olan durumun paranoyak olmama neden olup olmadığından emin değilim.

Temel olarak, Owen Erickson zararsız olabilir.

"Sorun nedir?" Maximoff bir adım ötemde bana soruyor. Su merkezi hızla boşalıyor, kapılar açılıp kapanıyor. Ve cankurtaran standı bizi çoğu meraklı puştan gizliyor.

"Bugün gelip giden geçici korumalar." Ona bir havuz havlusu uzattım. "Herhangi biri seni rahatsız etti mi?"

Saçlarını havluyla kuruluyor. "Değiştirildiklerini bile bilmiyordum. Sadece bu sabahkini gördüm."

Ağzımda bayat bir balon patlatıyorum ve ona bakıyorum. "Kahretsin, bu boku gerçekten engelliyorsun." Konu sıcaklık olduğunda at gözlüklerinin bu kadar renkli olduğunu fark etmemiştim.

Havluyu omzunun üzerinden atıyor. "Paparazziler, korumalar, ağaç gibiler. Her saniye hepsini sayacak değilim. Asla bir şey yapamam."

Ben bir korumayım, o yüzden beni küçük ormanın bir parçası sanıyor. Sırıttıyorum. "Ne?"

"Ağacıma tırmanmak mı istedin?"

Aynı anda hem kızgın hem de aşık görünüyor. "*Hayır*, sen asla bir ağaç olmadın dostum." Gözleri benimkilere dalıyor. "Seni güvenliğe katılmadan önce de tanıyordum. Her zaman dikkatimi çekmiştin."

Şu anda bunu yüksek sesle itiraf etmesine şaşırdım.

Bu bana araba kazasından sonra yaptığımız bir konuşmayı hatırlattı. Daha önce de birbirimize karşı bir şeyler hissettiğimizi itiraf etmiştik; ben onun ailesinin kapıcı doktorunun oğluyken olduğu gibi. Şimdi anılara, yollarımızın kesiştiği tüm anılara tutunmak ve ne kadar güçlü bir şekilde yakınlaştığımızı hissetmek ve fark etmek daha kolay.

Onunla benim aramda manyetik bir güç var ve bir araya gelmeyeceğimiz bir senaryo göremiyorum.

"Gözüne çarpmışım," diye tekrarlıyorum alaycı bir gülümsemeyle.

"Evet. Bir lamba direği gibi, bilirsiniz hafif paslanmış, titriyor, birkaç üçlü A pile ihtiyaç duyuyor."

Bir kahkaha attım. "Lamba direkleri üç A almaz ama dünyayı aydınlatmam çok hoş."

İnliyor ama kolları omuzlarımda kaymaya başlıyor. Ben de benimkileri onunkilere geçiriyorum. Birbirimize çekiliyoruz, göğüs göğüse, bedenlerimiz derin nefeslerimizle yükseliyor. Özlem dolu kucaklaşmanın güçlü, yorulmak bilmeyen bir nabızı var, tıpkı kişileşmiş bir kalp atışı gibi.

Göğsü motosiklet ceketimi ısıtıyor. Keskin çenesini kavriyorum ve ben daha harekete geçmeden dudakları sert bir arzuyla dudaklarıma çarpıyor. Derinliği ve gücü kontrol ediyor ve beni geriye doğru yürütüyor, ağızlarımız yutuyor ve ellerimiz kavriyor. *Siktir, Maximoff*.

Sırtım, yüzme ders programlarının ve eğitmenlerin çıktılarının bulunduğu bir mantar panoya çarpıyor. Pelvisini benimkine sürüyor ve sikimin damarları zonkluyor.

Tahrik etrafımı sarıyor. Lanet olası liderliği ve uzamsal farkındalığı elde edebilmek için bu cinsel bulanıklığı geçmeye çalışıyorum. Hâlâ onun korumasıyım ve halka açık bir alandayız.

Esnetiyorum ve gücümü bizi döndürmek için kullanıyorum. Sırtı mantar panoya çarpıyor ve öpüşürken dudaklarım kalkıyor.

Ağızlarımız ayrıldığında Maximoff cinsel bir hüsrarla başını arkaya vuruyor. Bir elimi duvara koyuyorum. Nefesler sıcak ve ağır.

Gözlerimiz birbirini yeterince hızlı ortaya çıkaramıyor.

Son zamanlarda Maximoff'la seks çok yoğun geçiyor. Bir aydan fazladır zirveye çıkmadı ve benimle birlikte tamamen kendini bıraktığı için, bir savunmasızlık okyanusu içindeyiz. Onu yüzeye çıkarmam için bana izin veriyor.

Boynumun arkasını kavriyor ve ağzımı yaklaştırıyor. "Farrow." Derin sesi sevgi ve ihtiyaçla kaplanmış.

Sikeyim. Kendimi göğsüne dokunmaktan, hatta aletini avuçlamaktan alıkoyuyorum.

Maximoff'u ağzıma almak ve döl yüzünü görmek isterdim ama sadece su merkezinde öpüştük. Onun kurallarına göre.

Dudaklarımı dudaklarına sürüyorum. Alaycı bir şekilde yaklaşıyorum. Nefes alıyor, "Üfle bana."

Ağzım titriyor, sonra düzleşiyor. Sıkı bağcıklarını gevşetmek ne kadar eğlenceli olsa da, bunları çok fazla çekmemeyi tercih ederim. İçimden bir ses onun işyerinde takıldığına pişman olacağını söylüyor ve ben de onu baştan çıkardığım için nefret ediyorum.

Ondan bir adım geri çekiliyorum. "Tamam, Patron. Bu gece bana sakso çekebilirsin." Ağır bir hayal kırıklığı ve kızgınlıkla homurdanıyor.

Biliyorum.

Kızarmış dudaklarını yalıyor. "*Bana sakso çek dedim.*"

"Seni duydum, kurt izci." Kulaklığımı düzeltiyorum. "Ve istediğin her şeye sahip olamazsın."

Ona kolay davranmamam hoşuna gittiği için gülümsüyor ve sonra duvardaki saate bakıyor. "Lanet olsun."

Saati çoktan gördüm. "Bir saatimiz var. Rahatla, başaracağız." Pasta tatma randevumuz var ve ikimiz de Jane'i ayakta bekletme fikrinden hoşlanmıyoruz.

Merkezin arka tarafında hızlıca kıyafetlerini giyiyor ve soyunma odasından çıktıktan sonra gri motosiklet ceketinin fermuarını çekiyor, ben de ona kaskını uzatıyorum.

"Bekle, bir saniye." Onu tribünlerin yanında durdurdum.

Sabırsız ama ben ceketimin cebini karıştırırken bakışları parmaklarımda sabitleniyor.

Gülümsüyorum. "Bileğini uzat."

Maximoff kolunu uzatır. "Ne yaptın...?" Bileğine gri bir paracord bilezik takmamı izliyor. Uzun zaman önce *Mad Max: Fury Road'u* izledikten sonra ona verdiğimin aynısı.

İlk bilezik ateşte yandı.

O anı hatırlıyormuş gibi gözleri kızarıyor.

Hediyeği değiştirmenin yangının parçaladıklarını iyileştirmeye yardımcı olacağını düşünmüştüm ama şimdi emin değilim. "Birlikte paylaştıklarımız kaybolmadı Maximoff."

Başını sallıyor, elmacık kemikleri keskinleşiyor. "Ben sadece... kafamın içindeyim. Teşekkürler, cidden." Bileğindeki bileziğe dokunuyor. "Bunun anlamı çok büyük."

Kaşlarını kaldırarak gülümsüyorum. "Biliyorum."

Öfkeyle başını geriye atıyor. "Sanki seni havuza itmemi istiyorsun." Göğsümdeki sert eliyle beni suya itmeye çalışıyor ama ben belini kavıyorum ve onun yapısına giriyorum. Ellerimiz yer değiştiriyor ve botlarımız fayansın üzerinde gıcırdayarak oynuyor. İkimiz de

gölümsüyoruz.

"Kimin daha güçlü olduğunu biliyoruz," diyorum kesin bir ifadeyle.

"Ben." Neredeyse beni havuzun kenarına getirecekti, her birimiz kasklarımızı tutuyorduk.

"Eğer içeri girersem, kurt izci, seni de yanımda götüreceğim."

"Öyle mi?" Göğsü yükseliyor. "Başka türlü olmasını istemezdim." Biz bunu test edemeden telefonu yüksek sesle ve aralıksız çalıyor. Anı kesiyor.

"Raincheck?" Ona söyledim.

Maximoff başını sallıyor ve biz de havuzdan uzaklaşıp çıkışa doğru yöneliyoruz. Cep telefonunu çıkarırken kaskatı kesiliyor ve olduğu yerde duruyor. "Ben Charlie."

Charlie Cobalt.

Maximoff'un 21 yaşındaki kuzenine karşı pek nazik ya da sıcak hissetmiyorum. İskoçya'dan sonra olmaz. Sabrımı zımparaladı.

Charlie'nin sürekli Maximoff'a saldırmasına katlanmak ve müdahale edememek benim için zaten bir kök kanalıydı. İskoçya'da Maximoff'a, Jane ve Thatcher'a yaptıkları çok fazlaydı.

Özür dilemeyi hak ediyorlar ama özür dilemeden onu affettiler. İsteyeceğim son şey Charlie ve Maximoff arasındaki ilişkinin yeniden kırılması. Ama hayatımın geri kalanını boş boş durup Charlie'nin Maximoff'u dövmesini izleyerek geçiremem. Maximoff'un orada oturup bunu kabullenmesini.

Onu koruyacağım. Bu onu kuzeninden korumak anlamına gelse bile.

Bir elimle saçlarımı tarıyorum. "Haberler kötü mü iyi mi?"

"Bana New York'taki kiralık dairelerin linklerini gönderiyor." Maximoff bir tanesine tıklıyor. "Dört yatak odası, dört banyo, ortak havuz." Duraklıyor. "Mesaj attı, *lütfen gel.*"

Sertleşmiş yüz hatlarını tarıyorum. "New York'u mu düşünüyorsun?" Sulli ve Jane ile birlikte Philly Takımı kampındaydı. New York bayrağı sallayan tek kişi Luna.

"Belki... Bilmiyorum." Kıvrılmış kaşlarını ovuşturuyor. "Ya Charlie'nin kardeşlerine bakmak için gerçekten yardıma ihtiyacı varsa? Ve ben onu ortada bıraktıysam."

Çenem titriyor. "Bak, nereye gideceğimiz umurunda değil ama New York'a taşınırsan Charlie'nin ortadan kaybolma ihtimali çok yüksek. Özellikle de seni bu kadar suçluyorsa. Ne zaman onun yanında olman için sana söz verdi ki?"

"Asla." Daha ağır bir nefes veriyor. "Tam tersi oldu." Maximoff'u itti.

Jane, Charlie'nin kendisini ve Maximoff'u Beckett, Eliot ve Tom için bakıcı olarak kullanmak isteyebileceğine bile inanıyor. Sırf dünyayı yüksüzce gezebilmek için sorumluluklarını onlardan kaçırıyor olabilir.

Maximoff'un birinin yardımı ihtiyacı olduğunda *hayır* demesi imkansız ve tüm sorumluluğu toplamayı seviyor. Bu yüzden bunun onu neden yiyip bitirdiğini anlıyorum ama Charlie'nin telefonunu patlatmayı bırakması gerekiyor. Bu çok manipülatif.

Telefonunu cebine soktu. "New York'a *evet* desem bile, çoğunluğun oyunun kazanacağı konusunda hepimiz hemfikiriz."

Ama Charlie, Maximoff NYC'de karar kılırsa tüm kızların onu takip etmek isteyeceğini biliyor. O aslında bu ailelerin lideri.

Konuyu kapatıyoruz ve çıkarken cam kapıdan paparazzi sürüsünü görüyorum. Maximoff yan yana yürümemizi tercih ediyor ama ben önde olmayı tercih ediyorum. "Uzlaşalım: Bizi buradan ben çıkarsam, sen sürsen nasıl olur?"

Ona anahtarları atıyorum.

"Motosiklet mi?"

Başımı salladım. "Evet, arkada oturacağım." *Beni sevdiği yere.* Kamera flaşlarını engellemek için kaskımı takıyorum ve o da aynısını yapıyor.

"Anlaştık."

FARROW KEENE

MAXIMOFF, kilitlenen trafikte Yamaha'yı yavaşlatıyor. *Kahretsin*. Esnemek için ayaklarımı indiriyorum ve koltuğun arkasına tutunuyorum. Boynumu bükerek bir SUV'un arkasını görmeye çalışıyorum. *Gerçekten sıkışmış görünüyor*.

Tekrar öne eğildim, eldivenli elim belinde. Başını geriye çeviriyor, kaskı kaska çarpmamaya dikkat ediyor. Kaskların içine yerleştirilmiş Bluetooth interkomlar sayesinde iletişim kurmak için bağırmanız ya da vizörlerimizi açmanız gerekmiyor. "Hadi yer değiştirelim," diyorum ona. "Ben şerit değiştireceğim." Pennsylvania'da bir motosikletlinin trafiğin iki şeridi arasında araç kullanması yasadışı, ama ben kanunu riske atmaya istekli.

"Yapabilirim." Arkasını dönmek üzereydi ama pazusunu yakalayıp onu durdurdum.

"Ehliyetini geri alalı daha bir yıl bile olmadı." Eğer ceza yerse, tekrar iptal edebilirler.

Geçtiğimiz yedi ay içinde Maximoff direksiyona geçmeme yüzde kırk oranında izin verdi. Düşündüğümde daha fazla.

"Eğer kenara çekilirsem ve ehliyetimi kaybedersem, bu sizin için bir kazanç olur." Haksız da değil.

"Yeterince adil." Pazusunu bırakıp belini tutuyorum. Öne doğru dönüyor, gazı köklüyor ve duran arabaların arasından geçiyor.

Park etmiş kışlarının yanından geçerken araçlar bize korna çalıyor. Onları tersliyorum ve Maximoff hızlanıp en yakın çıkış rampasına sapıyor.

Trafikten kurtulduk, yolun ortasına geri döndük ve fırına zamanında ulaştık. Ama başka bir sorunla karşılaştık.

En az yüz kudurmuş, çığlık atan taraftar otoparkı dolduruyor. Bazıları ev yapımı pankartlar bile taşıyor. Maximoff kimseyi ezmek için yavaşlıyor ama eller üzerimizde.

"Bir ünlüye dokundum" hayvanına alışmayacağım. Bunun benim için normalleşmesine izin vermeyeceğim. Maximoff'u her zaman kışını tutmaktan, aletini kapmaktan ve yakıcı ellerden korumak istiyorum ve bunun sadece şöhretin bir yükü olduğu gerçeğine boyun eğmiyorum. Bu onun ve benim hayatım ve yükselmenin tek yolu *bana sahip ol* demek.

Dudaklarım bir düşünceyle kalktı:

Onun Kış Askeri olacağım.

Yıllarca.

Ömür boyu.

Bir elimi onun üzerinde tutarak, çoğu gözyaşı dökken ve çığlık atan aşırı duygusal kız ve erkeklere geri çekilmelerini işaret ediyorum. Ayaklarımı indiriyorum, botlarım kaldırımı hafifçe kazıyor ve Maximoff'u okşayan bazı elleri *nazikçe* itiyorum.

Lanet motorun önünde durduklarında kafamı sallıyorum. Çabucak kaskımı çıkarıyorum. "Geri çekilin! Park etmeye çalışıyoruz!"

Bazı gençler arkadaşlarını yoldan çekiyor ve bize bir yol açıyorlar.

Thatcher Moretti kulağımda ve şaşırtıcı bir şekilde sert sesi eskisi kadar rahatsız edici değil. "Thatcher'dan Farrow'a, fırının yeri sızdırıldı."

Besbelli.

Maximoff park ediyor ve kızlar bizi sıkıştırıyor. Birkaçı posterlerini imzalamamızı istiyor, ben de Maximoff'a bir kalem uzatıyorum. Ama ben katılmıyorum.

Soğukkanlı bir şöhretim var ve çoğu taraftar benden onu korumaktan başka bir şey yapmamı beklemiyor.

Maximoff hızlıca bir *MARROW 4 LIFE!* posterinin köşesine adını karalar ve başka bir posterde şöyle yazar: *lütfen beni düğüne davet edin!*
267-555-8898

Üzgünüm ama üzgün değilim, davetli listesi hazır.

Bugün fırından alışveriş yaptık ama Thatcher ve ben birkaç dakika daha cam girişi koruduk. Kısmen kilitlerin tamamen işe yaramaz olmadığından ve hiçbir hayran, heckler veya paparazzinin içeri giremeyeceğinden emin olmak için.

Çoğunlukla Maximoff ve Jane'e pasta örneklerini tatmadan önce arayı kapatmaları için zaman vermek için.

At nalı, şeftali rengi bir kabinin etrafında oturmuşlar. Pastane pastel renkleri, zarif örtüleri ve kristal avizeleriyle tam Jane Cobalt tarzı. Pasta pastadır. O kadar seçici değilim.

Kapının dışındaki duygusal kalabalığı tarıyorum, sonra Thatcher'ı. "Owen Erickson'la tanıştın mı? Yeni geçici elemanlardan biri." Aklımdan çıkmıyordu ve güvenlikle ilgili her şeyi bilen biri varsa o da Thatcher ya da Akara'dır.

Ayrıca, Thatcher'ın o kadar da kötü olmadığı ortaya çıktı. Neredeyse bir yıldır işimi zorlaştırmadı ve iş dışındaki kişiliği de rahatsız edici değil. Aslında istemeden de olsa komik biri. Geçen ay bana Ben Cobalt'a vegan krep yaptığını söyledi ve kendi sözleriyle, "Çocuk sanki ona inek boku servis etmişim gibi tükürdü."

Gülmeden duramadım. Kirli karton yiyen Cobalt, Thatcher'ın yemeklerini midesi kaldırmıyor. Ortalamanın üstünde. Birlikte yaşadığımız zamanlarda, şehir evi için yemekler yapardı ve ben onun parmesanlı tavuğunu denemiştim.

Thatcher'ın yanında olmak kolaydır ve ben de arkadaşlarımı böyle severim.

Dahası, bana dönmeden önce Jane'e bakışları Jane'in hak ettiği şeydi.

Sadece anlaşılmaz bir sevgi ve bağlılık.

"Erickson?" Thatcher'ın bir eli telsizinde, dikkatinin yarısı girişte. "Askeri bir geçmiş var. Donanma."

Akara'nın yeni şirketindeki geçici personelin çoğunun Loren Hale'in koruması Bruno Bandoni'nin tavsiyesiyle geldiğini duydum. "Owen'ı kim eğitti?"

"Ben ve Oscar." Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Görev sırasında bir hata mı yaptı?"

"Eh." Başımı eğiyorum. "Emin değilim." Çenem geriliyor ve su merkezindeki tüm durumu açıkladıktan sonra, "Eğer seçme şansım olsaydı, Owen'ın Maximoff'un ekibinde olmamasını tercih ederdim," diyorum.

Thatcher başını sallar. "Akara'ya haber veririm."

"Teşekkürler." Siyah takım elbise ceketinin göğüs cebindeki şişkinliğe bakıp gülüyorum. Thatcher'ın güvenlik kurallarını çiğnemesi neyse de, bu işletmeye bir kedi yavrusu getirerek *fırıncılık kurallarını* çiğnediğini görmek çok eğlenceli. "İş yerinde bir maskot olmasını sorun etmemenize şaşırdım."

Yüz hatları sertleşiyor. "LJ dün gece neredeyse Ben'in yeni papağanını öldürüyordu." LJ yavru kedi.

Bir ısıklık çaldım. "Lanet olsun." Jane'le birlikte Cobalt Malikanesi'nde yaşadığına göre, benim genç Hales'lerle yaşadığım gibi o da genç Cobalt'larla yaşıyor. "Taşınmaya hazır mısınız?" Maximoff'un Jane'le gülüşmesini izliyorum, yüzleri parlak ve mutlu, ve o düğün dosyasındaki bir ögeyi işaret ediyor.

Onun bakışları da nişanlısının üzerinde. "O gelene kadar olmaz. Sen?"

"O gelene kadar olmaz." Dudaklarım kalkıyor ve ceketimin cebini karıştırıyorum. Thatcher'a bir şey vermek istiyordum.

Kartal gözüyle kapıya bakıyor. "Bir hatırlatma olarak, Akara'nın el kitabını okumanız gerekiyor."

"Ona ulaşıyorum." Bu şey devasa ve kapı süsü olarak kullanılabilir.

"Daha hızlı ol." Sert tonu, artık Kitsuwon Securities'in Omega lideri olarak sınıflandırıldığını bana hatırlatıyor. Thatcher yine benim üstümde. Ama Akara en tepede. Patron o. Bu yedi kişilik koruma filosunun kaptanı.

"Tamam, anne."

Bana sert bir bakış gönderdi. "Yapacak çok işin olduğunu biliyorum ama bu bir öncelik olmalı. Taze kanın doğru eğitilmesinin tek yolu Akara'nın kurallarını öğrenmemizdir. Şu anda ne bok yediğiniz umurumda değil ama geçici personelin her *T'nin üstünü çizmesi* ve her *I'yı işaretlemesi* gerekiyor."

Bunu anlıyorum. "Bu gece okuyacağım." Dürüst olalım, göz gezdireceğim. "Bu arada, bu senin için." Ona bir kartvizit uzatıyorum.

Philly Aquatic Center logosuna şaşkın şaşkın bakıyor. "Çevir onu."

Thatcher kağıdı çeviriyor ve karalanmış kelimeleri okuyor: *Sağdıcım olur musun?* Gözlerini kırpmıyor ve okuması zor, ama sonunda bakışlarımla buluşuyor. Sorular soruyor. "Neden?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çünkü ben istedim. Bu kadar basit."

Bir kez başını sallıyor ve birlikte yaşadığımız ve pek çok kişinin asla anlayamayacağı tüm durumları sessizce kabul ederek ciddi bir bakış alışverişinde bulunuyoruz. Sevdiğimiz insanları sağ salim kurtarmak için oldukça iyi çalıştık.

Ve ikimizin de iyi olduğundan emin olmak için.

Bir bingo salonundaki bok fırtınasından sonra kırık şişeli kalabalığın arasından geçmekten. Maximoff ve Jane'i kemik dondurucu bir İskoçya vadisine düştükten sonra ısıtmaya kadar.

"Bunu beklemiyordum," diye itiraf ediyor Thatcher.

"Hayır diyebilirsin," diyorum kolayca, "ama sen ve ben uzun bir süre birbirimize bağlı kalacağız. Ne kadar tuhaf görünse de."

Gelecekteki eşlerimiz en iyi arkadaşlar. Gelecekteki çocuklarımız büyük olasılıkla en iyi arkadaşlar olacak. Onun hayatımda olmayacağı çok az yol var.

Kısaca gülümsüyor. "İçimden bir ses hayır dersem bunu onlarca yıl sonra bana karşı kullanmayacağını söylüyor."

"Sonunda beni anlamaya başladın," diyorum hafifçe.

Thatcher başını sallıyor, ağzı biraz daha açılıyor. "Sağdıcınız olmaktan mutluluk duyarım." Duraksıyor ama sonra hemen ekliyor: "Hayır demezdim. Bunun için minnettarım." Kartı havaya kaldırır.

Ben de gülümsüyorum.

Thatcher'a sormak garip bir şekilde Oscar ve Donnelly'den daha kolay. Belki de sessiz olduğu içindir. Ve fazla konuşmayacağını biliyordum.

Jane ve Maximoff'un yanına, at nalı şeklindeki kabine gidiyoruz.

"Hâlâ numuneleri bekliyoruz," diyor Jane bize, Thatcher onun yanına kayarak şakağını öperken. Kızarıyor.

Onu kontrol edip dudaklarını birleştirdiğinde gülmemeye çalışıyorum. Tek kelime etmeden bir Cobalt'ın dilini bağlayabilmesi etkileyici, özellikle de ilk balayı aşaması sona erdiğinde. Birbirlerine çok bağlılar ve ilişkilerinin çalkantılı dönemlerini çoktan atlatmışlar. Ve daha güçlü çıktılar.

Maximoff kolunu omuzlarıma doladı. "Jane New York Takımı'na geçti."

"Gerçekten mi, Cobalt?"

Daha dik oturuyor. "Charlie istediği zaman inanılmaz derecede ikna edici olabiliyor."

Gözlerimi deviriyorum. "*Lütfen sen de gel diye* mesaj mı attı?"

"Evet ve umut verici görünen birkaç kiralık ev vardı."

Thatcher girişi izliyor. "Tekrar oylama yapmadan önce bu konu üzerinde düşünmeye devam etmeliyiz."

"Katılıyorum," diye başını sallar Jane.

"Ama New York'a meylediyorsun?" Emin olmak için soruyorum. "Evet."

Maximoff da muhtemelen zaman içinde bu yöne kayacaktır. Çok korumacı hissediyorum. Bu hayatlarında büyük bir değişiklik ve seçim yapılmadan önce Charlie'nin onları neden orada istediğini anlamayı tercih ederim.

Bir pasta şefi elinde çeşitli kek dilimleriyle mutfaktan çıkar.

Onları masaya yayıyor: muz, vanilya, ceviz, havuç.

Jane not almak için dosyasını açıyor. "Kaç katman istediğinize bağlı olarak istediğiniz kadar seçebilirsiniz."

"I-" Telefonum yüksek sesle çaldığında Maximoff sözünü kesiyor. Cebimden telefonumu çıkarıp hızla ekranı tarıyorum.

Kahretsin.

Loren Hale beni arıyor.

Nedenini bilmiyorum. Ama Maximoff'un babası oğlunu değil de *beni* arıyorsa, o zaman yine onun bok listesine *girmiş olma ihtimalim var*. Acaba kirli bir tabağı dışarıda mı bıraktım ya da onun değerli çizgi romanlarından birini mi kaybettim diye beynimi yokluyorum.

Maximoff ekrandaki isme şaşkınlıkla bakar. "Cevap ver."

Çoktan görüşmeye başlamıştım ve Maximoff Jane'e doğru eğilerek ona bilgi veriyordu. Lo'nun beni üçüncü dereceden azarlama ihtimaline karşı aramayı hoparlöre almamaya karar veriyorum.

"Bu Farrow," diye cevap veriyorum.

"Hey, Farrow. Moffy meşgul mü?" Lo neredeyse nefessiz kalmış gibi aceleyle soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarımı otuz kırk tabak düğün pastasına dikiyorum. Maximoff'u arayabilirdi, ama aynı soruyu oğluna sorduğunda onda dokuz beyaz yalan alacağını biliyor olmalı.

Maximoff ailesi için her şeyden vazgeçer ve Lo'nun da onun için hiçbir şeyden vazgeçmesini istemediğini düşünüyorum.

Şimdi beni sorguya çekmek için aramasını diliyorum. Çünkü bu daha kötü.

Lo ve Lily'yi rahatsız eden *uzun süreli* bir şeyler olduğuna gerçekten inanmaya başlıyorum. Ve Luna'nın seks bağımlısı olduğuna dair söylentiler onları oraya itecek kadar ağırlık taşımıyor gibi görünüyor.

Loren Hale'e düğün pastasının tadına bakacağımızı kesinlikle söylemeliyim. Bunu yapmalıyım.

Ama

benim yok.

Yapamam.

Çünkü Maximoff'un böyle bir şey istemeyeceğini biliyorum ve ayrıca bize ihtiyaçları olduğunda ailesinin yanında olmayı çok istiyorum.

Lo'ya "Maximoff meşgul değil," dedim. "Neler oluyor?"

Lo rahatlayarak iç geçirir. "Bir yere yetişmem gerekiyor ve Hale Co'da Moffy'nin benim için katılması gereken bir toplantı var. Önemli olmasaydı istemezdim."

Ayağa kalkıp kabinden çıkıyorum, bunun zaman açısından hassas olduğunu fark ediyorum. Maximoff da beni takip ediyor. Babasına, "Toplantıda yapması gereken bir şey var mı?" diye soruyorum.

Bu sözler üzerine Maximoff'un tavrı değişir. Sırtını sertleştirir, yüzünü birazdan kopacak fırtınaya karşı güçlendirir.

"Evet," diye yanıtlıyor Lo. "Sadece bazı ürün yerleştirmeleri konusunda birkaç karar ver. İçine edeceği bir şey yok, Tanrım, bu asansörleri tamir etmeliyiz." Sinirli bir nefes veriyor. "Kusura bakmayın. Gitmem gerek. Moffy'ye resepsiyon görevlisinin nereye gideceğini bildireceğini söyle.... ve teşekkürler. Ona teşekkür ettiğimi söyle." Bu son üç kelime kulağa diğerlerinden daha üzücü geliyor. Neredeyse suçluluk dolu.

"Sorun değil, Lo. On dakikadan az bir sürede orada oluruz." Telefonu kapattıktan sonra Maximoff'a her şeyi birkaç cümleyle açıklıyorum.

Jane'e döner. "Sen ve Thatcher pasta katmanlarını seçin." "Ne?"

Gözleri yuvalarından fırladı. "Hayır. *Seçenekleri* biz seçebiliriz."

Jane'e "Ne olursa olsun sorun değil," diyorum. "Sana güveniyoruz."

Maximoff, "Sadece kırmızı kağıt olmasın," diyor ve bu beni gülümsetiyor. *Kırmızı kadife istemediğimi hatırladı.*

Jane derin bir nefes alır ve Thatcher kulağına fısıldar. Tekrar tekrar başını sallar. "O zaman bunu çok ciddiye alacağız."

Hiç vakit kaybetmiyoruz. Kasklarımızı takıyoruz ve Maximoff'un elini tutuyorum. Olayların ve günlük şeylerin dışına çekilmek her zaman Maximoff'un normaliydi. Ve artık benim de normalim oldu.

Ertelemelere alıştım ama hâlâ gerginim. Çünkü Maximoff'un 7/24 ekibinde olduğum süre boyunca Lo, oğlunun onun yerine geçmesini hiç istemedi.

Bir kere bile.

MAXIMOFF HALE

"BELKI DE SADECE MIDESİ BULANMIŞTIR." Aptalca bir teori ama babamın çok önemli bir toplantıdan önce altına kaçırması, aklıma gelen en kötü senaryodan daha iyi.

Annem ya da babam nüksetmenin eşiğinde olabilir. *Onlar güçlüdür.* Yıllar geçtikçe kötüye gitmemek için yollar buldular. Babamın iş stresinden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olabilir.

Devralmaktan mutluluk duyarım.

Asansör Hale Co.'nun en üst katlarından birine doğru ilerlerken Farrow endişesini bana yöneltiyor. Yavaşça sakız çiğniyor. "Sesi acelesi varmış gibi geliyordu. 'Mide rahatsızlığı' olabilir." Tırnak işareti kullanıyor. "Daha garip şeyler de oldu."

Bir ona bir de asansör numaralarına bakıyorum. "Sadece beni yatıştırmaya çalışıyorsun."

"Dostum, eğer seni yatıştırmaya çalışsaydım, sana konuşmanın kelime kelime tekrarını vermezdim."

Bunu buradaki otoparkta yaptı. Telefon görüşmesiyle ilgili her detayı sordum ve Farrow bir hata yaptığını söyledi. Hoparlörü açmayarak.

Ama konuşmayı bölerdim ve büyük olasılıkla babam bana yerinde kalmamı söyler ya da "boş ver, sana ihtiyacım yok" gibi bir şey söylerdi.

O şekilde gitmediğine sevindim.

Burada, bu asansörde, ona yardım etmeye ve üzerindeki stresi azaltmaya hazır olduğum için mutluyum. Çünkü ailemin durumu iyi değilse, ben sadece hayatlarını kolaylaştırmak isterim.

Motosiklet kaskımı kavradım, parmak eklemlerim beyazladı.

Farrow belindeki telsizi ayarlıyor ve asansör kapılarına doğru ilerliyor. *Neredeyse kata geldik.* Yanına yaklaşıyorum. Yan yana.

Elimi tutuyor.

Oksijen ciğerlerime doluyor ve gözlerim onun güçlü bakışlarıyla buluşuyor. "Bunu yapabilecek misin, kurt izci?"

Bir kez başımı salladım. "Evet." *Öyleyim.*

Katı duruşum yüzünden omuzlarım ağrıyor. Rahatlayamıyorum.

Daha önce de şirket toplantılarına katıldım ve şirketin hissedarı olarak davet edildiğim Hale Co. yönetim kurulu odasında oturdum.

Ancak hiçbir zaman rastgele bir iş toplantısında babamın yerine oturmadım ve bu durumda o dönene kadar CEO olarak görev yapıyorum. Onu onurlandırmak için aile şirketini devralmak istedim, çünkü onu seviyorum. Ama o hep *hayır* dedi.

Şimdi değil, henüz değil.

Sadece yaşlandım ve bana bu muazzam sorumluluğu vermeye hazır mı? Yoksa durumu iyi değil ve bana mı ihtiyacı var?

Cevaplara sahip değilim ama şu anda onlar olmadan da yapılması gereken her şeyi başarabilirim.

Asansör kapıları açılıyor, mermer koridor bomboş. Cam duvarlı bölmeleri ve daha üst düzey çalışanlar için daha büyük, pencere manzaralı ofisleri görebiliyorum.

Çabucak, babamın resepsiyonistini ofisinin dışında buldum: Steven, kırışmış bıyıklı ve keçi sakallı, kıvrıkcık saçlı cılız bir adam.

Kaskımı bir sandalyeye koydum.

H.M.C. Philanthropies'in ofisleri bu binada yer alıyor, dolayısıyla yakın geçmişte burada bulundum. Çalışanlar kendi günlerine, kendi işlerine odaklanmadan önce kısa bakışlara alışkınım. Şöhretli olmamın getirdiği yenilikler artık geride kaldı. Birincisi, uzun süredir çalışanlar beni çocukluğumdan beri bu yüksek katta görüyorlar. Bir diğeri, ben babam kadar ünlü değilim.

Ama bugün farklı.

En parlak spot ışığı sırtımı, başımı, vücudumun her yerini ısıtıyor. Gözler bana ve biraz da Farrow'a dikiliyor. Kaşlarım bir kova dolusu kafa karışıklığıyla çatılıyor.

Sevgili Dünya, neden herkes bize bakıyor? Saygılarımla, şaşkın bir insan.

Steven biraz telaşlı bir şekilde parmağını kaldırdı. "Loren'in sana bıraktığı notlar bende, bir saniye." Çılgınca kâğıtları karıştırıyor.

"Steven." Hâlâ etrafıma bakıyorum. "Neden herkes bana bakıyor?" Yukarı bakıyor. "Hmm?"

"Çalışanlar bana bakıyor," diyorum ona tekrar.

Boynuz çerçeveli gözlükleri yuvarlak yüzünü çerçeveleyiyor. Omzumun üzerinden bakıyor, boynu benek benek kızarıyor. "Sanırım buraya bir partnerle gelmene alışık olmadıkları için." Gözleri yumuşuyor. "Çoğumuz seni şuradaki halının üzerinde Marvel aksiyon figürleriyle oynarken hatırlıyoruz." Babamın ofisindeki bir noktayı işaret ediyor. "Büyüdüğüne inanmak zor... Evlenmek üzeresin." Pembe yanaklarına sıcak bir gülümseme yayılıyor.

Farrow sırtıyor.

Sadece bir parça rahatlıyorum. Başka nedenlerle bakmadıkları için memnunum. Gecenin bir yarısı iki boynuzum ya da kuyruğum çıkmış gibi.

Şaka bir yana, elim hâlâ Farrow'un elinde olduğu için mutluyum. Alternatif bir evrende, o benimle değil ve ben burada neredeyse hiç konuşmayan metanetli bir korumayla birlikteyim.

Ve sebat ederdim. Bunu bitiş çizgisine kadar süreceğim ve yine de zirveye çıkacaktım. Ama ciğerlerim bomboş olacak ve o boşluğu doldurmak için can atacaktım.

Nasıl yapacağımı bilemezdim ve çok yalnız olurdum, o kadar yalnız.

Bilmelisiniz ki ben her evrende yaşayabilirim ama sadece Farrow Redford Keene'in olduğu evrende yaşamak istiyorum.

"Ah, işte burada!" Steven bana not kağıdını uzattı. "Toplantı başlamadan önce bir saatiniz var. Eğer bana soru sormak istersen, hemen burada olacağım. Taze kahve ve kekler dinlenme odasında hazır."

"Teşekkürler." Not kağıdını katlayıp arka cebime koyuyorum. Kaskımı kaptığım gibi Farrow'a dinlenme odasına gitmesini işaret ediyorum. Toplantıya hazırlanmak için derin bir dalış yapmadan önce sıcak çay iyi gelir.

Başını sallıyor ve koridordan aşağıya, çatlak bir kapıya doğru ilerliyoruz. Dinlenme odasının nerede olduğunu ve Keurig'lerin tüm arka duvarı nasıl kapladığını hatırlıyorum. Yaklaştıkça keskin kahve çekirdeği kızartması ve yaban mersinli kek kokusu alıyorum.

Kapının eşiğine zar zor geldim ve durdum.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

"Maximoff." Farrow elimi bıraktı. Sadece başımın arkasına sakinleştirici bir dokunuş yapmak için.

Hayalet görmüş gibi mi
görünüyorum? Öyle
hissettiriyor.

Kumral, kahverengi saçlı, yirmili yaşlarında bir adamla göz göze geldim. Kahve fincanını doldurmak için makineyi bekliyor. Dolgun dudaklar, çengel burun, kare omuzlar - güzel çocuk, erkeksi ve bacak gününü hiç atlamamış gibi formda. Hâlâ aynı anda hem tiki olmaya çalışıyormuş *hem de* umursamıyormuş gibi giyiniyor. Taupe kazak, bir beden dar ve koyu kot pantolon, kumaş diz kapaklarından yırtık.

Hızla çözülüyorum ve sanki bir bombayı tetiklememeye çalışıyormuşum gibi geri geri gidiyorum. Ta ki koridora çıkana ve Farrow'un beni bir yere götürmesine izin verdiğimi fark edene kadar.

Beni nereye götürdüğünü bilmiyorum.

Nereye gittiğimiz umurumda değil.

Arkasına uzanıyor ve elimi tutuyor. Ben de yağlanmamış eklemlerimle ona ayak uyduruyor, arkasında Teneke Adam gibi yürüyorum.

Babamın ofisi.

Farrow beni tanıdık bir mekâna götürüyor. Çerçevesiz *X-Men* çizgi romanları bordo renkli duvarlarda asılı ve tonlarca aile fotoğrafı metal kitap raflarına tikiştirilmiş. Siyah deri sandalyeler ahşap bir sehpayı dolduruyor ve bir Mac bilgisayar temiz bir endüstriyel masanın üzerinde duruyor.

Kapıyı kapattım, beynim dönüyordu. Yüzüme tokat gibi çarpan bu geçmiş olayı Farrow'a nasıl anlatacağıma karar vermeye çalışıyordum.

Farrow motosiklet kaskımı ölüm tutuşumdan çıkardı. Kendi kaskını ve benimkini masanın üzerine koydu. Çene kasları ısırır gibi kasılıyor, bana karşı bölgeci ve korumacı.

Bir taş yutuyorum. "O adamı tanıdığımı bilmelisin."

"Biliyorum."

Şaşkınlık yüzüme vuruyor. "Bekle, nasıl?"

"Kaden Simmons." Farrow onun adını söylüyor. Ağzım açık kaldı. "*Adını* biliyor musun?"

Kıçını kısmen masaya yaslıyor. Görünüşte rahat ve soğukkanlı ama yine de gerginlik çenesini sıkıyor. "Senin bir sapığın varken, bütün

Gizlilik

Sözleşmel

eriniz."

Doğru.

Sikeyim.

Gözlerimiz sanki birlikte serbest düşüşe geçecekmişiz gibi birbirini kavlıyor.

Farrow'un fotoğraflık bir hafızası var, bu yüzden diğer tüm Gizlilik Sözleşmeliler arasından Kaden'i neden hatırladığını sormuyorum. Bahse girerim tek gecelik ilişkilerimin isimlerini kolayca dosyalayabilir. Acaba Kaden'in geçmişini araştırmak zorunda kaldı mı? Takipçimi bulmaya çalışırken ne kadar derine daldığını hiç sormadım.

Yüz hatlarımı taradıkça endişesi daha da artıyor. "Onu hatırlıyorsun." Bu bir soru değil.

Bu lanet bir gerçek.

Gözlerimi kırıştırıyorum; gözlerim yanmış gibi. Farrow yüzleri ve isimleri hatırlayamayacak kadar çok tek gecelik ilişki yaşadığımı biliyor. Yerleri ve tarihleri zar zor saptayabiliyorum. Sadece seksti ama kiminle yattığıma dikkat ettim. Benimle yattıklarını her zaman hatırlayacaklarını çok iyi biliyordum, Maximoff Hale.

Her ilişkide seksin iyi bir deneyim olmasını istedim. Ama benim için o kadar da iyi geçmediği zamanlar oldu.

Kelimeler birbirine karışıyor ve sonunda sadece "Evet, onu hatırlıyorum." diyorum.

Farrow iki eliyle bembeyaz saçlarını tarıyor ve ben yüzük parmağındaki gri titanyum kordona odaklanıyorum. Adem elmasındaki çapraz kılıçlara ve boynundaki güzel kanatlara odaklanıyorum. Sadece yüzünde yükselen acıdan kaçınmak için.

Bir nefes veriyor, elleri yavaşça başından aşağı iniyor. Gözleri benimkilerde. "Senin için unutulmaz, bu da ya seni incittiği ya da şimdiye kadar yaptığın en iyi seks olduğu anlamına geliyor." Yüzünü buruşturdu. "Tanrı aşkına, umarım ikisi de değildir."

Her şey acıtıyor çünkü onu incitmek üzere olduğumu biliyorum.

Tavana bakıyorum, acı göğsümü yumrukluyor. Aramızda birkaç adım mesafe var ve ben bu mesafeyi kapatmayı o kadar çok istiyorum ki. Ama kapının önüne yapıştım kaldım. Farrow'a dönüp bakıyorum.

Beni dikkatle izliyor ve *umudunun* gerçekleşmediğini fark ediyor. "Siktir."

"Kaden'i hatırlıyorum," diye başlıyorum, "çünkü ilk kez dibe vurmaya çalıştığım zamanı unutmak zor olurdu."

Burnu alevleniyor ve bakışları anıların arasında avlanır gibi duvarda

geziniyor. Yüzü bir dizi duygu arasında gidip geliyor. Öfke

en çok yüzeye çıkar. Bana ters ters bakıyor. Kapıya, bahse girerim Kaden'in gazabının hedefi olduğu yere.

Sert bir nefes alıyor, sonra bana bakıyor. "Onu görünce nasıl hissediyorsun?"

Yüzümü buruşturup başımı sallıyorum. "Ben daha çok senin için endişeleniyorum, dostum." Farrow'u işaret ediyorum. "Geçen yıl eski erkek arkadaşını görmek ve seni yatakta başka bir adamla hayal etmek garip bir işkenceydi ve bunun sana ne yaptığını bilmiyorum." Durakladım. "Sen iyi misin?"

Parmaklarını tekrar saçlarında gezdiriyor, göğsü çöküyor. "İlk kez alttan aldığında adamın o kadar ileri gitmesine izin vermediğini söylemiştin. Bu bir güven meselesiydi ve sen gergindin."

"Evet," diye başımı salladım. "Rahatlayamadım ve kendi lanet kafamdan çıkamadım."

Farrow dişlerini sıkarak, "Seni parmaklamadı," diyor. Çakıllı sesi daha derin ve sert. "O sadece kötü biri değil, düşüncesiz bir pislik ve seni tanıyorum, yatakta nasıl olduğunu..." Yüzünü buruşturuyor, gözlerinde öfke alevleniyor ve sertçe yutkunuyor. "Lanet olsun dostum, vücudun *girme* diye bağırırken seni sikmeye devam etmesinin hiçbir mazereti yok."

Eski erkek arkadaşı konusunda beni rahatlattığı gibi ben de onu ilişkim konusunda rahatlatmak istiyorum. "Bu sadece o garip ilk zamanlardan biriydi. Güven bana. Belki de senden daha deneyimsizdir ve rahatlamama yardım etmeyi düşünmemiştir."

Gözlerini deviriyor, Kaden'e hâlâ kızgın ama bir Millennium Falcon kağıt ağırlığı alıyor. Benimle göz göze gelmekte zorlanmıyor. "Seni incitti mi?"

Gergin omzumu ovuyorum.

Farrow hasta görünüyor. Parmağını alttaki piercingli dudağının üzerinde gezdiriyor. "Sessizliğini *evet* olarak kabul ediyorum." Kıpırdamıyor. "Sana tecavüz etti mi?"

"Ne? *Hayır*."

Bakışları üzerimde geziniyor.

"Kendi rızamla oldu. Dibe vurmayı denemek istedim ve fazla ileri gitmesine izin vermedim."

"*Dur* dediğinde durdu mu?" "Evet."

Kaşlarımı çatıyorum, düşünüyorum.

"Belki de."

"Belki mi?" Farrow tekrarlıyor, gözlerini kırpmadan ve öldürücü bir şekilde benim bağlantıma bakıyor. Kağıt ağırlığını yere bırakıyor.

"Öyle değil," diyorum kararlılıkla. "Tanrım, beş yıl önceydi." Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Sanırım onu üstümden ittim ve sonra dur dedim ya da onun gibi bir şey."

Farrow masadan kalkıyor. Aradaki mesafeyi kapatıyor ve birden birbirimize sarılıyoruz. Kaslar kaslara karşı. Onun kolları beni sarıyor, benim kollarım onu. Vücut vücuda batıyor. Boynunun arkasını avuçluyorum.

Nabzımız atıyor.

Geri döndüğümüzde çenemi kavriyor ve dudaklarımı hafifçe öptükten sonra fısıldıyor: "Seni seviyorum kurt izci."

Güçlü bir şekilde başımı sallıyorum. "Seni daha çok seviyorum, dostum."

Neredeyse gülümseyecekti ama bakışları kapıyı buldu.

"O *zararsızdır*." Onun en sevdiği kelimelerden birini kullandım. Sonra beynim bir düşünceyle kısa devre yapıyor. "Kaden bu binada..." Gözlerimiz buluştu. "Hale Co. için mi çalışıyor?" Okulda ne okuduğunu hatırlayamıyorum.

Farrow bir an düşünür. "Bir yıl önce onun geçmişini araştırmıştım. Ailenizin şirketi için çalıştığından bahsetmiyordu. Siz toplantıdayken güncel bir araştırma yapabilirim."

"Kulağa hoş geliyor."

Ve aniden, toplantı buna kıyasla bir esinti gibi geliyor *rahatsız edici* kıyamet günü.

MAXIMOFF HALE

O BİR TERAPIST.

Kaden Simmons hakkında öğrendiğim ilk şey bu. Farrow bana geçmiş kontrolünden daha fazla detay verdi. Kaden'in Philly'de kendi özel muayenehanesi olduğu gibi.

Kaden, Hale Co. şirketinin pazarlama müdürü ya da marka elçisi olmadığı için *sevinmeliyim*. Onu babamla haftalık olarak doğrudan temasa geçirecek hiçbir şey yok. Ama *neden* orada olduğuna dair belirsizlik, görmezden gelmeye çalıştığım bir hayal kırıklığı.

Hale Co.'dan birini tanıyor ve merhaba demek ya da belki de eve bırakan kişi olmak için uğramış olma ihtimalinin yüksek olduğunun farkındayım. Bilemiyorum.

En azından ailemin terapisti değil. Annemle babamın yıllardır aynı terapistleri var. Tanrım, eğer Kaden ailem için bu kapasitede çalışıyor olsaydı, gerçekten hayata döndürülmem gerekebilirdi.

Tek bildiğim Kaden'e zaten harcadığım enerjiden daha fazlasını harcayamayacağım. Önümde daha acil şeyler var.

Şu anda: bir şeyler için bir milyar lanet olası davetiye.

Oturma odasındaki televizyonda *Batman & Robin* çalıyor ve Farrow ile ben 90'ların filmini yarı yarıya izlerken, zarflar ve kartlar önümüzde, ebeveynimin sehpasının üzerine yayılmış bir şekilde duruyor.

Kanepede birbirimize sokulduk, omuz omuza.

Zarfın içine bir kart koyarken dövme pazusu çıplak pazuma değiyor. Nefesim kesiliyor. Farrow iki parmağıyla davetiyeyi bana uzatıyor. Tüm bu süre boyunca bakışları televizyondaydı.

Son bir saattir gülümsememeye çalışıyorum. Çenemi sıkıyorum. Tüm yüzüm ağrıyana kadar.

Zarf yalama görevindeyim, ki bu sadece benim yapıştırıcıyı kenara sürmem demek. Bu tür sıkıcı işleri bir asistana bırakabilirdim. Ama erkeğimle birlikte davetiye doldurmak o kadar normal ki, bunu devretmek ya da es geçmek istemiyorum.

Farrow gözlerini filminden ayırmıyor. "İşini savsaklıyorsun, kurt izci."

Boynum yanıyor. Yeni bir tutkal çubuğunun kapağını çeviriyorum. "Geride bile değilim."

Evet, kucağımda mühürlenip damgalanması gereken beş davetiye var.

Bir zarf daha uzatıyor, gülümsemesi o sinir bozucu *bilmişlikle* geriliyor. Ve o mürekkepli parmakların beni kavradığını hayal ediyorum. Çenemden başlayıp göğsümden aşağı, karnımın çıkıntılarına doğru kayıyor ve dudaklarımız ağır, eşzamanlı bir arzu ve gök gürültülü bir aşkla çarpışıyor. Ta ki nefesimiz tükenene ve beni altına çekmek için gücünün son dayanaklarını kullanana kadar.

Kasları bedenime dayanıyor ve saçlarını kavrayıp derin derin bakıyorum-

"Maximoff."

Gözlerimi yavaşça kırıştırarak hayal aleminden çıkıyorum.

Hay sikeyim.

Farrow tıpkı James Franco'nun *Freaks & Geeks* filmindeki karakteri gibi gülümsüyor. Yanak yanağa. "Eğer sikimi kışında hayal etmeye devam edersen, geride kalacaksın. Hem gerçek hem mecazi anlamda."

Gözlerimi *Batman* ve *Robin'e* dikiyorum. "Seni içimde hayal ettiğimi kim söyledi?" Davetiyeği mühürlüyorum. "Belki de sikim götündeydi." Farrow'a bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Zoru oynayabilirim.

Yine de *onu içimde* hayal ettiğimi neden tahmin ettiğini anlıyorum. Son zamanlarda dibe vurmaya bayılıyorum. Farkındayım.

Son derece farkında.

Farrow'un bana ilgiyle baktığını hissediyorum. Kan güneye doğru akıyor, aletim kot pantolonuma sürtünüyor. İfadesini görmek için can atıyorum ama onu biraz kızdırmaya çalışıyorum.

Elindeki yeni davetiyeği yırtıp atıyorum ve işimi ondan daha iyi yaptığımı göstermeye çalışıyorum. "Belki de kendi tavsiyene uymalısın,

Adamım. Böylece geride kalmazsın."

Ağzının bir köşesi kıvrılıyor. "Eğer gerçekten istediğin buysa, seninle birlikte arkadan dolaşıyormuşum gibi davranabiliriz."

Homurdanıyorum. "İstedğim bu değil. Çünkü geride *kalmayacağım*." Yığınımı çabucak bitiriyorum ve bir sonrakini bekliyorum.

Farrow bir zarf daha uzatıyor ve ben de ona uzun uzun bakıyorum.

Konsantrasyonunun yarısı filmde, yarısı da bir sonraki davette. Yüzde sıfır bana. Hayal kırıklığı beni ısırtıyor ve bu duyguyu bastırmaya çalışıyorum.

Batman & Robin'i gerçekten izlediği için mutlu olmalıyım. Farrow'u yavaş yavaş klasik Batman filmleriyle tanıştırıyorum ve bu da listedeki son filmlerden biri. Bay Freeze ekranda görüldüğünde gülmekten ölüyordu.

Ve Batman'in yarasa benekli kostümüne.

Dürüst olmak gerekirse, *Batman Returns*'ün hemen arkasındaki favorilerimden biri, ama gişe rekorları kıran bir film olmadığını anlıyorum. Bu yüzden sonlara doğru bıraktım. Tüm bunları Farrow'a da anlattım ve sanırım "Favorilerimden biri" dediğimden beri filmi daha yakından izliyor.

Bu arada saç rengi değişti. *Epik bir* şekilde değişti. Kökler hala doğal küllü kahverengi tonunda ama Farrow beyaz telleri şerbet turuncusuna boyamış. Renk bir gün batımı gibi soluyor ve bir şekilde, lanet bir şekilde, hala havalı görünüyor.

"Dediğim gibi." Farrow kaşlarını kaldırıyor, bakışları henüz parmaklarından almadığım davetiyeye, sonra tekrar bana kayıyor.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. *Lanet olsun*. Elimini ağzıma götürüyorum. Beni unutmadığı için mutluyum, tamam mı? "Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok; beynim sesini sessize aldı." Davetiyeyi aldım.

Bana saçmalıyormuşum gibi bir bakış fırlattı. "Elbette." Bir zarf daha dolduruyor. "Jane gerçekten bu zorluğu istiyor mu?" Davetiyelerin üzerindeki bir satırı işaret ederek bir kartı kaldırıyor.

Yer: ayrıntılar için lütfen 215-555-3949 numaralı telefonu arayın

Davetlilerden davetiyelerin fotoğraflarını paylaşmamalarını rica ettik - ancak bir sızıntı olması ihtimaline karşı önlem olarak davetiyelerin yerini basmamaya karar verdik.

Düğün.

Konukların numarayı kullan-at telefonda aramaları gerekiyor - Janie'nin satın aldığı ve bizzat cevaplayacağı bir telefon.

"Bu bir ton iş," diyorum ona, "ama o oldukça kararlı."

Artık gelecekte başka çiftler için düğün planlayıcısı olmayı düşündüğüne göre, düğünümüz için biriktirdiği her ekstra iş beni biraz daha iyi hissettiriyor. Planlama ve organizasyondan *gerçekten* keyif aldığını bilmek yardımcı oluyor.

Bir zarf daha yapııştırıyorum. "En azından bir postacı ya da rastgele biri davetiyeleri çöpe atarsa, gerçek telefon numarası ellerinde olmayacak."

Başını sallıyor. "Tamam, ama eğer kullan-at telefonunun numarası sızdırılırsa ve bazı salaklar ona şaka yapıp telefona cevap vermesini imkânsız hale getirirse, umarım bu görevi Thatcher'a ya da bana devreder."

"Ya da ben," diye ekliyorum.

Farrow başını sallar. "Hayır, bak, sen ve Jane tacizi kabul etme eğilimindesiniz çünkü bunun normal olduğunu düşünüyorsunuz. Ben sadece bunun burada yaşanmayacağından emin olmak istiyorum."

Janie'ye karşı korumacı olması bu adama olan sevgimi daha da artırıyor. Dünyanın en yüksek dağına. Göğsüm kabarıyor ve gözlerimi Farrow'dan ayırmakta zorlanıyorum.

Dizlerimin üstündeymişim gibi dudakları yavaşça yükseliyor. Ona üflüyorum.

Zarfı elinden aldım. "Şimdi ben senin önündeyim."

Hafifçe küfrediyor, "Kahretsin." Filme bir göz atar. "Birkaç dakika geri sar." Konuşmamız sırasında bir bölümü kaçırdı.

Kumandayı koltuk minderlerinin arasında buldum.

Bana "Düğün yeri konusunda hâlâ sorun yok mu?" diye soruyor. *Geri sar tuşuna* basıyorum. "Evet. Neden olmayayım ki?"

Farrow bakışlarımı karşılıyor. "Mekânı ziyaret edecek vaktimiz olmadı ve bu senin en sevdiğin liyakat rozetine aykırı." Gözlerini şakacı bir şekilde açıyor. "*Hazırlık.*" Alaycı sözlerine rağmen, sonraki sessiz saniyede aslında daha endişeli görünüyor.

Sanırım düğün hazırlıkları hiper hızda olduğu için beni kontrol ediyor.

Filmi durduruyorum. "Sadece video ve resim görmekle yetiniyorum. Yeterli gibi geliyor." Temmuz 9'u düşünerek gülümsemeye başlıyorumth .
"Evlenmek istiyorum

Capri'de."

Sırıttıyor. "Teknik olarak Anacapri olacak." "Hâlâ Capri Adası," diye mücadele ediyorum.

"Yeterince adil." Dudakları daha da yukarı kalkıyor ve keşke bana nasıl baktığını görebilseydiniz. Tantanayı, orta sayfaları ve sadece o bakışa odaklanan belgeselleri hak eden mutlak, iç boşaltıcı bir aşkla.

Ve Tanrım, beni nasıl hissettiriyor.

Gözlerim duyguyla yanıyor ve boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Jack'in hâlâ düğünün belgesel için çekilmesini isteyip istemediğimizi bilmesi gerekiyor."

Farrow nefesini içine çekiyor, kararsız görünüyor. "İstiyor musun?"

"Düğünümüzü dünyayla paylaşmaktan çekinmiyorum, dostum. Spot ışıkları altında olmak beni rahatlatıyor. Zaten en azından bir paparazzinin araya girip bir şeyler yakalama ihtimali çok *yüksek* ve belgesel sayesinde görüntülerimizi paylaşabileceğiz. Bu da telefoto lenslerden çıkan grenli video kliplerden daha iyi."

Turistler İtalya'da ailemin ve bizim fotoğraflarımızı çeker çekmez paparazziler çekirge sürüsü gibi bölgeye akın edecek. Capri'nin avantajı, medyanın adaya ulaşmasının zaman alacak olması. Şu anda çoğu hayran Yunanistan'a döneceğimizi düşünüyor ve Kinney de bu spekülasyon tweet'lerini "beğeniyor", böylece kokuyu atmaya yardımcı oluyor.

Hâlâ tereddüt ediyor. *Benimle* evlenmeyi hayal ederek büyümüş gibi değil. Kötü şöhretli bir seks bağımlısı ve alkoliğin oğlu, onu *sıfır* mahremiyetli bir hayata sürükleyen bir ünlü.

"Bunun bizim için özel olmasını tercih ediyorsan, bunu da anlıyorum Farrow. Baskı yok."

Başını salladı. "Bunu düşünmeme izin ver." Kumandayı çalışıyor ve *oynat tuşuna* basıyor. Sonra yanıma yaslandı. Gözlerimi ondan kaçırmakta zorlanıyorum, tamam mı?

Ama başardım.

"Bakmaya devam edebilirsin, kurt izci. Beni seksi bulduğunu zaten biliyorum."

Göz kırpıyorum. Kısa da olsa galibiyetimi alıyorum. Ve sert bir nefes alıyorum. "Ben öyle düşünmüyorum. Hiç söylemedim bile ve bu fikre nereden kapıldığınıza dair hiçbir fikrim yok."

Farrow bir elini dizime koyuyor. İri avucu kalçamdan aşağı, kasıklarına doğru kayıyor. Aman *Tanrım*. Bedenim tepki veriyor, kıpırdanıyor. Isınıyor.

İstiyorum.

Ağrıyor.

Yalvarıyorum.

Burnumdan nefes alıyorum. *Beni siken* gözlerini ona vermemek için elimden geleni yapıyorum.

Ona bakmıyorum ya da konuşmuyorum. Ama biraz geriye kayıyorum.

Sonunda alaycı bir şeyle cevap vermek üzereydim ama döndüm ve bakışlarım onun dudaklarında.

Sırtışı sadece *patlar*.

"Siktir git," diyorum şakacı bir şekilde, elini iterek.

Farrow gülüyor ve bana bir zarf daha uzatırken yüzünü buruşturuyor.

"*Kahretsin*." Elini salladı.

"Ne oldu?" "Kağıt kesiğı."

"Yara bandı ister misin?" Ona bir tane bulmak için ayağı kalktım, ama Farrow beni bel kemerimden tutup aşağı çekti.

Kıçım koltuk minderine çarptı.

"Yavaşla, kurt izci. Hayatta kalma çantanı benim için açma." O da benim kadar şımartılmaktan nefret ediyor.

"Açmadım bile."

"Güzel." Acıyan parmağını emiyor, dudağı kıvrılıyor.

Hareketlerine odaklanıyorum ve kaslarım kasılıyor. "Belki de parmağına bakmalıyım. Derhal ampütasyona ihtiyacın olabilir."

"İşte bu yüzden ben doktorum." Elini bırakıyor, ben de kendi elime alıp işaret parmağındaki kâğıt kesiğini inceliyorum. Dizlerimiz birbirine çarpıyor, birbirimize doğru dönüyoruz.

"Çok derin değil."

Başını öne eğiyor. "Tıbbi değerdendirmeniz tam da Harvard'dan terk birinin söyleyeceğı bir şeye benziyor."

Ona orta parmağıını gösterdim.

Avucumu avucunun içine alıyor. Şimdi ikimiz de birbirimizin ellerini tutuyoruz ve nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Farrow bir şimşek gibi mesafeyi kapatıyor ve dudaklarımız birbirine çarpıyor. Vücutlarımız birbirine yaklaşıyor ve ben onun siyah gömleğini avuçluyorum. Daha güçlü öpüyorum. Sahiplenici ve ona *daha çok* ihtiyaç duyan.

Sadece o.

Farrow öpüşmeyi derinleştiriyor, dillerimiz güreşiyor ve eli yanan boynumu sıyrıyor, sonra saçlarıma doğru yükseliyor. Başımın arkasını tutuyor.

Beni sahipleniyor. Sanki eli "*Sen benimsin*" diyor.

İyiden daha iyi

hissettiriyor.

Aydınlandım.

Yaşıyorum.

Avuç içim gömleğinin altındaki karın kaslarını keşfediyor ve bel kemerine doğru dalıyor. Sırtımı minderlere yaslamaya çalışıyor ama onu sıkıştırmak için ağırlığımı öne doğru veriyorum.

Ağızma karşı gülümsüyor. Nefeslerimiz kısa ve baş döndürücü. Okyanusta bir şamandıra gibiyiz, onun gücü ve benim kuvvetimle ileri geri sallanıyoruz. Ta ki birimiz diğerini batırana kadar.

Ve garip bir şekilde, beni almasına izin vermekten daha iyiyim.

Çenesini kavıyorum, yakın olmayan tıraş beni her zamanki gibi tahrik ediyor. Erkeksiliği sikimi okşuyor ve saçlarımı çekiştirerek damarlarıma bir şok dalgası gönderiyor.

Dudaklarım birbirinden ayrılıyor, derin bir inilti ciğerlerimde sıkışıyor. Ve kaslarının avucumun altında esnediğini hissediyorum. Farrow ağırlığını üzerime veriyor ve bu sefer ben geriye düşüyorum.

Deltoidler yastıkla buluşuyor, yastık deltoidlerle buluşuyor.

Birkaç davetiye yere düştü ve ben de V yakalı gömleğini başından yırttım.

Ağızlarımız tekrar tekrar birbirini buluyor. Kıçını kavıyorum, onu içime itiyorum ve eli boynumda, çenemde.

Sikeyim. Ona sürtünüyorum. Bana karşı sallanıyor ve inanılmaz derecede sertleşiyorum, başım şişiyor. Bizi ayıran kıyafetler olsa bile, sertliğime karşı ereksiyonunun büyüdüğünü hissediyorum. Ama içimden derin bir inilti çıkana kadar hemen beynime *dalıp gidiyorum.*

Kaskatı kesildim.

Kaslarım geriliyor ve dudaklarımı onun ağzından ayırıyorum.

Farrow vücudunu üzerimden kaldırıyor. "Maximoff?" Gözlerimi

arıyor. Oturmuyorum. Ellerimi başıma koymuş, zor nefes

alıyorum. "*Lanet olsun.*" "Neyin var?" Çenemi tutuyor.

"Ailemin evinin oturma odasındayız." Hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Farrow kaşlarını çatar. "Evet. Hiçbir yere ışınlanmadık, kurt izci."

İnliyorum. Hayal kırıklığına uğradım. Cinsel olarak. Zihinsel olarak. Fiziksel olarak. Yukarıdakilerin hepsi. Şu anda içimde çok fazla hayal kırıklığı var. Acıyan yerlerimi yalıyorum.

Dudaklar. "Küçük kız ve erkek kardeşlerim *üst katta* ve her an aşağı inebilirler."

Gülümsüyor.

"Ne?"

"Sen çok safsın." Beni hafifçe öpüyor. "Sanki daha önce ailenin evinin oturma odasında hiç öpüşmemişsin gibi."

"Çünkü yapmadım."

"Biliyorum."

Oturuyorum, onu daha fazla oturmaya zorluyorum. Göğsüm onun göğsüne değiyor. Bacaklarım zaten Farrow'un iki yanında. Neredeyse beline sarılmıştım. Yani artık dik durduğuma göre bir nevi onun kucağındayım.

İşte burada onu geriye doğru iterdim. Ağırlığımı ona verirdim ve bacaklarını ayırırdım. Öpüşürdük ve o beni çevirmeye çalışırdı, ama sonunda vazgeçerdi.

Şu anda bu senaryo kulağa diğeri kadar hoş gelmiyor. Aslında ne yapıyorum? Boynunun ve omzunun kıvrımlarını kavıyorum ve geriye doğru yatarken onu tekrar üstüme getiriyorum.

Farrow daha geniş gülümser. "Olmayı seviyorsun-"

Çıglıklar aniden üst kattan yankılanıyor. Tiz, kan donduran çıglıklar. Kollarımdaki ve boynumdaki tüyler diken diken oldu. Farrow ve ben tek bir bakışımızı paylaşıyoruz, sonra ikimiz de çözülüp ayağa kalkıyoruz ve merdivenlerden yukarı koşuyoruz.

MAXIMOFF HALE

"HAYIR!" Kinney avazı çıktığı kadar bağıyor. Farrow ve ben açılan kapıya doğru kayarak durduk. Bir video kamera tripodun üzerine yerleştirilmiş, siyah dantelli, dört direkli yatağının ayak ucuna doğrultulmuş. Objektifin tam önünde duruyordu. Bana bakıyor, yuvarlak yüzünde sümük ve gözyaşı karışımı bir ifade var. "GİT BURADAN!"

Küçük kız kardeşim hışımla geliyor, kapıyı yüzümüze çarpmasına saniyeler kalmıştı ama o daha küçük. Demir bir elle çerçeveyi kavrayıp zorla açıyorum. "Neler oluyor?" Lazerle o lanet kameraya odaklanıyorum.

Neden kendini kaydediyor?

Neden yatağına

yönlendiriyor? *On dört*

yaşında.

Farrow başımın üstünden uzanıyor ve kapıyı daha geniş açıyor.

Kinney teslim olarak geri çekilir. "Git buradan! Yardım edemezsin!" Kendini yatağa atar ve ısıltılı siyah bir Ölüm Yadigarları yastığına doğru çığlık atar.

Farrow'la sert bir bakış paylaşıyorum ama o bana fısıldıyor: "Kimsenin kanadığı ya da öldüğü yok."

Kamerayı işaret ediyorum ve başını eğerek dişlerini gıcırdattığı fark ediliyor. Evet, o da *bu* konuda heyecanlı değil.

"Neler oluyor?" Xander koridordan sordu. Yeni uyanmış gibi gözlerini ovuşturuyordu. "O iyi mi?"

Başımı salladım. "Biz hallederiz."

Xander saçlarını gözlerinden uzaklaştırır, gözlerinde endişe vardır. "Viv mi?" *1 numaralı eski kız arkadaşı*. Kaliforniya'ya taşındı.

Farrow kapının pervazına yaslanır. "Pek öyle görünmüyor." Çakıllı sesi derin bir fısıltıya dönüşüyor. "Bir bok kırdığı yok."

Kaşları çatıldı. "Holly mi?" *Eski kız arkadaşı 2*. Nebraska'ya taşındı.

Ben de "Bilmiyoruz." diyorum. Neyse ki Kinney romantizm konusunda çok bıkkın değil. Ama bir kız arkadaşı daha ülkenin öbür ucuna taşınırsa, o zaman gerçekten lanetleneceğini söyledi. Şu anda bekar, yani bu kolayca eski sevgilisi ya da aşık olduğu biriyle ilgili olabilir.

Belki de *aşk*la ilgili bile değildir. Scooby Doo Mystery'de duruyoruz ve ben sadece Farrow'un söylediklerine tutunuyorum.

Kimse kanamıyor ya da ölmüyor.

Ama o ağlıyor ve o lanet kamera var... Pekala, bu gizemin dün çözülmesi gerekiyor.

Xander odaya bakar. Kinney'nin yastığına doğru çığlık attığını gördü. Yüzünü buruşturdu, sonra da halledersin der gibi *başını* salladı. Tembelce uzaklaştı ve Farrow'la ben Kinney'nin yatak odasına girdik.

Kapıyı arkamdan kapattım. "Kinney, o kamera da neyin nesi?"

Başını kaldırıyor ve ters ters bakıyor. "Tanrım, siz ikiniz dinlemiyor musunuz?" Islak gözlerini kabaca siliyor. "Gidin dedim. Gidin dedim. Defolun. Burada size ihtiyaç yok." Hıçkırıyor ve yataktan yuvarlanıyor, sıcak adımları kameraya yöneliyor. O şeyi tıkırdatıyor.

Farrow hiç tereddüt etmeden yaklaşıyor. Çoğu kişi kaplumbağaya yaklaşıyormuş gibi hareket eder ama o kız kardeşimden korkmuyor. Ona diyor ki, "Eğer kırıldıysa, bu onu daha da kıracak-"

"Sana sordum mu?" diye karşılık verir.

"Hey," diye araya girdim. "Biz sadece yardım etmeye çalışıyoruz, Kin."

Daha yüksek sesle burnunu çekiyor, gözleri benden Farrow'a kayıyor. "Hiçbir şey yapamazsın."

"Belki yapabiliriz," diyorum güçlü bir şekilde. "Bizi deneyin." Farrow'u odanın içine kadar takip ediyorum. Rahat bir yürüyüşü var ve yatağın kenarına oturuyor.

Paslanmış eklemlerimi yağlamaya çalışıyorum ve *oturuyorum*. Sakince.

Farrow'un yanına çöküyorum, ellerim birbirine kenetlenmiş, kollarım kalçalarımın. Tripodun üzerindeki kamera doğrudan bize doğrultulmuştu. *Yatağa.*

Kanım dondu.

Daha dik oturuyorum. Daha sert.

Kinney bir an sessiz kaldı. Sanırım bizi görmezden geliyormuş gibi yapıyor. Koyu renk göz kalemi kurumuş gözlerinin altına bulaşmış ve boyalı siyah saçları küt, kısa kaküllerle kesilmiş. "Bunun aptalca olduğunu düşüneceksin" diye mırıldanırken kulaklarımı zorluyorum.

Yaptığı şeyin *aptalca* olduğunu düşünmek, beynimin çoktan gittiği yerden daha iyi bir seçenek. "Bunu bilemezsin."

Kinney oflayıp pufluyor, bakışları gergin bir şekilde Farrow'dan bana, sonra tekrar Farrow'a kayıyor.

"Yargılamak yok," diyor kolayca.

Derin bir nefes daha alır. "Bir video günlüğüm var. *Kişisel* bir şey, o yüzden izlemek istemeyin. Kliplerin buluta ya da herhangi bir yere sızma ihtimaline karşı günlüğü telefonuma ya da dizüstü bilgisayarına kaydetmek istemedim. Ama yapmalıydım çünkü *aylarca süren* görüntüleri kaybettim." Öfke gözlerini alevlendirdi. "Öylece gitti."

Onunla gurur duyuyorum.

İlk tepkim bu oldu. "İyi bir şey yaptın Kinney," diyorum. "Bunu bir video kameraya kaydetmek."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Farrow kaşlarını kaldırır. "Kesinlikle."

Biraz gülümsüyor. Ayağa kalkıp video kamerayı kontrol ediyorum ve hafıza kartını çıkarıyorum. Bunlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Biraz demode ve eskiler. Çoğu insan video kaydetmek için cep telefonlarını kullanıyor.

"Bunu Garrison Amca'ya verebiliriz." Kameranın fonksiyonlarını inceliyorum. "Muhtemelen tamir edebilir." Amcamız bilgisayarlar ve bunun gibi şeyler konusunda uzmandır. Beni daha önce hacklemişti. On iki yaşındaydım ve şifrelerimin herhangi bir hacker için çok güçlü olduğunu düşünüp seviniyordum.

Evet, yanıldığımı kanıtladı.

Kinney başını sallar. "Garrison Amca'nın bir video günlüğüm olduğunu bilmesini istemiyorum. Kimse bilmesin."

Farrow kaşlarını çatar, kafası karışmıştır. "Senin küçük kız takımın bile mi?" Ters ters bakıyor. "Biz *küçük değiliz*, seni pislik."

"Farrow her şeye *küçük* diyor," diye savunuyorum onu.

Sanki bu tamamen doğru değilmiş gibi bana gülümsüyor. Biliyorum, beynine ya da sikine asla küçük demezdi ama bunlar benim görmezden geldiğim teknik detaylar ve anlambilimsel şeyler.

Kendi hayatı için. Çünkü Kinney ona çok fazla ölüm bakışı atabilirdi.

Kemikli kollarını kavuşturuyor. "Hayır, en iyi arkadaşlarıma söylemedim çünkü bu *kişisel bir şey*. Babam öğrenirse aşırı tepki verirdi."

Bunu inkar etmek istiyorum ama kamerayı gördüğüm anda en kötüsünü düşündüm. Ve eminim ki babam görüntüleri görmek isterdi. Kinney'nin uygunsuz bir şey yapmadığından emin olmak için. O katı bir babadır. Çünkü önemsiyor. Ben hep bunu bilirim.

Farrow yanıma geliyor ve bana bakmadan önce kameraya bakıyor. "Bir seçenek daha var."

"Ne?" Bunu bilmediğim için soruyorum.

"Jack Highland." Farrow, kamera ekipmanları konusunda geniş bilgiye sahip olan baş yapımcıdan bahseder. "Ona bunun güvenlik meselesi ve özel olduğunu söyleyeceğim. Soru sormayacak ve ne yapabileceğini göreceğiz."

Kinney rahat bir nefes alıyor ama biz ona baktığımızda gözlerini deviriyor ve umursamaz bir tavır takınıyor. Deadpanned. "Bu daha iyi."

Başka bir şey söylemiyor, hatta kaybetme fikrine sahip olduğum için benimle dalga bile geçmiyor. Bu konuda gerçekten endişeli olmalı.

Cebimdeki telefonum çalışıyor ve gelen mesaja sertçe bakıyorum.

SOS. Garajında! Çabuk gel. Lütfen. - Jane

Bu gün bana kamçı etkisi yapıyor. Farrow'a metni gösterdim ve ayrılmadan önce kız kardeşime "Dayan" dedi.

"Tamir ettireceğiz Kinney" diye ekliyorum.

"Hiçbirini izlemeden mi?" diye soruyor.

"Tabii ki."

"Yemin ederim."

Kalbimin üzerine bir X işareti koyuyorum.

Farrow'un da aynısını yapmasını bekliyor ve bilmiyorum... bu beni gülümsetiyor.

Göğsüne bir X işareti çiziyor.

Biraz yumuşuyor. "Teşekkürler." Ona sarılıyoruz ve sonra gidiyoruz. *Çabuk.* Merdivenler yeterince geniş olduğundan adım adım ilerliyoruz ve

yol göster. Ta ki ailenin Basset Tazısı merdivenlerden yavaşça çıkana kadar. Oflayıp puflayarak.

"İyi misin Gotham?" Sarkık kulaklı köpeğim orta basamaktaki bir macun gibi *yere* yığılıyor. Aptal köpek gülümsemesiyle pantolonunu indiriyor. Çömeli karnını okşuyorum, sonra devam ediyorum.

Biz geçerken, Farrow'un Gotham'ı değerlendirdiğini sanmıyorum. Bir sorun olup olmadığını sormak istemiyorum. O köpekle birlikte büyüdüm ve artık yaşlandığının ve yavaşladığının farkındayım.

Ama bazı şeylerin sonsuza dek sürmesini diliyorum.

FARROW ve ben el ele garaja girdiğimizde, Jane'in gergin bir şekilde ileri geri volta attığını, çilek şeklindeki çantasının geniş kalçasına çarptığını görüyorum. Kaburgalarım ciğerlerimin etrafında daralıyor.

Sonra Thatcher Moretti kollarını açıyor ve onu belinden yakalıyor. En iyi arkadaşımı göğsüne doğru çekti ve ben de arkadaşımın ona yaslandığını görerek rahatladım. Kolları adamın 1.80'lik kaslı vücudunu sarıyor.

Tanrı'ya şükür.

Tanrı'ya şükür, o iyi. Tanrı'ya şükür mutlu. Tanrı'ya şükür, onda aşkı buldu ve o da ona gezegendeki en güzel insan gibi davranıyor. Janie daha azını hak etmiyor.

Garaja sadece iki araba park edilmiştir. Jane ve Thatcher arka tarafta, altı bisikletin yanındadır.

"Neler oluyor?" Yanlarına yaklaştık ve emin olmak için sordum, "Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Evet, *evet*." Jane bize doğru döndü. "İkimiz de iyiyiz."

Onlardan birkaç adım ötede duruyoruz ve Farrow ile Thatcher lanet olası *gözleriyle* konuşuyorlar. Bunun bir güvenlik meselesi olduğunu anlıyorum: göz bakışı. Ama bu bir güvenlik sorunu olmadığına sinir bozucu oluyor.

"Burada karanlıkta kalmasam olmaz mı?" Üçünün de yüz adım gerisindeymişim gibi hissederek onlara soruyorum.

"Ben de aynı şekilde kayboldum, kurt izci." Bakışlarımı tutuyor. "Eğer bir şey bilseydim, kesinlikle sana söylerdim."

Sertçe başımı sallıyorum, vücuduma sıcaklık doluyor ve kolumu onun omuzlarına doluyorum. Önümüzde cevapları olan iki kişiye bakıyoruz.

"Janie?"

Parmaklarını dudaklarına götürüyor. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Harika.

Jane'in söyleyecek söz bulamaması asla iyi bir şey değildir.

Tuğla üstüne tuğla harç koyuyorum. Taş üstüne taş, yüzüm metanetli ve omuzlarım dik. Kıyamete hazırım. *Bana doğru gel.* "Biz halledebiliriz. Dördümüz."

"Tüm kalbimle katılıyorum, ama bence... bu daha karmaşık olabilir, eski dostum."

Farrow aralarına bakar. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Jane'in arkasında duran Thatcher bir kolunu köprücük kemiklerine doluyor ve Jane onun göğsüne yaslanıyor. İlk konuşan *Thatcher olunca* şaşırdım. "Lily bizi seks yaparken bastı."

Ne?

"Lily?" Farrow tekrarlar.

"Annem mi?" Sıkıca söylüyorum, sıcaklık ciğerlerime işliyor. "Ne oluyor lan?" Onları doğru duymuş olamayız.

Jane yüzünü buruşturur. "Karma bu. İkinizi de İskoçya'da bastığımı i ç i n bana çirkin yüzünü göstermeye geliyor."

Farrow elini kaldırıyor. "Karma hakkında konuşmadan önce, geri çekilin."

Kafamı sallıyorum, şaşkınlık kaşlarımı çatıyor. "Nasıl?" *Annem nasıl olur da onları yatakta basar?*

Hiç mantıklı değil.

Jane boğazını temizliyor. "Biz... biz limuzinde seks yapıyorduk." Gözlerim büyüdü. "Babanın limuzini mi?"

Doğduğu yer.

Kızarır. "Oui. Onun limuzini. Spontane gelişen bir durumdu."

Farrow kahkahalarla öne doğru eğilir, gözlerini eğlence doldurur. Çoğunlukla Thatcher'a bakıyor. Ve garip bir şekilde, hava aydınlanır.

Thatcher'ın dudakları kalkmaya başlar.

"Müstakbel kayınpederinin limuzininde seks yaptın." Farrow yan tarafındaki bir dikişi tutuyor, eğlenmenin ötesinde. "Dostum, sana koridor monitörü demeye devam etmemi gittikçe zorlaştırıyorsun."

Jane ve ben birbirimize bakıyoruz. Onun merakı artıyor ve ben de arkadaşlıklarının şu anki durumuyla hemen hemen aynı derecede ilgileniyorum. Tanrım, Farrow Thatcher'ı canını sıkmak için gönderilmiş bir insan fitığı olarak görürken onlara arkadaş demek bile garip.

Thatcher kulaklığını düzeltiyor. "Bir limuzinde sevişmek için sıkışık bir sedanın arkasından daha fazla yer var."

Farrow sırtıyor. "Buna itiraz edemem."

Janie'nin arabada seks yapmak konusunda kendini rahat ve güvende hissetmesine sevindim, ama ciddi den takıldığım nokta bu değil. "Annem ikinizi nasıl görürdü?"

Görünüşe göre kelimelerim oksijen vakumluyor.

Jane bana baktı. "Limuzin ailemin evinin önündeki sokağa park edilmişti. Camlar renkli olduğu için Lily Teyze içeriği göremiyordu. Ama geldiğini görebiliyorduk ve çılgınca kapıyı çalıp babamı çağırmaya devam etti. Onun içeride olduğunu sanıyordu." Duraklıyor, yüzü acıyla buruşuyor.

Benim için acı.

Bu acıtacak mı?

Farrow kolunu belime doladı.

Nefes alıyorum, ağır yükün düşmesine hazırlanıyorum.

"Moffy, gerçekten üzgün görünüyordu." Jane yüzünü buruşturdu. "Daha kapıyı açmaya çalışmadan önce. Ve neden annem yerine babamı aradığını bilmiyorum - kız kardeşi, biliyorsun. Burada her şey yolunda mı?"

Hayır.

Gömleğimin yakasını çekiştirmek istiyorum. Gömlek bana binlerce beden küçük geliyor. Beni boğuyor. Isı, ev yapımı bir fırında vücudumu örtüyor. Ama ben dik ve katıyım.

Farrow'un kolu şu anda bedenime bağlı olan tek rahatlatıcı şey.

Jane'den bir şey saklamamaya çalıştım. Bugün başlamayacağım.

Ben de ona ve Thatcher'a bildiğim her şeyi anlattım, ki bu çok fazla bir şey değil.

"Muhtemelen Luna ve magazin dergileriyle ilgilidir. Eminim annem babandan manşetler ve avukatlar konusunda yardım istiyordur." Connor Amca medya olaylarıyla başa çıkma konusunda her zaman iyi olmuştur.

Jane bana sarıldı. "Başka bir şey görürsek göz kulak oluruz."

Ben de ona sarılıyorum ve ayrıldığımızda Farrow'un eli benimkinin içine düşüyor. Mutfağa giriyoruz ve hiçbir şey olmamış gibi üst kata çıkmamı engelliyor.

"Sorun yok," diyorum ona, eli çenemi sarıyor. Bu beni sakinleştiriyor. Dokunuşu, gözleri, sevgisi. "Benim ailem güçlüdür." Onlara inancım tam.

Bunu görünce başını sallar. "Ne olursa olsun, ben buradayım." Boynuna sarılıp onu öpüyorum.

Umduğum şey: Jane'in göreceği ya da bizim göreceğimiz başka bir şey olmaması, her ne oluyorsa geçip gitmesi. Dünkü haberler gibi.

FARROW KEENE

DAVETİYELER iki hafta önce postalandığı için artık kara tahta konuk listesine ihtiyacımız yok. Ancak Maximoff yeni bir liste yazmak için siyah yatak odasının duvarındaki isimleri siler:

Felsefe alıntısı

Orman (woods)

Hufflepuff

Aile doğum

günleri X-Men

Batman mi?

Yüzme (su)

Şifonyerine yaslanıyorum ve gülümsemem beni gerçekten öldürüyor. Maximoff'un akşam 8'de zikzak çizen düşünceleri ve fikirleri çok eğlenceli.

Değerlendirmek için duraklıyor, bakışları bana kayıyor. Sanırım fikrimi almak istiyor ama bunu sorma zevkini bana tattırmak istemiyor.

Tamam.

Yanına sokuluyorum. Ellerimi pantolonumun içine sokarak başımı eğiyorum ve kulağına yakın bir yerden fısıldıyorum, "*Batman'den* sonra soru işareti de neyin nesi?"

Gözleri yanaklarımda ve ağzımda dans ediyor. *Onu öpmemi istiyor.*

Dudaklarım titriyor, o kadar kolay pes etmiyorum.

Maximoff doğrudan bana bakıyor. "Lisenin birincisiydin ve soru işaretinin ne anlama geldiğini bile bilmiyor musun?"

Kısa bir kahkaha attım. "Her zaman değerli bir ukala." Doğruluyorum; altı-üç santim boyumla sadece bir santim daha uzunum, normalde onu kızdırmak için kullanacağım bir gerçek ama nereye gittiğiyle çok ilgileniyorum. "Sadece bu bağlamda soru işaretini anlamıyorum."

"Babamı öldürmemeyi tercih ederim," diye açıklıyor ve tebeşirle yazılmış kelimeyi işaret ediyor. "Çünkü aniden DC ile ilgili bir dövme yaptırırsam, lanet olası bir cinayet olur. Bu yüzden kararsızım."

Otuz dakika önce Maximoff birden *Flash* dizisinden oral sekse, oradan Platon'un *Cumhuriyeti*'ne geçti ve nasıl olduysa dövmelere geldik.

Özellikle de bana "*Dövme yaptıracağım.*" dedi.

Neredeyse sakızımı yutuyordum. Ağzından böyle bir şey çıkacağını tahmin *etmemiştim*. Mürekkebi olmamakla yetiniyor. Piercing yok.

Kardeş dostluğundan bile değil.

Maximoff'un vücudunda neyi isteyip istemediğini bilme konusundaki özgüveni her zaman son derece çekici olmuştur.

Şokun etkisi geçtikten sonra sakızımı tükürdüm ve ona ne dövmesi yaptırmak istediğini sordum. Kısmen, sadece bu fikri düşünüp düşünmediğini merak ettim.

İşte o zaman tahmin edilebilir Kurt İzci şeyini yapmaya başladı. Ve bu listeyi yazdı.

"Tamam, Batman dövmesi yok." Ona bakıyorum, sanki bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum. O *kadar da* emin görünmüyor.

Aslında, en başta dövme yaptıracağını söylerken kendine çok güveniyordu.

"Bunu daha önce düşündün mü?" Merak ediyorum.

Tebeşiri parmaklarının arasında yuvarlıyor. "Biraz."

"Biraz mı?" Ona inanmayarak tekrarlıyorum. "Bunu kesinlikle çoktan işlemişsin."

İnkâr etmiyor.

Ağzım parçalanıyor. "Ne istediğini biliyorsun, değil mi?"

Maximoff başını kuvvetle sallamadan önce çok uzun süre bekliyor. Kırmızı boynuna doğru süzülüyor ve ben gülüyorum. Evet, bu bok iyi olmalı. Yoksa bunu ortaya çıkarmazdı.

"Dövme fikrini henüz listelemedin, değil mi?" Yüzüm acıyor. "Nedir Bu mu?"

Sinirime dokunuyormuşum gibi tavana bakıyor.

Devam ediyorum. "Bu bir çay poşeti mi?" Glmemeye çalışıyorum, belki gerçekten bir çay poşetidir diye.

Yüzünü buruşturuyor. "Henüz ne istediğimi bilmiyorum." O kadar da inandırıcı değil ama göğsüme doğru dönüyor. Sert gözleri boynumdaki mürekkepli kanatların üzerinde eriyor. "Belki biraz ilhama ihtiyaım vardır, gt herif."

Onun güçlü iradeli tavrını içime çekiyorum. Sanki kim ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın, asla geri adım atmayacakmış gibi. Kahretsin, o ölümüne güzel ve cidden ateşli, ama onu kızdırmak çok eğlenceli.

Kaşlarını kalktı. "Beni soymaya alışıyor."

"Dövme ilhamı için."

Gülümsüyorum. Kimseyi kandırmıyor. Yine de gömleğimi çıkarmak üzereydim ama Maximoff agresifti. oktan Third Eye Blind tişörtümün eteklerini tutmaya başladı. Kumaşı başımın üzerinden çekiyor ve kumaşı bir kenara fırlatırken nefeslerimiz sığlaşıyor.

Uyarılma damarlarımda kırmızı-sıcak elektriği şaklatıyor. Gümüş halkalı parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Parlak turuncu boya beyaz tellerden soluyor.

Maximoff, "Kimıldama," diye emretti.

"Tamam, Patron." Elleriyle dvmemin izini sürerken çoğunlukla gözlerine bakıyorum. Parmakları köprücük kemiklerimdeki simetrik kan kırmızısı serçe dvmelerinin üzerinde yanan çizgileri takip ediyor. Elleri, kuşların uçtuğu korsan gemilerinin direkleri üzerinde geziniyor.

Göğüs kafesimdeki yarım kafatasına doğru inerken kaslarım kasılıyor. Aletim zonklayan bir ağrıyla seğiriyor ve onun adem elması ham bir arzuyla sallanıyor.

Elleri daha aşağıya inmeden bileğini kavırıyorum. "Beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun Maximoff, yoksa bana bir şey mi söylemek istiyorsun?"

Vücuduna ne dövmesi yaptırmak istiyorsun, kurt izci?

Elmacık kemikleri keskinleşiyor, uzaklara bakıyor. Düşüncelere dalmış, ama ben sabırlıyım ve dikkatinin bana dönmesini bekliyorum.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Gülme dostum."

Yüz hatlarım tamamen ciddileşiyor. Bileğini bırakıyorum, kollarımız yanlarımıza düşmeden önce parmaklarım avucunun üzerinde kayıyor. "Söz veriyorum, seninle taşak geçmeyeceğim." Bu onun için gerçekten bir şey ifade ediyor ve aniden bir farkındalık kafama çarpıyor. "Dövme benimle ilgili."

Maximoff birkaç kez başını sallar.

Ben de başımı sallıyorum, ciğerlerim daha derin bir nefesle genişliyor.

"Evet." Parmaklarını çıtlatıyor. "İstediğim, hatta yaptırmayı düşündüğüm tek bir dövme var ve o da seninle ilgili."

Duygularım göğsümde kabarıyor. Söz vermemiş olsaydım bile şaka yapamazdım. Bir an için tıkanıyorum, gözlerim güçlü bir duyguyu taşıyor.

"Adının üzerime dövme yapılmasını istiyorum. Sadece *Farrow*." Ben daha cevap veremeden, "Evlenmeden önce sevgilimin adını vücuduma dövme yaptırarak bizi mahvediyor olabileceğimi anlıyorum-" diyor.

"Seni orada durdurumama izin ver," diye sözünü kestim. "Bizi 'lanetlemiş' olmazsın. Daha nişanlı bile değilken seni temsil eden bir dövme yaptırdım." Ona sırtımın alt kısmında bulunan ve *ws* harflerini içeren korsan kurt dövmesini hatırlatıyorum. Onu yaptırdığımda tek dövme kuralımı çiğnemiştım. *Asla erkek arkadaşınla ilgili bir dövme yaptırma*. Onun için yaptırdım. Her zaman onun için.

"Benim adım değildi ama." "Ne olmuş yani?"

Kaşları çatıldı. "İsimlere dövme *yapılmaması* konusunda bir kural yok mu?"

Gülümseyerek kahkaha atıyorum. "Kural yok, kurt izci. Ne sikim istersen yapabilirsin."

Maximoff gülümsüyor, nefes kesen muhteşem bir gülümseme ama ne yazık ki dudakları hızla düzleşiyor. "Yine de sana ve kendime lanet ediyor olabilirim. Ben bir Hale'im. Ailemin başına kötü şeyler gelir."

Ona bir bakış attım. "Hale Laneti'nden bahsetme." Bu saçmalığı uydurduğu için Donnelly'yi öldüreceğim. "Kıçına adımı dövme yaptırmak kimseyi lanetlemeyecek."

Maximoff benim hafif alayımı es geçerek sert bir şekilde, "Kıçımda olmayacak," diyor. "Eğer senin adını dövme olarak yaptıracaksam, yüzde yüz görünür olacak. Tüm dünyanın görmesi için."

Onun gururu içimde gürlüyor. Duygularımı asla kontrol edemeyeceğim milyonlarca canlı rengine büründürüyor. Kaçan bir damla gözyaşını avucumun içiyle siliyorum ve birden fazla kez başımı sallayarak bu ezici duygunun derinlere işlemesine izin veriyorum. "Seni çok seviyorum Maximoff."

Sanki göğsünden fırlayacakmış gibi bir elini kalbinin üzerinde gezdiriyor. Dudaklarım kalkıyor.

Nefes alıyor. "Seni *daha az* sevdiğime eminim. Dibe vurmuş bir aşk gibi."

Evet, doğru. Daha çok sırtıyorum.

Sadece yaklaşıyor.

Yaklaşıyorum. Mıknatıs gibi birbirimize çarpıyoruz, ağızlarımızdan önce ellerimiz yutuyor. Kanım kabarcıklı bir kaynamaya başlar ve dillerimiz birbirine dolanır ve parmaklarımız kavrar. Yavaş bir danstaymışız gibi avantaj elde etmek için güreşiyor, bir öne geçiyor, bir geri çekiliyoruz.

Maximoff saniyeler içinde omuzlarımı siyah boyalı duvara yapıştırdı.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, nefesim ağırlaşıyor ve dudağım onun gücü altında acıyor. Gömleğinin eteğiyle boğuşuyorum ve yakasını başının üzerinden yırtıyorum. Ağızlarımız tekrar birbirini buluyor. Kaslar kaslara sürtünüyor. Elim kaslı karın kaslarında gezdiriyorum ve kıkırına doğru yöneliyorum.

Bu gecenin nasıl geçeceğini sadece tahmin edebilirim. Ama onun arzularının yanında dolaşmayı seviyorum. İhtiyaçlarının yörüngesini çizmek. Bir savunmasızlık denizi içinde isteklerini yerine getirmek ve onu serbest bırakmak. Beni akıl almaz zirvelere fırlatan şey bu.

Maximoff ön kolunu kara tahta duvara dayamış, vücuduma yaslanıyor. Hançerli gözleri inliyor, *sık beni, sev beni*.

Diğer elimle pürüzsüz çenesini kavriyorum ve dudakları aralanıyor, adeta dokunuşun altında boğuluyor. *Sikmek*.

Cehennem. Sinir uçlarım çatırdıyor, alev alev yanıyor.

Derinden, kabaca, dudaklarına karşı, "Ellerimi seviyorsun," diyorum.

Gözleri yüz hatlarımda geziniyor. "Seni seviyorum." Duygu ve tutku, uzun süren hareketlerimiz için çok hızlı birikiyor.

Gerginlik bizi bir mengene gibi sarıyor ve gözlerimiz asla ayrılmıyor, söyleyemeyeceğimiz kadar çok kelime konuşuyor. Yirmi üç yaşında, birine güvenmek için temkinli ve bana tamamen, tam olarak güvendi - mahrem bir kapasiteye.

Vücuduyla.

Aşkıyla.

Ve o benim en büyük aşkım. Benimle evlenmesini istediğim tek adam. Bir ömür boyu birlikte olmak istediğim tek adam. Kahretsin, o benim tüm dünyam ve onu korumaya yemin ettim, kendini koruyabileceğini söylediği günlerde bile.

Başını geriye atıyor, dokunuşun içinde kayboluyor ve ben ensesini emiyorum. "*Siktir*" diye inliyor. Maximoff saçlarımı yumrukluyor ve ben de dişlerimle derisini ısıyorum. Gırtlaktan gelen sesi zonklayan sikimi sıkıştırıyor.

Daha derin öpüşüyoruz, dilim onun kine kayıyor ve başparmağı meme ucumdaki piercingi okşuyor. Benim ve onun teninde ter boncukları oluşuyor.

Nefesimizi tuttuğumuzda elimi omzuna koyuyorum. Onun yüzücü ciğerleri beni kesinlikle yener. Ama nazıkçe onu dizlerinin üzerine itiyorum.

Benimle mücadele etmeden hareketi takip ediyor.

Gülümsüyorum. "Birisi sikimi ağzına almak istiyor." "Kapa çeneni ve fermuarını aç, dostum."

Gözlerimi deviriyorum ve pantolonumun düğmelerini açıyorum. "Sana öğretilmeleri gerekirdi

Kurt İzci eğitiminde *sabır*."

Beni tersledi ve ben düğmeyi delikten geçirirken orman yeşili parmakları parmaklarıma takıldı.

Pantolonumu çıkarıp bir futbol topu gibi odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Omuzlarımı duvara dayayarak Calvin Klein boxer-şortumun lastiğini aşağı doğru yuvarlıyorum. Ereksiyonumu serbest bırakıyorum.

Çırlıçılak.

Dövmeli vücudumu ve piercinglerimi içiyor. Başının arkasını ve sert shaftımı kavriyorum. Ona rehberlik ediyorum.

Maximoff bana izin veriyor ve bir adım daha atıyor, iki eli kalçalarımın kıcıma doğru ilerliyor. Oraya yerleşiyor ve hareketi kontrol etmek için bedenimi öne çıkarmaya çalışmıyor.

Göğüslerimiz ağır bir şekilde yükselip alçalıyor, gözlerimizin arasından onay geçiyor. *Bu gemiyi benim yönetmemi istiyor.*

Dudağım kıvrılıyor. Ne zaman istersen, kurt izci.

Ben onu daha yakına itmeden önce dili ereksiyonumun şişmiş başını yalıyor ve beni ağzına alıyor. Etrafımı sarıyor. *Sikeyim evet.*

Dişlerimi sıkıyorum, burnumdan nefes alıyorum, tahrik duygularımı çiviliyorum. Başını ileri geri hareket ettiriyorum ama bana "*o değil*" der gibi bir bakış fırlatıyor.

Yavaşlayarak saçlarını birkaç kez geriye tarıyorum ve başka bir yöne gidip omuzlarımı duvardan kaldırarak daha dik duruyorum. Kafatasını kavriyorum, gözlerimiz kenetleniyor ve dikkatlice kalçalarımı ağzına doğru sallıyorum.

Parmakları kıcıma giriyor, kasları kasılıyor ve gözleri zevkle yıkanıyor. Neredeyse geriye yuvarlanıyordum ve dudakları etrafımda sıcak bir sürtünme oluştururken içeri ve dışarı itiyorum.

Aman Tanrım. Genelde yüzümü becermeye çalışan o olurdu ve bunu

hemen Şimdi istemesi keskin bir duygu bandı oluşturuyor. Biz

bakıyor Yani cavernously derin içine her biri diğer. Bu
Jabs sıkıca duyguları bedenime sarıyor. Nabzımı
hızlandırıyor.

Kaslarımı geriyorum.

Sikeyim.

Başının üzerinde iki güçlü, koruyucu elim var. Bu kucaklamanın, çenesini ve yanağını okşayışımın tadını çıkarıyor ve bu beni etkiliyor.

"Siktir, *Maximoff*."

Boynumdaki tendonlar yanıyor ve patlamakla tehdit eden bastırılmış duygularla ısıyorum.

Boğazının arkasından boğuk bir inilti geliyor. Titreşimi hissediyorum ve *yapamıyorum*. Yapamıyorum.

Boşalmadan önce hemen ağzından çekiliyorum.

Konuşmuyoruz, yoğunluk çok yüksek. Dudaklarımız *tekrar* buluştuğunda o ayağa kalkıyor. Ben kotunun düğmelerini açarken o hararetle öpüşüyor. Onları çekip çıkarıyor ve sonra boxer külotu yere düşüyor.

Kendini ovalıyor, ben de elini itip sert boyunu okşuyorum. Onu ikiz yatağa doğru geri götürüyorum.

Bacaklarının arkası çerçeveye çarpıyor. Maximoff kolayca Örümcek Adam yorganına tırmanıyor ve beni üstüne çekiyor.

Nefesleri arasında, "Her yerimde olmanı istiyorum." dedi.

Lanet olsun.

Sikeyim. Dizlerim bacaklarını ayırıyor ve Maximoff'un beni tükettiği kadar kötü bir şekilde onun tarafından tüketiliyorum. Görünür bir kaçış olmayan duygularla dolu bir tavşan deliğine düşüyorum.

Başparmağım köprücük kemiğindeki kalın yara izini takip ediyor. *Araba kazasından kalma.*

İzliyor, nefesi daralıyor.

Omzunu desteklemediğinden emin olmak için onu sürekli süpürüyorum. Ona acı çekirtmeyeceğim ama iyileştiği için istediği kadar sert olabilirim.

Uzanıp komodinden bir şişe kayganlaştırıcı alıyorum. Döndüğümde beni tekrar öpmeye hevesli ve dudaklarım dudaklarına doğru yükseliyor.

Birlikte sallanıyoruz, ereksiyonlarımız sıcak sürtünmeyle fırçalanıyor. *Sikeyim.*

Bir avucumu başının yanındaki yastığa köklüyorum. Ve daha fazla nefes almak için ağzımızı ayırıyorum. İri eli gergin trisepslerimde geziniyor. Beni çevirmiyor ya da göğsüme bastırmıyor.

Onu gözden geçiriyorum. Benim ağırlığım altında gerçekten memnun.

İyi olup olmadığını sormak istiyorum ama Maximoff'u korkutmak da istemiyorum. Bir sorun yok. Ama onun yeni keşfettiği alttan sevişme aşkından hiç bahsetmedik. Seksle ilgili alışkanlıklarındaki herhangi bir değişiklik onun için büyük bir olaydır. Parmaklarım bileğindeki gri paracord bileziğin üzerinde kayarken bu düşünceyi unutuyorum. Kaşlarım havaya kalkıyor. "Bunu çıkarabilirsin, biliyorsun

."

"Biliyorum." Sesi sertti.

Ama henüz çıkarmadı. Yangında kaybettiğiyle değiştirdiğimden beri.

Bacağım baldırındaki deri kılıfın üzerinde kayıyor. Taktik bıçağa bakıyorum. "O zaman bunun hakkında konuşacak mıyız?"

Şu anda benden bu kadar hoşlanmasa ters ters bakardı. "Hayır. Sadece sık beni, dostum." Dudaklarını yalıyor, göğsü çöküyor. "Seviş benimle."

Yüzünü kavriyorum. Onun güvenini ve sevgisini kucaklamak coşku verici, tarif edilemez bir şey.

Ve bu konuşmaların daha sonra ortaya çıkmasında bir sakınca görmüyorum. Dürüst olmak gerekirse, genç odasında seks yapmanın bir takıntı olacağını ve onu o andan koparacağını düşündüm. Fazla düşünüyor ve metaforik sembolizmleri falan düşünüyor. Ama henüz kafasının derinliklerine inmedi.

En azından olumsuz bir şekilde değil.

Bu yüzden başladığımız işi uzatmayacağım.

Eğiliyorum, özlem ve açlıkla öpüşüyoruz, misyoner pozisyonunda bedenimi onun bedenine yaslıyorum.

Ta ki ben oturana ve bacaklarının arasına diz çökene kadar.

Hareketlerime odaklanıyor. Yakındaki şişeyi nasıl kaptığımı. Şaftımı nasıl çektiğimi, sıcak tenimi ve şişkin damarlarımı nasıl yağladığımı.

Ben de onun vücudunu emiyorum. Maximoff mermerden yontulmuş gibi zayıf kasları gövdesinde dalgalanıyor. Koyu kahverengi saçları dağınık ve dudakları kızarmış. Çarpıcı biri.

Muhteşem.

Ama ben her zaman onun kim olduğuna -o kadar iyi, o kadar saf- ve lanet olsun, bana nasıl baktığına daha çok hayran olacağım. Sanki ben *onun* dünyasıymışım gibi.

Onun kurtuluşu.

Yalnız saatlerde ve boş gün ve gecelerde.

Maximoff zor nefes alıyor. "Geri gel, dostum." Beni göğsüne doğru itti.

Onun yontulmuş kaslarına doğru geri çekiliyorum, dudakları dudaklarıma çarpıyor. Isı tenimi yakıyor. Daha yakın temas için öğütüyoruz ve kayganlaştırıcı sürdüğüm parmaklarım deliğini buluyor. Onu dikkatlice açıyorum. Bir parmağımı içine sokarak prostatını ovuyorum ve o da kasılıyor.

"*Siktir*," diye inliyor Maximoff ağzıma karşı. "Sikeyim. Tanrım. Farrow." Geniş omuzları yatağa gömülüyor. Pre-cum göğüslerimizi ıslatıyor, siklerimiz serbest kalmak için yalvarıyor.

Dişlerimi sıkarken çenem geriliyor.

Baş döndürücü gözlerimiz birleşiyor ve parmaklarımı çekip kaslı bacağına kaydırıyorum. Şimdi kısmen yan yatmış durumda, yani hamle pozisyonunda.

Bu gece onu kaşıkla sikmeyeceğim. Kıcının arkasında diz çöktüm, yakın eğildim. Uzanıp bir kolunu omuzlarıma doladığı yere kadar. Diğer pazusu yastığın altında, başının yattığı yerde.

Öpüşüyoruz, ama sikimi içine sokarken ağızlarımızı ayırıyorum. Dikkatli ol.

Yavaşça.

"Siktir," diye nefes alıyorum. Kaç kez içine girersem gireyim, hâlâ çok sıkı. "Rahatla."

"Öyleyim." Kolu omuzlarımda asılı duruyor. Onu kontrol ediyorum. Daha rahatlamış, sanki kaslarındaki tüm kıvrımları açmışım da akıntıyla birlikte yüzüyormuş gibi.

Dizlerimi hafifçe kaydırıyorum ve kalçalarımı eğerek bir inç daha derine sallıyorum, ama Tanrım... "Çok darsın." Canını yaktığıma dair bir işaret var mı diye tepkisini izliyorum. Ve daha da esnetiyorum.

Gir ve çık.

Sıkışmış nefesiyle ağzı açık, onu almamı izliyor. "*Lanet olsun*." Yastığa doğru inliyor. "*Tanrım*." Yüzü kızarıyor, kaslarımız geriliyor ve ben Maximoff'un içine pompalamaya devam ederek akıllara durgunluk veren bir ritim buluyorum.

Birbirimize bakıyoruz, sessiz ve şefkatli bir farkındalıkla o bırakıyor ve ben onu asla incitmeyeceğim. Hayatının geri kalanında, hayatının her alanında gerçek, *elle tutulur bir* huzur hissetmesini istiyorum ve onu oraya götürebileceğimi biliyorum. Bana izin verdiği gerçeği, her bir parçamı ele geçiren derin bir duygu.

Zihnim parçalanıyor.

Aletimi daha derine sokuyorum ve Maximoff omuzlarımı tutarken dilimi meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. Neredeyse gözlerinin akını görüyordum. Elim boynuna doğru kayıyor ve çok dikkatli bir şekilde onu boğuyorum.

Kendini kaybediyor. Vücudu titriyor ve kasları kasılıyor. "Fuuuck." Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülür. "*Tanrım.*"

Sikeyim.

Hay

sikeyim.

Onun içinde sallanıp duruyorum. Çok iyi hissettiriyor. "Maximoff," diye homurdanıyorum, gerilim tüm bedenimi sarıyor.

Ve sonra kapı çalınır.

Kahretsin.

Kahretsin.

En kötü zamanlama.

Hareket etmeyi bırakıp onunla kapı arasına bakıyorum.

En azından kilitli ve İskoçya'daki gibi kırılıp açılmıyor. Jane'in bizi bastığı yerdeki gibi. Şahsen, olur böyle şeyler. Genelde omuzlarımdan yuvarlanmasına izin verirdim.

Ama Maximoff seks hayatı konusunda mahremiyete önem verir ve birinin onu ve beni iş üstünde *görmesi* onu biraz rahatsız etti. *Kuzeni* olduğundan bahsetmiyorum bile. Tek yapabileceğim onun yanında olmaktır. Jane'in kendini olduğundan daha kötü hissetmesini istemediğini biliyorum.

Şu anda yüzünü yastığa gömüyor, buna hazır değil. Geri çekilmiyorum. Eliyle kaburgalarımı sıkıca kavradı. "*Yapma*" der gibi. Evet, evet, hiçbir yere gitmiyorum.

"Farrow? Moffy?" Lily sesleniyor, annesi kapıya doğru konuşuyor.

Kahretsin.

Maximoff seks sersemliğinden zar zor göz kırptıyor. Tekrar sesleniyorum, "Her şey yolunda mı, Lily?"

"Evet! Bazı LCV'ler postayla geldi. Onları kapının yanına koyacağım!" Hiçbir şeyi böldüğünün farkında değil gibi görünüyor. Ailesiyle yaşamak ne kadar eğlenceli olsa da bu, kendi evimize ihtiyacımız olduğunu hatırlatan kocaman bir şey.

"Teşekkürler!"

Ayakları kayarken Maximoff'un kalçasını okşuyorum. "İyi misin?"

Fısıldıyorum. "Hmm..." Gözleri hala kapalı, ve ben merak ediyorum. o kapının diğer tarafında kim olduğunu işledi. Anda kalmak istediğim için

bundan bahsetmedim.

Tekrar ayağa kalkmak birkaç dakika daha sürer. Yavaşça. Dikkatlice. Nefes alış verişimiz her geçen saniye daha da ağırlaşıyor. Maximoff'un içinde hafifçe hareket ediyorum ve kasları gergin bantlar halinde daralıyor. Gözlerinin kırışıklıklarından daha fazla yaş süzölüyor, ağızı gırtlaktan gelen bir iniltiyle tekrar açılıyor.

Ve gözlerim çiğ gibi büyüyen duygularla ıslanıyor. *Bu delilik.*

"Kutsal... lanet olsun, Tanrım," diye haykırır Maximoff derinden.

Kolları yatağ a düşecek şekilde yerimizi değıştiriyorum. Göğsü Örümcek Adam yorganına bastırıyor. Kalalarımı öne doğ ru itiyorum ve iki elimle onun ellerini kavrıyorum. Parmaklarımızı birleştiriyorum, göğsüm sırtına yapışıyor. Her pompalamada kıcıımı esnetiyorum.

"*Siktir,*" diye inliyorum, kafam güzel. Birlikte başka bir seviyedeyiz.

Başını çeviriyor ve ben iterken öpüşüyoruz. Ta ki boğulurcasına "Daha sert." diyene kadar.

Daha derine giriyorum, prostatına tekrar tekrar vuruyorum. Ellerini kullanmadan o kadar sert boş alıyor ki, vücudunun altımda gerildiğini ve serbest kaldığını hissediyorum.

Patladım. "*Siktir.*" *Amına koyayım.* Ellerimizi çözdüm ve belini kavradım. Patlayıcı bir doruk noktası sağıyorum, horozumun kıcına girip çıkmasını izliyorum.

Yastığ a doğ ru inlediğini duydum, "Hadi bana gel."

Maximoff. Gülümsüyorum ve deltoidine bir öpücük konduruyorum.

"Emir vermekte çok yavaşsın." Yavaşça dışarı ıkıyorum. "İçine boş aldım bile."

Terden sırlsıklam olmuştuk. Önünde diz çöküyorum, bir elimiz birbirine dolanıyor ve komodinde bir havlu buluyorum.

Maximoff onu elimden kapıyor ve kendini yatak baş lığ ına doğ ru çekiyor. "Daha çok çok hızlısın gibi." Temizleniyor.

Kaşlarım kalktı. "Önce sen geldin."

Maximoff giderek büyüyen gülümsemesini saklamaya çalışıyor. Çok doymuştur. "Öyle mi yaptım?" "Vay canına, seni gerçekten iyi becerdim-"

Havluyu yüzüme fırlattı.

Ağızım yukarı doğ ru kalkıyor ve ellerimin üzerine uzanmak üzereyim. Ama gözleri hiçbir şeye kilitlenmiyor. Beyninin derinliklerine daldı.

İyi ya da kötü, öğrenmek üzereyim.

"Maximoff?"

Kahretsin, üzgün görünüyor. Kaşları düğümleniyor, dudakları bükülüyor ve midem sıkışıyor. Elimi yüzüne doğru sallıyorum.

Bana odaklanıyor.

EndiŖe beni tamamen ele geçirdi. "KonuŖ benimle, kurt izci."

Burnu parlıyor, sessiz. Sanırım o söylemeden önce benim söylememi istiyor.

Benim için fark etmez. "Annenin kapıyı almasıyla mı ilgili?" "Hayır." Maximoff sertleŖti.

Odaya göz gezdiriyorum ve hiç açmadığımız rmcek Adam yorganını okşuyorum. "Genç yatağında seviŖmekle mi ilgili?"

Yüzünü buruŖturuyor. "Hayır, ama acı verici hatırlatma için teŖekkrler."

Glmserdim ama bir Ŗey yüzünden bu kadar acı çekerken yapamam. Kıımın zerine oturuyorum, dirseğimi onun bklmŖ dizine dayayabileceğim kadar yakıным. Ve bu konuŖmaya yavaŖa giriyorum. "Son zamanlarda yatakta o kadar agresif değilsin."

Maximoff yavaŖa baŖını sallıyor ve onu rahatsız eden sorunun bu olduğuna eminim. Daha fazlasını eklemesini bekliyorum ama "Susadın mı?" diyor.

BaŖımı eğip onu inceliyorum. "Bir içki alabilirim."

"Evet, ben de." Yataktan sertçe kayıyor ve boxer-Ŗortunu kapıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve lanet olsun, ona sarılmak için can atıyorum. Kollarımı ona dolamak için. Aynı anda hem bana hem de boŖluėa ihtiyaı varmıŖ gibi görünüyor.

Onu kucaklamak için beklemek tam bir iŖkence.

Gmlekleri atıp, ipli pantolonlarla aŖaėıya iniyoruz. Mutfak karanlık ve sessiz. IŖıkları amıyoruz.

Maximoff buzdolabını ekiŖtirerek açarken ben adaya yaslanıyorum, içerideki iŖık keskin yüz hatlarını aydınlatıyor.

"Sorun yok," diyorum kolayca ve sessizce, derin sesim burada daha yüksek çıkıyor. "Senin hiçbir sorunun yok."

Sertçe yutkunur ve hiçbir Ŗey almadan buzdolabının kapağını kapatır. Maximoff bana dönerek, "52 gün, aslında bu gece 53 gün oluyor," diyor. KaŖlarımı attım. "Seni anlamıyorum, Maximoff."

"O kadar uzun zamandır içinde değilim, dostum." KaŖlarım havaya kalktı. "Sayıyor musun?"

"Yapmak zorundayım." Gözleri kızardı.

Adanın dıŖında duruyorum ve mesafeyi kapatıp ona dokunmak istiyorum. Çok kötü.

Ama buzdolabına yöneldim. Kapıyı açıyorum, iki su ŖiŖesi alıyorum ve tek bir sakın hareketle kapatıyorum. Maximoff'a döndüğümde, ona bir su

uzatıyorum.

Gergin bir nefes veriyor ve suyu sıkıca avucunun içine alıyor.

"Bir süredir üstte olmak istemiyorsun," diyorum kesin bir ifadeyle.
"Sorun nerede?"

Gözleri doluyor ama bu duyguyla savaşıyor. Başını sallar. "Ya bir yıl, iki yıl, beş yıl ya da lanet olası bir yüzyıl geçerse ve bir daha asla zirveye çıkamazsam?"

Yapabileceğim espriyi es geçip ciddiyetimi koruyorum. "O zaman sen daha katı bir alttasın ve ölene kadar seni becermekten zevk alacağım."

Sanki yorucu bir maraton koşuyormuş gibi nefes alıyor. "Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

"Öyle."

"Benim için değil." Yüzü buruşuyor, gözleri benimkilerde. "Annem bir seks bağımlısı ve bunun beni de öyle yapıp yapmayacağını asla bilemeyeceğim. Ya kontrolü bıraktıkça, aslında oraya doğru gidiyor ve sarmal oluyorsam ve bunu göremeyecek kadar kendimi kaybettiysem?"

Eğer zihniyeti buysa bir daha asla rahatlayamayacağından endişeleniyorum. "Maximoff, kendini bırakacak kadar rahat hissetmen ve seni *iyi hissettiren* sağlıklı şeylere katılman *iyi bir* şey. Ve ben her lanet günde sana göz kulak oluyorum. Yatakta olduğumuz her an."

Güçlü bir şekilde nefes alıyor. "Ben sadece... Sekste korku olmasından nefret ediyorum. Kendimi bıraktığımda ne kadar iyi hissedersen, o kadar korkuyorum." Yüzünü buruşturuyor ve bu göğüs kafesine inen bir balyoz gibi.

Ona *yaklaşıyorum* ve gözleri yalvarıyor, *yaklaş*.

Başının arkasını avuçluyorum. "Saymak zorunda değilsin." Sesim fısıltı gibi. "Bunu takıntı haline getirmene gerek yok."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor. "Deniyorum..." Yutkunuyor. "Buna inanmaya çalışıyorum."

En büyük sorununun aslında seks bağımlısı olmak olmadığını fark ettim. Bir gün bağımlı olabileceği korkusu. Ve bu eskiden bir sorun değildi. Ona seks bağımlısı olmaktan endişe duyup duymadığını sorduğum günü hatırlıyorum. Cevabı kesin ve kararlı bir *hayırdı*.

İşler değişti.

Artık benimle birlikte. Duvarları yıkıp tamamen savunmasız olacak kadar rahatladı ama bu savunmasızlık yeni korkuları da beraberinde getiriyor.

Her geceyi ona güven vererek geçirmem gerekiyorsa, seve seve yaparım. Bu konuşmalar artık beklediğim bir şey ve Maximoff'a o kadar çok değer veriyorum ki

Bu bokun

iltihaplanmasına
izin ver. "Daha iyi
misin?" Ben
soruyorum.

Mutfağın ışıkları aniden yanıyor ve aydınlanan odada gözlerimizi
kıсарak bakıyoruz. "Moffy?"
Kahretsin.

Oğluyla benim arama giren keskin kenarlı, kehribar rengi gözlere geriye
doğru bakıyorum. Loren Hale az önce anlayamayacağı gergin bir ana
girmişti.

Maximoff yüzündeki gözyaşı izini siler ve su şişesini açar. "İyi misin?"
Lo ona sorar.

"Evet. Ben iyiyim." Gergin bir şekilde suyunu yudumluyor, hiçbir şey
yokmuş gibi davranıyor. Kendini kapatmış.

Ada tezgahının kenarını tutuyorum.

Lo bana ters ters baktı. "Ne oldu?"

Söyleyemeyeceğim şey: *endişelenme Lo, oğlun annesi gibi bir seks
bağımlısı olma konusunda son derece paranoyak ve iyi olduğuna dair
güvenceye ihtiyacı var.*

Sadece seks hayatımızın reklamını ailesine yapmaktan hoşlanmıyorum,
aynı zamanda babasının bağımlılıklarının Maximoff'u ne kadar derinden
etkilediğini bilmesi onu bok gibi hissettirecek.

"Stres," diyorum belli belirsiz.

Lo tekrar oğluna bakar. "Düğünle birlikte mi?"

Maximoff biraz daha su içiyor. "Çok şey oluyor baba." Şişeyi yeniden
dolduruyor. "Hallediyoruz."

Babasının üzerinde sadece eşofman var, alnında yorgun çizgiler
var. "Seni uyandırdık mı?" diye sordum.

"Lily bir ses duydu ve ben de Kinney'nin ölümlerle iletişim kurmaya
çalışmadığından emin olmak için aşağı indim. Yarın okulu var." Yüzünde
gergin bir gülümseme belirdi. "Oğlumu ağlarken görmeyi beklemiyordum-"

"Baba-"

"Ağlayabilirsin, dostum." Ses tonunu yumuşatmaya çalışıyor. "Bunu biliyor
muydun?"

Maximoff buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyor.
Bir elimi ensesine koyuyorum. Neredeyse avucuma doğru eğiliyor.

"Biliyorum baba," diyor Maximoff. "Ama söz veriyorum, ben iyiyim."

Lo, Maximoff'u teselli ederken bana odaklanıyor ve uzaklara bakıyor

gibi görünüyor, sonra başını sallıyor. "Pekala." Buzdolabına doğru yöneldi ve ben

Bana attığı bakışta hata yaparsam.

Bu bir *teşekkür*.

Oğluyla ilgilendiği için.

Bu beni endişelendiriyor çünkü bok gibi görünüyor. Yorgun, gergin ve Lo'nun sevgimizi gördüğü ve oğluna karşı sorumluluk eksikliği hissettiği belgesel dizisindeki görüntüleri hatırlıyorum.

Maximoff'un artık babasına ihtiyacı yoksa neden gidip bir şeyler içmiyor?

"Nasılsın, Lo?" Ben soruyorum.

Kıyma ve peynirden arta kalan bir kabı inceliyor. "Dünden daha iyi. Ya da yeni terapistim bana öyle söylüyor."

Soğuk davranıyorum. "Yeni terapist mi?"

Maximoff gözlerini kırpıştırarak korkusunu gizlemeye çalışır. Hem de çok.

Lo kalan sığır etini kokluyor. "Bu kaç yıllık?" Kabı tezgâhın üzerine atıp başka yiyecek arıyor. "Evet, terapistim emekli oldu ve akıl hocalığı yaptığı bir adamı tavsiye etti. Kaden Simmons, sanırım senin yaşlarında Farrow."

Bir elimle saçlarımı tarıyorum. Kendimi hasta hissediyorum.

Maximoff şimdi beni teselli etmeye çalışıyor, güçlü eli gergin omzumda. Hale Co'daki o şerefsizle yüzleşmemek için *her şeyimi* verdim - onun uzaklaşmasına izin verdim.

Maximoff için bunun en kötü ihtimalle utanç verici olduğuna eminim. Eski sevgilisi babasının terapisti.

Benim için bu tam bir kabus. Kaden, Maximoff'u yavaş ve güvenli olacak kadar önemsemesi gerekirken ona *zarar verdi*. Maximoff'un ilk seferiydi. Ve Kaden'in umurunda bile değildi.

Aslında ondan nefret ediyorum. Yüzüne vurmak istiyorum.

Kahretsin, Maximoff'la konuşmaya kalkarsa kendimi kaybedebilirim. Kolay çözüm: Lo'ya Kaden'in oğluyla yattığını söylerim. Onu kovar.

O piç asla bizim stratosferimizde olmayacak.

Ama dilimi ısırıyorum.

Lo iyi bir yerde değil ve ben de Maximoff gibi onun sağlığını önemsiyorum. Ayağının dibinde bir bomba patlatmam ve iyileşmek için kullandığı bir aracı parçalamam sadece kötü sonuçlar doğurur. Maximoff da bunu istemeyecektir.

"Yeni terapistini sevdin mi?" Sıradan görünmeye çalışarak soruyorum. Başka bir artık kabını açıyor. "Şimdiye kadar çok iyi."

FARROW KEENE

Işık patlamaları sersemlemiş, yarı kapalı gözlerime çarpıyor. Beni uyandırıyor. Yoğun seks, duygusal sohbet ve "Kaden Lo'nun terapisti" gerçeğinin farkına vardıktan sonra, havalı yatağı havaya uçurup uykuya dalmışız gibi hissediyorum.

Ama çabuk alıştım. İşim için uyanıkken kıcıımı tekmelemeye alışkınım: tıp ve güvenlik. Titreşim Maximoff'u rahatsız etmesin diye telefonumu sessize aldım ama ekran mesajlardan dolayı aydınlanıyor.

Yanağı boynumun kıvrımına yaslanmış, kolum omuzlarına dolanmış. Havalı şiltenin havası çoktan inmiş, batık orta kısımda birbirimize yaslanmış durumdayız.

Onu uyandırmamak için dikkatlice, yavaşça turuncu halıya uzanıyorum, telefonumu kapatmak üzereyim.

Ama metinleri gördüğümde sarsılıyorum.

Lanet olsun.

Maximoff'u uyandırarak ani bir güçle dik duruyorum.

Son on dakikadır patlayan mesaj dizisine tıkladığımda endişem bir dinamit fiçısı gibi patlıyor. Hepsi Donnelly'den.

Kapının önündeyim.

Lütfen açın

Kapıyı çalamam.

Başka kimseyi uyandırmak

istemiyorum FARROW

Lanet olsun. Lütfen

kapıyı açın. Bu ciddi.

Gerçekten çok ciddiym,

sana ihtiyacım var.

Lütfen

Çoktan yataktan kalktım, yere basmak için biraz yalpaladım.

"Farrow." Maximoff ayağa kalkıyor ve ben kapıya ulaşıyorum, elim kapı kolunda ve kapıyı açar açmaz midem bulanıyor.

Arkadaşım koridorda yere oturmuş, telefonu elinde gevşekçe sallanıyor. Dirsekleri, kot pantolonunun yıpranmış ve yırtılmış olduğu bükülmüş dizlerine dayanıyor. Donnelly'nin gözleri kan çanağına dönmüş ama ağlıyor mu yoksa sadece kızgın mı anlayamıyorum.

Şu anda cam gibi mavi gözlerinin ardında belli belirsiz bir kızgınlık yatıyor. "Sana mesaj atıyordum," diye fısıldıyor Donnelly ayağa kalkarken.

"Ben buradayım." Bir elimi sırtına koyup onu odaya itiyorum. Yavaşça kapıyı kapattım ve kilidi çevirdim. Maximoff kafasına bir tişört geçiriyor. Sert orman yeşili gözleri aramızda dolaşıyor ama Donnelly'de duruyor.

"Sen Xander'ın gece nöbetinde değil misin?" Endişe kaslarını geriyor. "Yalnız mı?"

"Hayır." Donnelly bir elini saçlarında gezdirir. "Ben olsam bunu yapmazdım. Önce Thatch'i aradım. Kardeşinin odasında."

Maximoff başını sallar ama yine de bu işin kötü bir yöne doğru gitmesine hazırdır. Ve herhangi bir bok fırtınası sırasında yanında olması yardımcı olur. Ailesinin de dediği gibi, o Kaptan Amerika.

Donnelly bana doğru döndü. Gözleri hâlâ yaşlıydı. Ağzını açıyor ve kapatıyor. Acaba o da benim gibi mi düşünüyor?

Ben cevap vermeden çok önce Thatcher Moretti'ye ulaşmış. Acı bana karşı birikiyor ve her ne oluyorsa, sadece onun için burada olmam gerekiyor.

Şimdi öyleyim.

Ben daha bir şey söyleyemeden Donnelly, "Başım büyük belada, dostum," dedi. İki elini de avuç içleri aşağı bakacak şekilde başının üstüne koydu. Sıkıntı her zerresinde çınıyor. "Ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Elimi uzattım. "Her seferinde bir adım atalım." Göz ucuyla Maximoff'un harekete geçtiğini görüyorum. Masasından yatağına doğru ilerliyor, eşyalarını toplayıp sırt çantasına atıyor.

İçten içe gülümsüyorum, Maximoff'a olan sevgim bu iyi şeyi hissetmeye gerçekten ihtiyaç duyduğum bir zamanda artıyor.

Donnelly'e odaklanıyorum. "En baştan başla."

Başparmağını lastik bilekliklerinin altına sokuyor ve gergin bir şekilde bileklikleriyle oynuyor. "Philly General'dan bir telefon aldım."

Kaşlarımı çattım. "Hastane seni neden arıyor?" Damarlarım buz tutuyor.

"Doktor bir kız olduğunu söyledi ve o... uh... bir çocuğum olduğunu söylüyor. Ve detaylar biraz bulanık, bilirsiniz. Çünkü sanırım bayılmışım."

Midem tam anlamıyla düğümlendi. Hareket edemiyorum. Bu doğru olabilir mi?

"En son ne zaman korunmasız seks yaptın?" Sesimden ürktüm. Kahretsin, ses tonum bir arkadaştan çok bir doktor gibi çıkıyor.

Bir elini yüzüne sürüyor. "Ben...hatırlayamıyorum. Son birkaç seferde işin içinde içki vardı."

"Çocuk kaç yaşında?" Maximoff sırt çantasını omzuna atarak soruyor.

"Bilmiyorum."

"Kadının adı ne?" Merak ediyorum.

"Bilmiyorum." Donnelly'nin gözlerinde yaşlar birikiyor ve Philadelphialı tonu daha güçlü çıkıyor. "Sana söyledim dostum, bayılmışım. Hiçbir bok bilmiyorum. Tek bildiğim hastanede çocuğum olduğunu iddia eden bir kız olduğu." Yer değiştiriyor

Ağırlık. "Farrow, kendime zar zor bakabiliyorum. Kimsenin babası olmaya hazır değilim."

"İyi bir şey, çünkü şu anda kimsenin ebeveyni değilsin," diyorum rahatça. Sakince. Enerjimden besleniyor ve bir nefes alıyor. "Sen," diye ekliyorum, "telefonla aranan bir adamsın. Bu kadar. Ve rahatlamam gerekiyor çünkü bu işin önemli bir kısmını unutuyorsun."

"Ne?"

"Instagram'da 4,6 milyon takipçin var, Donnelly." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sırf nüfuz ya da para için babası olduğunu iddia edecek pek çok insan var."

Donnelly *para* kelimesini duyunca burnunu çekti. "Evet, tabii."

"Farrow haklı," diyor Maximoff. "Bunun yasal olmama ihtimali çok yüksek."

Masanın üstündeki araba anahtarlarını aldım. "Ve bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

ACİL SERVİS bu gece çok kalabalık değil ve Donnelly'yi arayan doktor beni Philly General'da çalıştığım dönemden tanıyor. Ayrıca babamı da tanıyor.

Olabileceğinden daha kolay bir işlem ve boş bir odaya girmeden önce sadece birkaç dakika geçiyor. Bir hemşire geldiğinde, Donnelly'yi kan tahlili için götürüyor.

Babalık testi yapmaları gerekiyor, yani şimdi sadece bir bekleme oyunu.

Hasta yatağına uzanıp *Healthy Living* dergisini karıştırıyorum. Maximoff geldiğimizden beri oturmadı. Kollarını kavuşturmuş, sırtı dik, otoskopun asılı olduğu duvarın yanında duruyor. Burada gerçekten dürüst olacağım: şu anda bana sanki Mars'a onsuz, tek başıma roketle gitmişim gibi bakıyor.

"Aklından geçeni söyle, kurt izci." Parmağımı yalıyorum ve bir sayfa daha çeviriyorum. "Baskı Altında Sakin Olma varsayılan ayarına programlandığını biliyorum."

her tür Mortal Kombat senaryosunda, ama son patrona ulaşıyormuşuz gibi hissettiriyor. En zor seviyeye. Anne ve bebek hakkında daha fazla bilgi edinmeliyiz. Ve şu anda hiçbir şey bilmiyoruz."

Dergiden başımı kaldırıp bakıyorum. "Bakın, HIPAA diye bir şey var. Biz sadece iki rastgele adamız ve hastane personeli reşit olmayanlara değerli altın muamelesi yapıyor. Hiçbir bilgi alamazsın. O kafese vurmaya devam etme çünkü bu seni şu an olduğundan daha fazla hayal kırıklığına uğratacak."

Maximoff kocaman bir iç çeker. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı." Beklemekten nefret eder. Bir krizi çözmemek, acı verici bir arafta sıkışıp kalmak gibi. Yardım edememek.

"Sonuçlar gelene kadar bir şey yapamayız." Yatağın yanındaki yeri okşadım, onun için yeterli alan vardı. "Otur ve benimle bekle."

Maximoff uzaklara dalıp gitmiş, sırlı bir bakışla yatağa bakar. Dalgın bir şekilde, "Otutamıyorum" diye fısıldıyor.

Uzun bir gece oldu. Her şey ve şimdi de bu imdat çağrısı. Maximoff babasına bunu halledebileceğimizi söylerken haklıydı.

Pek çok insan için pek çok şeyi birlikte halledebiliriz, ancak birbirimizi kontrol etmek her zaman önemli olacaktır. Her şeyden önce.

Dergiyi tokatlayarak kapatıyorum ve daha dik oturuyorum. "Seni rahatsız eden başka bir şey mi var?"

Dişlerini sıkıyor ve kollarını açıyor. Sonra tekrar çaprazlar. Sonunda başını salladı ama "Ne düşünüyorsun?" dedi.

Yine ilk benim gitmemi istiyor. Aklındaki her neyse, onu kötü bir şekilde zorl u y o r olmalı.

Dizimi büküyorum ve bir ön kolumu gelişigüzel üzerine yaslıyorum.

"Ciddi bir şey yok." "Daha da iyi." Maximoff tezgâha doğru yürüyor.

Pamuk kavanozları

toplar ve dil basacakları temiz yüzeyi kaplıyor. Dolaba yaslanıyor ama her nasılsa bunu hayal edilebilecek en sert duruş gibi gösteriyor. Konuşmam için bana başıyla işaret ediyor.

"Tamam," diyorum. "Burada oturmuş düşünüyorum da , *lanet olsun, iyi ki geyim.*"

Maximoff daha derin nefes verir. "Çünkü hiçbir zaman bir kızı kazara hamile bırakma konusunda endişelenmen gerekmedi."

"Asla endişelenmedim," diyorum yavaşça başımı sallayarak ve sonra ona yukarıdan aşağıya bakıyorum. "Bu konuda çok stres yaptın." Bu bir soru değil.

Kızların kullanılmış prezervatiflerini çalmadığından emin olmak için kontrol etmek zorunda kalmıştır.

Şöhretin sonuçları.

"Artık bu konuda stres yapmama gerek yok." Dudaklarında yumuşak bir

gölümseme beliriyor. Bu işte birlikte olduğumuzu hatırlatan bir başka şey.
Mutluluk kısa bir süreliğine uçar

Hapsedilmiş düşünceyi serbest bırakmaya hazır bir şekilde başını sallamadan önce ağzından gözlerine doğru süzülüyor. "Sadece babamı düşünüp duruyorum."

"Kaden hakkında mı?" Ağzından aşağı asitli bir tat damlıyor.

"Evet. *Bu.*" Bakışlarını yumuşatmaya çalışıyor. "Rowin'in etrafta olmasının lanet bir hata olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi." Başparmağını dudağındaki piercingin üzerinde gezdiriyorum.

Bir kolunu uzatır. "Kaden, Rowin'e denktir. Ailem için çalışıyor. İçimizden biriyle yattı ve onun senin etrafında olması fikri beni zorluyor."

Başımı öne arkaya eğiyorum. "Bu çok komik çünkü ben de onun *senin* yanında olması fikriyle mücadele ediyorum."

Maximoff acı dolu bir kahkaha atar. "Bu tam bir çıkmaz sokak." Kendini tezgâha yaslayıp iki eliyle geriye uzanıyor. Kenarı sıkıca kavırıyor. "Babama aktif olarak yardım eden birini ondan uzaklaştırmak için en kötü zaman."

Başka birini Maximoff'un üstüne koymayı hiç düşünmedim. Her zaman %100 onu seçerim. Ama son zamanlarda kendimi ailesini onun iyiliğinden önce tutarken buluyorum. İlk olarak, tıbbi çağrılar beni güvenlik ekibinden aldığı anda ve şimdi de eski ilişkisiyle ilgili bu bok.

Şimdi Maximoff'u seçmek istiyorum.

"Yeterince güçlü olduğunu bilsen bile," diyorum ona, "sırf onları atlatabiliyorsun diye kötü anıların etrafında olmak zorunda değilsin."

"Belki." Bir parmak eklemine kırıyor. "Sanırım ikimiz de bunu bir süre atlatmayı tercih ederiz. Babam ayağa kalkana kadar. Sonra ona Kaden'le ilgili bir çıkar çatışması olduğunu söyleyebiliriz. Şu anda terapistini kaybedemez. Kaybedemez."

Biliyorum.

Ancak ailesinin birkaç hafta içinde (ya da daha kısa sürede) toparlanacağına olan inancı benimkinden daha güçlü. Onlara bir şeyler oluyor ve bunun bu kadar çabuk düzeleceğini sanmıyorum.

"Tamam," diye başımı salladım, mükemmel bir çözüm olmadığını biliyordum. Umarım ben de aynı hatayı yapmıyorumdur.

Bunu düşünmek için fazla vaktimiz yok. Donnelly hastane odasına girer. Kan aldıkları dirseğinin kıvrımına gazlı bez yapıştırılmış.

Arkasından başka kimse gelmiyor, bu da daha çok bekleyen olduğu anlamına geliyor.

"Sana bir şey söylediler mi?" Maximoff soruyor.

"Sadece laboratuvar çalışmalarını hızlandırdıklarını söylediler. Yaklaşık 24 saat sürecektir. Hemşire Jen gidebileceğimizi ve sonuçları aldıklarında bizi arayacaklarını söyledi." Bana baktı. "Bunun bir anlamı var mı?"

"Belki..."

Genellikle DNA testleri en az birkaç gün sürer. Bu, annenin öldüğü ve sosyal hizmetlerin olabildiğince hızlı bir şekilde kan bağı olan bir akraba bulmaya çalıştığı anlamına gelebilir. Ancak bu olasılığı ortaya çıkarmak istemiyorum ve doğru bir tahminde bulunmak için sistem hakkında fazla bilgim yok.

Neyse, şimdi başka sorunlarımız var. Paparazziler tarafından fark edilmeden hastaneden ayrılmalı ve geri dönmeliyiz. Buraya gelirken izimizi kaybettik, bu yüzden şu anda hiçbir kameraman Philly General'ın dışında kamp kurmuyor. Belki bunu tekrar yapabiliriz.

Buna güveniyorum.

Hale House'a geri dönmeyeceğiz. Onun yerine Donnelly'nin dairesine gidiyorum. Akara, Quinn ve Banks ile paylaştığı iki yatak odalı daire. Diğer çocuklardan hiçbiri burada değil ve oturma odasını kimin dekore ettiğini sormuyorum çünkü duvarlara siyah beyaz elle çizilmiş posterler bantlanmış. Siyah deri bir kanepe, deri fasulye torbası ve basit krom masa mekânı vurguluyor.

Donnelly yere çöküp sırtını fasulye torbasına yaslarken Maximoff ve ben kanepeye geçtik.

Şimdi bekleyeceğiz.

Sonraki saatler dayanılmazdı. SFO'yu telsizden güncel tutuyor ve dikkatimizi dağıtmaya çalışıyoruz. Maximoff televizyonda kanallar arasında gezinirken *Harry Potter* maratonuna denk geliyor. Donnelly ev yapımı sihirli sekiz top gibi bir kağıt falcı yapıyor ve geleceğimi okumaya çalışıyor.

Kimse uyumuyor. Yorgunluk, denizcilere seslenen bir siren gibi bizi çağırırsa bile. Bu gemiyi fırtınaya doğru sürmeye daha meyilliyiz.

Sabah gelir ve geçer. Quinn, Akara ve Banks duş almak, üstlerini değiştirmek ve ayrılmak için uğrarlar. Hızlı giriş ve çıkışlar. Donnelly uykusuzluktan Xander'ın vardiyasını alamaz, bu yüzden görevi Banks'e devretmek zorunda kalır.

Gece olduğunda, Ripped Fuel'in etkisindeydim ve Maximoff berbat görünüyordu.

"Uyu," dedim ona. "Telefon gelirse seni uyandırırım."

Başını sallıyor, boynu gergin. Gözleri televizyona yapışmış. Ekranda sekizinci ve son *Harry Potter* filmi oynuyor.

Sonra Donnelly'nin telefonu yerde, ayağının yanında titrer. Maximoff ve ben kafalarımızı gürültüye doğru çeviriyoruz.

Donnelly ekrana bakar ve sonra cevap verir. "Evet?" Gözleri beni buluyor. "Tamam. Evet....evet. Teşekkürler." Telefonu kapatıyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Rengi soldu. "Geri dönmemi istiyorlar." O aptal değil. Test negatif çıksaydı, bunu ona telefonda söyleyeceklerini biliyor.

Maximoff çoktan ayağa kalktı. "Hadi gidelim."

Hastanede bir ofise alınıyoruz ama kimse oturmuyor. Dün gece bizimle görüşen doktor yine burada ama bu sefer yanında kumral saçlı, minyon, beyaz bir kadın var. Göğsünde bir pano tutuyor.

Maximoff ve ben yan yana duruyoruz. Parmakları benimkilere değiyor, ben de elini tutuyorum. Donnelly bizden birkaç adım geride bir kitaplığa yaslanıyor. Sanırım gölgelerin arasında kaybolursa tüm bunların unutulacağını umuyor.

"Bu Amanda Sheffield," diye tanıtıyor Dr. Turner. "Kendisi bu gece buradaki sosyal hizmet görevlisi."

Donnelly'ye döner. "Sen Paul olmalısın. Sizinle bir dakika yalnız kalabilir miyiz?"

Donnelly'nin yüzündeki kan çekiliyor ve bana bakıyor. "Kalmak zorundalar. Farrow benim yasal danışmanım."

Kaşlarım diken diken oldu.

"Adam-" "Hukuk *danışmanı*."

"Daha iyi."

Dr. Turner aramıza baktı ve kabul etti. "Laboratuar sonuçlarınız elimizde." Kâğıdı bana uzatıyor, muhtemelen odada onu okuyabilecek tek kişinin ben olduğumu düşünerek. O devam ederken ben verileri hızlıca tarıyorum. "Babalık testi negatif çıktı."

Donnelly yüzünü ellerinin arasına gömerek rahatlamış bir nefesle "Lanet olsun," diyor.

Gazeteyi okumaya devam ederken kaşlarım düğümleniyor. "Donnelly," diye fısıldıyorum.

Kaşlarını çatarak başını kaldırıyor.

Dr. Turner boğazını temizliyor. "DNA testi, çocukla yaklaşık %12 oranında DNA paylaştığınızı gösterdi. Hiç kardeşiniz var mı?"

"Hayır, sadece ben varım. Ben tek çocuğum." Bana tekrar baktı, kafası karışmıştı. Sadede gelmek istiyorum. Donnelly'nin aile geçmişini biliyorum ve bu doktorun ona milyonlarca soru sormasına ihtiyacım yok.

"Bir amcası var. Yani büyük ihtimalle babası o." Donnelly'ye baktım. "Aile geçmişinizi ve çocukla ne kadar DNA paylaştığınızı bilirsek... ikiniz kuzensiniz."

MAXIMOFF HALE

SEVGİLİ DÜNYA, bu da ne? Saygılarımla, sersemlemiş bir insan.

Daha fazla bilgi alıyoruz ve Donnelly'nin dünyası benimkinden bile daha tuhaf ve berbat görünüyor. Açık olmak gerekirse, sorunlarımın çoğu kişiye kıyasla o kadar da önemli olmadığına farkındayım. Yüklü bir güven fonum, harika bir ailem var ve sevdiğim adamla nişanlıyım.

İşlem yapıyorum.

Donnelly'nin amcası Scottie'nin nasıl sadece otuz yaşında olduğunu. Scottie'nin hapse girmeden önce yirmi beş yaşında bir kadını nasıl hamile bıraktığını.

Tina Ripley aşırı dozdan sonra bu gece hastanedeydi. Bilincini kazandıktan ve hastane personeline Donnelly'nin adını ve numarasını vermek de dahil olmak üzere birkaç soruyu yanıtladıktan sonra arka kapıdan sıvıştı. Beraberinde getirdiği dört aylık bebeğini de geride bırakarak ortadan kaybolmuş. Polis arıyor ama Tina'yı bulamıyor.

Tüm detayları verdikten sonra doktor ve sosyal hizmet uzmanı her şeyi tartışmamıza izin vermek için ofisten ayrılıyor.

Yasal belgeler maun bir masanın üzerinde sıralanıyor ve yardım etmeleri için ailemin avukatlarını aradım bile. Kimse herhangi bir karar vermedi, ancak bebeğe bakabilecek sadece iki akraba var, Paul Donnelly ve babası Sean.

Sean hapisten yeni çıktığından ve kimse ona ulaşamadığından, sosyal hizmet görevlisi onu çoktan eledi.

Bize açıklandığı şekliyle, her iki ebeveynin de -Scottie ve Tina-ebeveynlik hakları devam ediyor. Polis Tina'yı bulana ya da Scottie serbest bırakılana kadar

(metamfetamin imal etmekten) aldığı beş yıllık cezadan dolayı bebeğin tüm yasal haklarını devralacak bir vasiye ihtiyacı var.

Bu kişi çocuğun tüm ihtiyaçlarından sorumlu olacak. Barınak, yiyecek, eğitim... her küçük şey.

Üçümüz sandalyelerde oturuyoruz: ben, Farrow, Donnelly. Karşımızda bir masa, masaya yaslanmış boş bir pelüş deri koltuk var. Buraya geldiğimizden beri midemin kasılması durmadı.

"Belki de çocuğu ben almalıyım?" Donnelly bunu konuşarak söylüyor. "Annesi gelip onu geri isteyebilir. Bebek bakıcılığı gibi olur."

Farrow ona ciddi bir bakış atar. "Ya geri dönmezse?"

Donnelly'nin dizleri zıplıyor ve bir kalemi açıp kapatıyor. Açık ve kapalı. Kalemi kulağının arkasına götürüyor. "Ailem gönderildikten sonra bir ayımı grup evinde geçirdiğimi biliyorsun." Son kelimelerde sesi çatlıyor.

Bilmiyordum.

Farrow elini onun sırtına koyar.

Donnelly başını sallar. "Bunu ona nasıl yapabilirim? Param varken. Büyükannem beni daha azıyla yanına almışken."

Farrow'un gözleri kızarır. "Maximoff ve beni bir dakika yalnız bırakabilir misiniz?" Bu soru kafa kafaya çarpışmak gibi bir şey. Ne olacağını biliyorum. Sonrasını görüyorum.

Ama hala nefesimi tutuyorum.

Donnelly yüzünü ovuşturuyor, mavi gözlerinin ardında yorgunluk var. "Evet, yine de yiyecek bir şeylere ihtiyacım var." Farrow ona en yakın otomatın yerini tarif ediyor ve oradan ayrıldığında Farrow ciddi gözlerle bana dönüyor. Onu ileride ne olacağını görecektir kadar iyi tanıyorum.

"Vasilik istiyorsun," diyorum yüksek sesle, gerçekliğin havaya karışmasına izin vererek.

Zar zor göz kırpmıyor. "Senden bunu benimle yapmanı isteyemem." Bir kolunu sandalyemin arkasına koyuyor ama bana dokunmuyor.

Can yeleği üstüne can yeleği giydiğimi hissediyorum. Karın kaslarım sıkı, kaslarım esnek. Bir santim bile kambur duramıyorum. Ve hayatımın aşkına, en az benim kadar inatçı olan adama bakıyorum ve ona aşık oluyorum. Gittikçe daha fazla.

Korksam bile.

"Baba olmaya hazır mısın?" diye sordum. "Şu anda mı?"

Farrow başını bir o yana bir bu yana eğiyor. "Bilmiyorum." Dürüst olmak gerekirse, dehşete düşmüş görünüyor.

"Her şeyi bildiğini sanıyordum," diye şaka yapıyorum.
Gülümsemesi gidip geliyor. "Merak etme, hâlâ senden daha çok şey biliyorum kurt izci."

Daha derin nefes alıyorum.

"Endişelenmiyorum." "Öyle mi?" Başını sallıyor.

"Evet."

Gözleri üzerimde dans ediyor. "Belki hazır değilim, belki de hazırım." Nefes alıyor. "Ama onun için orada olacak birine ihtiyacı var. Her şeyiyle onun için. Ve ben bunu yapabilirim. Ben böyle görüyorum."

Hepsi onun için.

Ben doğduğumda ailem ebeveyn olmaya hazır değilmiş. Ben hayatlarının boktan bir döneminde onları şaşırtan bir kazaydım ve çok fazla desteğe ihtiyaçları vardı. Çoğu aileden geldi ve bu koşulsuz, saf sevgiyi sağladılar.

Bunu başkasına vermek doğru hissettiriyor.

Ama midemin kendini parçalıyormuş gibi kıvrıldığını da inkâr edemiyorum. "Maximoff," diye nefes alıyor Farrow. "Bu benim için bile çok hızlı. Eğer sen değilsen

Bunun arkasında, eğer bu *bizi* mahvedecekse, o zaman bana söylemelisin."

"Hiçbir şey bizi mahvedemeyecek," diyorum hemen. Hiç tereddüt etmeden. Bunun olabileceğine bir an bile inanmıyorum.

Farrow düşünceli bir şekilde yumruğunu ağzına götürür. "Yirmi üç yaşındasın." "Annem beni doğurduğunda yirmi üç yaşındaymış." Bu garip bir gerçek.

Havaya gönderiyorum. Yüzüm buruşuyor. "Ama dediğin gibi, onun yanında olacak birine ihtiyacı var. Bunu anlıyorum."

Farrow başını sallar. "Eğer bir bebeğe bakacaksam. İşler değişecek."

Başım dönüyor. Kelimeler dilimde kayboluyor. Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen ama sadece bir ya da iki dakika süren ağır bir sessizlik içinde oturuyoruz.

"Lütfen bir şey söyle," diye fısıldar Farrow.

Göğsümdeki bu baskıyla daha fazla mücadele edemiyorum. "Çok hızlı," diyorum usulca, boğazım düğümleniyor. "Muhtemelen benim için çok hızlı."

Farrow ağzını açıyor ve ben hemen sözünü kesiyorum: "Ama bunu seçmeni istiyorum."

Başını sallar. "Eğer hazır değilsen yapamam."

Duygularım kabarmaya çalışıyor ama onları bastırmakta oldukça

iyiyim. Sadece gözlerim yanıyor, daha güçlü bir şeyle savaşıyorum.
Sandalyesini daha yakına kaydırıyor,

dizlerimiz birbirine vuruyor.

"*Nicomachean Ethics*'i hiç okudun mu?" Fısıltıyla sordum.

Bana *okumadığımı biliyormuşsun* gibi bir bakış attı.

Gözlerinden ayrılmıyorum. "Aristoteles üç tür dostluk olduğunu söyler. Yararlılık için dostluklar. Zevk için dostluk. Ve bir de *gerçek* dostluk vardır. Birbirlerinin iyiliği için bir şeyler yapan arkadaşlar. Başka bir sebep için değil." Daha derin bir nefes alıyorum. "Donnelly için tereddüt bile etmiyorsun. Bu sadece *onun için* yapman gereken bir şey ve bunu anlıyorum. Çünkü söz konusu Janie olsaydı, benim de yapmam gerekirdi. Ve sen beni durdurmazdın."

"Beni durdurabilirsin," diyor Farrow kan çanağına dönmüş gözlerinin arasından.

Yapam

am.

Yapam

am.

Yapam

am.

"Yapamam," diyorum ve göğsümdeki acıyı serbest bırakıyorum. "Yapmak istemiyorum."

Elini uzattım. Başparmağı parmağımdaki alyansın üzerinde kayıyor. *Yüzüğünün*. Hala bende. Onu bekliyor. "Hayatımı değiştiren değişimleri sevmiyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Bu beni çok korkutuyor ama bunu senden başka yapmak isteyeceğim tek bir kişi bile yok."

"Güzel." Başını sallıyor. "Çünkü bunu sensiz yapamazdım."

Bu beni etkiledi. Çünkü o daha büyük ve bilmiyorum, birçok şeyi kendi başına yapabiliyormuş gibi davranıyor. Bensiz.

Sonraki birkaç dakika boyunca sessiz kaldık. Sadece birbirimizin ellerine dokunuyor ve nefeslerimizi yavaşlatıyoruz. Bu karara alışmaya çalışıyoruz. Çok geçmeden Donnelly üç paket cips ve bir kutu Fizz ile döndü.

Farrow ayağa kalkarken Donnelly, "Fizz Life kalmamış," diyor. "Başka bir makine bulmaya çalıştım ama lanet olsun, bu hastane kafa karıştırıcı..." Konuşmayı kesti ve Farrow'la benim aramda bir bakış attı. Şaşkınlık kaşlarını çattı. "Neyi kaçırdım?" Atıştırmalıkları ve kutuları masanın üzerine bıraktı.

Farrow bir adım öne çıkar. "Gardiyan ben olacağım." Donnelly başını sertçe sallar. "Hayır, senden bunu isteyemem."

"Yapmak zorunda değilsin."

Yüzü çatlıyor ve Farrow kollarını ona dolamak için yaklaşıyor, tam o

sırada Donnelly yıkılıyor ve kendi gömleğini yüzünü örtmek için yukarı kaldırıyor.

Aristo en iyisini söylemiş.

Dostluk, iki bedende yaşayan tek bir ruhtur.

MAXIMOFF HALE

MAHKEME Farrow'a geçici velayet verdi ve bu sağlıklı, güzel erkek bebek 10. evrede.

Ve lanet bir nedenden dolayı, *bana* yapıyor.

Sabahın dördünde çocukluk odamda, telaşlı bir bebeği göğsüme yaslamış, çizgi roman rafından komodine doğru yürüyordum. Bu hareket dört aylık bebeği tekrar uyutuyor. Yeniden şişirmeyi bıraktığımız batık havalı yatağın etrafından dolaşıyorum.

Farrow denedi ve bebek onu canavar istilasına uğramış sulara atmışız gibi davrandı. Henüz bilmiyor ama aileme bulaşmadığınız sürece köpekbalığı yemi olmaktan kurtulursunuz.

Sizin, dünyanın, bebek ve yeni düzenimiz hakkında hiçbir fikriniz yok. Daha ikinci gece. Ve her gün bir düğün *planlarken* kapınıza bir bebek bırakılmıyor - eğlence haberlerinde her gece bahsedilen, paparazzilerin ayrıntıları öğrenmek için sizi taciz ettiği bir düğün.

Tuhaf hayatıma hoş geldin.

Bilinmeyen Güçler tarafından yönetiliyor. Belki de Tanrı. O kadar dindar değilim ama bunun bu şekilde olması gerektiğini düşünmek istiyorum.

Bu beni biraz daha az endişelendiriyor.

Ve onu kokusuz Hale Co. bebek sabunuyla yıkadıktan sonra bile bebek pudrası ve narenciye gibi kokan bu küçük yumuşak şeyi tutarken gülümsemem zor.

Gabriel Ba ve Fabio Moon'un *Daytripper adlı* çizgi romanı bir paket ıslak mendil ve bebek bezinin altına gömülmüş halde masaya doğru ilerliyorum. Bebek kıvrılıyor

Küçük yumruklarını çıplak göğsüme dayadı. Yerleşiyor.

Sırtını ovuyorum. Hayatının ilk dört ayında neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. İkimizi de reddetmemesi gerçekten bir mucize.

Sadece birimiz.

"Onu bana ver." Farrow soğukkanlılıkla komodine yaslanır ve yaklaşma hareketi yapar. "Onu yıllarca yanında taşıyamazsın, kurt izci."

Zor bir işe benziyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum. Ama o, hiçbir şey yapmamayı *seven* beynim için tam teşekküllü bir dikkat dağıtıcı.

Aynen öyle. Farrow sinir bozucu bir şekilde rahat, rahat hali neredeyse bulaşıcı.

Gömleksiz gövdesini içime çekiyorum: vücuduna yayılmış muhteşem gri tonlamalı dövmeler ve her tarafa yayılmış renkli serçeler ve kırlangıçlar. Daha yukarılara, halter göğüs piercingine doğru kayıyorum.

Daha yükseğe, büyüyen gülümsemesine.

Yeni boyanmış saçlarına. Bana doğru yükselen kahverengi kaşlarıyla tezat oluşturan çamaşır suyu beyazına. "Fotoğraf ister misin?"

"Duvardan, tabii."

Yarım bir gülümsemeyle başını sallar, sonra da *buraya gelir*. Yine bir jest. "Hadi gel."

"Onu kucağına almak istediğine emin misin?" Bebek minik kolunu uzatıp dudaklarını şapırdatırken sesimi alçaltıyorum. "Buraya geleli 48 saatten az oldu ve şimdiden üzerine işendi ve tükürüldü. İşaretlemen gereken sadece bir kutu daha var dostum ve kakayı kaldırabilir misin bilmiyorum."

Farrow gözlerini gülümsememden ayırmadan, "Bazı bebek boklarıyla başa çıkabilirim," diyor. "Buna bayılıyorsun."

Pek çok konuda Farrow'dan daha iyiyim. Ama onun da beni birçok alanda yendiğinin farkındayım. Bu yüzden çocuk departmanında ondan *kilometrelerce ileride olmanın* oldukça iyi hissettirdiğini inkar edemem.

Özellikle de ihtisasını bırakmadan önce birinci sınıfta staj yaptığı için. *Pediatrici, pediatri* demek.

Ama şimdiye kadar ben ondan daha başarılı oldum.

Bir bebeğin altını değiştirmek, biberonla beslemek ve gazını çıkarmak için YouTube kullanmama ya da bir arkadaşımı aramama bile gerek kalmadı. Ben bir kız kardeşin büyük ağabeyiyim.

benden neredeyse on yaş küçük. Ailemdeki diğer çocuklardan bahsetmiyorum bile.

Bana çok şey öğretti.

"İçime çekiyorum," diye itiraf ediyorum.

Bildiklerimle övünmek durumu hafifletiyor. Durum şu ki, bebek beni *çok* seviyor.

Kucağımda olmamaktan çok korkuyor. Onu Farrow'a versem de beşiğe koysam da fark etmiyor. Tepkisi aynı oluyor. Titanik gözyaşları ve ölüm perisi feryatları.

Farrow'un bu çocuğun tüm yükünü üstlenirsem yürüyen bir zombi olacağımdan endişelenmesini de anlıyorum. Vesayeti sırf bana yük olsun diye kabul etmedi.

Ona doğru giderken Farrow'a "Tekrar deneyebiliriz," diyorum. Yavaşça bebeği göğsümden sıyrıyorum. Minik eli başparmağımı kavırıyor. Yapışıyor.

Farrow tamamen ayağa kalkıyor ve bebeği şefkatli, nazik bir güçle alıyor. Nişanlımın kollarına girer girmez, en yüksek, *en güçlü* çılgılığı atıyor.

Tanrım.

Destansı ciğerleri var. "Belki yüzücü olur," diyorum, olumlu düşünerek falan.

Farrow mızızlanan bebeği dövmeli göğsüne bastırıyor. Tıpkı benim onu göğsüme yasladığım gibi. Bebeğe fısıldıyor, "Kurt izci senin bir yüzücü olacağını düşünüyor, küçük adam."

Gülümsüyorum.

Rahat mizacına rağmen Farrow yoğun bir konsantrasyon içinde. Elini yatıştırıcı bir şekilde bebeğin sırtında gezdiriyor ve melodik bir şekilde bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Artık kime gülümsediğimi bilmiyorum. Farrow'a mı, bebeği tutan Farrow'a mı, yoksa sadece bebeğe mi, hadi *sadece* bebeğe diyelim.

Çok şirin, minik bir şey. Sevimliliğin en üst seviyesinde. Çoğunlukla kel olan kafasının üzerinde açık kahverengi saçları, soluk tenine karşı pembe tombul yanakları var ve gri koala kapüşonlu tulumu içinde sıcacık.

Farrow kapüşonu kaldırır ve küçük hayvan kulakları yukarı çıkar. *Delici* bir çılgılık atıyor.

Yaltaklanıyorum. "Tanrım, dostum." Bu kulak zarımı patlattı. Aç değil ya da bezinin değişmesi gerekmiyor. Her şeyi kontrol ettik zaten. Sadece alışmaya çalışıyor.

Farrow bebeğin başının arkasını tutuyor. "Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldıyor ona.

İlk başta Farrow'un çok sayıdaki dövmesinin çocuğu korkuttuğunu düşündük. Ama annemle babam onu kucaklamaya çalışınca aynı cam kıran çığlıkla karşılaştılar.

"Belki buradaki bir şey yardımcı olabilir." Havalı yatağın üzerine çıkıyorum ve dağ gibi yığılmış kutuları ve alışveriş torbalarını karıştırıyorum: gerçek bir bebek ürünleri şirketi olan Hale Co'nun varisi olmanın avantajları.

Bu küçük adam hayatımıza gireli 48 saatten az oldu ve ailem şimdiden aşırıya kaçtı.

Yemin ederim babam stoktaki her ürünü bize verdi. Rose teyzem de yeni Calloway Couture Babies yaz koleksiyonunu getirdi.

Yani şu anda bu çocuğun benim ve Farrow'un toplamından daha fazla kıyafeti var.

Ailem destekleyici bir güç. Hatta rekor sürede tüm evin bebek korumasına alınmasına yardımcı oldular.

Ama ilk başta, ailemin Farrow'un dört aylık bir bebeğe vasi olması haberini nasıl karşılayacağını bilmiyordum. Ve böylece, bu bebeğe bakmasına yardım *edecektim*. Bu onların başına geleceğini hiç düşünmediğim bir şeydi.

Özellikle de biz burada yaşarken. Ama her konuda anlayışlı davrandılar.

Sadece küçük bir hıçkırık vardı.

Bebek Donnelly ailesine bağlı. Çoğu meth ile ilgili suçlardan hapiste. Ama babam ve amcalarım hâlâ Donnelly'lerin Farrow ve benden haraç almasından ya da faydalanmasından endişe ediyorlar.

Babamın Connor Amca'yı avukatlarla "acil" bir toplantı için çağırdığını görmeliydiniz. Tanrım, sanki DEFCON 1 bizi geçmiş ve biz zaten kıyamet bölgelerindeymişiz gibi davrandı.

Beni yanlış anlamayın, en kötüsüne hazırlıklı olmayı herkesten çok ben istiyorum. Ama bence her endişeli ebeveyn gibi aşırı tepki veriyorlar.

Bizi korumak istiyorlar.

Beni tedirgin eden tek kişi Sean Donnelly (Paul'un babası). O hapisten çıktı. Bana huzur veren şey: Farrow yıllardır onunla temas halinde ve nişanlım bir şey biliyorsa bana söyleyeceğine güveniyorum.

Doldurulmuş hayvanlarla dolu bir alışveriş çantasını karıştırıyorum. "Al bakalım." Farrow'a bir zürafa fırlatıyorum ve bebek oyunağı çoktan silip süpürüyor.

Daha sert çığlık atıyor.

Farrow kaşlarını ona doğru kaldırır. "Sen küçük bir zebanisin, değil mi?" Bebeğin kulak zarlarımızı ivilemesine rağmen ağzı yukarı kıvrılıyor.

Tekrar gülümsemeye başlıyorum ama dudaklarım düşüyor. Elimde başka bir alışveriş poşetiyle ayağa kalkıyorum. "Farrow."

Bana doğru daha fazla dönüyor, gözlerinde endişe var. "Öyle mi?" Sadece söyledim. "Ona *bebek* demeye devam edemeyiz."

Annesi doğum belgesindeki ismi hiç doldurmamış. Hala bebeği geri almaya çalışmadı, kimse onu bulamıyor ve muhtemelen bebeği bilerek hastanede bıraktı.

Sosyal hizmet görevlisi onun isminin bizim seçimimiz olduğunu söyledi. Bu büyük bir anlaşma.

Çocuğa isim vermek.

"Evet, biliyorum." Farrow göğsüne yaslanan küçük adama daha sert bakıyor. "Eğer Maximoff'a kalsaydı," diyor bebeğe, "senin adın Batman olurdu. Yani *onun* kollarında ağlıyor olman gerekirdi."

Gülümsemeye yaklaşıyorum.

Farrow bebeğin kendisine hemen ısınmamasını kişisel olarak algılayabilirdi ama bunun yerine bunu bir meydan okuma olarak görüyor. Çocuğun onu sevmesini sağlamak.

Görünüşe göre, Farrow'un onu kazanma arayışında, beni otobüsün altına atıyor.

Farrow'a "şaka yapıyorsun," dedim. "Batman havalı bir isim."

Farrow bana sırtıyor, bana aptal demekten bir kalp atışı uzakta.

Sinirimi dışa vuruyorum. "Siktir git." Çocukların önünde küfür etmek umurumda *değil*. Her iki kelimedede bir "*siktir*" diyen bir amcayla büyümüşken olmaz.

Bebeğin burnu akmaya başlar. Sümükle karışık gözyaşları. Farrow komodinden bir el bezi alır ve yüzünü siler. "Ona ne isim verebileceğimize dair bir fikrim var." Gülümsüyor. "Batman, Robin ya da DC aşklarınızdan biri değil, o yüzden fazla heyecanlanmayın."

"Yıkıldım," diyorum alaycı bir tavırla. Çantadan daha fazla pelüş hayvan çıkartıyorum. "Ama doğrusu, ona Batman adını vermememiz iyi oldu. Babam 'Oğluna Batman demeni reddediyorum' der ve ona sadece Bat....or Man diye hitap ederdi. Tanrım." Yaltaklanıyorum ve boş çantayı ikiz yatağımın üzerine atıyorum.

"Evet, bunu yapmayacağız." Farrow bir avuç dolusu doldurulmuş hayvanıma bakıyor. "Ayıyı dene."

Yanına geldim ve tüylü kahverengi ayıyı kaldırdım. Bebek oyuncağı uzanıyor. *Başarılı.*

O şeyi elimden çekip aldı.

Boş ver.

Şimdi daha yakınım, minik parmaklarını bana doğru uzatıyor. Kucağımda olmak için yalvarıyor. Pırıl pırıl kristal mavisi gözleri, beni çağıran ve çağıran okyanus havuzları gibi.

Direnmeye çalışıyorum. "İyisin," diyorum ona. "Farrow sana sahip." Ağlıyor.

Farrow gözlerini ona diker. "Sadece bekle, küçük adam. Beni sevmeni sağlayacağım."

Bu kelimeleri yüksek sesle duymak garip.

Birincisi, herkes Farrow'a çekiliyor. O, insanların ya en iyi arkadaşı olmak isteyecekleri ya da sadece varlığını kıskanacakları kadar zahmetsizce havalı olan bir adam. Arkadaşlık konusunda seçici davranıyor ve insanlara mesafeli yaklaşıyor olabilir ama bu onun cazibesini daha da artırıyor.

Bir diğeri, Farrow'un benim dışımda birinin sevgisi için aktif olarak bu kadar çok çalıştığını hiç görmedim ve size fazla bir şey yapmasına gerek olmadığını söyleyecektir.

Şüphesiz bana daha çok takıntılı olmasına rağmen.

Farrow sallanıyor ve bebeğin kulağına fısıldıyor. Gözyaşları damlaya damlaya yavaşlıyor. "İsmi hakkında." Gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Bir önerim var."

"Öyle mi?"

Bebeğin iyiliği için sesini kısık bir oktava düşürüyor. "Annemle ilgili pek fazla anım yok. Onun da olmayabilir."

Farrow sessizliğini korurken ben başımı sallayıp yaklaşıyorum.

"Onu onurlandırmanın bir yolu olduğunu düşündüm." Başını eğdi.

"Ripley mi?" Ripley.

Annesinin soyadı.

İçimden geçen bu değil. Farrow, Tina Ripley onu terk ettiği için bu çocuğa sahip olduğumuzu çok iyi biliyor. Aşırı dozda meth aldıktan sonra hastanedeydi. Çoğu insan ona kızardı. Onu kötüleştirirdi.

Farrow Keene onu onurlandırmak istiyor.

Ve evet, bu göğüs kafesimin arkasındaki organı sıkıyor. Beni yumruklamaya devam eden bir tür aşkla gözlerimi yakıyor.

Çünkü benim ailem de bağımlı ve bağımlılığın bir hastalık olduğunu gayet iyi anlıyorum. Bu bir seçim değil ve bu bebeğin annesi yaptığı şey yüzünden kötü biri değil. Sadece anne olmaya hazır değildi ve parası, kaynakları ve destek sistemi olan benim ailem kadar şanslı değildi.

"Bayıldım." Kelimelerim boğazımda düğümleniyor. "Özür dilerim." Başımı sallıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Farrow beni durdurmak için hızla bileğimden tutuyor ve bir eliyle bebeği vücuduna bastırıyor.

"Üzgün olmana gerek yok, kurt izci." Uzanıp ıslak gözümün kenarını siliyor. "Ben de seviyorum."

Sertçe yutkunuyorum ve bebeğe bakıyorum. Burnunu ve yüzünü kaşındı ve bana miyavladı. "Ripley," diyorum gülümseyerek. "Ona uyuyor."

Sakinleşiyor ama bir dakika bile geçmeden yeniden hüngür hüngür ağlamaya başlıyor.

Farrow başıyla elimi işaret ediyor. "Panda."

Doldurulmuş pandayı kaldırıyorum ve Ripley dehşet içinde bir *çığlık* atıyor. "Tamam, tamam." Odanın öbür ucuna fırlattım. "Gitti."

Ripley iki saniyeliğine sustu.

Farrow yüzümü arıyor. "Ripley'in aile geçmişi hakkında konuşmadık."

Elimdeki son pelüş hayvanı sıkıca kavıyorum. "Konuşacak pek bir şey yok. Doktorlar sağlıklı bir bebek olduğunu söylediler."

Yine de bebekken ne kadar uyuşturucuya maruz kaldığı konusunda hiçbir fikrimiz yok.

Ya da annesi hamileyken meth kullandıysa bile.

Farrow bebeğin sırtını sıvazlıyor. "Aslında konuşacak çok şey var- bu da ne böyle?" Avucumdaki son hayvanla dikkati dağılmış bir halde sözünü kesti.

Göz bandı olan papağanı sallıyorum. "Sanırım Oscar bunu onun için aldı." Aile grubu sohbetinde korumaların bebek malzemelerine hediyeler eklediğini duydum.

Farrow gözlerini devirir. "Oliveira."

Tekrar bebeğe yaklaştım. "Peki ya bu?" Papağanı Ripley'e gösteriyorum. Küçük parmakları sarı kürke yapışıyor ve hayvanı göğsüne bastırıyor. Burnunu çekiyor ve gözyaşları bir anda kesiliyor.

Farrow
hareketsiz
duruyor.

Benim de var.

Ve sonra Ripley'in alt dudağı titremeye başlar.

"Hayır, *hayır*," diyorum sertçe. "Sen iyisin. İyisin."

Hafifçe hıçkırıyor ama artık tam bir feryat değil.

Farrow, "Bu galibiyeti ben alacağım," diyor ve bebeği beşiğe yerleştiriyor. Bana dönerek bir elini beyaz saçlarının arasından geçiriyor. "İleride çocuğumuz olursa spermini kullanmak isteyip istemeyeceğin konusunda hiçbir zaman bir seçim yapmadın. Aile geçmişin yüzünden."

Oraya gidiyor, değil mi?

Onun gözleri beni, benim gözlerim de onu ortaya çıkarıyor ve eğer o başka biri olsaydı, kendimi kapatırdım. Şu anda katı olabilirim ama ona karşı olabildiğince çok, olabildiğince sık savunmasız olmak istiyorum.

Zor olsa bile.

"Evet," diyorum başımı sallayarak. Ne istediğimi bilmiyordum ve durum hakkında netlik hissetmeye başlıyorum. Ripley'in burada olması her şeye bir perspektif kazandırıyor.

Kaşlarını çatıyor, beni iyice anlamaya çalışıyor. "Bu durumla ilgili bir şeyler hissediyor olmalısın. Çünkü Ripley'in ailesi de seninkiler gibi bağımlılarla dolu. Muhtemelen daha kötü."

Sıkı bir nefes alıyorum ve bir ayağımı havası inen yatağa vuruyorum. "Evet, bir şeyler hissediyorum."

Farrow beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Paylaşmak ister misin?"

"Korkuyorum," diyorum ve sonra kaşlarımı çatıyorum. "Annemi ve babamı düşünüyorum. Bana sahip olduklarında nasıl hissetmiş olmalılar. Her yıl, beni büyütürken, bunun olup olmadığını merak edip etmediklerini, bilirsin? "Oğlumuz bugün mü bağımlı olacak?" Dik duruyorum, bakışlarını tutuyorum. "Korkuyla ilgili olan şey, onunla yüzleşmek istemem. Kafa kafaya. Tüm o canavarları yenmek..." Birkaç kez başımı salladım. "Ailem bana bunu öğretti. Ve belki de olması gerekenin bu olduğunu düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Farrow gözlerimi arıyor.

"Annem ve babam beni, kendilerinin savaşmak için yetiştirilmediği şeytanlarla savaşmam için yetiştirdi. Ailem sayesinde güçlüyüm ve belki de asıl mesele bu. Onlar döngüyü kırdılar ve şimdi ben onun için savaşmak üzere buradayım."

MAXIMOFF HALE

Bu sabah iki büyük pişmanlığım var.

1. Farrow'dan önce uyanmak.
2. En son LCV yığınızı açıyorum.

Mutfak lavabosunda bir fincan Earl Grey dolduruyorum, çay soğuk ve midem geri kalanını içemeyecek kadar kramplı.

Belki sıcak bir duşun buharı hafızamı siler. *Pek olası değil.* Yine de bir elimde bebek telsizi, diğer elimde LCV'lerle yukarı çıkıyorum.

Kimse sabah 6'da uyanmaz. Yakın ailemden hiç kimse erken kalkmaz. Ben hariç. Bunu biliyorsunuz. Meadows ailesiyle sabahın köründe yüzme yarışlarına gittiğimi gördünüz.

Daha az Hale ve daha çok Meadows gibi olmak - bu kız ve erkek kardeşlerimi, annemi ve babamı daha az sevdiğim anlamına gelmiyor.

Bana inanmıyorsan sorun değil.

Artık seni ikna etmeme gerek yok.

Sessizce odama giriyorum. *Farrow nerede? Sinir bozucu* korumam ortalıkta yok (ve hayır, onun aynı zamanda doktorum olduğundan bahsetmeyeceğiz).

Yatağın yanındaki küçük beşiği kontrol ediyorum. Ripley güvende ve derin uykuda, tüylü korsan papağanına sarılıyor ve pembe dudaklarının arasından yumuşak nefesler üflüyor. Farrow'un vesayetinde bir hafta geçti ve şu ana kadar her şey yolunda.

Kendimi oyalanırken buluyorum. Bebeğin uyumasını istediğimden daha uzun süre izliyorum.

Sonra bir musluk sesi duydum, banyo kapım açıldı.
Çok gergin bir şekilde içeri girdim.

Onu buldum.

"Günaydın," diyorum Farrow'a ve bebek telsizini lavabo tezgahının üzerine koyuyorum. Farrow dişlerini fırçalarken yarıda duraklıyor, diş fırçası hâlâ ağzında.

Siyah ipli pantolonu beline kadar iniyor, kalça kemiklerinde mürekkepli serçeler var. Ve beni çok fazla değerlendiriyor. "Bir şey mi oldu?"

Diş fırçamı aldım. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çılgınca bir tahmin." Lavaboya tükürüyor. "'Her şeyle başa çıkabilirim' diyen bir yüzün var."

"Bu benim en iyi görünen yüzüm, ha?" Onun diş macununu kullanıyorum.

Ağzını çalkalarken dudakları kırırdıyor. "Kesinlikle bir şey var." Bebek telsizinin yanına koyduğum yırtık pırtık LCV'leri fark edince gülümsemesi kayboluyor.

Köpüklü kıllarla dişlerimi fırçalıyorum.

Ağzına bir havlu siliyor, sonra da bir RSVP'ye uzanıyor.

Müdahale ediyorum. Sert elim göğsünde. Ağzımda diş fırçası, ona "Bu senin gününü ya da hayatını mahvedebilir, bu yüzden beklemeyi tercih ediyorsan beklemelisin Farrow" diyorum. Her şey olup biterken, daha *sonra* kartını çekip bir kova dolusu kötü haberi yağmur gibi yağdırmak isteyebilir.

Bunu bir saniyeden daha kısa bir süre düşünür. "Sadece günümü mahvedeceğini düşündüklerini bana ver."

Diş fırçamı ısırdım ve yıgını eledim. Birkaç tanesini seçip kötü haberi göğsüne sokuyorum.

Kaşları yukarı kalktı. "Sadece iki mi?"

"Evet." Diş macununu lavaboya tükürdüm ve ağzımı çalkaladım.

Bebek telsizine bakar ve yırtık zarftan davetiyeyi çıkarır. Kelimeleri gözden geçirir. "Üvey kız kardeşim düğüne gelmiyor." Gözleri benimkilere kaydı. "Bunu bekliyordum."

Farrow'un doxxed edilmesinden ve üvey kız kardeşinin ev adresinin sızdırılmasından bu yana araları pek iyi değil. Farrow, mahremiyetinin aniden yok olmasından ve medyanın tacizinden onu sorumlu tuttu.

Keşke bunu onun için düzeltebilseydim.

"Sen davet ettiğin için belki gelir diye düşündüm." Bileğimle ağzımı kuruladım. "Bilirsin, üvey kardeşinin düğününü zeytin dalı olarak kullanır."

Farrow bana gülümsüyor, çok *saf* olduğumu söyleyen o yükselen gülümseme, ama nasıl olduğunu anlamıyorum. Ta ki bana "İnsanlığa olan inancın ortaya çıkıyor." diyene kadar.

Sanırım ailesinin onu gerçekten sevmesini istiyorum. Tereddüt etmeyen ya da ikinci kez düşünmeyen bir sevgi.

O kadar zor olmamalı.

İkinci RSVP'yi açıyor. Ve yüzü yavaşça şaşkınlığa düşer. "Bu hiç mantıklı değil." Üzerinde "*katılamaz*" yazan kutucuğun işaretli olduğu kartı gösterir.

Yazılı bir açıklama yok.

Ama isim açık.

Dr. Edward Nathaniel Keene.

Farrow'un babası düğünümüze gelmiyor.

Farrow'a sarılmak istiyorum ama o şaşkın şaşkın bakıyor. "Sence yanlış kutuyu mu işaretledi?" Soruyorum.

"Hayır, kontrol etmek istediği kutuyu işaretledi." Farrow davetiyeyi tezgaha vuruyor, sonra yatak odamda kayboluyor ve bir saniye sonra cep telefonuyla geri dönüyor. "Bir meslektaşının doğum gününü, cenazesini ya da düğününü nadiren eker ve şu anda onunla çalışıyorum-"

"Sen onun oğlusun," diye karşılık veriyorum, öfkem içime işliyor. "Zor durak bu olmalı, geçme *git*, Capri'ye uç ve çocuğunun evlendiğini gör."

"Sanırım Monopoly ve Hayat Oyunu'nu birbirine karıştırıyorsun." Telefonunda geziniyor.

"Aynı şey."

Neredeyse gülümsüyor. "Pek sayılmaz." Babasını arar ve telefonu hoparlöre verir.

"Farrow?" Dr. Keene cevap verir, sesi sıcaktır.

"Hoparlördesiniz," diyor Farrow. "Maximoff'la birlikteyim."

"Merhaba, Maximoff. İyi misin?"

"Evet." Sesim niyetlendiğimden daha sert. Şu anda çok kızgınım.

Farrow'un bu konuda olacağından çok daha kızgın.

"Bebegi duydu. İkinizin o çocuk için yaptığı şey gerçekten çok iyi bir şey." Dr. Keene Ripley'i sadece güven çemberinde olduğu için biliyor.

Dünyanın hâlâ bir şeyden haberi yok.

"O iyi bir bebek," diyorum sadece, koruyucu hissederek. Ve garip bir şekilde, kalbimi babasına parçalamak istemiyorum. Farrow'un tüm hayatı boyunca böyle hissetmiş olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

Farrow araya giriyor. "LCV'nizi yeni aldık ve neden katılamayacağınızı merak ediyordum."

"Sana söylemedim mi?" Hemen kendisi cevap verdi. "En son Birdsboro Taş Ocağı'na gittiğimizde söylediğime yemin etmiştim."

"Yapmadın." Farrow telefona ters ters bakar. "Hatırlardım. Hatırlayacağımı biliyorsun."

"Unutmuş olmalıyım, özür dilerim." Dr. Keene'in sesi samimi geliyor. "9 Temmuz'da San Diego'da olacağımth. Tıbbi bir sempozyum için. Birkaç paneli yöneteceğim. Bunu kaçıramam."

Kırmızı görüyorum. Ve kendimi tutamıyorum. "O senin tek oğlun. Tanrım, sen bir tek ebeveyn ve *tek oğlunu* sen yetiştirdin." Bağırmanın için kendimi kontrol ediyorum. Ripley'i uyandırmak istemiyorum. "Ve sen de tıbbi bir konferans için onun düğününü kaçıracaksın öyle mi?"

Farrow hayranlık ve sevgiyle bana öyle derin bakıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Dr. Keene boğazını temizler. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Ama Farrow anlayışla karşılıyor. Rachel da düğünde olacak."

Farrow, üvey annesi Rachel'ı lise son sınıfa kadar tanı mı yordu bile.

"Tamam," diyor Farrow, "haber verdiğin için teşekkürler."

Dr. Keene yumuşak bir sesle, "Keşke daha önce yapsaydım," diyor. "Kendinize iyi bakın, ikinize de." Telefonu kapattıklarında gözümü Farrow'dan ayırmıyorum.

İyi görünüyor, ama bilmiyorum. . .

"Gerçekten anlıyor musun?" Ona soruyorum.

"Evet, biliyorum." Lavaboya yaslanıyor. "Tıpta ikinci sıradayım. Bu hep böyleydi Maximoff ve başka bir baba isteyemem çünkü bu önem dediğim anlamına gelir. Ve ben o şerefsizi umursamak istemiyorum. Ondan nefret etmek, onu sevmek ya da onu özlemek istemiyorum. Onun *hiçbir şey olmamasını* istiyorum ki böyle bir şey yaptığında *hiçbir şey* hissetmeyeyim." Çenesi titriyor, yüzünde acı var.

Hemen öne çıkıyorum ve kollarımız birbirimize dolanıyor. Göğüs göğüse, o başımın arkasını kavrarken ben onu daha sıkı tutuyorum. Nabızı bana sertçe çarpıyor ve nefeslerimiz derin bir ritimle senkronize oluyor.

Beni daha da yakına çekiyor ve bir süre böyle kalıyoruz.

Birbirimize karıştık. Nefes alıyoruz.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Ve ailem de seni seviyor."

Farrow yavaşça arkasına yaslanıyor, çenesi çeneme değiyor. Gözleri kızarmış ve şişmiş. "Beni yendin, kurt izci. Çünkü babam seni asla ailenin beni sevdiği gibi sevmeyecek." Sesi neredeyse çatallaşıyor. "*Kahretsin.*"

"Sorun yok." Boğazımda bir düğüm, onun acısı içimi bıçaklıyor. "Zaten düğünde büyük bir vızıltı olacaktı."

Farrow sıkı bir kahkaha atıyor. "Hâlâ onunla çalışıyorum." Hay sikeyim.

"Deneyebilirim-"

"Hayır." Farrow başını sallar. "Onun için enerji harcamak istemiyorum. O bir hiç Maximoff. Sen ve ailen bir şeysiniz." Başımı salladım. "Pekâlâ."

Farrow'un zaten kabul ettiği şeyi ben de kabul ediyorum. Doktor'u değiştiremem. Keene. Oğluna gerektiği gibi değer vermesini sağlayamam.

Ama Farrow'u sonsuza kadar sevebilirim. Onu hiç tereddüt etmeden sevebilirim. Onu ikinci bir düşünce ya da koşul olmadan sevebilirim.

"Duş mu?" Farrow başını öne eğiyor.

Başımı sallıyorum ve uzaklaşmadan önce onu öpüyorum.

Bebek telsizini kontrol ediyoruz. *Her şey yolunda.* Ve sonra ipli pantolonlarımızı çıkardık. Gözlerimiz birbirini izliyor, cinsel ete aç ve Farrow gülümsemeye başlıyor. "İlk hamleyi kim yapıyor?"

"Ben." Kıyafetlerimden sıyrılıyorum ve aynada kendimi görüyorum. Hareket tarzım *yok oluyor.*

Boom, nişanlının kemiklerini zıplatmayı unuttum.

Çünkü beynim yeni dövmemi gördüğünde iki adım atıyor, yan adım atıyor ve geri takla atıyor. Pazuma siyah bir yazı işlenmiş. Dövmem olması beni hâlâ korkutuyor.

Hala içimde kabarıyor.

Yazılara bakıyorum. Tanrım, şu anda ne kadar aşık görünüyorum? Ve bu sadece onun adı değil.

Bu onun el yazısı. Farrow pazuma keçeli kalemle bir şeyler çizmişti ve tenime bir şeyler karalarken gözlerinin yukarıdan aşağıya, elinin hareketine kayışı hep aklımdaydı.

Düzgün, havalı bir yazıyla *Farrow* yazdı ve "w"nin altına - biraz yana doğru - küçük bir kalp çizdi. Kalbin içine de minik bir $M + F$ yazdı.

Ve evet, bunu da dövme yaptırdım. Keçeli kalemle yazılan her şeyi kalıcı olarak mürekkepleyen Donnelly'ye teşekkürler.

"Ağzının suyu akıyor," diyor Farrow kesin bir ifadeyle. Benden önce duşa giriyor ve kapıyı açıyor.

"Dövmenin M kısmında." İnatla onun dövmeli göğsü ile cam bölmenin girişi arasına sıkışıyorum. Musluğu kendi üzerimde döndürüyorum. Su mermer fayansa çarpıyor. "Ve M 'nin nasıl F 'den önce geldiğini."

"Eh, bu doğru."

Kabul etmesi beni şaşırttı. Ama soğukkanlı davranıyorum. "Evet, öyle."

Ağzı yukarı kalkıyor. "Her 10 seferden 9'unda benden önce *geliyorsun*."

Tanrım. Cinsel imalar vücuduma sıcak kömürler yağdırıyor. Sikim bu heyecanı seviyor. Kan pompalanıyor ve omzunun yanındaki duşun çerçevesini kavriyorum. İkimiz de henüz kabinin içine adım atmadık.

Sis yükseliyor ve camı kecliyor. Ona, benim ondan daha uzun süre dayandığımı söylemek üzereyim. Her zaman. Her zaman.

Ama tam konuşacakken köprücük kemiğini gördüm. Yeni bir dövmesi var.

Pazuma yazmayı bitirdiğinde kalemi bana uzattı.

"Bir yer seç."

Bu doğru.

Dövmenin yerini benim seçmemi istedi. Vücudunda. Derisine işleyen diğer sanat eserlerinin arasında.

Fazla düşünmemeye çalıştım. Nereyi seçersem seçeyim seveceğini biliyordum.

Donnelly'nin yerleştirme konusundaki uzmanlığı sayesinde köprücük kemiğinin çizgisi en mantıklısı oldu. Adım, korsan gemisinin mürekkepli direği ve kırmızı bir serçenin arasına mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Burada durmuş, çırılçıplak, çocukluk aşkımdan bir milimetre uzakta - aşktan bodyguard'a -doktora dönüşmüş- ve mürekkepli el yazıma bakıyorum:

Maximoff

Farrow'un vücudunda benim adım var.

Bir yerde, içinde başka bir Zaman çizelgesi, benim on altı yaşındakendi kendine hiperventilasyon yapıyor.

Sıcak banyoyu kaplıyor ve Farrow bana sırtarak bakıyor. Koluma dokunuyor ve pazumu inceliyor, parmak uçları tenimi elektrikliendiriyor. "Adım sana çok yakışıyor."

Sık beni. Bileğinden tutup onu duşa çektim. "Benimki sana daha çok yakışıyor." Su çıplak bedenlerimizden aşağı yağıyor, saçlarımızı ıslatıyor.

Buhar bizi koza gibi sarıyor ve ağızlarımız hararet ve özlemle buluşuyor. Bir kolumu omuzlarına doluyorum, mürekkepli eli boynuma doğru yükseliyor.

Pençeleriz, öperiz ve daha da yaklaşıyoruz. *Daha yakın.* Onun kalbi bana çarpıyor, benim kalbim de ona çarpıyor.

Beni duvara doğru itmesine izin verdim. Çıkıntıdan sabun ve jilet düştü.

Sikeyim. Nefesim kesiliyor, gücü ve zayıf, kaslı yapısı üzerime çöküyor ve *Tanrım*, bu çok iyi hissettiriyor. Gözlerimiz birbirinin içinde boğuluyor: aşkımız, bedenlerimiz, arzumuz ve ihtiyacımız. Sahip olduğumuz her şeyi tüketiyoruz.

Farrow sikimi dünyanın en iyi kavrayışıyla yumrukluyor ve ben de elim etkileyici uzunluğunun etrafına dolanmış bir şekilde ona mastürbasyon yapıyorum.

Sürtünme artıyor, hassasiyet akıllara durgunluk veriyor ve başımı geriye doğru uzatıyorum. Kaslar esniyor. "*Siktir,*" diye boğuk bir inilti çıkarıyorum.

Ben onun fiziksel hareketlerine kendimi kaptırmışken ön spermler kanalizasyona akıyor. Farrow uyarılmışlığımı, ayrılmış dudaklarımı ve içimden kopmaya çalışan gırtlaktan gelen sesi yutuyor.

Onu sertçe öptüm. Sert ve alt dudağımı dişleriyle yakalıyor.

Evet. Öpücükten kopuyorum, sertleşen sikimde damarlar atıyor. "*Becer beni,*" diye inliyorum.

Bakışlarından zevk fişkırıyor. Dişlerini sıkıyor, burnundan nefes alıyor ve Farrow vücut ağırlığının daha fazlasını üzerime itiyor. Mükemmel kıcını kavriyorum ve yanağının avucumun altında büküldüğünü hissediyorum.

Boynum geriye kayıyor, gözlerim tavana dikilmiş. *Fuuuuck.* Kalçaları ileri atılıyor, ereksiyonu avuçlarımda kayıyor ve ben bu hareketi içimde istiyorum.

Farrow bir kolunu mermer duvara dayıyor. Pelvisini pompalayarak beynimi ve bedenimi uçurumun eşiğine getiriyor. "Hoşuna gidiyor," diye fısıldıyor kulağıma.

Çok fazla.

Farrow'a karşı ne öne eğilebiliyorum ne de sallanabiliyorum. Beni kıstırdı ve tamamen, büyük ölçüde *yok etti.*

"Lanet olsun," diye inliyorum ve gözlerim yuvarlanmakla tehdit etmeden önce bir bakış atıyorum. Ama ben o coşkulu zirveye ulaşamadan o geri çekiliyor. "*Farrow*." Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum.

Dudakları titriyor. "Sakin ol, kurt izci. Ağzım bir saniye içinde sikiğin etrafında olacak." Dizlerinin üzerine çökmek üzereydi ama belinden tuttum. Onu durdurdum.

"Seni içimde istiyorum, adamım." Buhar nefesini kesiyor. "Yirmi yüzyıl önceki gibi."

"Yirmi yüzyıl," diye tekrarlıyor, beni tepeden tırnağa süzüyor ve ben çoktan arkamı dönmüş oluyorum. Elimi sıcak mermer duvara bastırdım.

Omzumun üzerinden bakıyorum, gözlerime su damlamaması için hafifçe aşağıya doğru bakıyorum. Ama yine de elimden geldiğince ona bakıyorum.

Farrow spreyin altında daha çok duruyor, damlacıklar çenesinden, dövmelelerinden ve kaslarının çıkıntı ve vadilerinden aşağı süzülüyor. İnkâr edilemeyecek kadar ateşli. Ve benim tarafımdan tuzağa düşürüldü.

Belimi kavrarken bakışlarımı tutuyor. Kaya gibi sağlam boyu kıcıma bastırıyor. Henüz içimde değil. Ayaklarımı bir iki adım geriye çekiyor, böylece daha iyi bir açıda oluyorum.

Hâlâ dibe vurmuş durumdayım ve bugün bu eğilimi sonlandıracağımı düşünmüyorum. Sadece kendi rekorlarımı kırıyorum.

Belki de önce bana sakso çekmesine izin vermeliydim. Bu rahatsız edici düşünce kaslarımı geriyor. Nabzım ani bir balyoz gibi.

"Kahretsin. Maximoff, hey, sorun ne?" Farrow kaburgalarımnda rahatlatıcı bir el gezdirdi. Gerginleştiğimi hissetmiş olmalı.

Biraz daha dik duruyorum. Islak saçlarımı geriye tarayıp omzumun üzerinden onunla konuşuyorum. "Bana en son ne zaman üfledin? Sanırım iki hafta önceydi ama belki de geçen haftaydı?"

Gözleri şaşkınlıkla geriliyor. "Ne fark eder ki?" Seslerimiz mermer fayanslara çarpan suyun sesine karışıyor.

"Sadece düşünüyordum-"

"Hayır, *sayıyorsun*." Kaşları kalktı.

Pazusunu tutuyorum, eli hâlâ belimde. "Yine de her şeyi hatırlamalıyım. Hatırlamıyor olmam büyük bir farkındalık kaybı gibi geliyor. Kayıtsızlaşıyorum." *Korkuyorum amina koyayım*.

Sanki sorun yokmuş gibi gergin deltoidimi yoğuruyor. "Birlikte olduğumuz süre boyunca sana oral seks yapmamı hiç istememiş olman ya da

her lanet gün sana sakso çekmemi istedin. Bu saçmalıkla kendine işkence etme."

"Biliyorum." Yüzümdeki suyu siliyorum. "Sanırım beni daha çok rahatsız eden şey dikkatimi vermemem."

Başını sallıyor. "Bir seks tablosu oluşturmaya gerek yok. Her ne kadar çok eğlenceli olsa da." Yükselen gülümsemesi katı duruşumu gevşetiyor. "Senin aksine, ben her şeyi hatırlıyorum."

Kızgınlığım belli belirsiz. "Yani bana ne zamandan beri olduğunu söyleyebilirsin..." Sözümlü kesiyorum çünkü başını sallıyor.

"Özür dilerim." Duşun ıslattığı ıslak saçlarını geriye doğru tarıyor. "Tekrar söylüyorum, numaraya *ihtiyacın yok*. Önemli bir şey değil."

Önemli bir şey değil.

Buna tutunuyorum.

Takıntı yapma. "Pekâlâ." Harareti yükseltiyorum ve onu kabaca öpüyorum, dudakları buhardan ılık ılık deliniyor. Sihirli bir şekilde elinde kayganlaştırıcı belirdi.

Gerçekten de, şişeyi çıkıntıdan aldı.

Ben de başka bir şeye kafayı taktım: Farrow'un hazır olmadığını anlayabilmesi. Kafamın içine aşırı yapıştığında ve beni tekrar dışarı çekmesi gerektiğinde.

Bu daha iyi bir takıntı.

Arkama baktığımda ve milyonuncu kez göz göze geldiğimizde Farrow yüz ifademi içine çekiyor ve göğsü sanki yok edici yüksekliklere tırmanıyormuşuz gibi inip kalkıyor.

Eli sırtımı sıyırıp kıcıma doğru iniyor. Avuç içimi bir kez daha duvara dayıyorum ve yağlanmış parmaklarının içimi nasıl açtığını izlemeye çalışıyorum.

"Kutsal..." *Sikeyim.* Nefes alıyorum. Baskı beni bir elin uzunluğunu kılıflamasından daha fazla yumrukluyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Farrow, kalçaları öne doğru itiliyor ama işi parmakları yapıyor. En hassas yerimi okşuyor; ağzım parçalanıyor, düğümlemiş bir inilti kaçmaya çalışıyor.

Lütfen, Tanrım, daha fazla. "Farrow." Sesim talepkâr.

"Bu kadar sıkıyken sikimi içine sokmayacağım."

Rahatlamaya çalışıyorum ve sadece dalgaya biniyorum. *Lanet olsun.* Parmağıyla o noktayı mükemmel bir şekilde ovalıyor ve tam ben başka bir doruğa yaklaşırken çekiyor.

Yüce İsa.

Ona ters ters bakıyorum. "Kenar için teşekkürler, dostum."

"Rica ederim," diye takılıyor ve ben daha cevap veremediğim siki göt deliğime doğru itiliyor. Mürekkepli eli şaftını kavırıyor ve dikkatlice içimde daha derine doğru bükülüyor.

Sadece birkaç santim ve doldurulmanın acısını hissediyorum. Nefesim kesiliyor ve Farrow duruyor. "Benim için rahatla."

Yüzümü duvara dönüyorum, ona bakamıyorum. Ama boynumu ne kadar az zorlarsam, diğer kaslarım o kadar rahatlıyor.

Sallanıyor. Derin, derin. "*Siktir*," diye inliyor Farrow.

Gözlerimi kırıştırıyorum, başım dönüyor. Buharla başım dönüyor. *O içimde*. Farrow kalçalarını kaldırıyor, sallanıyor ve ben arkaya uzanıp o iterken kıcını hissediyorum.

Hareket sinirlerimi zıplatıyor. İnliyorum ve başım geriye doğru sallanmaya çalışıyor. Çenemi kavırıyor, yüzlerimiz yakınlaşıyor ve birbirimizi ölesiye öpüyoruz.

Amına koyayım. Ağzından kopuyorum, bir inilti daha kaçıyor ve gözlerimden su sızıyor, duşla birlikte yıkanıyor. Avuç içim fayanslı duvara çarpıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. El el üstüne.

Farrow inliyor, "*Siktir, Maximoff*." Ben gidiciyim.

Onun içinde kayboldum. Göğsünün sırtıma değdiğini hissediyorum. Zonklayan sikimi okşamak için uzandım ama o elimi kenara itti ve beni yumrukladı.

Hay sikeyim.

Vücudunun itme ve itme gücü beni elimden ön koluma duvara düşürüyor ve Farrow ile her saniyede yıkanıyorum.

İçime girerken gözlerimiz çarpışıyor. Ağızlar açık, dudaklar bir nefes ötede ve bedenimden iniltili, alçak bir zevk çığılığı yükseliyor.

Farrow inliyor ve daha sert, daha derine giriyor. *Siktir*. Ritmik bir sırayla prostatımı çiviliyor ve kaslarım kasılıyor. Boşalana kadar, tüm gerilim kör edici bir dalgada patlıyor.

Gözlerim geri dönüyor ve Farrow doruk noktamı sağıyor, beni yetenekli bir yumrukla pompalıyor. Kendi orgazmının son damlalarını da içime yavaşça sokarak besliyor. Yavaşça, girip çıkıyor. Yavaş, girip çıkıyor.

Hareketi nefeslerimizi taklit ediyor, ağır çekim serbest düşüşle aşağı iniyor. "Kahretsin," diye nefes alıyorum, o bulanıklıktan gözümü kırparak çıkıyorum. Dölümü zar zor görüyorum kanalizasyondan aşağı kayıyor. Arkama bakıyorum ve Farrow rahatlamadan önce beni dudaklarımdan öpüyor.

Gülümsüyor. "Kahretsin, çok hoşuma gitti." İyi olduğumdan emin olmak için bana bakıyor.

"İyiymi." Küçümsedim.

Kısa bir kahkaha attı. "Sanırım ilk on demek istedin." "Son yüz." Ona şampuan şişesini fırlatıyorum.

"Vay canına, dürüstlük rozetini gerçekten yakıyorsun." Şampuanı açtı ve elimde olmadan gülümsedim.

Ve sonra hatırladım... "Ripley." Kapıyı zorlayarak açtım ve dışarı çıkmadan bebek telsizini kontrol ettim. "Hâlâ uyuyor."

Farrow rahatlıyor, saçlarını şampuanla ovuyor. Bu gece büyük bir gece, planladığımız şey. Ama takıntı yapmak yerine, onunla geçirdiğim bu basit, küçük anların tadını çıkarıyorum.

Nişanlımla duş alıyorduk.

Saçlarımızı yıkıyoruz.

Acı verici derecede normal.

Sevgili Dünya, bu sonsuza dek sürsün. Saygılarımla, umutlu bir insan.

FARROW KEENE

RIPLEY'nin karnı doyuruldu, gazı çıkarıldı, altı değiştirildi ve keyifli saatler geçirdi. Ateşini bile ölçtüm, otoskopumla kulaklarına baktım ve pediatri üzerine parlak yeni kitaplar alıp okudum.

İşimi biliyorum ama güncellenmekten zarar gelmez.

Mantığa göre hâlâ güneş gökyüzünden düşüyormuş gibi feryat etmesi için hiçbir sebep yok. Ama bebekler mantığa pek uymazlar.

Ve bu çocuk hayatının son dört ayında kim bilir neler yaşadı. Danışmanı alışmasının zaman alacağını söyledi. Maximoff hariç herkese cüzzamlıymış gibi davranmasını ciddiye almıyorum.

Hale'lerin oturma odasında Ripley hıçkırıklara boğuluyor, kollarıma sarılıyor. Onu yumuşakça zıplatıyorum ve poposunu okşuyorum. Bir parça sakinleşiyor (zar zor) ve sonra onu koyu gri bir askıyla göğsüme sabitliyorum. Maximoff bir keresinde bana nasıl yapılacağını göstermişti ve ihtiyacım olan tek şey de buydu.

"Benden bu kadar tiksiniş gibi davranmana gerek yok, biliyorsun," diye fısıldıyorum küçük adama. "Kurt izciye çok fazla cephane veriyorsun."

Ripley daha çok ağlar. Kocaman, cam gibi kristal mavisi gözleri yaşlarla doluyor. Gömleğimin kenarıyla tombul yanaklarındaki ıslak izleri kuruluyorum.

Maximoff'un kollarına son kez girdiğinde kıkırdıyor ve o aptal bebek gülümsemesini takınıyordu. Çok tatlıydı.

Yalan söylemeyeceğim, onu ağlarken izlemek ve sakinleştirememek berbat bir şey. Ben doktorum. İyileştirmek benim işim. Gözyaşları neredeyse

onu Maximoff'a vermem için beni ikna etti.

Ama ben o kadar kolay pes etmem.

Parlak ışıklar perdeler vuruyor ve kanepenin yanından geçip kumaşı iki parmağım ile kaldırıyorum. *Güvenlik aracı*. SUV garaj yolunda yavaşça ilerliyor.

Radyom açık, Thatcher Moretti'nin çok *hoşuna gitti*. Bir süredir haydutluk yapmadım ve son zamanlarda telsizle konuşmaya daha meyilliyim.

Haleleri koruyabilmek için tetikte olmam içimi kemiriyor.

Telsizden ve Maximoff'tan Kinney'nin okuldan sonra sinemaya gittiğini duydum. Büyük ihtimalle koruması şu anda onu bırakıyordur.

Haleler genellikle her akşam aile yemeği yiyor ve saat 18:30'da evde olmaları gerekiyor, yoksa Lo telefonlarını arayıp mesaj yağıdırıyor.

Çoğunlukla onları kızdırmak için.

Ama bu gece biraz farklı. Köfte kokusu evin her tarafına yayılıyor. Maximoff son birkaç saattir yemek pişiriyor ve bunun unutulmaz olmasını istiyor.

Köfte Luna, Xander ve Kinney'nin en sevdiği yemeklerden biridir.

Merdivenlere doğru yöneldim. Ayaklarım basamaklardan aşağı iniyor. Donnelly kulaklığını çıkarıp omzuna bir sırt çantası asarak ortaya çıktı. Xander'ın görevindeki vardiyası yeni bitmişti.

Donnelly çoğu gün Hale'in evinde olsa bile, Xander ve Maximoff birlikte olmadıkça takılmıyoruz. O görevde ve bu alanda bulunma sebebimiz ünlüleri korumak.

Donnelly kapıya doğru giderken bana başıyla selam verdi. Göğsüme bağlı bebeğe zar zor baktı. "Görüşürüz."

"Hey, bekle." Adımlarını takip ediyorum.

Fuayede durur, septum piercingi takılıdır ve dövme kolu görünür, üzerinde yırtık bir Duran Duran kas tişörtü vardır. Bakışları Ripley'e yönelir. "Bu küçük adamın kapatma düğmesi var mı?"

"O bir bebek, elektrikli bir alet değil."

"Bana da aynı görünüyor."

Dudağım kalkmak istiyor ama Donnelly gözlerini kısarak önce yere, sonra da duvara bakıyor. "Sana bir şey söylemek istiyordum..."

"Evet, ben de." Ripley hıçkırırken başımı ona doğru eğip derin ve sakinleştirici bir "*Şşt*" diye fısıldıyorum ve ağlamaları biraz yumuşuyor. Donnelly'ye, "Önce sen." diyorum.

Oturma odasına kaçamak bir bakış atıyor. Sanki dinleyen ünlü biri var mı diye kontrol ediyor.

Sonra bir adım daha yaklaştı. "Yangınla ilgili polis raporu. Kundaklama olabilir."

"Elektrikle çalışıyordu," diyorum nefesimin altında. "Bu kapanmış bir dava." *Geçen hafta itibariyle.*

Donnelly de sesini alçaltır. "Buna inanmıyorum dostum. Düşünüyordum da... sanırım yangını babam başlattı."

Aman Tanrım. "Hayır, o kadar aptal değil, Donnelly."

"Ev yanmadan önce hapisten çıktı. Evi yakabilirdi." Başımı sallıyorum, ama onun mantığıyla empati kurmak son derece kolay.

FanCon sırasında, babamın Maximoff Hale'e ölüm tehditleri gönderebileceğini düşünmüştüm. *Erkek arkadaşım.*

Kafamda bir canavar yarattım ve Edward Keene bana Sean'ın oğluna yaptığından çok daha az iğrenç şeyler yaptı. Bu yüzden Donnelly'nin oraya nasıl atlayabildiğini anlıyorum, çünkü ben de atlardım.

Yıllar boyunca gelen telefonlar olmasaydı.

"Evi o yakmadı," diye arkadaşımı temin ediyorum. "Seni aradığı onca zamanı düşün ve ne istedi?"

"Onunla konuşan sensin."

Gözlerimi deviriyorum.

Evet, Donnelly ne zaman Sean onu hapishaneden arasa telefonu bana verirdi. Babasının ona baskı yapacağını biliyordu ve Sean'a kolayca geri çekilmesini söyleyebilirdim.

"Dostum, ne istediğini biliyorsun."

diyorum. Donnelly başını sallıyor, gözleri benimkilerde.

Konuşulmayan ağır şeyleri konuşmuyoruz. Sean'ın ona uyuşturucu için hile yapması ve hapishaneye sokması için nasıl baskı yaptığını. Ayrıca para için onu rahatsız ederdi. Sonra Donnelly "ünlü" oldu ve son derece *ünlü* üç aileye ulaştı.

Sean'ın bakış açısından her zaman yüzde yüz emin değilim, ancak servet ve ayrıcalığa erişim ve bağlantılar istediği açık. Benim

teorî: genç, zengin, umursamaz ve sikilmiş kişilerden daha iyi kim uyuşturucuya bağlanabilir?

"Konağı yakmak onun gündeminde yok," diye açık açık söyledim.

"Evet." Nefes veriyor. "Muhtemelen haklısın." Ripley'in sırtını daireler çizerek ovarken onu yatıştırmaya çalışmamı izliyor.

Donnelly'ye bir süpürme hareketi yapıyorum. "Bütün bunlar senin için sorun değil mi?"

Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Bunu *sana* sormam gerekirdi. Bebeği olan sensin."

Quinn'den Donnelly'nin dün gece uyurgezer olduğunu duydum. Çok sık uyurgezerlik yapmadığını biliyorum. "Umarım bu durumdan dolayı kendini suçlu hissetmiyorsundur. Bu benim kararımdı ve bu şekilde sonuçlandığı için mutluyum." Ripley'e şakacı bir gülümseme gönderiyorum.

Bana şaşkınlıkla bakıyor. Sanki bir uzaylıymışım ve kurt izcisinin onu Dünya'ya getirmesini bekliyormuşum gibi.

Henüz fark etmediği şey: Başka bir gezegende yaşayan Maximoff'tur.

Ama tabii, Ripley Mars'a roketle gidip patates çiftliği kurmak isterse, Maximoff gönüllü olan ilk pilot olacaktır. Ve bu küçük adamın başını dik tutması gerekecek çünkü ben de onlarla birlikte olacağım.

Donnelly sırtıyor. "Mutlu musun?"

Bakışlarımı gülümseyerek kaldırıyorum ve başımı sallıyorum.

"Deadass?" Ciddi olup olmadığımı soruyor.

"Evet." Ama yarından sonrasına çok fazla bakmamaya çalışıyorum. Yolun ilerisinde cevaplayamayacağım sorular ve yürümesi eğlenceli olmayan türden bir belirsizlik var.

Ripley'in öz babası hapisten ne zaman çıkacak? Scottie'nin bebeği almasına ne kadar var? Annesi ortaya çıkıp oğlunu tekrar istediğine karar verene kadar ne kadar zaman geçecek?

Bir hafta mı?

Bir ay mı?

Bir yıl mı, iki yıl mı?

Bu arada, Maximoff ve ben bu çocuğun *aileye* ihtiyacı olduğu konusunda anlaştık. Biz onun en iyi arkadaşları değiliz. Havalı amcalar değiliz.

Baba olmak zorundayız.

Ve yarın gitse bile onu seveceğim.

"Benim için bir şeyin var mı?" Donnelly merak ediyor.

Konuşmanın başında söyledim. Elimi arka cebime attım ve ona Philly Aquatic Center kartvizitini uzattım.

Donnelly kağıdı çevirerek arkasına karalanmış soruyu okur.

Uzun ve sessiz bir süre kelimelere bakar. Paul Donnelly'yi pek bir şey susturamaz.

"Şok mu oldun?" Gülümsüyorum.

Donnelly yukarı bakar. "Sadece ne kadar çılgın olduğunu düşünüyordum. Beyaz bir çöp bebeği aldın ve şimdi de sağdıcın olarak beyaz bir çöp istiyorsun."

Asla utanıyormuş gibi *beyaz pislik* demez. Neredeyse her konuda utanmaz. Sadece bir gerçekmiş gibi söylüyor. Bir ifade. Bu yüzden incinmemiş duygularını yatıştırmama gerek yok. Ama hata yapmayın: Ona laf sokmak için beyaz pislik diyen şerefsizleri fena benzettim.

Ağzımın kenarı kalkıyor. "Bu bir evet mi?"

"Sikeyim evet." Donnelly daha fazla sırtıyor. "Oscar'a da soruyor musun?" "Sağdıç olmasını." Başımı salladım. "Ama benim sadece bir sağdıçım var."

Bu onu tekrar sarstı. "Ne?" Gözleri kızarır, daha da bunalır. "Gerçekten mi?"

Donnelly olmalıydı. Sadece Donnelly.

Oscar benim için ne kadar önemliyse, onun da bir erkek ve kız kardeşi var. Donnelly'nin kimsesi yok, o da kırıntıları alıp paylaşmaya razı. Ve lanet olsun, bunu paylaşmak zorunda kalmasını istemedim.

"Evet." Gülümsüyorum ve ağzıma bir parça sakız atıyorum. "Sen kurtulamadığın bir enfeksiyon gibisin."

Gülüyor ve gözünü ovuşturuyor. "Bir doktor çağırmalısın. Bunun icabına baktır."

Hâlâ gülümseyerek yavaşça çiğniyorum.

"Ben bir doktorum." "O zaman çok iyi değilsin, dostum."

Çok güldüm ve başımı salladım. İkimiz de ondan kurtulmaya çalışmadığımızı biliyoruz. Asla da istemedim. Benim de kardeşim yoktu ve her ne sebeple olursa olsun o benim etrafımda takılmayı seçti. On yıldan fazla bir süre boyunca.

Ve evlendiğimde, onu yanımda istiyorum.

Donnelly, "Oscar'a ne zaman söyleyeceksin?" diye sorana kadar hava hafif ve rahattır. Kaşları çatılır.

Kahretsin.

Sinirlerim midemi bulandırıyor. Evet, Oscar'ın tepkisi konusunda gergindim. Şimdi daha da fazla. Çünkü Donnelly onun üzüleceğini düşünüyorsa, o zaman boku yemiş olabilirim.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Yakın bir zamanda. Ona söylememe izin ver."

Donnelly başını sallıyor ve bebek feryat ediyor. Arka cebimden doldurulmuş papağanı çıkarıyorum ve Ripley papağanı eline alınca biraz sakinleşiyor.

Donnelly sırt çantasını düzeltiyor. "Sana sarılırdım ama sarılmanı engelleyen bir şey takıyorsun."

Sırıyorum ve Maximoff okul bahçesindeki tribünlerin altındaki asi sığınağına dalan bir sporcu yüzücü gibi fuayeye girerken kafalarımız dönüyor.

"Farrow'a babalık görevlerinde yardımcı olmak için mi geldin?" Donnelly şakalaşır.

Kahretsin, Maximoff'a gülümsüyorum. Arkadaşlarım onu azarladığında bazen farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyor.

"Bana ihtiyacın var mı?" Maximoff bana ciddi bir şekilde soruyor. Beni sertçe içine çekiyor. "Sonra söylerim."

Gülümsemesini bastırmaya çalışıyor ve sonra Donnelly'nin sırt çantasına attığı kartviziti fark ediyor. "Bu az önce mi oldu?" Kartı işaret eder.

"Evet, ben de olabilecek *en iyi* sağdıç olacağım." Donnelly beni omuzlarımdan sıkıca kucakladı. Bana bağlı olan bebeğe dikkat et.

Maximoff benim hissettiğim mutluluğu yayıyor ve gülümsemem büyüyor. Donnelly'ye "Akşam yemeğine kalmak ister misin?"

diye sorar. "Hayır, bu gece meşgulüm."

Xander'a fazla yaklaşmak istemediğinden bahsettiğini biliyorum. En son dost muhafız olduğunda sonu iyi bitmemişti.

Vedalaşıyoruz ve kapı Donnelly'nin arkasından kapanıyor.

Maximoff birkaç kez başını sallıyor. "İyi gitti demek?"

Bir nefes çekiyorum. "Hala Oscar var."

"O da Donnelly'yi seviyor. Eminim bunu sorun etmeyecektir." Başımı salladım. "Göreceğiz."

Ripley sarı papağanı düşürür. Askının içinde kıpırdanıyor, telaşlı ve Maximoff'a geniş gözlerle bakıyor. Evet, evet, kurt izcinin kollarında olmak istemesini anlıyorum ama *hadi* ama.

Maximoff sırtıtmıyor ya da Ripley'nin onun için resmen *yalvardığı* gerçeğini yüzüne vurmuyor. Ön kapıya bakıyor.

Birinin içeri dalması için.

"Kinney garaj yolundaki güvenlik aracında," diyorum ona. "Birazdan içeride olur."

Nefes alıyor. Kısa bir nefes.

Endişelendiği kişi o değil.

Ailesi henüz evde değil. Bu akşamki yemeği kaçırırlarsa Maximoff mahvolur. Onu bu gerçek için desteklemek istiyorum ama o güçlerini artırmaya o kadar kararlı ki. *Bunu yakında atlatacaklarını* söylüyordu.

Bana sorarsanız.

Yapacaklarından pek emin değilim.

MAXIMOFF HALE

SAATI TEKRAR KONTROL EDİYORUM.

Bu yemeği ancak bu kadar oyalayabilirim. Xander mutfak adasının etrafında dolanıyor, devasa patates püresi kâsesine bakıyor ve ağzından salyalar akıyor. On altı yaşındaki kardeşimin elini yemeğe daldırmasına dakikalar kaldı.

"Gerçekten annemle babamı beklemek zorunda mıyız?" Xander çatal bıçak çekmecesini açarak soruyor.

Bir biberona mama dolduruyorum ve o bir kaşık kapmadan önce kolayca uzanıp çekmeceyi kapatıyorum.

Ağzı açık kaldı.

"Evet, beklemek zorundayız. Fazla uzun sürmez." Bu gece burada olacaklarına inanıyorum. Anneme mesaj attım ve ona bu yemeğin önemini hatırlattım. İkisinin de geleceğini söyledi. Şişenin kapağını kapattım ve gergin bir şekilde fırının saatine baktım.

Burada olacaklar.

Kahvaltı masasında Farrow tombul yanaklı bebeği kucağına alır ve kulağına mırıldanır. Rahatlamasına yardımcı oluyor. Bu görüntüye bir ya da beş saniye daha takılıyorum. O iyi bir baba, öyle olacağını biliyordum.

Farrow sabırlı. Tiz çığlıklarında bile soğukkanlı. Koruyucu ve çok şefkatli. Ripley daha kollarımızdayken bile ona değer veriyordu.

Farrow'a şişeyi uzatıyorum, parmaklarımız birbirine değiyor, gözlerimiz kenetleniyor ve bu an yerleştikçe göğsüm kabarıyor. *Birlikte bir çocuk yetiştiriyoruz.*

Çocuğumuz mu?

Ona *bizim* dememize izin var mı? Bilmiyorum, ama Tanrım, güçlü bir his bedenime işliyor.

Luna, Farrow'un karşısına oturur ve bir enerji içeceğini hüpürdeterek şöyle der: "O halde tam bir yüzyıl bekleyebiliriz. Açlık için kemerlerinizi bağlayın."

Xander inliyor ve çekmeceyi yeniden açıyor. Kardeşim hızlı davranıp bir kaşık kapıyor.

Geri dönüyorum. "Summers-"

"Bir ısıruk." Xander kaseye doğru eğilmeye çalışıyor ama onu engelliyorum. "Hadi, Moffy. Çok güzel kokuyor. Bunu bir iltifat olarak kabul et."

Farrow'a bakıyorum. Ne yapmam gerektiği konusunda kararsızım. Ripley, Farrow'un dudaklarına dayadığı şişeyi emerek ellerinden daha memnun.

Farrow, "Yemeğe başlayabiliriz," diye önerdi. "Lily'nin birkaç dakikayı kaçırmasına aldıracacağın sanmıyorum."

"Evet, *teşekkür ederim*." Xander nişanlıma el sallıyor. "Moffy, her zaman Farrow'u dinlemelisin."

Gözlerimi küçük kardeşime dikiyorum. "O kadar ileri gitmeyelim."

Farrow'un gülümsemesi yavaş yavaş ve muazzam bir şekilde yayılır. Yanaktan yanağa ulaşıyor.

İkonik.

Açık olmak gerekirse, bu benim değerlendirmem değil. Medya ve taraftarlar onun her şeyi bilen gülümsemesini *ikonik olarak nitelendiriyor*.

Beynimde, bu gülümseme beni kızdırdığı için daha ikonik.

"Yemeği masaya götür," diyorum Xander'a. "Ve Tanrı aşkına, yolda yemeyin."

Kapıya doğru yürürken, *Loren Hale'in 3/4'ü* hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Bazen babam gibi oluyorum ve bu düşünce genellikle içimi ısıtıyor. Ama şu anda, ondan bahsedilmesi bana onun burada olmadığını hatırlatıyor. Kaslarım daralıyor.

Beş dakika öncesine göre daha katıyım.

Ripley benimle göz göze geldi ve ağzını şişeden ayırdı. "*Gel bana sarıl*" der gibi hüngür hüngür ağlıyor. Farrow'un göğsüne doğru kıvranıyor, bana doğru uzanıyor.

Kıpırdamadan duruyorum.

Kalbim sıkışıyor. Neden hâlâ herkesten çok bana bağlı olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Özellikle de Farrow'a.

İkimizin arasında, kaskatı kesildim. Bükülmez. Kucaklamak o kadar da rahat değil. Oysa Farrow, içine girmek isteyeceğiniz türden bir dinginlik yayıyor. Elleri güçlü ama çok dikkatli, gücü sorumlulukla ve aşırı özenle kullanıyor.

"Beni istemiyorsun Rip," diyorum ona ve Farrow'u işaret ediyorum. "Büyüyüp güçlenmen için ihtiyacın olan tüm besinler onda var."

Ripley kötü bir şey söylemişim gibi burnunu kıvrıyor. Farrow'a, *bu saçmalığı bana açıkla der* gibi bir surat ifadesi takınıyor. Hatta şaşkın bir sesle geveliyor.

Hepimiz gülüyoruz.

Farrow şişeyi bebeğe doğru eğiyor ve Ripley yemi yutarak daha fazla içiyor.

Luna aramızda bakışıyor. "Yani halka ondan bahsedecek misin?"

Medya Ripley hakkında soru sormadı çünkü kimse onun varlığından haberdar değil. Ama bu değişecek. Çok yakında.

"Onu saklamayacağız," diyorum kız kardeşime.

Bu bebeği sır olarak sakladığımız bir evren hayal edemiyorum. Evet, medya peşini bırakmayacaktır. Ama eğer Farrow ve ben bir süre Ripley'i büyüteceksek, bu alışılmadık hayat onun bileceği tek şey olacak. Ve buna alışmak zorunda kalacak. Benim alıştığım gibi.

Luna'nın yaptığı gibi.

Tüm kardeşlerimin ve kuzenlerimin yaptığı gibi.

Biz başardık, o da başarabilir.

"Dünya gerçeği öğreniyor," diyor Farrow. "Ya da bir kısmını."

Mahremiyet nedeniyle, öz aileden ya da Donnelly'nin bu işe karıştığından bahsetmemeyi planlıyoruz. Temel bilgiler. Temel bilgileri alıyorlar ve bu yeterli olmalı.

Luna bebeğe doğru eğilir. "Endişelenme Ripley. Luna teyzenden dinle, insanların internette söylediği şeylerin çoğu saçmalıktan ibaret. Sadece bunu dinlemen yeterli." Parmağını onun kalbine koyar.

Farrow ve ben bakıştık.

Kısa bir süre önce Luna ile ciddi bir konuşma yaptım ve Farrow'a bundan bahsettim.

Luna ve ben, onun genç odasındaydık. Evdeki *en havalı* yerler. Eller aşağı. Sanki bir anda

Uzay. Dönen ışık kutuları parıltılı yeşil duvarlara yıldızlar ve gezegenler yansıtıyor ve tavandan parıltılı kumaşlar sarkıyor.

Ahşap karyolanın karşısındaki tüylü kilimin üzerine oturduk, dizüstü bilgisayarının yarısı açıktı ve devam etmekte olan bir fanfic yazıyordu. Thrashers kapüşonunun iplerini çekiştirdi. "Sanki daha önce duymamışım gibi."

İnsanların ona *seks bağımlısı* demesini kastediyordu.

Çenem sertleşti. Başımı salladım, boynum tutulmuştu. Kız kardeşime seks bağımlısı diyerek beni kışkırtmaya çalışan tüm tacizcileri hatırladım. "*Bahse girerim annenden iki kat daha fazla dışarı çıkıyordur. O da mı küçük bir seks bağımlısı?*"

Hatıralar hala gözlerimde ve kafatasımda yanıyordu.

Onlar kışkırtırdı, ben de suratlarına bir yumruk indirirdim. Bununla gurur duymuyorum.

Ama o *benim kız kardeşim*. Ben onun ağabeyiyim ve eğer biri onun için kötü niyetle gelirse, beni geçmek zorunda.

"Bu size farklı gelmiyor mu?" Dedikodular gazetelerde ve internette yayınlandığı için sordum. Normalden çok daha büyük bir ölçekte.

Luna uzaklara baktı. "İnsanlar berbat. Her zaman berbattırlar. Ben sadece... Bir kulüpte istediğim kişiyi dedikodulara yol açmadan öpememekten nefret ediyorum." Başını kaldırıp bana baktı. "Paparazziler her zaman seks hakkında konuşmamız için bize baskı yapmıştır. Şimdi Farrow'la birlikte olduğun için daha da kötü oluyor. Daha dün bir kameraman bana senin altta mı üstte mi olduğunu düşündüğümü sordu."

Duvara baktım, yüzüm kızarmıştı. "Aman Tanrım."

"Uh-huh, hiçbir şey yasak değil." Tırnak etlerini karıştırdı. "Gençken ne kadar sevimli olduğumuzu seviyorlardı, sonra ergenlikteki beceriksizliklerimizi sevdiler ve şimdi de seks hayatımızı yiyip bitiriyorlar. Eskiden onları ve dedikoduları görmezden gelmek daha kolaydı çünkü seks yapmıyordum. Ama şimdi..." Kehribar rengi gözleri benim yeşil gözlerimle buluştu. "Ya haklılarsa diye hiç düşündün mü? Ya ben seks bağımlısı olursam ve onlar bunu benden önce fark ederlerse?"

Gözümü kırpmadım.

Luna için kendimden emin olmak istedim. Aynı şeyi bana bir yıl önce sormuş olsaydı, cevabım konusunda emin ve kesin olurum.

Seks hayatımın kontrolü tamamen bende. Seks bağımlısı olmaktan korkmuyorum.

İşler değişti, bir ilişkim var ve vücudum konusunda başka birine *tamamen* güvendim. Öyle bir noktaya geldim ki... Şüphe gerçek ve korku da öyle. Ve bu kadar dehşet verici bir şey hakkında bu kadar emin olmaktan

nefret ediyorum.

"Bunu düşündüm," diye itiraf ettim kız kardeşime. "Ama bence önemli olan medyanın kafanın içinde olup bitenleri etkilemesine izin vermemek." *Söylemesi yapmaktan daha kolay.* Bunu biliyordum. Ama Luna'ya şunu hatırlattım: "Kim olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun. Medyanın bizim hakkımızdaki görüşleri tam olarak doğru değil. Çarpıtılmış."

Luna yüzümde güç aradı. "Endişelenmemeli miyim?"

Farrow'un bana söylediklerini düşündüm. Uymakta zorlandığım tavsiyeyi. "Takıntı yapma, ne hissediyorsan onu yap ama güvende ol, yani güvenli *seks* yap."

Başparmağının tırnağını ısırdı ve gülümsedi. "Anladım, Moffy. Prezervatifler, doğum kontrol hapları, galaktik alüminyum penetrasyon koruyucuları."

Yüzümü buruşturdum. "Tanrım, kulağa acı verici geliyor."

"Titanyum türü için." Ayak parmağıyla dizüstü bilgisayarındaki fanfic'i işaret etti.

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Metal de yiyorlar mı?" Bir süre yazıları hakkında sohbet ettik ve ayrılmadan önce ayağa kalkıp başına sevgi dolu bir el koydum. "Annemle seks bağımlılığı hakkında konuştun mu?"

"Uh-uh, hayır." Dizüstü bilgisayarını kapattı. "Normalde yapardım, ama bu... genel seks bağımlılığı hakkında soru sormam değil. Bu konuda endişelendiğimi bilerek kendini kötü hissetmesini istemiyorum. Sadece sana sormak daha kolay."

Anlayarak başımı salladım. "Seni seviyorum kardeşim."

Luna gülümsedi. "Seni Thebula gezegenine kadar seviyorum."

Şu anda mutfakta, kız kardeşimin Ripley'e kalbinin sesini dinlemesi konusunda öğüt verdiğini duymak - bu iyi bir şey.

Farrow ve ben de gülümsüyoruz.

"Lanet olsun, yemek yiyecek miyiz?!" Kardeşim yemek odasından bağıırıyor.

"Açlık imdat çağrısı," diye şarkı söylüyor Luna ve enerji içeceğiyle birlikte salata kâsesini alıyor. "Yola çıkıyoruz!" Mutfaktan dışarı fırlıyor.

Farrow bana bir bakış attı. "Gördün mü, endişelenecek bir şey yok." Kucağında bebekle ayağa kalktı. Hâlâ Ripley'i besliyor. Bu konuda gerçekten çok iyi. Sinir bozucu bir şekilde benden daha iyi, ama o sorarsa, en iyisi benim. Dünyanın.

Kafam karışmış gibi yapıyorum. "Endişeli miydim?"

Kaşları kalkıyor. "Evet, öyleydin. Ve ikimiz de az önce kız kardeşinin bebeğe çok güçlü bir bilgelik aşıladığını duyduk." Omzunu fırçalar

yemek odasına doğru yanımdan geçerken benimkini. Dudakları kulağımın yanında, "Diğer şey için de iyi olmalısın" diye ekliyor.

Diğer şey?

Daha dikkatli bakıyor. "Başaramayabilirler."

Midem bulanıyor ve sadece başımı sallıyorum. "Burada olacaklar."

Farrow'un bakışları yumuşar. "Kendini her şeye hazırlıyorsun ama buna hazırlamayacak mısın?"

Nasıl olduğunu bilmiyorum. Çünkü eğer annem ve babam gelmiyorlarsa, bu onların benim düşündüğümünden daha kötü durumda oldukları anlamına gelir. Kırılıyorlar demektir ve şimdi onlardan şüphe etmemeyi tercih ederim.

Eğer gelirse bununla
yüzleşmeyi tercih ederim.
"Burada olacaklar," diyorum
tekrar.

Loş yemek salonuna sessizce giriyoruz ve Farrow, Luna'nın karşısındaki masaya yerleşirken ben yolumu değiştiriyorum.

Merdivenin dibinde, "KINNEY!" diye bağırdım.

Telefonumu çıkarıp cevapsız grup sohbet mesajlarını kontrol ediyorum. Kuzenlerimden gelen birkaç mesajı okudum.

Annemiz çıldırmış durumda - Eliot

Onun öldüğünü ve bir hayalet olarak dirildiğini görebiliriz - Tom

Rose Teyze davetiyesini postayla aldı ve kıyafet yönetmeliğinden memnun değil.

Hepsi beyaz.

Teyzemin en son ne zaman siyah ve koyu tonlardan başka bir şey giydiğini hatırlamıyorum. Kinney de bu konuda bana bok atıyordu, ama onu siyahlar içinde gelirse, onu benimle bir bara davet etmeden önce seksen yaşına kadar beklemek zorunda kalacağı konusunda uyardım.

İkinci grup metnine tıklıyorum.

New York'taki daireler için daha fazla bağlantı. Bu sefer Jane'den. Artık ya New York ya da büst.

Charlie ve Jane ile New York'u ele geçirme fikrini gittikçe daha çok seviyorum. Üçümüzün lisede birlikte olduğu eski günlerdeki gibi olacak.

Telefonumu cebime koyduğumda Kinney'nin hâlâ aşağı inmediğini fark ettim. "Kinney Hale!" Tekrar bağıyorum.

"Pekâlâ!" Odasından çıkıyor. "Tanrım. Ses tellerini patlatmana gerek yok. Kimse senin sesini sevmiyor." Merdivenlerden iniyor ve bana o destansı bakışlarından birini fırlatıyor.

Görmezden geliyorum ve yemek odasına dönüyorum.

"Sesi hoşuma gidiyor," diyor Farrow, bakışlarını bana sabitlemiş bir halde. Yüzüme sıcaklık yayılıyor. Sırıttıyor. "Bazı günler."

"Ha ha." Yanına oturuyorum ve Xander'ın tabağını görüyorum. "Gerçekten mi?" Tabağının üzerinde yarısı yenmiş bir patates püresi yığını duruyor.

"Luna da yemeğe başladı bile."

Tabii ki Luna bir parça köfteyi kaşıklıyor. "Oh, yapabileceğimizi düşünmüştüm."

"Sorun yok." Derin bir nefes aldım. "Herkes yiyebilir."

Xander, "İyi, bir an için babama dönüştüğünü düşündük," diyor.

Luna başını sallar. "*Yemekten önce kışını koltuğa koy.*" Babamız hakkındaki izlenimi tam yerinde.

"*Hayır, Kinney, masada şarap içemezsin.*" Kinney kendine bir bardak su doldurur. "*Düşmanlarınızın kanını içmek istiyorsanız, üzüm suyu kullanın.*"

Hepimiz gülümsüyoruz.

"Lily kesinlikle Lo'nun kolunu yumruklardı," diye ekliyor Farrow, kahverengi gözlerinin ardındaki ışıkla.

Düşkünlük etrafımızda sürükleniyor. Ebeveynlerimizi seviyoruz ve bu gece burada olmamaları -söz verdikleri halde- dev bir boşluk gibi.

Sikeyim.

Dünyanın dibine düşmeden önce havayı değiştirmek istiyorum. Farrow bana *içgüdülerinle hareket et derdi*. İçimdeki her şey doğru zaman olduğunu söylüyor.

Yap işte.

"Hey, biliyor musun..." Ayağa kalktım. "Sizin için bir şeyim var çocuklar." Yemek dolabına gidiyorum, Avengers'ın koleksiyonluk tabak çanakları camın arkasında özenle sergileniyor. Çömelerek alt dolabın kilidini açıyorum ve iki küçük hediye kutusu çıkarıyorum. Her biri gök mavisi bir fiyonkla bağlanmış.

"O da ne?" Luna merak ediyor.

"Göreceksin." Bu kısımdan nefret ediyorum. Birini Xander'a, diğerini Kinney'e veriyorum ve Luna'ya hiçbir şey vermiyorum. Luna'ya bakmamaya çalışıyorum. *Evet, bu çok zor.*

Kinney ve Xander tereddütlü bir bakış alışverişinde bulunurlar.

"Onları açabilirsin." Oturuyorum ve Farrow bir elini gergin kasıklarımın ortasında gezdiriyor, sonra boynumun dibine kadar uzatıyor.

Onun rahatlığı bedenimdeki ağırlığı zahmetsiz, sismik bir şekilde hafifletiyor. Ripley'nin Farrow'un göğsüne sıkı sıkı sarıldığını görünce biraz gülümsüyorum. Gözleri huzurlu bir uykuyla kapalıydı.

Kız ve erkek kardeşlerime odaklanıyorum.

Kinney kutuyu Xander'dan daha hızlı çözer. İçindekiler görünür hale gelir gelmez donakalır.

Gözleri doldu.

Bakışlarımla buluşmadan önce daha derin bir nefes alıyor. "On dört yaşındayım. Hiç düşünmemiştim..." Gözyaşlarıyla savaşmak için oflayıp pufluyor. "Biliyorsun."

Kaşları çatıldı. "Yaşın bununla ne ilgisi var? Sen benim kız kardeşimsin, Kinney. Sağdıçım olmanı istiyorum. Eğer istediğin buysa."

"*Elbette*," diye tersliyor sanki ben bir aptalmışım gibi. Çenesi titriyor ve yüzünü ovuşturuyor. gözünün köşesinde. Koyu renk göz kalemi bulaşıyor. "Bu... *her şey* demek." Kutuyu göğsüne bastırıyor, içindeki turuncu laleyi ezmemeye dikkat ediyor.

Küçük kartta şöyle yazıyor: *Kinney, sağdıçım olur musun?*

Xander onunkini okuyor. Daha az şaşırdı. Ona soracağımı zaten biliyordu. Ama *hayır* diyebileceği ihtimaline karşı kendimi hazırlıyordum.

Sağdıç olmak, düğün töreninde olması gerektiği anlamına gelir.

Konuklar ona bakacak ve ben bunu değiştiremem ya da kolaylaştıramam.

Ama Tanrım, onu orada yanımda istiyorum. O benim kardeşim.

"Summers? Çok fazla olduğunu biliyorum-"

"Evet." Yüzünü buruşturuyor. "Yani, *evet*, kesinlikle sağdıç olmak istiyorum. Ben varım." Gülümsüyor, nadir bir gülümseme.

Gülümsemem beni çok mutlu ediyor ve ayağa kalkıyorum. Küçük erkek ve kız kardeşlerime sarılıyorum ve tekrar yerime döndüğümde, bir sonraki bölüm vücudumdaki tüm kasları geriyor. Acı, kan dolaşımında ağrı gibi çağlıyor.

Luna, içinde laleler ve kartlar olan iki açık kutuya bakıyor. "Sulli'den çoktan sağdıcin olmasını istedin, değil mi?"

"Evet," diyorum sıkıca.

Sulli hediye kutusunu açtığında aval aval baktı. "Siktir... ciddi misin sen?"

Sulli'ye "Çok ciddiym," dedim.

Çenesi çözülmeye devam etti. "Gerçekten mi? Siktir, Moffy. *Gerçekten mi?*" Ağlamaya başladı ve bu beni fena halde boğdu. Sarılmıştık, gülümsüyorduk ve şimdi Luna'yı düşünüyordum.

Çünkü yemek masasında kasvetli ve somurtkan. Sanki Sulli'nin benim için kendisinden daha fazla kardeş olduğuna inanıyor ve bu beni yaralıyor.

Bazılarınız kardeşlerim arasında en çok Xander'a yakın olduğumu çünkü ailedeki erkeklerin biz olduğumuzu ve Luna ile Kinney'nin kız kardeş oldukları için en iyi arkadaş olduklarını düşünüyor.

Yanılmış olursun.

Luna ve ben her zaman birbirimize en yakın olanlardık, Xander ve Kinney'nin ise kendilerine ait bir şeyleri var. Luna'yla olan anılarım pek çok şeyin önüne geçiyor. O benim ilk kardeşimdi ve çocukken onunla ilgilenmeyi çok severdim. Araba koltuğundan inmesine yardım eder, üşüdüğünde ona battaniyemi verirdim. Ona karşı çok korumacıydım.

Hâlâ öyleyim.

Gözlerinde su toplanmasını izlemek göğsümde krater büyüklüğünde bir delik açıyor. Ama Farrow ve ben çok konuştuk ve bunun doğru seçim olduğunu biliyorduk.

"Luna." Farrow kızın dikkatini ona çeker. "Elini uzat." Luna öne doğru kayar ve elini masanın üzerinden uzatır.

Farrow, "Avuçlar yukarı," diye ekliyor.

Kadın elini çeviriyor ve adam küçük kartı avucuna koyuyor, siyah Sharpie kalemle el yazısını çoktan çevirmiş.

Sağdıçım olur musun?

Luna ağlamaklı bakışlarını siler. "Ben mi?"

Farrow usulca gülümser. "Kartı tutan sensin." Gözleri bana kayıyor.

"Senin için kavga ettik," diyorum kız kardeşime.

"Saatler sürdü." "Ben kazandım." Farrow kaşlarını bir kaldırıp bir indiriyor. Kızgınlık yüzümü buruşturuyor.

"Kazanmasına izin verdim."

Farrow inkar etmiyor.

O ve ben, eskiden *arkadaş* bile değildik. Yine de Luna onunla arkadaş oldu. Onu aradı ve doğum günü partilerine çağırdı. Benimkine kesinlikle davet edilmedi.

Aralarında harika bir bağ var ve onun sağdıç olması çok mantıklı.

Luna gülümsüyor ve ıslak, lekeli yüzünü ovuşturuyor. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim." Ayağa zıplıyor ve ben de Ripley'i Farrow'un elinden alıyorum, böylece küçük adamı uyandırmadan ona sarılabiliyorlar.

Gerçekten, Ripley'in çıkışı yapılmış olabilir. Dreamland'e tek yön bileti aldım. Eminim orası çoğu yerden daha iyidir. Ayrılmış dudaklarından yumuşak horultular yayılıyor ve ben de yukarı çıkıp onu beşiğinde uyuması için yatırıyorum. Yemek odasına dönerken, elimde bebek telsizi, suçluluk duygusu ölümcül bir hızla içime işliyor.

Ailemi beklemedim. *Bunu* kaçırdılar.

Bu gece Luna, Kinney ve Xander'a soracağımızı biliyorlardı. *Kahretsin.* Çocuklarının tepkilerini görmedikleri gerçeğinden ziyade *neden* burada olmadıkları konusunda bin kat daha fazla endişeliyim. Onları alıkoyan her neyse önemli olmalı. Yine de...

Çok üzülecekler. Bana değil. Kendilerine. Ve bir şekilde bu daha kötü.

Hepimiz koltuklarımıza geri döndük. Köfte ve patates püresi yiyoruz. Kardeşlerimden hiçbiri salataya dokunmuyor ama en son Marvel filmi hakkında hararetli bir tartışma içindeyiz. Herkes fikrini paylaşıyor. Xander Gotham'ı sofra artıklarıyla besliyor ve Kinney yarın sabah Ripley'e biberonunu verip veremeyeceğini soruyor.

En küçükleri olarak Kinney'nin bebekten en çok hoşlanmayanı olacağını düşünürsünüz. Ama bence Farrow'a ait olan her şeyi gizliden gizliye seviyor.

"Annem ve babam için patates bırakmak zorunda mıyız?" Xander kaseyi temizlemek için masanın üzerine çıkarken bana soruyor.

"Git-" Ön kapının sesini duyunca kısa kesiyorum.

Sanki bir mermi hızla geçip duvara çarpmış gibi herkes sessizleşiyor. Farrow'un eli uyluğuma kayıyor.

Kardeşlerimin hepsi bana bakıyor. Bakışlarının sıcaklığı tenimi yakıyor.

Büyürken dördümüzün sözcüsü hep ben olurdum. Şimdi eve dönmüş olmak beni her zamankinden daha fazla bu eski role itiyor.

Asıl fark sevdiğim adam. Metanet ve dirençle yanımda oturuyor. Yükün yarısını taşıyor.

Yalnız değilim.

Daha rahat nefes alıyorum.

İçi boş parçalar ağzına kadar
doluyor. Farrow babama göz kulak
oluyor.

Kaşlarını çatmış ve kaşlarını çatmış bir halde yemek odasına doğru ilerliyor. Açık kahverengi saçları keçeleşmiş. Sanki bütün gece ellerini saçlarında gezdirmiş gibi. Koyu mor yarım aylar bakışlarını gölgeliyor ve çözülmüş kurdeleleri ve açılmış hediye kutularını tarıyor, sonra bize kuru bir çeyrek gülümseme sunuyor. "Neden Hedwig ikinci kez ölmüş gibi görünüyor?" *Harry Potter* göndermesi kardeşlerimin yüzüne gülümseme getiriyor.

"Nerelerdeydin?" diye sordum.

"İş-" Annem yavaşça yemek odasına girerken kısa kesiyor.

Ufak tefek. Her zaman küçüktü ama siyah kazağı bu gece ona milyonlarca beden büyük geliyor.

"Kusura bakmayın, geç kaldık," diye mırıldanıyor annem, kahverengi saçları yüzüne dökülüyor. Başı biraz eğik. Bana bakmıyor ama gözleri şişmiş. Sanki ağlıyormuş gibi.

Farrow yüz hatlarını tarıyor. "Lily-"

Annem ürkek bir kuş gibi irkildi. Hemen mutfığa dönüyor. "Hemen döneceğim." Kelimeleri birbirine karıştırıyor. Dışarı fırlamak üzereyken babam kapıyı kapatıyor.

"Lo," diye fısıldıyor.

"Lily."

Bunu daha fazla yapamayacağım. Haftalar oldu ve her ne oluyorsa daha da kötüye gidiyor. Düşündüğüm gibi zorlamıyorlar ve eğer yardım edebileceksem, *hiçbir şey yapmadan* ayaklarımı sürüyüp durmamalıyım.

Sandalyemi geri çekiyorum, ayaklarım parkeye çarparak gıcırıyor. "İkinizle de konuşabilir miyim?" Onlara soruyorum. "Yalnız mı?"

"Evet, dostum." Babam annemin elini tutuyor. Bir dakikalığına dışarı çıktıkları için rahatlamış görünüyorlar. En küçük çocuklarından uzakta.

Farrow'a dönüp bakıyorum.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Kardeşlerinle kalıyorum." Beni yaklaştırıyor, ben de başımı eğiyorum. Kulağıma doğru fısıldıyor,

"İyi olacaklar, kurt izci. Ne yapman gerekiyorsa yap."

İşte böyle, baskı göğsümden yükseliyor.

Boynunun kıvrımını kavriyorum ve onu dudaklarından öpüyorum, şefkatli bir öpücük. Çok kısa sürdü ama geri döneceğim. Yemek odasından çıkarken annemle babamı evdeki ofislerine kadar takip ediyorum.

Havasız bir yer değil.

Duvarlarda *X-Men* film posterleri asılı ve vitray lambalar bir masayı ve kiraz rengi püsküllü sandalyeleri aydınlatıyor.

Annem tekerlekli ofis koltuğuna uzanıyor. Babam ise mor bir dosya dolabının yanında, annemden sadece birkaç santim uzakta duruyor. Ona dokunmuyor. Bu çok garip.

Genellikle birbirlerinin üzerindedirler.

Kaslarım gerildi. Yanıyor. Daha fazla cevap almaktan korkan bir yanımla olsa da sabit ve boyun eğmez bir haldeyim. Çünkü korkuyorum
-Onlar için gerçekten korkuyorum.

Bunu kaç kez hissettiğimi bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirim. Onlar gücün tanımıdır. Hep öyle oldular. Hayatım boyunca onları bu canavarla savaşırken gördüm. Mücadele ediyorlar, düşüyorlar ama tekrar ayağa kalkıyorlar. Her seferinde.

"İkinizin arasında ne haltlar dönüyor?" diye sordum. "Bir şey olduğu yok," diyor babam.

Bu bir çizgi.

Bir otomasyon.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Öfke içimde gümbürdüyor. "İkinizin arasının iyi olmadığını anlayabiliyorum ve bu genellikle ufak bir sorun oluyor. Ama *ters* giden bir şeyler var."

Babam irkildi, yüzü buruştu. Ta ki başka bir kuru gülümsemeye zorlayana kadar. "Bizim için endişelenmene gerek yok, dostum."

"Bunun için artık çok geç."

Annem cam gibi olmuş gözlerini ovuşturuyor. "Belki de ona söylemeliyiz, Lo." Acı ciğerlerimi, kalbimi, vücudumdaki her organı delip geçmeye çalışıyor.

Ama ben daha dik duruyorum. Sert. Tamamen kilitlenmiş özellikler. *Onlar için* her şeye ve her şeye katlanmaya hazırım. Bunu milyonlarca kez yaparım.

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. Anneme cevap bile vermiyor. "Neler olduğunu bilmek ister misin?"

"Evet." Resmen yalvarıyorum. "Belki yardım etmek için yapabileceğim bir şey vardır-"

"İşte tam da bu yüzden bilmeni istemiyorum." Sözümü kesti, gözleri parlıyordu. "Çünkü yapabileceğin *hiçbir şey* yok. Anlıyor musun?"

Dişlerimi sıkıyorum ve tavana doğru bir bakış fırlatıyorum.

"Bana bak." Sesi en keskin bıçaktır, ama onun hakkında beni gerçekten korkutan tek şey, kilitlediği şeytandır.

Alkolizm, bağımlılık babamı öldürebilir. Büyükbabamı öldürdüğü gibi.

Bakışlarımı indiriyorum. Ona doğru bakıyorum.

Göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyor. Elini kalbinin üzerine koyarak bana şöyle diyor: "Hayatta değiştiremeyeceğin bazı şeyler olacak. Ya da düzeltemeyeceğin. Hoşuna gitmemesi umurunda değil ama bununla yaşamak zorundasın."

Nabzım şakağıma çarpıyor. Yumruklarım kan içinde kalana kadar metal bir duvara vurmaya hazır olduğumu biliyor. O kadar kolay pes edemem. Sevdiğim hiç kimseden.

"Sadece söyle baba."

Annem sandalyeden fırlayıp kapıya doğru koşuyor. "*Lily*." Babam endişeden gözlerini kocaman açmış.

"Sadece kilitliyorum." Kilidi çeviriyor, sonra ayaklarını sürüyerek babama doğru geliyor. Babam onun kolunu yakalıyor ve göğsüne çekiyor. Kolları birbirine dolanıyor.

Bu hareket beni biraz rahatlattı. *İyiler. İyiler.*

Kendimi ikna ediyorum, *iyiler.*

"Luna hakkında mı?" Merak ediyorum. "O kulüpteki *seks bağımlısı* manşetleri mi?"

Babam patentli bir bakış attı. "O hasta herifler cehennemin orta çemberinde çürüyebilirler."

"Bunu bekliyorduk." Annem kararlılıkla başını sallıyor. "Hazırlıklı olmadığımız bir şey değildi."

Doğru.

Yani onlara her ne oluyorsa... buna hazırlıklı değillerdi. "Neden bana söyleyemiyorsun?" Göğsümü işaret ediyorum. "Genelde benden bir şey saklamazsın. Bunun neden farklı olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü bunu düzeltmek isteyeceksin," diyor babam. "Ve sen bana hâlâ düzeltmeyeceğini söylemedin."

"Yapmayacağım." Bu benim otomasyonum. Benim çizgim.

Biliyormuş gibi bana bakıyor ama yine de konuşuyor. "Büyükannen. Düğüne davet edilmediği için *sinirden* küplere biniyor. Sen davetiyeleri postalamadan önce bile."

"Ama biz onunla uğraşıyoruz," diye ekliyor annem hemen. Bu...

Hiç beklemiyordum.

Kaslarım katılaşıyor. Paslanmış. "Bu kadar mı?" Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Sadece Büyükanne Calloway mı?" Ailemdeki pek çok sorunun kaynağının o olduğunu biliyorum. Ama bu yaşlı ve huysuz kadının hâlâ böyle bir etki yaratabilecek güce sahip olmasından nefret ediyorum.

Annem güçlü bir şekilde başını sallıyor. "Sadece o."

"Sana ne yapıyor?" Gözlerim alev alev yanarak soruyorum. Korumacı. Keşke bir kapıyı çarpıp kapatabilsem ve onu annemden sonsuza dek uzak tutabilsem.

"Bu..." Üzgün bir şekilde ellerine bakıyor. "Durum biraz karışık. Kelimeler havada uçuşuyor ve pek de nazik değiller ama bununla başa çıkıyoruz. Değil mi Lo?"

Babam kapıya *ölümcül bir şekilde* bakıyor. Nefesinin altında mırıldanıyor, "Artık ölebilir mi?"

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

Bana bir gülücük attı. "Şaka yapıyordum."

"Hayır yapmıyordun," diyorum ona.

Gözlerini bana dikti. "Odada bir Hufflepuff olduğunu unutmuşum. Bir dahaki sefere kulaklarını kapat." Normalde gülümseyeceğimiz yerde sessizlik hüküm sürüyor.

Şiddet, kopmak üzere olan bir tel gibi gerilir.

O gergin çizgide yürüyorum ve "Neden onun seni bu kadar etkilemesine izin veriyorsun?" diye soruyorum.

"Anlamıyorsun." Babamın sözleri beni tam karnımdan vuruyor. Acı, büyükanneme karşı birikmiş öfkeyle birlikte dönüyor ve ben nereye ineceğimi bilemiyorum.

"Neyi anlamıyorum?" diye sordum. "Her gece ortadan kayboluyorsun. İkiniz de bok gibi görünüyorsunuz. Hiç kavga etmediğim kadar çok kavga ediyorsunuz."

gördüm. *Onun* sayesinde."

"Anlamadığın için mutlu ol," diye cevap veriyor babam. "Senin için mutluyum. Gerçekten." Sözleri jilet gibi, beni atlatmak için, ama ben sadece onların ardından gelen bir kazazedeyim.

"Anlamak istiyorum," diye karşılık veriyorum. "Benim durduğum yerde, ikiniz de daha kötülerini yaşadınız." Aralarına bakıyorum. "Defalarca intihara teşebbüs etmiş bir oğlunuz var. Cehenneme kadar zorbalığa maruz kalmış bir kızınız var. *On dört* yaşındayken kırk yaşındaymış gibi davranacak kadar başına buyruk bir kızınız daha var. Bunların hiçbirini seni geriye götürmedi."

"Çocuklarımız bizi daha güçlü kılıyor," diyor annem, her kelimesinden cesaret alan bir özgüvenle. "Zor zamanlarda kendimizden şüphe ettiğimizde bile, sizleri büyütmek bize hak ettiğimizi hiç düşünmediğimiz türden bir mutluluk veriyor."

Babam ekliyor: "Ebeveynlerimiz bizi zayıflatıyor."

Yap.

Şimdiki zaman.

Kaslarımdaki damarlar nabız gibi atıyor. "Yıllardır bizi ondan uzak tutuyorsun. Eğer bu kadar zehirliyse, onu tamamen hayatımızdan çıkarsak daha iyi olmaz mı?"

Annem omuz silkiyor, cam gibi gözlerinde acı var. "O benim annem." Sanki ağladığı için üzülmüş gibi başını sallıyor. "O kadar basit değil. Özür diledi ve sahip olduğum her şeye ailem sayesinde sahibim. Bana her şeyi verdiler ve karşılığında hepinize her şeyi verebilme yeteneğini..." Sesi sanki kendi sözlerine nasıl karşılık vereceğini biliyormuş gibi kesiliyor.

Sanki daha önce suçluluk duygusunu ve şüpheyi nasıl yendiğini hatırlamaya çalışıyor.

Bana kolay geliyor. Bu çürümüş, çürümeye yüz tutmuş kökü topraktan kürekle çıkarıp ailemden yüzlerce galaksi ötede lanet olası bir okyanusa atmak.

Ben yaparım. Kürek olmadan
bile. Ellerimi, bedenimi
kullanacağım.

O gidene kadar.

Ama annemin sözlerini duyuyorum: *Bu o kadar basit değil. Ve babamın: Senin adına mutluyum. Gerçekten.*

Ona bakıyorum. Dışarıdan buz gibi görünüyor. Kırılması mümkün değil. "Asla anlayamayacağım," diyorum ona.

"Hayır, yapmayacaksın," diyor başını sallayarak.

Çünkü ben öyle biri tarafından yetiştirilmedim. *Manipülatif*. Ailemin beni suçluluk duygusuna sürükleyerek onlara bir şey borçlu olduğumu düşündürdüğünü hayal bile edemiyorum.

Annem ve babam başarılarımı kendi başarılarımmış gibi destekliyor. Beni asla onlara borçlu hissettirmezler. Hiçbir şekilde. Ve annem için onlarca yıldır etrafını saran sarmaşıkları çözenin ne kadar zor olduğunu asla anlayamayacağım. Doğumdan itibaren.

Kısa vadeli düşünüyorum. Capri'ye giden bu yaz hakkında. Bugün Nisan ayının son günü ve düğüne daha birkaç ay var. Bu da Büyükanne Calloway'ın annemle babamı rahatsız edeceği iki ay daha demek.

Onları yere sermek. Onları

bok gibi hissettirmek.

Ama bu stresi ortadan

kaldırabilirim. Alabileceğimi

biliyorum.

Davetli listesinin kontrolü bende. Farrow ve ben, en başta ona davetiye göndermeyen bizleriz. Bu büyük kıyamet gününü biz yarattık ve bunu hemen şimdi bitirebilirim.

"Eğer daha kolaysa," diyorum, "devam edebilir ve onu davet edebiliriz-"

"Maximoff." Babam bana çok kötü bir bakış fırlattı. "Bu konuşmanın ilk beş saniyesi aklımdan *uçup gitti mi?* Çünkü sana söylediklerimi açıkça görmezden gelmediğini biliyorum."

"Baba-"

"Bunu düzeltemezsin." Sesi sert ve gergin. "Hiçbir şeyi değiştiremezsin. Annenin dediği gibi, büyükannenle uğraşıyoruz."

"Bunun yüzünden tekrar kötüleşecek misin?" Ben soruyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sana söylediğim her şeyi unuttun mu?"

Bilmiyorum, bu çok acıttı. "Ne?"

"Ben her zaman bir bağımlı olacağım," diyor. "Bir gün nüksedeceğim-"

"Bunu biliyorum!" Oda renk cümbüşüne dönüyor. Vücudumdaki her sinir ucunda titreşen acıya odağımı kaybediyorum. "Bunu bana defalarca söyledin. Binlerce kez." Yirmi yılı aşkın süredir ayık. *Yirmi yıl*. "Ama eğer nüksedersen ve ben bir şeyler yapabilirimsem..."

Babam annemden uzaklaştı. Sadece odayı geçmek için ve elleri omuzlarımda duruyor. Daralmış gözlerimi arıyor, sanki acıyı avlıyor. Çünkü ben ağlamıyorum.

Yapamam.

"Beni dinle," diyor. "Benden sen sorumlu değilsin, Moffy. Eğer bana bir şey olursa, bu *benim yüzümden* olacak. Bunu anlıyor musun?"

Çok üşüyorum.

Başımı bile sallayamıyorum.

Şu anda ona yükleniyor muyum? Ona ihtiyacım olduğunu söyleyeyim mi? Eğer ona bir şey olursa, bunun beni içten içe öldüreceğini mi?

Şöyle devam ediyor: "Yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Çaresiz bir seyirci konumundasınız. Bunu kabullenmelisin. *Lütfen*." Keskinleşmiş çeneme dokunuyor.

Ağlamak
istiyorum.

Ama
ağlayamıyor
um.

Beni istemediğim bir geleceğe hazırlıyor. Reddediyorum. "Kardeşimle konuşmalısın." diye bitiriyor. Yanımdan ayrılıyor. "Bana söz ver, Ryke'la konuşacaksın."

Ryke Amca bu acıyı biliyor mu?

Muhtemelen.

Kabul edip ofisten ayrıldıktan sonra bile hala büyükannemi davet etmek istiyorum. Kolay çözümü yakalamak istiyorum. Ama onlar bunu yapmamı istemiyor. Ve bana hiçbir çözüm kalmıyor. Sadece arabanın önümde kaza yapmasını izliyorum.

Ama ben hala aynı adamım. Aynı
metal duvarlara bakıyorum.

Ve yumruklarım kanayana kadar onları dövmeye hazırım.

Yemek odasına tekrar girdiğimde, kardeşlerim ve Farrow Uno oynuyorlardı ve bebek monitörüne baktığımda Ripley'in hala yukarıda beşiğinde uyuduğunu görüyorum.

"Dağıtılmasını ister misin, Moffy?" Luna soruyor. "Baştan başlayabiliriz."

Xander sandalyesini Kinney'ye yaklaştırarak bana yer açıyor ve elindeki kartları yeniden karıştırmak için yığının içine atmak üzere.

"Hayır, sorun değil. Belki sonra." Kirlenmiş birkaç tabak topluyorum.

Farrow bana şimdiye kadarki en yavaş bakışını atıyor ve endişesini tüm benliğimde hissediyorum.

"Mutfaktan bir şey isteyen var mı?" diye soruyorum. "Hayır," diyor Kinney kesin bir ifadeyle.

Xander başını sallar. "Ben iyiyim."

"Uh-uh." Luna bir kart alır. "Yine de teşekkürler."

Oyuna odaklanırlar ve Kinney, Xander'a bir *atlama* kartı attığında ona ters ters bakar. Normal programa geri dönüyoruz.

Gözlerimin çiğ, yakıcı uzantılar olması ve vücudumun demir bir mengene olması dışında. Ve çıkış işaretini arıyorum.

Rahatlama. Nefes. Sevgi ve Farrow aniden beni mutfağa kadar takip ediyor.

Kart oyununu bıraktı ve Luna gözünü bebek telsizinden ayırmıyor.

Kapı arkamızdan çarparak kapanıyor ve Farrow kirli tabakları elimden alıyor. Koruyucu gözleri kızarmış bakışlarımı kucaklıyor. "Tahmin et ne oldu, kurt izci?"

"Ne?" Tabakları lavaboya koymasını izliyorum.

Avlu kapısına doğru geri geri yürümeye başlıyor, gülümsemesi büyüyor. "Ben senden daha hızlıyım."

Şimdiden ona yetişmeye çalışıyorum. Farrow'a doğru daha güçlü bir tempoyla yürüyorum. "Hangi evrende?" Mücadele ediyorum.

"Bizimki." Serin bahar gecesinde dışarı çıkıyoruz ve bu bilmiş, böğüren bakışı paylaşıyoruz. Sessiz bir geri sayım: *üç, iki, bir ve* kaçıyoruz.

Farrow'la yarışıyorum. Adım adım, güçlü bacaklarımız pompalıyor ve parıldayan mavi havuza doğru koşuyoruz. Su tek bir ışıkla parlıyor ve biz atlamadan önce onun eli benimkini buluyor.

Çırılçıplak suyun içine daldık.

Ağırlık göğsümü parçalıyor ve ihtiyacım olan havaya yüzeyin üzerinde ulaşamıyorum. Ben suyun altında kalıyorum ve Farrow yüzerek bana yaklaşıyor. Başıyla beni onaylıyor.

Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum ve çığlık atıyorum, acı dolu ses havuzda ölüyor. İçimdeki ağırlık dışarı fırlıyor ve gerçekten ağlıyorum.

Gözyaşları suda
kayboldu. Lanet
olsun.

Mürekkepli elleri beni göğsüne çekiyor, siyah gömleği onun kıvrak hareketleriyle kayıyor. Omzuna tutunuyorum ve kollarımız birbirimizin etrafında güçleniyor.

Suyun altında nefes alamıyorum ama ciğerlerime hiç bu kadar oksijen dolmamıştı. Yüzeye çıktığımızda, onu tutuyorum ve o da

beni tutuyor ve ben özgür hissediyorum.

Suyun içinde dalış tahtasına doğru sürükleniyoruz. Bırakmadan, hâlâ kucaklaşıyoruz ve ıslak saçlarımın bir kısmını geriye itiyor. Arka bahçedeki cırcır böcekleri cıvıldayarak dingin sessizliğe katkıda bulunuyor.

Yaza yakın hissediyorum.

Tahtanın altında yüzüyoruz. Ama ikimiz de üstümüzdeki kenarı kavırıyoruz, böylece suda ilerlerken bacaklarımızı öldürmüyoruz.

Damlacıklar çenelerimizden aşağı damlıyor ve dudaklarımız derin bir şefkatle birleşiyor. Nabzım hızla atıyor ve öpüşmemiz sona erdiğinde Farrow "Daha iyi misin?" diye soruyor. Sesi ipekle bağlanmış çakıl taşları gibi, içimde eriyor.

"Evet." Yüzümdeki suyu siliyorum ve dudaklarını, çenesini, gözlerini gözden geçiriyorum. "Bu bizim yaptığımız bir şeydi."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Annem ve babam büyükanneimin saçmalıklarıyla uğraşıyor. Onu düğüne davet etmediğimiz için çok kızgın ve onların peşini bırakmıyor."

Gözleri evrenin etrafında dönüp duruyor. "O lanet olası yaşlı yarasa." Çene kasları seğiriyor ama bakışları bir şekilde bana doğru yumuşuyor. "Onu davet etmek istiyorsun." *Beni tanıyor.*

"Onun orada olmasını istemiyorsan olmaz." Farrow'a bunu yapamam. "Büyükanneimin koca bir kıtadan uzakta kalmasını tercih ediyorsan seni suçlamıyorum."

Farrow birkaç kez başını sallıyor, eli suyun altında belimde. "Bunun aramızda netleşmesini istiyorum. Senin bir kızla evlenmeni istediğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Dalış tahtasındaki tutuşumu ayarladım. Ona yaklaşıyorum. Bacaklarımız birbirine dolanıyor ve o başını sallamaya devam ediyor.

Göğsümüz derin nefeslerle inip kalkıyor.

"Jane ve Thatcher'ın heteroseksüel oldukları için bizden önce evlenmelerini dilediğini biliyor musun?"

"Kristal berraklığında, evet." Başımı salladım.

O da başını sallıyor. "Ve sana ve bana olan sevgisinden dolayı düğüne katılmak için can atmıyor. O, yılın sosyal olayının dışında bırakıldığı için kıvranan mavi kanlı bir elitist."

Gözlerim yanıyor. "Onu davet etmemeliyiz-"

"O yaşı yarasayı davet ediyoruz," diyor Farrow kesin bir ifadeyle. "Çünkü hiçbir şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğiz ve biliyorsun hayatta çok az pişmanlığım var - ama şansımız varken Lily ve Lo'ya yardım etmediğim için pişman olurum."

Güçlü bir nefes alıyorum.

Benimle aynı fikirde olmama ihtimali oldukça yüksekti. Kolaylıkla "*Bu kötü bir fikir kurt izci*" diyebilirdi. Belki hala öyledir.

Ya da belki de doğru yoldur. Doğru şey.

Şu anda tek bildiğim, birlikte balıklama atlayacağımız.

FARROW KEENE

BİR HAFTA GEÇTİ ve Ripley'nin şimdiye kadar bana aşık olmuş olması gerekirdi. Bu kadar düşkünlüğüm varken kim sevmez ki? Ama o da Maximoff ve benim kadar inatçı.

"Ripley nereye gitti?" Elimi şakacı bir şekilde gözlerimin üzerine kapatıyorum. Çığlık çığlığa bağıyor.

Onları ortaya çıkarıyorum. "İşte orada." *Beşiğinde ağlıyor.* Karnını gıdıklıyorum ve ikinci bir çığlık atıyor.

Örümcek Adam'ın ikiz yatağında oturan Maximoff, dizüstü bilgisayarının üstünden bakıyor. Bilgisayar bükülmüş dizlerinin üzerinde dengede duruyor. "Hey, durdu."

"Uykuya dalmak üzere." Ne olacağını biliyorum. Ve gerçekten de Ripley'in gözleri fıldır fıldır kapalı, çok yorgun. Yorgunluktan çığlık atıyor.

Maximoff yüzünü buruşturur. "Bunu yapmasından nefret ediyorum."

Şifonyerden saatimi aldım. Nişanlığımın sinirlerini yatıştırmak için her zaman Ripley'nin hayati değerlerini kontrol ederim. "Biletleri sen mi ayırttın?" Merak ediyorum.

"Evet. Bekârlığa veda partilerimiz hazır." Dizüstü bilgisayarı kapatır, dikkati kapıya kayar. Uzaklara bakıyor.

Bir hafta önce ailesiyle yaptığı konuşmadan beri aynı. Büyükanne Calloway'i telefonda birlikte aradık. Kısa, öz ve öz: Düğüne geliyor.

O kadar da kalbinden vurulacak bir şey değil.

Harekete geçmemiz hoşuma gidiyor. Bunu sadece Lily ve Lo için değil, Maximoff için de yapmak istedim. Ailesini korumak için içsel bir ihtiyacı var.

Denemediğini bilerek yaşayamaz. Kahretsin, o bir kabuk olurdu ve ben ona onu bütün yapan her şeyi vermek için can atıyorum.

"Annenle baban daha iyi görünüyor," diyorum ona. "Akşam yemeklerine geliyorlar."

"Evet..." Sesinde şüphe var. Daha önce hiç olmayan bir şüphe.

Beşiğe uzandım. "Onların en büyük amigo kızırken seni daha çok seviyordum." Parmağımı Ripley'in küçük dirseğinin kıvrımına koyuyorum ve nabzının *atışını* hissediyorum.

Maximoff gergin boynunu uzatır. "Onlara hâlâ inanıyorum. İnanıyorum." Sanki kendini ikna etmeye çalışıyor gibi.

Saatime bakarak otuz saniye boyunca atım sayısını sayıyorum. Sonra Ripley'in nefes alışını otuz dakika daha izliyorum.

Maximoff beni inceliyor. "O iyi mi?"

"Sağlıklı ve canlı." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Eğer ailine inanıyorsan, büyükannen şikâyet etmeyi bıraktığına göre artık daha az stresli olacaklarına da inanmalısın."

Yüzünü buruşturuyor. "Bütün bu derin bilgeliği nereden çıkardın?"

Göğsümü gösteriyorum. "Yale lisans. Yale tıp fakültesi." Onu gösteriyorum. "Harvard Dro-"

"Biz biliyoruz. Dünya biliyor. İkinci takma ad için teşekkür ederim."

Sırıyorum ve uğraştığımız diğer şeylerden bahsetmeye karar veriyorum. "Taşınma konusunda ayak sürümeyi bırakmalısın."

Bir aydan fazladır bu evdeyiz. Maximoff New York Takımı'nın tarafını tutuyordu ama geçen haftaki aile yemeğinden beri Luna, Sulli ve Jane ne zaman bir ev satın alma konusunu açsalar onları görmezden geliyor.

Lily, Lo ve Hale kardeşleri ne kadar sevsem de, daha fazla mahremiyetimiz olması bizim için daha iyi. Ve Ripley'nin daha istikrarlı olması için. Bu çocuğun bu eve alışmasını ama sonra buradan koparılmasını istemiyorum.

"Ayaklarımı sürüyerek gitmiyorum," diyor sert bir şekilde. "Sadece kötü bir zamanlama, dostum."

Maximoff.

Bakışlarımı yumuşatmaya çalışıyorum. Ailesi bağımlı. Her zaman kötü zamanlama olacaktır. Ama Maximoff'un kalbi altınla dolu ve görebildiği tek şey ailesine yardım etmenin yolu.

Onu seviyorum çünkü bu yolların var olduğuna inanıyor.

"Biz gittiğimizde iyi olacaklar." İnancı aşılayanın ben olduğuma inanamıyorum. Kahretsin, bu rol değişimini görmemiştim.

Maximoff başını sallar, sonra hapsirir. Başına yeni bir Eagles kapüşonu geçirir.

"Üşüdün mü?" Kaşlarımı çatıyorum ve beşikten çıkıyorum.

"Üzgün müsün?" Maximoff gülümsüyor. "Senin varlığın bile beni ısıtamıyor." Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, ukala. Bu oda bok gibi sıcak."

Termostata doğru dönüyorum. Yeterince sıcak olduğundan eminim.

Üzerimde sadece

Siyah tank.

Titrediğini fark etti.

"Ateşini ölçüyorum." Kapıya doğru gidiyorum. Ondan uzağa.

"Nereye gidiyorsun?"

"Luna'nın odası. İlaç çantamı orada bıraktım."

Maximoff yataktan kalkmak için çabalar. "Bekle, neden Luna'nın odasında?"

Beni takip etmek üzere olduğunu fark ediyorum, o yüzden çıkarken bebek telsizini ve bir paket sakızı alıyorum. "Hasta-Doktor gizliliği, kurt izci."

Gözlerinde endişe var.

Ona bir bakış attım ve ağzıma bir parça sakız attım. "Ona kendin sor."

"Bunu hiç düşünmemiştim." Alaycılığı çok yoğun.

"İşte bu yüzden buradayım." Daha geniş gülümsüyorum ve dilimi ağzımın içine doğru itiyorum.

Çok tedirgin, biraz kızgın ve rahatsız görünüyor ve on kat daha az endişeli. *Görev tamamlandı.*

Onunla dalga geçtiğime göre, Maximoff Luna'nın "hastalığının" önemli bir şey olmadığını biliyor. Yoksa daha ciddi davranırdım.

Sarı bir ceket tarafından sokulduğunu düşündü. Sulli'nin kim bilir nerenin ortasındaki spor tırmanışlarından birine gitmişti.

Ama sarı ceket sokması değildi. Bir akrepti. Hayati tehlikesi yoktu ve şiddetli de değildi. Sadece hafif bir şişlik, ki o da çoktan indi.

Maximoff onun yatak odasının kapısını çalıyor.

"Hey, Luna," diye sesleniyorum. "Sağlık çantamı orada bırakmışım." "İçeri gelebilirsin!"

Maximoff kapıyı açıyor ve parlayan floresan ışığı gözlerimi delip geçiyor. Sert bir spot ışığı katlanabilir bir masanın üzerinde parlıyor. Luna sadece beyaz bir tişört ve yeşil bir tangayla yan yatmış. Hareket etmemeye dikkat ediyor.

Donnelly bana bakıyor, siyah eldivenli elinde bir dövme tabancası var. İlk aklıma gelen *Maximoff oldu*.

Elmacık kemikleri keskin, orman yeşili gözleri tavandan sarkan ışıltılı kumaşlara sabitlenmiş. Kısmen çıplak olan kız kardeşine bakmaktan kaçınıyor. "*Luna*."

"Üzgünüm, Moffy! Farrow'la birlikte olduğunu bilmiyordum." Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım.

Maximoff hançerlenmiş bakışlarını Donnelly'nin üzerine indirir. "Kız kardeşimi yatak odasında bir masanın üzerinde *tangayla* tutuyorsun-"

"Moffy!" Luna araya giriyor, yüzü kıpkırmızı.

Donnelly dövme tabancasını yukarı kaldırıyor. "Bu bir dövme için, dostum."

Odayı geçip tasarımı incelerken "Yok artık," diyorum rahatça.

Kalçasından başlayıp kışının yanından, uyluğundan aşağıya doğru inen ve dizinin üzerinde duran son derece karmaşık bir galaksi dövmesinin ortasındaydı. "Kahretsin, bu çizgi çalışması çılgınca." Ana dövme stili daha kalın hatlardan oluşuyor. Ama bunlar tamamen düz ve kavisli tükenmez kalemle çizilmiş ince çizgiler.

Sırıtıyor. "Elleri iyi olan tek kişi sen değilsin."

"Ne oluyor Donnelly?" Maximoff bakışlarını kız kardeşi dışında her yere dikti. "Babam burada *yaşıyor*. Bu lanet evde yiyor, uyuyor ve nefes alıyor."

Luna inliyor, elleriyle gözlerini kapatıyor.

"Evet, biliyorum." Donnelly Luna'dan nişanlıma bakıyor.

Maximoff bana durumun büyüklüğünü anlamamışım gibi bakıyor. Öyleyim ama onun kadar asabi değilim. Kendisi doğrama tahtasında olmadığı sürece, o zaman daha kolay harekete geçerim.

"Daha kötüsü de olabilirdi, kurt izci." Yıldız boyalı bir sandıktan sağlık çantamı aldım.

"Nasıl?"

"Onları birlikte başka şeyler yaparken yakalayabilirdik."

"Hayır," diyor Luna yavaşça. "Ben ve Donnelly - o tek seferlik bir deneydi."

Donnelly kayan okuma gözlüğünü dirsekleyerek yüzüne götürüyor. Sakızımı çiğneyip duygularını çözmeye çalışıyorum ama bu çok zor. Konu kızlara gelince pek de kalbi açık bir adam sayılmaz.

Popüler olmayan fikir zamanı: Birlikte olmalarından nefret etmiyorum.

Ama bu da çok karmaşık. İşte bu yüzden Maximoff 1.80 boyunda bir G.I. Joe.

"Babam bu dövme yi görece k," diyor Maximoff kız kardeşine, sesi sert, "Donnelly'nin dövme yi yaptı ğını ve seni yarı çıplak gördüğünü öğrenecek."

"Vücudumla istediğimi yapabilirim," diyor Luna ona. "Annem zaten başka bir dövme yaptıırırsam babamı sakınleştireceğini söyledi."

Med çantası omzumda, Maximoff'un kaskatı durduğı kapıya geri dönüyorum ve bana "Dövme ne kadar büyük?" diye soruyor.

Ona yalan söylemiyorum. "Bu bir bacak parçası." Kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Gülümsüyorum. *Çok saf.* "Her şey burada başlıyor." Kalçasının yan tarafına dokunuyorum. "Ve buraya gidiyor." Elimi kışının yanından aşağı doğru sürüklüyorum, kalçasından aşağı inerken çömeliyorum ve dizinin üzerinde duruyorum.

Bana ve ellerime olan sevgisi ile içinde bulunduğ u aşırı korumacı ağabey mod u arasında savaşıyor.

"Harika," diyor Maximoff.

Luna konuşurken ayağ a kalkıyorum. "Bu dövme yi uzun zamandır planlıyordum. Donnelly haftalarca taslak üzerinde çalıştı."

Donnelly'ye kaşlarımı kaldırıyorum.

Bana, "İstediğ i zaman keçeli kalemle boyayabilmek için ince çizgili siyah beyaz istedi" dedi. Gözlerini bana dikti ve ben de o bakış ı okudum.

Aslında kalıcı bir boyama kitab ı için dövme yapıyor. Anksiyeteye yardımcı olabilir.

Lo'nun son öğrendiğ inde çılgına döndüğ ü Donnelly'nin neden ona tekrar dövme yaptıırma riskini aldı ğı şimdi daha iyi anlaşılıyor.

"Tamam ama Maximoff haksız de ğil. Babası seni öldürecek." Donnelly baş ını büyük bir belaya sokacak ve e ğ er Oscar ya da ben onu kurtaramazsak, o zaman boku yer.

Donnelly bana ve nişanlıma baş ıyla selam verdi. "Bebeğ iniz benim kan bağ ım ve ben de Xander'ın korumasıyım. Bu da aileden biri gibi olduğ um anlamına geliyor. Beni öldürmek onun ailesinden birini öldürmek gibidir."

"Dostum, dizinde *Cobalts Asla Ölmez* dövmesi var. Loren Hale senin bizden biri olduğunu düşünmeyecek."

Luna dirseğinin üzerinde yükselir. "Babamın onu öldürmesine izin vermeyeceğim."

Donnelly bana doğru bakıyor. Güvenlikte Luna'nın New York'ta öpüştüğü adamlarla ilgili dedikodular dolaşıyor. Hangi şerefsizin neye nerede kulak misafiri olduğunu söyleyemem ama korumalar konuşuyor.

Lo'nun bu adamları New York ve Philly'deki tüm gece kulüplerinden kara listeye aldığını söylüyorlar.

Saçmalık derdim ama Oscar ünlülerin gittiği kulüplere girişlerinin yasaklanabileceğini düşünüyor. Lo'nun başka neler yaptığını, neler yapabileceğini ya da hala yapabileceğini kim bilebilir?

Bu aileler güçlüdür ve insanları *yok* etme yeteneğine sahiptirler. Loren Hale, Petty'nin İmparatoru ve kızına karşı son derece korumacı.

Maximoff ciddi bir şaşkınlık içinde. Ve bu sersemlikten kurtuluyor. Donnelly'e bakarak. "'Bebeğiniz' kısmına takıldım - Ripley'nin geçici babaları olduğumuzu biliyorsunuz değil mi? Bir noktada Scottie hapisten çıkacak ve yeniden birleşme için temizlenmesine yardımcı olmayı planlıyoruz."

"Ne?" Donnelly bana bakakaldı.

Göğsüm sıkışıyor ve elimdeki bebek telsizine bakıyorum. "Scottie oğlu için sağlıklı olma yolunda adımlar atmaya istekliyse, buna saygı duymalıyız Donnelly."

Sandalyesini Luna'dan geriye
yuvarlıyor, üzgün. "Donnelly-"

"Scottie temizlenmek istemiyor, Farrow. Onu gördüğümde yüzüme güldü."

Maximoff öne çıkar. "Bekle, onunla konuştun mu?" Denedik ama Scottie ziyareti reddetti.

Donnelly, "Eyalet hapishanesine gittim," diye onaylıyor ve bana dönüyor. "Ebeveynlik haklarını elinde tutuyor çünkü bebeğin Maximoff Hale'de olduğunu biliyor. Yani dışarı çıktığında, bu aileden bir derece uzakta olacak."

Çocuğu umurunda değil.

Çenem geriliyor, boğazımın arkasından asit fişkırıyor.

Maximoff canı görünüyor ama eminim ki kalbinin bir köşesinde *Scottie'nin değişebileceğine* inanan bir parça var. Ama ikimiz de birbirimizin bakışlarını tutuyoruz.

bir mengine.

Eğer bir şeysek, o da koruyuculuğumuzdur. Ve bir çocuğu ihmalkâr, duygusuz ellere bırakmam. Özellikle de baba olarak baktığımız bir çocuğu.

Bir garaj kapısı inleyerek açılır. Ağır gerilimi kesiyor. Pencereyi kontrol ediyorum, panjurların arkasına bakıyorum. *Kahretsin.*

"Baban geldi."

Luna keskin bir nefes alır, kendini masadan aşağı atmak üzeredir.

"Bekle." Donnelly ona doğru döner. "Önce dövmeni temizlemem gerek." Kızın kalçasını siler.

Maximoff, "Ben onu oyalarım," diye söze başlar ama kapının çarpma sesiyle irkilir.

"LO! LANET OLASI Y A V A Ş L A !" Bu sesi hepimiz tanıyoruz. Ryke Meadows.

Ve Maximoff

kaçıyor. Hemen

arkasındayım.

MAXIMOFF HALE

BABAMIN HEDEFİ kız kardeşimin odası ya da Donnelly'yi lanet çukuruna gömmekten birkaç saniye sonrası değildi. Merdivenlerden aşağı koşarken, amcamın babamı mutfağa kadar *kovaladığını* görüyorum.

Üst kattaki dövme seansı hakkında hiçbir fikirleri yok. Tek bildiğim bu.

Tüm işlediğim bu.

İzlerini takip ediyorum, Farrow da peşimden geliyor ve arka kapıdan hızla çıkıyorlar.

Mayıs ayının ılıman havasında koşarak verandaya çıkıyoruz. Bulutlar parlak güneşin üzerinde yuvarlanıyor. Gölgeler taş kenarlı havuzun ve şezlongların üzerinde dans ediyor.

Babam ızgaranın yanında durdu.

Amcamın elindeki Maker's Mark şişesini görünce soğudum.

Ryke kırmızı mumlu mührü yumrukluyor. *Mühürlü. Hâlâ dolu.* "Bu neden senin lanet arabadaydı?!"

"Bunu seninle yapmayacağım!" diye bağıyor babam. "Kulübene geri dön ve karton granola gevreğini ye-"

"Sadece şu lanet soruya cevap ver-"

"Ne söylememi istiyorsun?!" diye alay ediyor babam, Ryke'ın göğsüne doğru yürürken. "İçki dükkanına gidip viski alan piç kurusu olduğumu mu?"

Ryke onu geri itmemek için kendini zor tutuyor.

Koştum ve babamla amcamı iterek ayırdım. Sanki onları canlı bir telle şok etmişim gibi hemen geri çekildiler. "Ne oluyor lan?" Homurdanıyorum,

Babamdan Ryke'a bakıyorum. İkisi de hala birbirlerine odaklanmış durumdalar.

Farrow geri çekiliyor, ama gözlerimiz bir anlığına birbirine değdiğinde, onun derin anlayışıyla karşılaşıyorum.

Göğsüm yükseliyor.

Ryke şişeyi kaldırır. "Bu-"

"Onu *üç hafta önce* almıştım," diye sözünü kesiyor babam. "Tanrım, arabamda olduğunu bile unutmuşum."

"Unuttun mu?" Ryke şüpheyle sertçe sorar.

"Evet, ağabey." Sesi *ağabeyi* yumuşatmaya çalışıyor. "Hatırlamış olsaydım, onu lanet olası çöpe atar ve kendimi ders vermekten kurtarırdım."

Ryke gözlerini deviriyor.

Babama döndüm. "Sen iyi misin? Büyükanne Calloway'in seni ve annemi taciz etmeyi bıraktığını sanıyordum. Onu davet ettik-"

"Senden yapmamamı istedim, Moffy," diye sözümü kesti. "Sizin düğününüzle aynı topraklarda çarpık bir ayak parmağı bile olmamalıydı. İkiniz de onu orada *istemediniz*."

Farrow yaklaşıyor. "Bizim için sorun yok, Lo. Bizim için zararsız."

"Tamamen görünmez," diye ekliyorum. "Ve eminim ki güvenlik her yerinde."

Omega Güvenlik Gücü Farrow'un ailesi ve medyanın ya da güvenilirmez misafirlerin düğün günümüzü mahvetmesine izin vermeyecekler.

Ama tekrar sormak zorundayım, "Seni taciz etmeyi bıraktı mı?"

Yardıma oldu mu?" Ryke onaylarcasına başını sallıyor.

"Evet, bıraktı," diyor babam. "Yardıma oldu." Gün gibi açık, gözlerinde takdir birikiyor. "İkiniz de bunu yapmak zorunda kalmamalıydınız ama yaptığınız için bencilce mutluyum. Teşekkür ederim."

Başımızı salladık ve babam Farrow'a sarıldı.

Beni kucakladığında, babam uzun bir süre sırtımı sıvazlıyor ve fısıldarken daha uzun süre dayanıyoruz, "Seni seviyorum dostum ve her lanet olası gün senin için minnettarım. Hayallerindeki adamla evlendiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Bu benimle kalan bir cümle.

Hayallerindeki adam.

Çünkü uzun zamandır tek gecelik ilişkiler ve bekârlıktan başka bir şey yaşayacağım bir gelecek hayal etmemiştim.

Ama Tanrım, Farrow bugünün ve geleceğin en büyük hayali ve geriye dönüp baktığımda onun geçmişte de bir hayal olduğunu biliyorum. Amcam ve babam kulübeye giderken bile bayılmamaya çalışıyorum. Viskiye çimlere dökmek için.

Ryke şişeyi yanına indiriyor ve bir koluyla babama sarılıyor. "Çok olgunca davrandın, küçük kardeşim."

"Belki de yeni terapistim beni etkiliyordur."

Farrow gerilir.

Elini tutuyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Düğünden önce ona Kaden'den bahsetmeli miyiz? Çünkü eğer söylemezsek, Kaden annemin terapistiyle birlikte Capri'ye uçacak."

Farrow gözlerini devirir.

"*Kahretsin.*" "Evet."

Diğer eliyle saçlarını tarıyor. Ve Ryke'ın alkolü bırakmasını izliyoruz. Benim kafam karışık ama Farrow'un milyarlarca kez daha karışık olduğunu düşünüyorum. Beni her zaman ilk sıraya koyar.

"Bununla mücadele ediyorum," diye itiraf ediyor bana, sesi derin bir fısıltıya dönüşüyor. Göğsüne dönüyorum, neredeyse göz hizasındayım. "İçgüdülerin ne diyor?" "Bekle. Kıskançlık ve toprak meselesi yüzünden acele etme."

Ağzım garip bir şey yapıyor.

Gözleri dudaklarımda geziniyor. "Gülümsüyorsun."

"Öyle miyim?" Daha çok gülümsüyorum. "Sadece... kıskandığını fark etmemiştim. Sadece korumacı davrandığını düşünmüştüm."

Ağzı yukarı doğru uzanıyor, bilmiş gülümsemesi kafamı karıştırıyor. "Ne?" diye sordum.

"Seninle birlikte olan ya da sana asılan diğer salakları ilk kez kıskanmıyorum, ama öyle olduğunu düşünmen çok hoş."

Genelde iyi bir yanıt verirdim ve kıskançlığını daha önce başka zamanlarda da fark etmişim ama o bana kaçırdığım milyonlarca örnek daha olduğunu düşündürüyor. "Ne zaman? Nerede?" Sesim çok hevesli çıkıyor.

"Sen bana seninkini söyle, ben de sana benimkini söyleyeyim." "Benimki tam bir yüzyıl sürecek."

Bileğimi tutup saati kontrol ediyor. "Aşağı yukarı ölene kadar yetmiş y ı l l m ı z var."

Evet.

Bununla çalışabilirim.

FARROW KEENE

Maximoff'tan bir şeyler SAKLAMAYI SEVMEM ama bugünkü "gizli operasyon" küçük bir beyaz yalan gerektiriyordu. Ve bu konuda yalnız değilim.

Thatcher Moretti bu sabah Jane'e de aynı şeyi söyledi -katılmamız gereken önemli bir güvenlik toplantısı var- yani bu yatağı birlikte hazırladık. Her ne kadar rahatsız edici olsa da.

SUV'u (bir güvenlik aracı) bir arka sokakta döndürüyor, o kadar dar *ki* araba *zar zor* sığıyor. Camımı açıp kolayca duvara dokunabilirdim.

Mikrodalgada pişirilmiş yulaf ezmesinden bir kaşık alıyorum. "Sanırım burası bir yaya geçidi olabilir."

Bana yan gözle bakıyor. "İçinden geçmem gerçekten umurunda mı?"

"Hayır, yok." Bir kolumu kapıya dayayıp yemeğimi yiyorum. Kulaklığımda yumuşak bir güvenlik konuşması var. Bugün Maximoff'u koruyan geçici görevliden bir şey duymak için dinliyorum.

Araba çarpık asfaltta ilerliyor. "Kuyruğumuz nasıl?" Thatcher sorar.

Omzumun üzerinden arka camı kontrol ediyorum. "Paparazziler kesinlikle gitmiş."

"Gitmeye hazırız o zaman." Gerçek yola geri dönüyor.

Arka koltukta ağlamalar artıyor ve dikiz aynasından Ripley'e bakıyor. Artık beş aylık olan Ripley, her zamanki çılgın atma rutinini bu kez araba koltuğuna sıkıca bağlanmış bir şekilde gerçekleştiriyor.

Thatcher direksiyonu daha sıkı tutuyor. "Bebeğini getirmeliydin."

Gözlerimi deviriyorum ve bebek bezi çantasından Ripley'nin sarı papağanını alıyorum. "Maximoff çalışıyor ve Ripley'i başka birine bırakmayacağım. Yani evet, bunun olması gerekiyordu *anne*." Ona bir bakış attım. "Kedin nerede bu arada? Ben'in papağanını boğazladı mı?"

Thatcher sinirlenir. "Jane'in yanında öyle söyleme."

"Söylemiyorum; senin yanında söylüyorum." Emniyet kemerimi çözüyorum ve Ripley'e pelüş hayvanını uzatıyorum. Sessizleşiyor, numara şimdilik işe yarıyor. "Bir anlaşma yapalım," diyorum Ripley'e. "Konuşabildiğin zaman, papağana kurt izcinin önerdiği *hiçbir* ismi vermeyeceğine söz ver. En azından bunu ver."

Ripley bir kıkırdama çıkarır. Ben alırım.

Koltuğuma ve yemeğime döndüğümde Thatcher önce bana, sonra yola bakıyor. "Kedinin nerede olduğunu gerçekten bilmek istiyor musun?"

Yulaf ezmesini yutuyorum. "Umurumda olmasaydı sormazdım."

Havalandırma deliklerini kapatır. "LJ Meadows kulübesinde. Kedilerin ayrı olması hiç de ideal değil ve bu da bu yaşam koşulunu düzeltmemiz için bir başka neden."

Başımı sallıyorum ve botumu koltuğa dayıyorum. Yemek yerken dirseğimi dizime koyuyorum. Thatcher ve ben bu günlerde aynı savaş renklerini giyiyoruz. Çoğu şey için.

Bu kadar sık aynı fikirde olmamız çok garip ama ikiz kadar yakın olan iki ünlü kişiyle nişanlıyız. Bu yüzden ne zaman onların güvenliği riske girse kendimi Thatcher'ın yanında buluyorum.

New York'a taşınmaya gelince, Maximoff pislikleri temizleyecek ve Cobalt kardeşleri büyük bir beladan kurtarmak için fazla mesai yapacaktı. Zaten yaptığından daha fazlasını.

Jane ve Maximoff'un kardeşleri ve kuzenleriyle ilgilenmek istemeleri benim için sorun değil. Onlar böyle insanlar. Thatcher ve ben sırasıyla onlara aşık olduk ama gitmek istemelerinin *nedeni bu* değil.

Charlie için oraya taşınacaklardı. Gerçekten burada kalacağı düşüncesiyle.

Ben Philly takımındayım.

Ve bu konuda duygusal davranmıyorum. Çünkü New York'a taşınırsak Charlie'nin ortalıkta olmamasını çok isterdim - şu anda onun en büyük hayranı değilim. Ama nişanlım üzülür. Jane üzülür. Ve Charlie'ye olan inançları yerle bir olur.

Şu anda, Philly ve NYC için yapılan anket rakamlarının çok gerisindeyiz. Charlie'nin New York Takımı'na liderlik etmesiyle daha proaktif olmalıyız.

Bu da bizi Thatcher'ın "gizli operasyon" dediği şeye getiriyor - ve kasemi bir dizimin üzerinde dengeliyor, diğer elimle telefonumda geziniyorum.

Daire ilanları çıkıyor. Bu öğleden sonra emlakçılarla beş toplantı yaptım. Maximoff ve Jane'e gerçek, uygulanabilir yaşam seçenekleri gösterirsek, Philly'i tekrar düşünebilirler.

Hayatım boyunca Thatcher'ın bu konuda benimle birlikte olacağını düşünmemiştim. Ama bu ikisini, onlar için mücadele edecek kadar derinden anlayan bir tek biz varız.

Thatcher kırmızı ışıktaki fren yapıyor.

"Cobalt Malikanesi'nde yaşamak nasıl?" Merak ediyorum.

Orada geçirdiği günler hakkında pek konuşmuyoruz. O sessizdir ve ben de burnumu sokmayı sevmem. Bu durum geçmişte bazı iletişimsizliklere yol açtı ama bu konuda daha iyiye gidiyoruz.

Thatcher gülümsüyor, çok az. Zar zor fark ediliyor ama orada. "Asla sıkıcı değil." Duraksıyor ve sanırım söyleyeceklerinin hepsi bu kadar. Bir süre sonra nihayet ekliyor: "Tek dezavantajı hâlâ Tony'nin etrafında olmak."

Tony Ramella.

Jane'in eski koruması ve lanet olası bir parazit. Aptal herif Connor Cobalt'ın ekibine transfer edildi, bu yüzden Thatcher'ın onunla umduğundan daha fazla birlikte olduğunu tahmin ediyorum.

"İyi tarafından bakarsak," diye devam ediyor Thatcher, "Connor Tony'nin saçmalıklarının kokusunu aldı. O bok çuvalı her gün azar işitiyor. Duyduğuma göre, Connor ona asistanının kışına baktığı için ince buz üzerinde olduğunu söylemiş."

"Hiç şaşırmadım." Kasemin dibini sıyrıyorum, son kaşık yulaf ezmesi.

Thatcher oldukça küçük bir apartman kompleksine yanaşır. "Temelli gitmesi an meselesi." Sağa dönmek için flaşörünü yakar. "Tanrı'ya şükürler olsun."

Ripley arkadaşları
civildiyor.

Gülümsüyorum.

Sevimli bir ses.

Thatcher otoparkı bulmaya odaklanıyor ve bana "Jane, Maximoff'un Ripley'e fazla bağlanmasından endişeleniyor" diyor.

Boşlukları ben doldururum: Jane endişeli *çünkü Ripley'nin bizi terk etmesinden korkuyor.* "Zaten çok bağlı." Suyumu yudumluyorum. "Çünkü tersi

Maximoff'un çocuğuna karşı kayıtsız kalması imkânsız ve dürüst olmak gerekirse bunun gerçekleştiğini görmek istemiyorum. Asla."

Thatcher benden yola doğru bakıyor. "Bağlanmaktan mı korkuyorsun?"

"Hayır. Kötü bir şey olduğunda ona katlanacağım. şimdi ne olursa olsun, ben varım."

THATCHER otoparkta kontağı kapatır.

Ripley'i siyah bir taktik yeleğe benzeyen bir göğüs taşıyıcısına bağladım. Akara, görevdeyken Ripley'i taşımayacağıma söz veremeyeceğimi söyledikten sonra aldı.

Bu şey tam olarak kurşun geçirmez değil ama Ripley'i ortalama bir taşıyıcıdan çok daha iyi gizliyor. Göğsüme bakıyor ve boynumdaki dövmelelere bakıyor.

Papağanını bedenimle onunki arasına sıkıştırdım, o da tuttu. Ve gidiyoruz.

Asansörle en üst kata çıkıyor. Thatcher kulaklığını ayarlıyor ve rakamların yükselişini izliyor.

Eski apartman kompleksinin güncellenmesi gerekiyor. En son 80'lerde inşa edilmiş. Ama şehir evleri kadar köhne değil.

Lanet olası işimi her yerde yapabilirim ama şehirde beş yatak odalı lüks bir daire seçmeyi çok isterdim. Daha iyi güvenlik sistemleri ve güvenlik çemberi olurdu.

Küçük bir dezavantaj: Maximoff ve Jane bunu kabul etmez.

Basit şeyler istiyorlar. Abartılı bir şey değil. Ve onlara sunduğumuz seçenekler onların zevklerine uygun olmalı. Benim için sorun yok.

Asansörden ıkıyoruz ve uzun, halı kaplı bir koridorda yürüyoruz. Thatcher gözlerini her daire kapısına ve görünen pencereye dikeyor. Zihinsel olarak bölgeyi güvenli hale getirmenin ne kadar çaba gerektireceğini hesaplıyor, eminim.

Emlakıyla 507 numaralı dairede tanışıyoruz. Ethel, örgülü gri saçları olan küçük, yaşlı bir kadın. "Hoş geldiniz, hoş geldiniz." El sallayarak bizi içeri buyur ediyor.

3 yatak odası. 3 banyo. 1500 feet kare. Eh, altı kişi ve bir bebek için hala küçük, ama şehir evinden oldukça büyük bir alan.

"Güvenlik nasıl?" Thatcher doğrudan konuya girerek sorar. Pencerelemin olduğu yöne doğru ilerler.

Ethel mutfak tezgâhının üzerindeki bir kase meyveyi düzeltiyor, daire gösterime hazırlanıyor. "Çok güvenli. Binadaki hiçbir birimle ilgili sorun yaşamadık."

"Konuşmaya devam etmeden önce," diyorum. "Bu gizlilik anlaşmasını imzalayabilir misin?" Telefonumdan dijital belgeyi çıkarıyorum ve içerdiği her şeyi açıklıyorum.

Şaşkınlık onun gerçek kırıksıklıklarını kırıstırıyor. "Kim olduğunu bilmeli miyim?" Kendi kendine soluk soluğa kalır. "Çok özür dilerim, kabalık ettim. İnternete pek ayak uyduramıyorum." Ekranıma bir imza karalamak için öne doğru eğiliyor.

Eğer takip etseydi, göğsüme bağlanan bebeğin marketteki hemen hemen her magazin gazetesinde manşet olduğunu bilirdi. Bilirdim çünkü yakın zamanda oradaydım ve kasada manşetleri gördüm.

MAXIMOFF VE FARROW'UN BEBEĞİ

OLDU! YENİ BABALAR KAÇTI MI?

SICAK BABA UYARISI!

Ripley'in müstehcen bir haber olacağını biliyorduk. Ama Maximoff'un marketi bir saatliğine kapatmasını beklemiyordum. Hem de hiç tereddüt etmeden. Bunu nadiren yapar.

Ama Ripley yanımızdaydı ve Maximoff'un ilk tepkisi, cehennem medyası karşısında ailesinin onun için yaptığını yapmak oldu. Ekstra önlemler almak.

Ethel bana imzalı Gizlilik Sözleşmesi'ni verdi ve sonra bize daireyi gezdirdi.

Sorun değil.

Özel bir şey yok.

Bizi mutfağa geri götürüyor. "İtiraf etmeliyim ki, bu ünitenin sadece ikiniz ve küçük çocuğunuz için biraz büyük olduğunu düşünüyorum, ancak çok hoş bir çift olduğunuzu düşünüyorum."

Nefesim kesiliyor, kaşlarım havaya kalkıyor. "Hayır, değiliz-" diye söze başlıyorum ki Thatcher ona "Teşekkür ederim, hanımefendi" diyor.

Moretti'ye sert ve iri gözlerle bakıyorum.

Hiç telaşlanmıyor ve şok olmuş bir nefes boğazımı tırmalıyor. Bugünün böyle geçeceğini düşünmemiştim.

Ethel kalbine dokunuyor ve bana göz kırptıyor. "Sırrın benimle güvende, tatlım. İkinizi tartışmanız için yalnız bırakayım." Sürünerek oturma odasına doğru gitti.

Omega burada olsaydı gülmekten iki büklüm olurdu. Thatcher'a baktım. "Tipim değilsin Moretti."

"Sorun değil, ama ona hayatınızın biyografisini anlatarak zaman kaybetmemize de gerek yok."

"Bu konuşmayı gerçeği *söyleyerek* de aynı hızla bitirebilirdim," diyorum ona. "Seni gerçekten Kobalt İmparatorluğu'ndan ve onların dramatizminden kurtarmamız gerekiyor. Kahretsin, burada erkek arkadaşımın gibi davranıyorsun."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ben hep böyleydim, onların malikanesinde yaşamaya başlamadan önce bile."

Birkaç kez başımı salladım. "Arkadaş olmamızın neden bu kadar uzun sürdüğü anlaşıyor."

Thatcher gerçekten gülüyor ve sonra dairenin etrafına bir göz atıyor. "Burası hakkında ne düşünüyorsun?"

"O kadar da kötü değil."

Başını sallıyor. "Ama koridorun görüntüsü hoşuma gitmiyor." Daha fazla güvenlik önlemi almamız gerektiğini söyledi.

Dört daire ve bir saat sonra aynı sonuca varıyoruz. Beşinci ve sonuncusuna giderken Ripley durmadan ağlıyor.

"Sanırım değiştirilmesi gerekiyor." Kemerimi çözüp arka koltuğa geçiyorum ve Ripley'nin gerçekten de yeni bir beze ihtiyacı olduğunu onaylıyorum. Thatcher bir benzin istasyonuna girdi ve ben de Ripley'i araba koltuğundan indirdim. "Bana uzatabilir misin...?"

Thatcher bebek bezi çantasına uzanmaya başladı bile.

Onunla göz göze geldik. "Jane ile bebekler hakkında konuştunuz mu?"

"Evet." Thatcher çantanın fermuarını açtı. "Buradan ne istiyorsun?" Kafası çok karışık görünüyor.

"Dostum, bana sadece hepsini ver."

Geri veriyor. "Evlenene kadar onlar için uğraşmayacağız."

Kirli bezi sızdırmaz bir torbaya atıp Ripley'i silerek temizliyorum. Dudaklarını şapırdatıyor, daha az telaşlı. "Jane kedilerinin bölgeci davranacağından endişelenmiyor mu?" Kedilerin bebeklerden nefret etme gibi bir huyu vardır. Ya da ben öyle duydum ve okudum, çünkü Ripley, hepimiz aynı eve taşındığımızda Jane'in yedi kedisinin de etrafında olacak.

"Tabii ki. Endişeleniyor." Thatcher bir elini gür saçlarında gezdiriyor. "Bu yüzden şimdilik bir iğne koyduk."

Yeni bezi giydirdikten sonra onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. "Dürüst olmak gerekirse, sen onun için iyisin. Birbiriniz için."

Radyodan gelen statik kulak zarımı dolduruyor. Alçak sesle konuşmalar daha aralıksız bir şeye dönüşüyor. "George'dan Farrow'a. George'dan Farrow'a. Bir sorunum var."

Maximoff'tan sorumlu geçici görevli bana telsizle bir sorun iletiyor. Ve işte bu bir sorun. Thatcher daha dik oturup telsiz konuşmalarını dinliyor.

Bir elimle mikrofonumu tıklıyor, diğer elimle de bebek bezi çantasının fermuarını çekiyorum. "Farrow'dan George'a, neler oluyor?"

"Um...uh...yani onları kaybettik."

Midem bulanıyor. "Tekrar et."

"Jane ve Maximoff'u kaybettik."

Bu ne lan?

"Ne demek istiyorsun?" Telsizden alay ediyorum. "Maximoff su merkezinde."

Jane de annesinin ofisinde öğle yemeği yiyor olmalıydı. Daha sonra ikisi de doğruca *güvenlikli* mahalleye geri döneceklerdi.

Geçici koruma soruma cevap vermiyor. Statik sesler kulağımı dolduruyor. Azı dişlerimi gıcırdatıyorum ve Maximoff ile Jane'i aramayı deniyorum. İkisine de ulaşamıyorum. Bulundukları yerde telefonları çekmiyor olabilir.

Daha kötüsü ne olabilir: yüksek sayıda insan hizmetin kesilmesine ve sinyalin sıkışmasına neden olabilir. Korumaları olmayan büyük kalabalıklarda güvenlikleri ciddi risk altındadır.

Ripley'i hızlıca araba koltuğuna oturtuyorum. Hızlı hareket ediyorum.

Thatcher mikrofonunu tıklar. "Thatcher'dan George'a, beş saniye içinde ayağa kalksan iyi edersin."

George'un sesi kulağımı dolduruyor. "Maximoff ve Jane alışverişe gitmek istedi. Alışveriş merkezindeyiz."

Radyonun onun hattında, arka plandaki gürültüyü alıyorum: bir süperstarla tanışan bunalmış çocuklar gibi çılgınlık yankılanıyor.

Maximoff'u alışveriş merkezinde kolayca koruyabilirim ama aynı zamanda en iyi korumalardan biriyim. Bu yeni sıcaklarda, yemek alanındaki kalabalığı bile idare edebileceklerini sanmıyorum.

George şöyle devam ediyor: "İnsanlar, kalabalıklar bunaltıcı bir hal aldı ve ortadan kayboldular. Burada Ashton'la birlikteyim." *Jane'in geçici.*

Sinirlerimi kabartan bir öfkeyle yolcu koltuğuna kıvrıldım.

Thatcher cipi park yerinden geri geri çıkarır ve mikrofonuna homurdanır: "Bizi bilgilendirsen iyi olur. En ince ayrıntısına kadar. Ve şu kalabalığın içinden geçin. Onları dağıtın ve müşterilerimizi bulun. *Şimdi.*"

George'un sinir bozucu ses tonu migrenimi azdırırken o alışveriş merkezine gidiyor. Bu sırada Maximoff ve Jane'in geçici çalışanlarından yerlerini gizli tutmalarını istediklerini duyuyorum. Bizden bile.

Muhtemelen bizim için alışveriş yapıyorlar.

Ve onları suçlayamıyorum bile çünkü bugün ironi gerçek. Biz de nerede olduğumuzu onlardan saklıyoruz.

Aradaki fark, onlar tehlikeydi. Biz tehlikeye atılmadık.

George konuşmayı kestikten sonra kulaklığımı çıkardım. Vücudum neredeyse öfkeyle titreşiyor. "*Lanet olsun*, bu sıcaklıklar beni çileden çıkarıyor."

Thatcher başını sallar. "Onları eğitmek şu anda hiçbirimizin sahip olmadığı zamanı alır. Akara çift vardiya çalışıyor-"

"Kimseyi suçlamıyorum," diye açıklık getiriyorum.

Akara, Thatcher ve Oscar sıcaklık eğitiminde en çok yükü çeken isimler oldular ve bu baş ağrısıyla uğraşmak zorunda kalmadığım için minnettarım. Sadece sinir bozucu. Bu şirket yepyeni. Price'ın 20 yılı aşkın süredir iyi yağlanmış şirketiyle tam bir tezat.

Yine de, asla geri dönmezdim.

Thatcher, "Bir yıl kadar sonra her şey yoluna girmiş olacak," diyor. Bir yıl.

Uzun gibi görünüyor, ama aslında sadece bir anlık bir şey olduğunu biliyorum.

Alışveriş merkezine ulaştık. Kalabalık öndeki çift kapıyı tıkıyor. Daha da heyecanlı genç kızlar ve erkekler araçlardan inip otoparkta yarışarak binaya girmeye çalışıyor.

Başka bir giriş bulmamız gerekecek.

Ripley'nin doldurulmuş papağanına sarıldığı arka koltuğu kontrol ediyorum. Thatcher bakışlarımı takip ediyor. Ekibe telsizle haber verdik bile. Başka kimse otuz dakika daha buraya gelebilecek kadar yakın değil.

Çok uzun.

Maximoff ve Jane'in nerede olduğunu bilmiyoruz ve her saniye önemli.

Thatcher, "Burada onunla kal," diye emretti.

"Cehennem gibi," diye karşılık veriyorum. "Geride kalmayacağım." Maximoff kalabalık bir alışveriş merkezinde korumasız ve şu var ki, yaptığım işte sadece makul derecede iyi olmadığımı biliyorum.

Çoğundan daha
iyiyim. Ortalamadan
daha iyiyim.

Onu ve bebeğimizi koruyabilirim. Bu uydurma bir güven değil. Bu gerçek ve doğru, ve ben kıpırdamıyorum.

Burnu alevlendi. Benimle tartışacağını sanıyorum ama "O zaman koruman olmalıyım" diyor.

Kırılgan hava ciğerlerime iniyor. *Siktir et*. Bir korumaya ihtiyacım olduğu gün, artık işimi yapamayacağım gündür. Bu benim hayatımda olmayacak. "Hayır, bebeğimin koruması olmalısın. Ben onu taşıırken onu."

Thatcher bir kez başını sallar, zaman kaybetmek istemez. Ben de istemiyorum.

MAXIMOFF HALE

Bir simit büfesine hapsoldük.

Tuhaf pazar öğleden sonrama hoş geldiniz. En iyi arkadaşımınla yerde oturuyorum. Sırtımız ekrana dönük. Sıcak hardal ister misin? Evet, ben *de*. *Kahretsin*, sırt *ağrımı* yutuyorum.

Fiziksel acı ve tekrar aniden yer değiştirmemeye çalışıyorum.

Tek çalışan -tek müttefikimiz- çoktan kasasını kilitledi ve alışveriş merkezi güvenliğini avlamak için ayrıldı.

Telefon çekmiyor, ona güveniyorum.

Merak ediyor olabilirsiniz: Nasıl oldu da geçici korumalarımızdan ayrı düştük? Olayları tekrar tekrar yaşıyorum. Alışveriş listemizde birkaç şey vardı ve Jane küçük kız kardeşi için yeni bir göz farı paleti almak istedi.

Sephora'dan çıktık.

Tam bir kaos vardı, normal bir kaos, ama nedense korumalarımız sanki denizde yüzyormuş gibi itilip kakıldılar.

Eller beni tuttu.

Janie'ye.

Onları üstünden itmeye çalıştım ve büfeye doğru koşmaya başladık.

Burnumdan ölçülü nefesler alıyorum. Köprücük kemiğimin etrafındaki kaslar *sızlıyor*. Biri kolumu garip bir yöne doğru çekmiş. Normalde omzum patlardı. FanCon'da çıkmıştı ama bu farklı hissettiriyor.

Belki de ameliyatla onarılan köprücük kemiği aynı olduğu içindir.

Umarım hiçbir şey kırılmamıştır ve Janie'nin iyi olmasına sevindim.

Bağırış ve ıgıllklar havaya karışıyor ve alışveriş merkezinin yüksek tavanlarında yankılanıyor. "MAXIMOFF HALE! MAXIMOFF! JAAAANE! SENİ SEVİYORUZ!"

Neredeyse gülümseyeceğim.

Tutkulu aşk, tutkulu nefretten daha iyi hissettirir.

Bir Armani mağazasının kapısına vurulduğunu duydum. Duraklarımızdan biriydi. Belki de bizi daha önce orada gördüler ve tekrar içeri girdiğimizi düşündüler.

Janie'nin dirseğine birkaç alışveriş torbası asılı. "Yol boyunca bir yerlerde kritik bir hata yaptık sanırım."

Büfenin üstünden bakma riskini *almamak* için kendimi zorluyorum. Neler olduğunu görmek için ölüyor olsam bile. "Ya da belki de bu sadece dev bir geçmişe dönüş macerasıdır."

"Rien que nous deux. Comme au bon vieux temps," diyor Jane parlak bir Fransızcayla. *Sadece ikimiz. Eski zamanlardaki gibi.*

"Si jeunes et innocents," diye espri yapıyorum. *Çok genç ve masum.*

Gülümsüyor. "Visages frais et yeux écarquillés." *Taze yüzlü ve geniş gözlü.*

Ben de gülümsemek istiyorum ama koluma keskin bir sızı saplanıyor. Sertçe yutkunuyorum. "O kadar da farklı değiliz, değil mi?" Sadece ben ve Jane'in dünyayı fethettiğimiz zamanlar o kadar da uzun zaman önceymiş gibi gelmiyor.

Ama yine de Farrow'suz geçen zaman sanki onlarca yıl geçmiş gibi geliyor. Jane başını arkaya yaslıyor, gözlerimiz bu sessiz nostaljiyle buluşuyor,

hayranların çılgınlığı içinde var olmak. "Bence bizimle ilgili tüm değişiklikler son derece iyi değişiklikler." Kariyerlerimiz ve arkadaşlıklarımız gibi pek çok şeyi sıralıyor ve şöyle bitiriyor: "Ben nişanlıyım ve aşığım, sen de iki ay içinde evleniyorsun. Ve bu olasılığa en az inananlar biz olurduk."

Bunu düşündüm.

Janie benden çok daha zeki, eğer bilmiyorsan. Bağırma sesleri, öncekinden daha yakın. Başını biraz eğiyor.

"SENİ ÇOK SEVİYORUZ!!! MAXIMOFF!! JAAAANE!"

"Merde," diye küfrediyor. "Çok gürültülü."

Yığılan hayranlar festival konserlerindeki insanlara benzerse hiç şaşırmam. Sahneleri dolduruyorlar.

Normal şartlarda imza dağıtır ve selfie çekerdik. Ancak ikimiz de güvenlik olmadan bu riski almaktan çekinmiyoruz. Sürekli paranoyak ve tetikte oluruz. Muhtemelen fotoğraflarda dikkatim dağılmış görünür.

Ve kolumu incittim.

Kimsenin omzumu çekiştirmesine hazır değilim ve bir pislik olmak ya da kimsenin kendini kötü hissetmesine neden olmak istemiyorum.

Kolumu zar zor kaldırarak saatimi kontrol ediyorum. *Buradan çıkmamız gerekiyor.* "Simitçi adam on dakikadır yok. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı."

Jane bunu düşünür. "Belki de koşarak gitmeliyiz. Senin kadar hızlı değilim ama sanırım yetişebilirim." Sert duruşumu ve omzumu inceliyor. "Ya da belki de denememeliyiz."

Büfeden sadece birkaç metre ötede sesler yükseldiği için cevap veremiyorum. Ayak seslerinin sürüklenmesini bekliyoruz. Nefes alıyorum ve kalp atışlarım hızlanıyor.

Jane yaklaşıyor, ben de fısıldıyorum: "Onlara nereye gittiğimizi söylememeliydik herhalde."

Onlar sadece Farrow ve Thatcher olarak anlaşılmaktadır.

"Hayır." Mavi gözleri sanki bu kabul etmemiz ya da hissetmemiz gereken bir pişmanlık değilmiş gibi kısılıyor. "Onları şaşırtmak istedik ve korumaları şaşırtmak zor olsa da denedik ve bu da önemli."

Onlara hediye vermek için bir nedenimiz yoktu. Öylesine.

Tüm romantik filmlerdeki gibi, bilirsin. Farrow'la ilk birlikte olduğumda ona "Pislik Liyakat Rozeti" hediye ettiğim gibi.

Gitti.

Deri ceketiyse birlikte yangında kayboldu. Bilmiyorum, belki bu sürpriz hediye iki katına çıkarabilirim diye düşündüm.

Tekrar yap.

Daha iyisini

yap.

Janie'ye söyledim ve o da bu fikre bayıldı. Erkeklerle yeni tasarım takımlar hediye etmeyi planlıyorduk. Armani. Ailemizde görevde ya da görev dışında bir takım elbiseye ihtiyaç duyacakları pek çok durum var.

Bugün, onların haberi olmadan alışveriş merkezine gitme fırsatı doğdu ve biz de bunu değerlendirdik.

Simitçinin sesini duymak için kulaklarımı zorluyorum. *Hadi ama dostum.* Sinirliyim ve buradan fırtına gibi çıkmak istiyorum. Ama yapamıyorum.

Yapamayız.

Bunu biliyorum.

Telefonum çalıyor, beni sarsıyor ve cep telefonumu çıkarırken acı omzuma saplanırken ısııyorum. *Hay sikeyim.*

"Cep telefonu servisi geri mi geldi?" Jane şaşkınlıkla fısıldar ve telefonunu kontrol eder.

Acı çekmeyen kolumu kullanarak telefonumu kulağıma dayıyorum.

"Neredesin?" Farrow'un sesi bir şekilde sakın ama aynı zamanda ağır bir endişe ve aciliyet taşıyor. Ya da belki, şu anda muhtemelen endişeli olduğunu biliyorum.

"Florida kıyılarında güneşleniyorum," diye şaka yapıyorum. "Kavurucu sıcak. Muhtemelen yanacağım-"

"Maximoff, alaycılığın her zamanki gibi çok güzel. Ama sen hangi cehennemdesin?"

Şaka yaptığım için kendimi kötü hissediyorum. "Şu anda bir simit büfesinde saklanıyoruz. Armani mağazasının yanında. Sorun yok. İyiyiz. Endişelenecek bir şey yok." Bu yalan köprücük kemiğimi zonklattı.

"Seni almaya geliyoruz. Olduğun yerde kal." Ripley'i soramadan telefonu kapattı.

Beş dakika daha geçer ve alışveriş merkezi heyecanla patlar. Mega-watt çılgılığı gibi. Kulaklarım saf şok ve neşenin tiz sesinden çınılıyor.

Ama kimse tepelerine dalan karıncalar gibi büfenin üzerinde sürünmüyor.

Jane'in mavi gözlerinde merak parıldıyor. Ayağa kalkmak istediğini işaret ediyor. *Bir göz atıyor*, ağzını bana doğru açıyor.

"Jane." Thatcher'ın derin sesi çok net. Simit ısıtıcısına doğru kayıyor. Tanrım, çok uzun. O yükselirken ben yerde olmaya alışık değilim.

"Oh..." Yukarı bakıyor.

Farrow büfeye atlıyor ve ben de kendimi alışveriş merkezine göstermek üzere yerden kalkıyorum. Hayran denizi beni ve Farrow'u yan yana fark eder etmez desibel yükseliyor. Hepimizin isimleri çılginca bir sevinçle haykırılıyor ve Thatcher bedenlerin büfeden atlamasını fiziksel olarak engelliyor.

Kalabalığı o kadar uzun süre kontrol etmeyeceğim.

Dikkatimi Farrow'un göğsüne bağlanmış, kıpır kıpır beş aylık bebeğe veriyorum. Onu buraya getirdiğine şaşırdım. "O da ne?" diye soruyorum.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Bebeğimiz."

Bebeğimiz.

Kalbim yerinden fırladı. Birkaç kez göz kırpyorum. Kendimi bayılıp bayılmadığımı ve iki arada bir derede olup olmadığımı merak ediyorum. *Babes in Toyland* gibi ve bir saniye içinde uyanacağım.

Her an olabilir.

Uyanmak istemiyorum.

"Benimle taşak geçiyorsun," diyorum nefesimin altında.

Farrow incinmiş görünüyor, dudakları düşüp ayrılıyor ve bu göğsümü eziyor. Başını sallıyor, kaotik çevremizi değerlendiriyor, ben de öyle yapıyorum ve bir adım daha yaklaşıyor. Böylece "O artık *bizim* oğlumuz" dediğini duyabiliyorum.

Oğlumuz.

Onu benimmiş gibi seviyorum ve o bunu hak ediyor. Farrow ve benim ona verebileceğimiz her şeyi hak ediyor. Veda etmek zorunda kalsak bile.

Ripley'i getirdiğine o kadar da şaşırmadan nefes alıyorum. Bu küçük adamın ben olduğumu çok çabuk fark ettim.

Yirmi üç yıl önce.

Bir alışveriş merkezinde anneme
bağlıydım. Bir parkta.

Çocuğumu bu garip hayattan uzak tutup saklayamam. Bu benim olduğu gibi onun da normal olacak.

"Neden kolunu karın kaslarına bağlıyorsun?" Farrow bana soruyor, dikkati benimki gibi milyonlarca yönü kesiyor. Jane telefonda daha fazla güvenlik görevlisiyle konuşuyor.

"İyi hissettiriyor," diyorum sıkıca. *Gitmemiz gerekiyor.*

"Geri çekilin!" Thatcher bağırıyor, kol açıklığı bizi koruyor.

Farrow hafifçe omzuma dokunuyor. İrkildim ve ondan uzaklaştım.

"Kahretsin," diye küfrediyor, endişesi alevleniyor.

Ripley öncekinden daha yüksek sesle hıçkırıyor. Beni incinmiş görmek.

Kaslarım esniyor ve bu lanet köprücük kemiğimi daha da öldürüyor. "Ben iyiyim," diye yalan söylüyorum dişlerimi sıkarak. "Gitmemiz gerek. Rip'i taşıyamama izin ver."

Farrow bana gerçeklik duygumu kaybetmişim gibi bakıyor. "Onu taşıyamazsın. *Yaralısın.*"

"Ben iyiyim," diyorum tekrar. "*İyi olduğumu bilmesi* gerekiyor." Yoksa kendi gözyaşlarında boğulmayı bırakmayacak.

"MAXIMOFF! FARROW! SENİ ÇOK SEVİYORUZ!"

"MARROW!" Gemimizin adını duydum.

"THATCHER JANE THATCHER JANE!" İlahiler başlıyor.

Ripley'i taşıyıcıdan çıkarmak için yaklaşıyorum ve Farrow elini çeneme koyuyor. "Henüz ne kadar kötü yaralandığını söyleyemem."

"Bozuk değil." *Sanmıyorum.*

Gözlerimiz gergin bir ritimde kilitleniyor. Ripley'i taşıyabileceğimi biliyor, yırtılmış, parçalanmış bir kasla ya da yüzlerce kırık kemikle bile. Ama Farrow benim sağlığıma, vücuduma düşünüyor.

Benim için.

Sanırım bana geri çekilmemi söylemek üzere. Yarayı değerlendirmek için omzuma bir kez daha dokunuyor, ben de yüzümü buruşturuyorum, o nokta alevlenmiş ve kızgın.

Farrow sonunda taşıyıcıyı vücudundan ayırıyor. *Onu tutmama izin veriyor.* Bu da onu sevmemin sonsuz nedenlerinden biri.

Bunu birçok kez yaptığımız için hızlıca hallediyoruz. Ama bu takas ilk kez herkesin önünde gerçekleşiyor olabilir. Cep telefonları bizi hedef alıyor, her saniyeyi kaydediyor. Kalabalık bile sessizleşti, bazı yüksek sesli hayranlar diğerlerine bizi duyabilmeleri için *susmalarını* söylüyor.

Ama artık konuşmuyoruz.

Bir dakika içinde taşıyıcıyı bağladım ve Farrow Ripley'i içine yerleştirdi, küçük parmakları can havliyle bana tutunuyor. Ama bebeğin ağırlığı yere çöker çökmez, istemsizce irkiliyorum.

Farrow fark etti.

Gözleri köprücük kemiğime kayıyor. Bana sert bir bakış atıyor. Eğer yüzün üzerinde kamera bizi hedef almasaydı, eminim şu anda bana *inatçı* derdi. Ya da belki *iradeli*.

Ripley'in yumuşak başının üstünü öperim. Sakinleşiyor ve hayranlar toplu bir şekilde baygınlık geçiriyor.

Janie çoktan büfenin diğer tarafına geçmiştir. Thatcher'ın arkasında duruyor ve iki eliyle onun elini tutuyor; yeniden rahatlamış görünüyor.

"Farrow," diye sesleniyor Thatcher. "Çıkmaya hazır mısın?"

Farrow başını salladı ve sonra bana döndü. "Ben senin sağında kalıyorum." Berbat durumdaki omzumu işaret ediyor.

O tarafı diğerlerinden daha fazla korumayı planlıyor. İnsanların sakatlığımı kötüleştirmesini engellemek. İşinde iyi. Belki de bu yüzden arabaya kadar yürümek artık o kadar ürkütücü gelmiyor. O buradayken değil.

Bu çok normal.

MAXIMOFF HALE

Kanepede arkama yaslanıyorum, ayaklarım yerde ve ağrıyan omzumda bir buz torbası eriyor. Bu gece geç saatlerde ailemin oturma odası zifiri karanlık, tek ışık cep telefonlarımızdan ve televizyondan geliyor (Farrow'un en sevdiği filmde duraklatılmış).

Farrow yayılıyor, başı kalçamda ve kaslarının esnediğini, gerildiğini hissediyorum. Başparmağını çember dudak piercinginin üzerinde ileri geri ovuşturuyor, gözleri telefon ekranına sabitlenmiş.

Kızgın bir nefes veriyor. "Fotoğraflarımın altındaki yorumları şişiren her kimse, hoşuna giden bir şeyler bulmalı, çünkü kesinlikle ben değilim."

Telefonu elinden çekip alıyorum.

"Maximoff." Oturmuyor. Göğsündeki baygın bebek yüzünden -Ripley'nin Farrow'un üzerinde uyuyakaldığı birkaç andan biri.

Bu görüntü o kadar paha biçilemez ki, her bir ayrıntıyı binyıllar boyunca aklımda tutacağım.

Sarı Wolverine pijamalarının içinde sıcacık Ripley'nin küçük bedeni her yumuşak nefeste yükseliyor. Minik parmakları Farrow'un siyah V yakasının etrafında kıvrılıyor. Memnun.

Mutluyum. Ağzının suyu akıyor.

Ve babasını rahatsız eden anonim trollerin farkında bile değil. Sadece birkaç şey Farrow'un sinirlerini bozabilir ve bu gece sinirlerini neyin bozduğunu biliyorum.

"Onları engellememe izin ver, dostum." Farrow'un kişisel sosyal medyasında Farrow ve benimle ilgili duygularını açığa vurmaya karar veren otuz kırk kadar Instagram kullanıcısını engellemeye çalışıyorum.

Sorun sensin! Maximoff'ın hayatından hemen şimdi çık! Senden nefret ediyoruz!

MAXIMOFF ASLA DÖVME YAPTIRMAZDI! BIRAK KORKUNÇ ISMINI!

Onu dövme yaptırmaya zorladın ve damgaladın seni hasta

pislik. Umarım ölürsün, Maximoff'a zarar veriyorsun.

Eğer onu sevseydin, onu terk ederdin. Maximoff'la evlenme, seni lanet olası pislik.

Engellen
di.
Engellen
di.
Engellen
di.

Farrow'a benim seçtiğim, benim istediğim, benim sevdiğim bir dövme yüzünden saldırılarından nefret ediyorum. Göğsümde bir ağrı düğümleniyor.

Ona zarar
veriyorsun.

Bu beni öldürüyor.

Lütfen durun.

Lütfen.

Farrow'a kendisini daha iyi hissetmesi için "Instagram Live yapabilirim," diyorum.

Dudağı neredeyse yukarı kalkıyor. "Bunun bir anlamı yok. Dövme hakkında zaten herkesin önünde konuştun. Ne yaparsam yapayım ya da sen ne yaparsan yap, bu pislikler benim senin dünyanın için bir bela olduğuma ve senin başka bir erkeği ya da kızı hak ettiğine inanmaya devam edecekler."

"Senden başka kimseyi istemiyorum, Farrow," diyorum

güçlü bir şekilde. Kesin güvenimi içine çekiyor.

Bakışlarını tutuyorum. "Eğer her dağın tepesinden çığlık atmamı ve ciğerlerim kanayana kadar seni sevdiğimi, benim olduğunu, herkesin

"Çeneni kapa ve bizi rahat bırak, bunu yapardım." Bunu benim için yapacağını biliyorum.

Gülümsemesi gelip gidiyor, çok bunalmış. "Kahretsin." Gözleri kızarıyor ve uzanıp çenemi kavırıyor, ben de başımı aşağı eğiyorum. Dudaklarımız birbirine çarpıyor, acı ve sevgi dolu.

Ama çok kısa, çok öz.

Daha fazla kullanıcıyı engellemek için geri çekiliyorum.

Farrow parmaklarını bembeyaz saçlarının arasından geçiriyor. "Onları umursamamaya çalışıyorum. Sadece sinir bozucu." Gözlerini kendine doğru yuvarlıyor.

Bence daha çok onların ruh halini etkilemesine izin verdiği için kızgın.

Kendisi olduğu için o kadar rahat ki, ne zaman biri ona kişisel olarak sataşsa, gülümseyip geçiştiriyor. Ama bu onun bana karşı olan niyetiyle, bana olan sevgisiyle ilgili.

"İnsanların dövmeye tepki göstereceğini biliyordum," diyorum ona, "ama *bu kadar* yoğun olacağını düşünmemiştim. Sanırım dünyanın beni nasıl algıladığını unuttum." Başka bir kullanıcıyı engelliyorum ve Farrow beni izleyip dinliyor: "Bazılarının kafasında sonsuza dek on ya da on iki yaşındayım. O yaşta bir röportajda ya da belgeselde ne düşündüysem ona saplanıp kaldım ve değişmeme ya da farklı bir şey istediğime karar vermeme izin yok. Eğer bunu yaparsam, artık *ben* değilim. Ve şimdi, ne zaman bu normun dışında hareket etsem, bu benim suçum değil.

"Bu senin, çünkü beni mahvettin." Bu acıttı.

Tanrım, keşke bunu yüksek sesle söylemeseydim.

Kararlı bir şekilde, hiç şüphe duymadan hemen ekliyorum, "Beni mahvetmedin."

Farrow gülümsemeye başlar. "Biliyorum, kurt izci." Ama dudakları hızla iner.

Bir şey yüzünden gergin. Hatta bakışlarını benden kaçırıyor.

Kaslarımı geriyor. Gergin bir şekilde terliyorum ve kaşlarım çatılıyor.

"Neyin var?"

Gözleri benimkilere döndü.

Ve yemin ederim Farrow konuşana kadar bir asır geçiyor. Yalan yok, burada oturmuş bekliyorum.

Ve bekliyorum.

Sabırsız yüz hatlarımı tarıyor. "Sadece dövmeden pişman olup olmadığınızı merak ediyorum."

"Hayır." Ağır bir nefes veriyorum. "Onu almadığıma pişman olurdum.

Dövmelerin kendin için olduğunu, başkası için olmadığını söyleyen sen değil miydin?"

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Sana söylediğim tam olarak kelimesi kelimesine bu değildi, ama yeterince yakındı." Gülümsemesi geriliyor. "Telefonu bana ver."

Telefonunu geri veriyorum, sadece kapatacağını düşünüyorum. Onun yerine kamera uygulamasını açtı.

Farrow göğsünü çok fazla oynatmadan omuzlarını ve başını kaldırıyor. Onun kendinden emin, hızlı hareketlerine aşırı derecede yapışmış durumdayım. Gri tişörtümün kolunu buza dikkat ederek omzuma doğru kıvrıyor ve pazumdaki dövmeyle ortaya çıkarıyor.

Bir saniye içinde, mürekkepli isminin yanındaki pazumu şakacı bir şekilde ısıyor, orta parmağını kaldırıyor ve bir fotoğraf çekiyor. Ekranına dört kez dokunuyor ve fotoğrafı Instagram'da paylaşıyor.

Başlık sadece orta parmak emoji.

Bir kahkaha attım, afallamıştım. Farrow düşünmek için duraklamadı bile. Sadece o anda doğru hissettiren şeyi yaptı ve bana sürekli olarak hayatın takıntı yapmadan daha iyi yaşandığını hatırlatıyor.

"Bunu daha sonra telefonunuzun kilit ekranı olarak kaydedebilirsiniz" diye dalga geçiyor.

"Ben iyiyim." Sesim kararlı. "Fotoğrafta tahammül edemediğim bir adamdan çok fazla var."

Farrow yükselen bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Her zaman değerli bir ukala." Ripley'in karnına nazik bir el koyuyor ve bebeğimizi çok fazla hareket ettirmeden dikkatlice doğruluyor. Onu kucağına alıyor, hâlâ uyuyor ve fısıldıyor, "Onu beşiğine koyuyorum."

Başımı salladım ve ayrıldık.

Farrow yukarı çıkıyor. Ben mutfığa gidiyorum. Dondurucudan yeni bir buz torbası aldım.

Birkaç dakika sonra kanepede tekrar bir araya geldiğimizde Farrow bebek telsizini sehpanın üzerine yerleştiriyor, ben de uzaktan kumandadaki *oynat tuşuna basıyorum*.

Yakındayız, kalçası kalçama değiyor. İçime bir sıcaklık yayılıyor ve Farrow tişörtümün eteğini kavırıyor. "Kaslarını kontrol edeceğim."

Alaycı bir yorum yapabilirdim ama filmi izlemeye çalışıyorum. Farrow'un aksine, "*Call Me By Your Name* "i daha önce hiç izlemedim.

Buz torbasını kavradım ve gömleği başımın üzerine çekmeye yardım ettim. Doktoruma göre, bir kasımı yırtmışım. *Doktorum* derken *nişanlımı* kastediyorum. Yaşasın ben.

İyi tarafından bakacak olursak, alışveriş merkezi felaketinden bu yana pek çok gün geçti ve omzum artık sadece yarı zonkluyor. İyileşiyor ve

tamamen iyileşecek.

gelecek haftaki bekarlığa veda partilerimiz için çalışıyor.

Şimdi göğsüm çıplak ve Farrow hafifçe kasıma bastırıyor. "Şişlik indi." Şaşkınca başımı sallıyorum; film Elio'nun yalnız olduğu sessiz bir bölümde. Farrow buz torbasını omzuma yerleştiriyor.

Kanepede biraz daha geriye kayıyorum. Göğsüne yaslanıyorum, omuzlarımız neredeyse paralel ve kolu belime dolanıyor. Daha rahatım ve bir iki saniye sonra Farrow'un bana baktığını hissediyorum.

"Ne?" Ona bakıyorum, televizyonun ışığı ve gölgeleri yüzlerimizde dans ediyor.

"Bu filmle gerçekten ilgileniyorsun." Bana gülümsüyor, sonra televizyona odaklanıyor. "Çok tatlı."

Isı boynumu yıkıyor ve başımı öne doğru çeviriyorum. Filme konsantre olmaya çalışıyorum. Farrow'a yanlış adama baktığını söylemek istiyorum. Ben kavurucu sıcaktayım, sevimli değil. Ama film beni içine çekiyor.

Bir ton.

Sessiziz, sadece iki erkek arasındaki bir aşk hikayesini izliyoruz ve gözlerim Farrow'a sadece Elio şeftalinin çekirdeğini çıkarırken kayıyor. Şaşkınlık kaşlarımı düğümlüyor ve Farrow tamamen rahat ve gözü kara bir şekilde bir parça sakız çiğniyor.

Oliver içeri girip yatağa otururken, Elio'ya şeftali üzerinden sataşırken, uzuvlardan daha fazlasıyla güreşirken daha da fazla izliyorum. Kırılganlık, korku, aşk ve bir şey... tüm sahnede bir şey beni çok *etkiliyor*.

Ağlamaya başladım.

Sessiz gözyaşları ya da ıslak bir çizgi değil. İstemsiz gözyaşları *döküyorum*, her zamankinden daha fazla ve anlamadığım bir yerden geliyorlar. Çünkü kızgın değilim. Sıcak kanlı hayal kırıklığı genellikle gözyaşlarımı süpüren veya onlara eşlik eden bir akımdır, ancak öfkeden en uzak şeyim.

Farrow yüzümü görmek için öne doğru eğiliyor, eli beni teselli ediyor, kaburgalarımın üzerinde sıcak ve kolu hala sırtımda.

İçimdeki bu mührü kırmak gerçekten bilinçli bir güç gerektiriyor ama yine de bir film sahnesi sanki camdan yapılmışım gibi duygularıma çekiçle vurdu.

Ağladığımı duydu. "Maximoff?"

"Yapamam," diye boğuluyorum, *ağlamamı durduramıyorum*. Utanıyorum ve ondan uzaklaşmaya başlıyorum.

"Sorun yok, sorun yok," diye nefes alıyor Farrow, sesi derin ve güven verici. Belimdeki kavrayışını güçlendiriyor ve ben de ona geri dönmek istiyorum.

Demir bir elle yüzümü kapatıyorum ve yüzüm buruşuyor, ağlıyorum. Farrow beni geri çekerken aynı anda ben de onun göğsüne dönüyorum.

Ve ona karşı ürperiyorum, içimden bir hıçkırık dökülüyor. Boynumun arkasını kavriyor, parmakları saçlarımın arasında yükseliyor. "Sorun yok," diye fısıldıyor Farrow kulağıma.

Başımı sallıyorum.

Utançtan yanıyor ve gözlerim aralıksız yaşlarla yanıyor. Bir avucumla kalçasını kavriyorum ve diğer elimi henüz ıslak, lekeli yüzümden ayıramadım. Ta ki akan burnumu yumruğumla silmeye zorlayana kadar.

Farrow çabaladığımı gördü. Siyah gömleğini çıkarmaya başladı. Bu hareket beni geçmişe götürdü. Çok eskilere. Burun kanamasını durdurabilmem için benim için yattan gömleğini attığı zamana.

"Hayır, bunu yapma," diye ağlıyorum, çenemden aşağı akan ve ikimizi de ıslatan duygulara karşı koyamıyorum. Ve onun yaptığı şey sadece başka bir barajı delmek, daha fazla gözyaşı dökmek.

Ağlamayı asla bırakmayacağım.

Haykıracak bastırılmış bir duygu yok. Her şey içimden akan bir şelale gibi akıyor ve ben buna bir son veremiyorum.

Güçlü eli yanağımı, çenemi sarıyor. "Bırak gitsin, tamam mı?" Gözleri doldu. "Titanyum olmana gerek yok."

Tek yaptığım kendimi bırakmakmış gibi hissediyorum ama Farrow'un ne demek istediğini bir sonraki adımda anlıyorum. Beni kucaklamasına izin vermek için onunla savaşıyorum.

Bunu yaparsam, çözülmeye ve ağlamaya devam edeceğimden korkuyorum ve belki de amaç budur. Çözülmek. Daha önce hiç ağlamadığım gibi ağlamak, çünkü derinlerde bir yerde bunu istedim ve buna ihtiyacım vardı ve o da tam oradaydı.

Tam şurada.

Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum. Farrow beni bedenine doğru çekiyor ve ben ona tutunurken o da bana sarılıyor, sanki ben sallanan bir şamandıraymışım da o beni demirleyen bir gemideymiş gibi.

Ağlıyorum ve ağlıyorum. "*Siktir*," diye hıçkırıyorum, gömleğini sümük ve gözyaşlarıyla ıslatıyorum. "Neden bilmiyorum... bir anda ortaya çıktı ve..."

Başımı, sırtımı okşuyor. "İyisin." Sesi boğuk geliyor.

Arkama yaslanıyorum ve çenesinden aşağı kayan gözyaşı izlerini görüyorum. O da benim hissettiklerimi hissediyor. Birbirimize bakıyoruz ve bu anın samimiyeti bedenime yerleşiyor. Tüy kadar hafif.

Derin nefesler.

Sessiz gözyaşları

akıyor.

Dudağı yumuşak, sevgi dolu bir gülümsemeyle yükseliyor ve fısıldıyor, "Filmden mi yoksa başka bir şeyden mi?"

Bir an düşündüm. "Film." Gözlerimi kırıştıyorum, gözlerim ıslak ve çiğ ve onları çimdikliyorum. "Ve neden bilmiyorum..." Çenem titriyor. *Hay sikeyim.*

Farrow omuz silkiyor, kendi gözlerini siliyor. "Bu sanat. Sanatın insanları farklı şekillerde etkileme gücü vardır." Kaşlarını kaldırıyor. "Sen de etkilendin, kurt izci."

Yüzüm pancar gibi kızarıyor ve gözyaşlarım köşelerden sızmaya devam ediyor. Ama gözlerimiz bağlı kalıyor.

Gömleğini yumrukluyor, kumaşı tekrar çekip çıkarmak üzere, ama duruyor.

Bu sefer, tişörtü kafasının üzerinden çektim. İkimizi de çıplak göğüslü bıraktım. Gömleği ona uzatmaya çalıştığımda, elime geri itiyor. "Sende kalsın."

Burnumu siyah kumaşla siliyorum.

Yüz hatlarımı tarıyor, adem elması sallanıyor. "Bunu sana daha önce vermeme istememenin bir nedeni var mı?"

Tekrar ısınıyorum. "Bana yattaki gömleği fırlattığın zamanı düşünüyordum." Geçmişimizdeki bu günden daha önce de bahsetmiştim ama "Hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

Dudağı yükselmeye başlıyor, her şeyi bilen bir gülümseme. "Her şeyi hatırlıyorum. Kesinlikle senden daha fazla."

Sinirli bir nefes verdim ve filmi durdurduğunu fark ettim. Ve buz torbam yere düştü. Gözlerim onunkilerle buluştu. "O zaman gömleği sana nasıl geri verdiğimi hatırlıyor olmalısın."

Farrow gözlerini kırıştıtarak o an için zihnini yoklar. "Kinney'nin 10th doğum günü için düzenlenen Yeşilçam Sineması'nda. Annenin koruması olarak oradaydım."

Güçlü bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet."

Gülümsüyor. "Gömleği tutup küçük parçalara ayırmadığına ve günlüğüne, etrafımdaki tüm kalplerin yanına yapıştırmadığına şaşırdım.

isim."

Şaka yapıyor olsa da ciddi bir şekilde "Keşke yapsaydım," diyorum.

Bu bildiri havayı ağırlaştırıyor. Açıklamak için beni arıyor.

Devam ediyorum. "Çok inatçıydım. Hâlâ öyleyim, bunu biliyorum ama *Tanrım*, keşke benim için anlamı olan bir şeye tutunabilseydim. Onun yerine, ahlaki değerlerimden dolayı bıraktım. Çünkü senin giysilerini elimde *bulundurmak yanlış*."

Farrow uzanıp baldırımı tutuyor. Ayağımı kanepeye doğru kaldırıyor. "Mesele bu mu?" Parmakları baldırıma takılı deri kılıfı yokluyor ve Yunanistan'da bana hediye ettiği taktik bıçağı çıkarıyor.

Önce sadece başımı sallıyorum, kelimeler beynimde çok hızlı birikiyor. Onları sırayla serbest bırakmam bir dakikamı alıyor. "Yangında bana seni hatırlatan şeyleri kaybetmekten nefret ediyorum. Bunların *maddi şeyler* olduğunu biliyorum. Uzun vadede bir önemi olmaması gerektiğini biliyorum ama *tüm* hayatımı sadece ilerlemek ve *ilerlemek için* harcadım ve bir kez olsun geçmişteki iyi şeyleri korumak istiyorum."

Derin bir anlayış taşıyor. "Yangında eşyalarımızı kaybettiğimiz için üzüldüm ve bunun sizin için neden daha zor olduğunu biliyorum. Ama anılarımız korunuyor. Yanmayacaklar."

KontROLSÜZ bir gözyaşı daha çenemden kayıyor. "Ya daha fazla anı biriktirmek isteseydim? Ya geçmişin iyi yanlarını gelecek *için* korumak istersem? Çocuklarımız için?" Başımla bıçağı işaret ediyorum. "Yani bu sadece bir fikir değil, görebilecekleri elle tutulur, gerçek bir şey."

Gözleri tekrar doluyor. Farrow zorlukla yutkunur ve birkaç kez başını sallar. "Ben senin gibi üç aylık bir felsefe öğrencisi değilim."

İnledim. Sadece "felsefe bölümü" diyebilir ve üniversitedeki kısa zaman dilimimden bahsetmeyebilirdi.

Beni kızdırmayı sevdiği için tekrar gülümsüyor. "Bak, düşünme şeklinin yanlış olduğunu söylemek istemiyorum. Çünkü yanlış değil."

"Ama," diyorum, bir *ama'nın* yaklaştığını hissederek.

Başını öne eğiyor. "Ama... Seni seviyorum Maximoff. Bu kadar. Sana verdiğim bıçağı ve bileziği yıllarca manevi olarak saklamak için takman gerekiyorsa, tamam. Belki bir gün onları yarı zamanlı takmama izin verirsin."

Gözyaşlarımın arasından gülümsemeye başladım. "Belki."

FARROW KEENE

"BEBEĞİN ilk yolculuğu aynı zamanda senin bekârlığa veda partin," diyor Oscar, Hale'in garaj yolunda yürürken. "Marka olduğunu söyleyebilirim." Güvenlik araçlarından birini buraya getirdi ve kaldırıma park etti.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde Oscar'la birkaç kez karşılaştım. Beş dakikadan fazla konuşacak kadar uzun değil. Bu yüzden Charlie'yi Cobalt Malikanesi'ne bıraktıktan sonra uğramasını istedim.

Bagajdan bana ve Maximoff'a ait siyah, kırmızı çizgili bir Audi çıktı. Şu anda birkaç spor çantası, bir bavul, portatif beşik, katlanabilir bebek arabası ve Ripley'in yolculuk için ihtiyaç duyduğu birkaç şeyle mücadele ediyorum.

Hâlâ Maximoff ve benim *toplamımdan* daha fazla eşyası var. Ve arabanın bagajı da çok geniş değil.

Bavulu ayarlıyorum ve daha kolay kayıyor. "Nasıl marka?" Oscar'a dönüyorum.

Ripley'nin bir oyuncağı salladığı bebek arabasının yanına çömeliyor. Bana bakarak, "Bunu hep istemiştin. Bir koca ve bir çocuk ve şimdi neredeyse aynı anda gerçekleşiyorlar." Bebeğe aptal bir surat yapıyor ve Ripley neredeyse anında ağlıyor.

Kişisel bir şey değil.

Oscar da bunu biliyor çünkü hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkıyor. Haziran ayının kavurucu güneşi altında sıcaktan kavrulan Yale tişörtünü sallıyor. "Ünlü Nişanlının Ünlü Kocan olmasından kim heyecan duyuyor biliyor musun?"

Sanırım bakışlarından anladım. "Sônia?" *Annesi.*

"Bingo. Bana sürekli tören için giydiği kıyafetlerin fotoğraflarını gönderiyor ve ben de ona hangi beyaz elbiseyi giydiğinin önemli olmadığını söyledim. O da bana *Farrow'un annesi yok numarasını* çekti ve *önemli olduğunu söyledi.*"

Sônia'yı gerçekten seviyorum, iyi niyetli ve beni önemsiyor. Ama yaşımla ilerledikçe, "Farrow'un annesi yok" düşüncesi beni biraz daha rahatsız etmeye başlıyor.

Çünkü her zaman bir taneye ihtiyacım olduğu ima edilir.

Çocuklarımın bir annesi olmayacak ve bu yüzden daha kötü durumda değiller. Onları koşulsuz sevecek, onlara bakacak, üzerlerine titreyecek ve onları koruyup kollayacak iki sadık babaya sahip olmanın gururunu yaşayacaklar.

Yakınlarda kadın etkileri olacak ama anne olmayacak.

Sadece ben ve kocam, bu da fazlasıyla yeterli.

Sert güneş ışığına gözlerimi kısarak bakıyorum. "Annen sana kıyafet tavsiyesi için mesaj mı atıyor?" Avcı gözlüklerimi gözlerime indiriyorum. "Eve daha sık gitmelisin Oliveira, böylece gardırobunun çoğunlukla egzersiz kıyafetleri ve üniversite tişörtlerinden oluştuğunu görebilir."

Sırıtıyor. "Evet, ve senin asi kıçının yüzlerce siyah V yakası var."

Dudağım yukarı kalkıyor. "Moda Barbie'si oynayan ben değilim."

Oscar gülüyor, sesi bir rüzgârla kayboluyor. Yanımızda getirdiğimiz Ripley'nin ekstra bebek arabasını katlamamı izliyor. "Onu evlat edinme fırsatınız olsaydı, edinir miydiniz?"

Bu soru vücudumdaki oksijeni emiyor.

Ripley'in öz annesini bulması için özel bir dedektif tuttuk. Hala kayıp ve bunun da ötesinde Scottie kötü huylu bir tümör gibi ve şu anda onu ameliyatla almak için çok fazla bürokrasi var.

Oscar haklı. Bunu istiyorum. Ama daha önemlisi, *onu istiyorum.* Benden nefret eden bebeği. Aptal bir papağan ya da kurt izcinin dikkatini çekmedikçe feryat eden.

Üstüme sıçtı. Bana güldü. Ve Maximoff'u dünyadaki en değerli insan olarak görüyor. Bu mükemmel.

Her şeyi.

Ve lanet olsun, onu *gerçekten* seviyorum.

Ama dışarıda bir ebeveyni var ve eğer temizse ve oğlunu yetiştirme sorumluluğunu üstlenmeye hazırsa, Maximoff ve benim yapacağımız en sevgi dolu şey

yapabileceği tek şey bu küçük çocuğu öz annesinin yanına yerleştirmek.

Kaburgalarım gerildi.

Acıtmayacağını söylemiyorum.

Ama her zaman olduğu gibi, değiştiremeyeceğim şeylerin üzerinde durmamayı tercih ediyorum. Bir kez başlarsam, beni fena çarpacak ve ben bu acıyı hissetmeye hazır değilim.

"Gerçekten önemli değil," diyorum. "Ortada bir fırsat yok."

Ripley hakkında konuşmak kaçınılmaz olanı geciktiriyor. Çünkü Oscar'dan uğramasını istememin bir sebebi var. Ya şimdi ya da asla ve asla diye bir seçenek yok.

Bebek arabasını çökertmeyi başardım.

Oscar bagaja bakıyor. "Milyon dolarlık bir Key West kiralık evinde kalmak üzereyiz. Orada zaten çocuk eşyaları olması gerekmez mi?"

"Öyle."

"Yani arabayı kıkırdamak için jalapeno patlatır gibi mi dolduruyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ripley'le tanıştın mı? Maximoff'tan daha çok değişime karşıdır. Küçük adam her şeyi sevdiği gibi seviyor ve şu anda onu kendi tarafıma çekmeye çalışıyorum."

Oscar sırtıyor. "Sende de onlardan var mı?"

"Komik." Bebek arabasını bagaja yerleştiriyorum. Ter, siyah gömleğimi karın kaslarıma yapıştırıyor ve güneş gözlüklerimi başıma kaldırıp ona bakıyorum. "Senin için bir şeyim var."

Nabzım küt küt atıyor. Tepkisini tahmin bile edemiyorum. Ne kadar üzüleceğini. Ona kartviziti uzattım.

Oscar çevirir ve kelimeleri okur: *Sağdıcım olur musun?*

Yüzünde bir tepki arıyorum ama çoğunlukla boş.

"Sanırım Donnelly sağdıcınız?" Oscar başka bir şey arıyormuş gibi kartı tekrar çevirerek soruyor. Belki *sadece bir şaka* ya da başka bir soru.

"Evet."

"Ve sen sadece bir tane mi doğuracaksın?"

Kaşlarım kalktı. "Evet, sadece bir tane." Nefesimi kesiyorum. Hâlâ başını kaldırıp bana bakmadı.

"Yani beni seçmedin..." Oscar'ın kaşları çatılır, yüzünü acı kaplar.

Kahretsin.

Hay sikeyim.

Kahretsin. Lanet olsun. Dilimi dudağımdaki piercingin üzerinde gezdiriyorum. Nabzım atıyor. "Dostum, üzgünüm-"

Gülümsemeye başlar. "Rahatla, Redford. Seninle taşak geçiyorum." Yaklaştı ve omzumu okşadı.

"Siktir," diye derin bir nefes çekiyorum. "Benim için öldün," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Neredeyse ağlamak üzere olduğunu düşünecektim."

Daha sert gülüyor, yüzünde mizah patlıyor. "Sağdıçın olmadığım için mi? Hayatta kalacağım, kardeşim. Övünme hakkı hoşuma giderdi. Ama dürüst olalım, ben değilsem o olmalıydı."

Elimi uzattım, bu saçmalığı inceliyordum. "Yani başından beri sadece bir sağdıç olmaktan memnun muydun? Ve hiçbir şey söylemedin mi?"

"Evet, seni bu konuda gergin görmek Noel'in erken gelmesiydi. Donnelly'ye bahse girerim bana teklif etmen bekarlığa veda partisinden sonraya kalacaktı, bu yüzden bana elli dolar kaybettirdiğin için siktir git."

Yine gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum. Beni yakaladı. Ve vücudumu bir rahatlama kaplıyor. En başta endişelendiğim için kendimi biraz aptal gibi hissediyorum.

Arkadaşlığımızın düğün saçmalıklarından etkilenebileceğini düşündüğüm için.

"Senden bir şey daha isteyeceğim. Sadece sağdıç olabilirsin ama ben senin düğünün daha büyük bir parçası olmanı istiyorum." Nefes alıyorum. "Çünkü benim için çok şey ifade ediyorsun."

Rüzgâr Oscar'ın kıvrık saçlarını karıştırıyor. Işık kahverengi gözlerine vuruyor. Bu kez onu şaşırttığımı fark ediyorum. "Ne oldu?" diye soruyor.

Dudaklarım daha geniş bir gülümsemeye dönüşüyor.

FARROW KEENE

Düğüne 4 hafta kaldı.

SİGARADAN BİR DAMLA ALIYORUM, popüler remiks şarkılar devasa bir Key West kulübünde çalışıyor. Neon flaş ışıkları deri koltuklarımızı ve VIP bölümündeki masamızı süpürüyor. Kamera kullanan hayranları güvenle uzak tutuyoruz.

Bekarlığa veda partimin fotoğraflarını istedikleri için onları suçlamıyorum. Tüm SFO burada ve biz her zaman güvenlikteki en ateşli piçler olduk.

"Damat sırası," diye başıyla bana işaret ediyor Banks.

Havaya duman üflüyorum ve kuleden bir Jenga bloğunu kaldırıyorum. Siyah kalem tahta parçasına akıyor. "*Maximoff Anasını Siktiğimin Hale'i*" yazıyordu. Bu içki oyununu bir araya getiren sağdıca boş boş bakıyorum. "Kaç tane 'Maximoff' bloğu var?"

Donnelly sırtıyor. "Oraya daha fazlasını koyabilirdin." Ben zaten dört tane seçtim.

"Bunu bir hediye olarak kabul et Redford. Onun oyunlarını çekmeyi sevdiğini biliyoruz," diye takılıyor Oscar, bir kâğıt parçasını açarak. Bana damadım ile ilgili bir soru sormak üzereydi.

Onu tersledim ve sigaramı dudaklarımın arasına geri koydum. "Benim için neyiniz var çocuklar?" Cep telefonumu cebimden çıkarıyorum.

"Hile yok." Thatcher telefonumu almak için uzandı.

Geri çekilip ona bir bakış attım. "Kobalt adını almayı mı planlıyorsun çünkü kesinlikle öyle davranıyorsun?"

Neredeyse gözlerini deviriyor ve Banks ikiz kardeşinin göğsüne bir şişe şampanya itiyor.

Oscar gazeteyi Akara'ya uzatıyor. Patronumuz bütün gece cep telefonu, şampanya ve tekrar cep telefonu arasında gidip geldi. Thatcher'ın verdiği şişeden bir yudum alıyor, sonra bana bir soru okuyor: "Maximoff Hale bir kameramana krem şanti ve çileği çok sevdiğini söyledi mi?"

Başımı öne arkaya eğiyorum. "Siktir." Benim asla bilemeyeceğim en karanlık şeyleri seçmişler. Ve damadımın ilgili rastgele gerçekleri Google'da arama lüksüne sahipler. Bir Amerikan prensine aşık olursam olacağı bu.

"Son cevap bu mu?" Quinn soruyor.

"Hayır ve hayır, Maximoff öyle demedi." Neden öyle dediğini anlayamıyorum. "Yanlış." Akara gülümsüyor. "Bunu altı yaşındayken söyledi."

Sigaram dudaklarımın arasında, onları alkışlıyorum. "Hepiniz bu sorular için gerçekten çöplük dalışı yaptınız." Kendilerinden memnun görünüyorlar - çünkü bunun çok komik olduğunu biliyorlar. Eğlence bu gecenin temasıydı, ama aynı zamanda tetikte olma ve huzursuzluk da buna eşlik ediyordu.

SFO, Maximoff'un bekarlığa veda partisine reşit olmayan gençler katıldığı ve plaj temalı bir barda oldukları için bizim "yetişkin" bekarlığa veda partisi olduğumuzu söyleyerek şaka yaptı.

Gerçek şu ki, hepimiz müşterilerimizden uzaktayız ve geçici korumalar onları izlerken, bu durum çoğumuzu geriyor. Gülmekle girişlere, çıkışlara bakmak arasında gidip geliyoruz. Sanki korumak için yaşadığımız insanlar ortaya çıkacakmış ya da onlara koşmamız gerekecekmiş gibi.

Donnelly kalemin kapağını açtı ve elmacık kemiğime beşinci "x" işaretini çizdi. Cezanın "bir bira iç "ten daha fazlası olmasını ve bütün gece sürmesini istediler.

Jack Highland'ın sırası.

Jenga kulesine yaklaşıyor. Gece kulübünde Oscar'a çok yakın oturuyordu ve Donnelly işaretleyiciyi kapatarak benimle olan etkileşimlerini izliyordu.

"Bu gece Jenga'da oldukça iyiydin," diyor Jack parlak, mega-watt bir gülümsemeyle Oscar'a. "Hangisini önerirsin? Üstü mü, altı mı?" Bir üst ve bir alt bloğu işaret ediyor.

Tamam, Highland'ın ne dediğini bildiğinden bile emin değilim.

Donnelly ağzını bana doğru uzatıyor. Sigaramı emiyorum, rahat ve çok endişeli değilim. Bu her ne haltsa karışmayacağım. Ama Oscar heteroseksüel bir çocuğa karşı bir şeyler hissederse, ikimiz de parçaları toplamak için burada olacağız. Her zaman öyleyiz.

Oscar arkasına yaslanır ve gözlerini Jack'e diker. "Seks tavsiyesi mi istiyorsun, Long Beach?"

Jack gülüyor. "Değildim. Ama olsaydım, sana giderdim - eminim o konuda iyisindir." Oscar cevap veremeden Jack oyuna geri döner ve hızlıca, "Bloklar konusunda ciddiym. Üstte mi altta mı?"

"Jenga için. Top."

Donnelly konuşmadan önce kafası karışmış bir şekilde etrafına bakınıyor. "Hepimiz odadaki dev fili görmezden mi geleceğiz?"

"Kesinlikle olmaz," diyorum ve Oscar'a bir bakış atıyorum. Donnelly ve ben onun bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyeceğiz. "Peki seks tavsiyeleri köşen ne zaman çıkıyor?"

"Evet, beni de yaz." Donnelly başını sallar. "İhtiyacım olduğundan değil. Sadece meraktan."

Oscar ve ben gülmeden önce bakışlarımızı paylaşıyoruz.

Donnelly kulağının arkasından bir sigara çıkarır. "Komik olan ne bilmiyorum. Ben çok iyi yatarım. Sadece sor-" Thatcher'ın bakışlarını görünce durdu. "*Cynthia*," diye bitirir Donnelly. "Ya da Linda. Chelsea-"

"Dostum, isimlere ihtiyacımız yok," diyerek sözünü kestim.

Jack elindeki bloğu okuyor. "*Bir shot al.*" Ve Oscar ona bir tekila shot doldurup tuz ve limon uzatır.

Telefonumu çıkardım, hile yapmak için değil.

Şişe bana ulaştığında şampanyayı yudumluyorum. Ve tüm ebeveynlerin olduğu bir grup mesajında geziniyorum: Lily & Lo, Connor & Rose ve Ryke & Daisy.

Altı ebeveyn de dahil olmak üzere tüm ünlüler Key West'te.

Tek bir şart koşular: Eğer gençler Maximoff'un bekarlığa veda partisine katılırlarsa, ebeveyn gözetimi için tüm ebeveynlerin şehirde olması gerekiyor.

İşin iyi tarafı, kulüp ve bara gittiğimizden beri altısı da Ripley'e bakıcılık yapıyor. Damadım beş blok ötedeki diğer bekârlığa veda partisinde.

Özlem içimde dalgalanıyor. Maximoff'la birlikte olmak. Ripley ile birlikte olmak. Sadece eğlenmem gerekirken.

İlk defa Maximoff'tan başka birinin Ripley'i bu kadar uzun süre izlemesine izin veriyorum.

Lily ve Daisy bebeğin uyurken çekilmiş videolarını gönderip duruyorlar. Horluyor. Başka bir şey yok. Hiç uyanıp uyanmadığını soran bir mesaj attım ve bir sonraki mesaj Rose Calloway'den geldi. Ripley'in avazı çıktığı kadar bağırdığı bir video göndermiş.

O bir iblis. Belgelenebilir. Tebrik ederim. Ama şanslısın ki ben kendi yedi cinimi yetiştirdim. Lily dört tane yetiştirdi. Daisy iki. Endişelenecek bir şey yok. Bu gece iyi eğlenceler ve yeğenimin yapmayacağı bir şey yapma yoksa kelleni alırım. - Rose

Maximoff alkol almazdı, bu yüzden saatler önce onu kırdım.

Metne tekrar göz attım. Kahretsin, Ripley'i özledim. Kiralık eve arabayla sadece yirmi dakika uzaklıkta.

"Redford, telefonunu çalmak üzereyim." Oscar tam da bunu yaptı, telefonumu kaptı ve arka cebine koydu.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden beni uyarıyorsun ki?"

"İyi bir noktaya değindin. Bir dahaki sefere içmeyeceğim. İç bakalım." Şampanya şişesini geri uzatıyor ve likör hızla boğazımdan aşağı süzülüyor. Şişeyi sağa çevirmeden önce sıvı çenemden damlıyor. Alkolü pazumla siliyorum.

Oscar ve Donnelly beni sarhoş etmeye çalışıyorlar. Onları hayal kırıklığına uğratacak şekilde, sadece hafifçe kafam iyi.

Şampanya şişesini Akara'ya doğrultuyorum. "Dürüst olalım, Kitsuwon benden daha çok telefonuyla uğraşıyor."

Gözleri hücrelerine sabitlenmiş. "Sadece biz buradayken geçici personelin aptalca bir hata yapmamasını sağlamaya çalışıyorum." Görevde olmamamıza rağmen hepimizin telsizlerinin açık olduğu gerçeğini kabul etmiyoruz.

Sıcaklıklar henüz iyi eğitilmemişken bırakmak daha zor oldu.

Ve bundan bahsetmek bizi tekrar alarma geçiriyor. Oscar'dan telefonumu alıyorum ve sigaramı söndürürken bir yandan da gece kulübünü tarıyorum. Maximoff'u diğ er barda yaklaşık kırk bir kez hayal ettim. Şunu kırk iki yapalım.

Quinn omuz silkiyor. "Bunun bariz bir çözümü yok mu? Hadi onların barına gidelim."

"Yapamam." Ona şampanyayı uzattım.

Donnelly sigarasına bir Zippo alevi tutuyor ve ekliyor: "Damada ayrı bekarlığa veda partileri yapacaklarına dair söz verdi."

Bu bir sözden çok bir anlaşmaydı.

Eğlenmeyi de kabul ettim. Eğleniyorum ama o yokken daha zor oluyor. Ne yalan söyleyeyim, Maximoff'un arkadaşlığını seviyorum. Hatta bayılıyorum.

Donnelly bana sigara paketini fırlattı. Avucuma vuruyorum. "Luna neden burada değil?" Jack bize soruyor. "Onun bir parçası olduğunu sanıyordum.

Farrow'un düğün partisi."

"Kardeşleriyle birlikte olmak istedi," diyorum kolayca. Benim için sorun değil. En yakın arkadaşları da orada olduğu için muhtemelen Maximoff'la daha çok eğlenirdi.

Thatcher bir Jenga parçasını dikkatle çeker. "Maximoff yazıyor."

Bir sigara yakıyorum. "O çizmişken neden bütün bunlara cevap vermek zorunda olduğumu h     merak ediyorum."

"Bizim kurallarımız," diyorlar hep bir ağızdan.

Keyfi kurallar en alt basamaktaki kurallardır, ancak bunlarla oynamayı umursamıyorum. Soru önergesi veriyorum.

Akara k     Banks'e uzatır ve o da k     okur: "Maximoff Hale paparazzilere bir şaka yapıp '*D  rt bacaklı bir kadına ne dersiniz*' diye sordu mu? O da kendi şakasına *k  pek stili* diye cevap vermiş."

"Sizi orospu çocukları." G    seyerek ve hafifçe yaltaklanarak başımı sallıyorum      Maximoff o viral videodan bahsettiklerini duysa iki b       olur.

Bu espriyi beş yaşındayken yoldan geçen bir kameramana anlatmış ve doggy style'ın dişi k  pek anlamına geldiğini d  ş  nm  ş. O sadece k      masum bir çocuktu.

"Damat burada değil," diye sırtıyor Oscar. "Kızartmadan kurtuldu." Oyun için, "Evet,      dedi." diye cevap veriyorum.

"     doğru!" Donnelly alkışlıyor.

Akara, Banks, Thatcher ve Jack hep birlikte alkışlıyorlar, çoğu gülümsüyor -Moretti kardeşler ciddi bir çoluk çocuğun altından çok iyi kalkıyorlar- ve Oscar şampanyayı göğsüme geri itiyor.

"OSLIE! OSLIEEEE!" diye bağırarak bir hayranın sesini bas sesinden duyabiliyoruz. *Lanet olsun.*

Oscar'ın yüzü asılır.

Oslie = Oscar ve Charlie.

Gerçekte var olmayan bir eşleşme, ancak SFO'nun sahte olduğuna dair internette dolaşan tuhaf bir teori var. Hepimiz korumaymışız gibi davranıyoruz ve müşterilerimiz de bizim gizli ilişkilerimiz. Elbette, Thatcher ve ben müşterilerimizle nişanlıyız ve bu da bu saçmalığı yatıştırmaya yardımcı olmadı, ancak bu söylentide ciddi boşluklar var.

Bu, Akara'nın Sulli ile *on altı* yaşındayken çıktığı anlamına gelir. Şimdi Akara'ya onlardan bahsetmek bile, boyunuzun bir santim uzadığını hissettiren bir bakışa neden olacak.

"OSLIEEEE!"

"Bu en sevilen sahte gemi mi yoksa başka bir şey mi?" Donnelly soruyor.

Oscar karanlık bir şekilde kaşlarını çatar. "O unvanı başkası alabilir.

Ben istemiyorum." Banks bir kadeh kaldırır. "Ben Kitsulli

Takımı'ndanım."

Akara ona bir bakış fırlatır. *İşte orada.*

Banks'in ağzında çarpık bir gülümseme beliriyor ve içkisini yudumluyor. "Sulli hâlâ Will'le çıkıyor mu?" Jack merak ediyor.

Akara Banks'e bakıyor ama başka bir bakışla değil. Dürüstçe okuyamadığım bir bakışla ve bu beni ilgilendirmez. Sigara içiyorum ve yeni mesajlar için telefonumu kontrol ediyorum.

Yok.

"Evet," diyor Akara Jack'e. "Will hâlâ buralarda."

Horoz, nam-ı diğer Will Rochester (Sulli'nin erkek arkadaşı) hakkında iletişimden yeterince şey duydum. Sulli'yle başka bir adamın çıkmasını istediklerini tahmin etmek zor değil. Maximoff'un Rochester ailesini sevmemesi dışında konuyla ilgili güçlü hislerim yok.

Benim bakış açım göre Will Rochester bej duvar kağıdı kadar ilginç. Ama Sulli'yi mutlu ediyorsa, ben kimim ki yargılayayım?

Banks masaya attığım sigara paketine odaklandı. "Aman Tanrım, sarhoş olmam lazım." Ayağa kalkarak VIP koltuğunun diğer tarafına yürüyor ve bir şişe votka alıyor.

Thatcher, kendisinden sadece altı dakika büyük olmasına rağmen, koruyucu bir ağabey gibi gözleriyle onun hareketlerini takip ediyor.

"Sıra Oscar'da." Donnelly külü tepsiye vuruyor.

Bir blok çıkarır ve okur, "*Dare*. Ok şunu gösteriyor..." Donnelly orta parmakla öpücük gönderiyor.

"Siktir git," diyor Oscar kayıtsızca.

Donnelly, flaş ışıklarına bakarak Oscar için bir meydan okuma düşünür. "Sana meydan okuyorum... damadın burnunu delmesine izin ver."

Oscar, Donnelly öldürücü bir atış yapmış gibi iç çeker.

Çok güldüm. Benim ya da Donnelly'nin onu delmesine asla izin vermedi. Oscar sonunda sırtıyor. "Sadece on yıllık arkadaşım evleniyor diye. Bunu zihnindeki Rolodex'e ekle."

O kadar geniş gülümsüyorum ki.

Bu gece evde burnunu deleceğime dair bir anlaşma yaptık. Ve oynamaya devam ediyoruz. Yığın Quinn'in üzerine düşüyor ve iki atış yapmak zorunda kalıyor.

Daha az içmeye çalışıyorum, içgüdülerim gergin bir tel üzerinde. Maximoff'un ekibindeki geçici görevliden en son haber alalı uzun zaman olmuştu. Mikrofonumu tıklıyorum. "Farrow'dan Jasper'a. Maximoff hakkında bilgi alabilir miyim?"

Altı kafa bana doğru kırbaçlanıyor. Boyunlar kırılıyor. Evet, Omega isteğimi telsizden duydu. Pek umursamadı. Hâlâ da umurumda değil.

"Redford." Oscar bana bir bakış attı. "Hepimiz bir anlaşma yaptık."

Anlaşmaya göre müşterilerimizle görüşmeyecektik. Sadece Akara'nın geçici çalışanlarla iletişim halinde olması gerekiyordu.

"O kırdı, hepimiz kıralım diye mi?" Donnelly'nin parmakları mikrofonunun üzerinde geziniyor, Xander'la ilgili bir güncelleme istemesine saniyeler var.

"Hayır," diyor Akara. "Telsizleri bozmayın."

Jasper'ın sesi geliyor. "Ah, evet... O iyi..." Herkes topluca sertleşir.

Bu çok kurnazca geldi.

Akara mikrofonunu tıklıyor ve ayrıntılı güncellemeleri sormaya başlıyor. Sonra telefonuma bir mesaj geldi.

Damadımdan.

Buraya gelmeleri için striptizci mi tuttun? Bazıları geldi - Maximoff

Elimi ağızıma götürdüm, mesajı tekrar gözden geçiriyorum. Bekârlığa veda partilerimizle ilgili tek isteğimiz *striptizci olmamasıydı*. Maximoff'a sürtünen bir çift göğüs ya da başka bir penis düşüncesi benim için cehennemden farksız.

Maximoff da aynı şekilde düşünüyordu ve striptizciler hakkında konuştuğumuzda kan damarının patlayacağını düşündüm. Biz bölgeci pislikleriz.

Jack'e ve tüm SFO'ya bakıyorum. "Aranızda striptizci tutan var mı?"

"Ne?" Donnelly şok oldu.

Oscar başını sallıyor ve Thatcher'ın kaşları birbirine karışıyor, kafası karışıyor. Hepsi öyle ve ben ona cevap yazarken onlara "Diğer partide striptizciler var" diyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Oscar, gözleri bana doğru yumuşuyor.

Ben daha çok Maximoff'un şu anda kriz-kıyamet günü modunda olmasından endişeleniyorum ve onunla birlikte değilim.

Mesaj gönderiyorum: *Burada kimse senin ya da benim için striptizci tutmadı*. Ve telefonumu cebime koyuyorum. "Göç etmek mi istiyorsunuz?" Bu gece bir kuralı çiğnedim. Diğeri ne?

Hemen hepsi ayağa kalkar, bunu da kırmak isterler.

MAXIMOFF HALE

Ne... Lanet olsun.

DEAFCON 1 burada. Üç iri yarı erkek striptizci şeklinde, en irisi metalik-gümüş bir G-string'den başka bir şey giymeden yaklaşıyor. Telefonumu arka cebime koyuyorum.

Farrow ve SFO onları sipariş etmedi ve bunu Janie'ye sorardım ama ona ulaşmak için Silver G-String'i ve onun jöleli kahverengi saçlarını geçmem gerekiyor. Sanırım kasları parlıyor.

Kendini yağladı
mı? Yüce İsa.

Şok beni olduğum yere mıhlıyor. Barın yanında oyalanıyorum, dört geçici koruma beni striptizciden ayırıyor ve tüm güvenlik görevlileri mikrofonlarıyla konuşuyor, stoacı ifadelerini okumak zor.

Acaba düşündekilerden birinin yarı çıplak adamları kiraladığını mı düşünüyorlar diye merak ediyorum, bu yüzden geçici görevliler Silver G-String'in geçmesine izin verdiğinde şaşırmadım.

Sikeyim.

"Hey, Damat." Bana sıcak, çapkın bir gülümsemeyle yaklaşıyor. "İyi vakit geçiriyor olabilirsin ama daha da iyi olacak."

Doğal içgüdüm kaçmak değil. Bu adama *siktirip gitmesini* söylemek bile değil. Çünkü o sadece işini yapıyor. Bir sebepten dolayı burada ve ben onun işyerinde bir pislik olmak istemiyorum. Burası onun işyeri, değil mi? Teknik olarak iş yerinde ve tamam, bunu neden düşündüğümü bilmiyorum.

Striptizci yaklaşıyor.

İnsanlar her zaman kişisel alanımı işgal ediyor. Genelde beni rahatsız etmez ama bu beni rahatsız eden o gri alanlardan biri. Daha da kötüsü, Rowin'in yatta benim alanıma nasıl tecavüz ettiğini düşünmeye başlıyorum ve tüylerim diken diken oluyor.

İçgüdüsel olarak, sadece bir yumruk atmak istiyorum. Onu benden olabildiğince çabuk uzaklaştırmak için. Ama bu içgüdüyle savaşıyorum. Çünkü şu anda sigortayı attırmamaya çalışıyorum.

Ne yazık ki, *kısıtlama* beni sessiz, şok olmuş ve donmuş bir duruma soktu. "İlgilenmiyorum dostum" demeyi başardım. Ama yine de teşekkürler." "Sorun değil, ısırمام."

"Hayır, ben ciddiylim."

Gümüş G-String baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor (beni baştan çıkarmaya yakın bile değil). "Utangaç biri olmalısın."

Başımı sallıyorum.

"Düşünme," diyor boğuk bir sesle, "ve yolculuğun tadını çıkaracaksın." Aradaki mesafeyi kapatıyor ve kalçalarını bana doğru iterek üzerimde sürtünmeye çalışıyor.

Çıtlatıyorum.

Ve onu ittim. Gücümün *hafif* olduğunu sanıyordum ama tökezleyerek geri çekildi ve barın kenarına çarptı. "Sakin bana dokunma," diye homurdandım, sesimi elli tonluk bir şiddet kaplamıştı. "Şaka yapmıyorum."

Jasper, benim tempom, kulak misafiri olur ve striptizciyi omuzlarından yakalar. Sonunda burada olmamaları gerektiğini anladı.

Nabzım damarlarımda gümbür gümbür atıyor ve daha fazla geçici korumanın harekete geçerek üç striptizciyi barın diğer tarafına doğru götürmesini izliyorum. Müdahale etmekte yavaş kalmış olabilirler ama en azından müdahale ediyorlar. İlerleme, doğru.

Jane ve Luna bana doğru koşuyor.

"Sen iyi misin?" Janie gözlerini kocaman açarak soruyor.

"Evet, ben iyiyim." Onu itmeden önce, en azından aramızda hâlâ bir santim boşluk vardı. Hava almaya çalışıyordu. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. Farrow ve ben striptizci *olmadığı konusunda hemfikir* ve neden burada olduklarından emin değilim ama bu partiyi bastıkları gerçeğini değiştirmiyor.

Ve Janie bu gece çok güzel bir yer buldu. Plaj dekorlu barda retro remiksler çalıyor. Şişme palmiye ağaçlarıyla donatılmış, kumlu bir dans

zemin ve gökyüzü boyalı tavan. Adrenalin hala vücudumda pompalanıyor, müzik daha yüksek sesle atarken aşağı inmiyor.

Sulli yaklaşıyor ve Luna ile Jane kuzenime bekârlığa veda partisinin ilk (umarım son) *şokunu* hızlıca anlatıyorlar.

"Moffy neredeyse bir striptizciyi mi yumrukluyordu?" Sulli ağzı açık bir şekilde soruyor. "Siktir, kaçırmışım, iyi misin Mof?"

"Evet." Bir elimi gür saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Onu sadece *hafifçe* iterek kişisel alanımdan çıkardım." Kendime hakim olabildiğimi herkesten çok kendime kanıtlamak istiyorum.

Farrow'dan daha fazla.

Kimi kandırıyorum - eğer sadece metalik bir G-string giyen yontulmuş bir erkek striptizci ona tecavüz etseydi, muhtemelen o sinir bozucu gülümsemeyi takınır ve bardaki en ateşli şey oymuş gibi uzaklaşırdı. Kafatasından mavi alevler fışkıran Hades gibi dikilmezdi.

"Onları sen sipariş etmedin mi Janie?" Henüz sormadım çünkü istemediğimi söylersem *asla* istemeyeceğini düşündüm.

"Tabii ki hayır." Hızlı hızlı mesaj atıyor, sonra başını kaldırıp bakıyor. "Ailemizden kimse de onları işe almadı." Telefonunu karpuz kabuğunun içine sokuyor.

"Peki ya SFO?" Sulli merak ediyor.

Başımı salladım. "Çoktan sordum. Onlar değildi."

"Gizem devam ediyor," diye şarkı söylüyor Luna, bardaki salıncakta sallanırken. Burada tabure yok.

Bu gece kardeşlerim ve kuzenlerimle parti yapmak gerçekten eğlenceliydi ve bir grup sürpriz striptizcinin harika zaman geçirmemizi engellemesine izin vermeyeceğim.

Ve onları *kimin* gönderdiği şu anda o kadar önemli değil. Gözaltına alındıkları süreç.

Telefonumu kontrol etmemeye çalışıyorum. Birkaç dakikada bir telefonumu çıkarıp Ripley ve Farrow'un birlikte çekilmiş fotoğraflarına bakıyorum. Bu onları görme özlemimi artırıyor ve bu gece anı yaşamak istiyorum. En azından elimden geldiğince.

"Hadi dans edelim!" Gümbür gümbür bas sesiyle bağıriyorum.

"Bekle!" Sulli dişleriyle plastik bir poşeti yırtıp açıyor. İçinde *penis pipetleri var*. Her birimizin bardağına birer tane yerleştiriyor. "Evlenmek üzeresiniz! Plastik bir penis emmelisiniz."

Hepimiz gülüyoruz ve kadehlerimizi şerefe kaldırıyoruz.

Janie, içi boşaltılmış bir ananasın içindeki meyveli içeceği mavi bir pipetle yudumluyor. Plastik bardağındaki yoğunlaşma elimi ıslatıyor, limonata oldukça dolu ve ben de bir yudum almak üzereyim. Ama kardeşimi bir köşede tek başına dinlenirken görüyorum. Kıyı fenerleri hasır mobilyaları sıcak bir ısıltıyla aydınlatıyor.

"Geri geleceğim!" Onlara söyledim.

Ben ayrılırken kızlar birlikte sohbet edip gülüyorlar.

Hasır bir kanepenin koluna dokunuyorum ve yelkenli baskılı bir minder üzerine eğiliyorum. Xander'ın tam karşısında. Bir sandalyeye yığılmış. Kapüşonu başının üzerine daha da çekilmiş ve bir su şişesine bakıyor.

On altı yaşında olmasına rağmen, bar müdürü reşit olmayan ailemin girmesine izin verdi, ancak 21 yaşın altında alkol alan birini görürlerse hepimizi dışarı atacaklar.

Bu gece burada olmasından on üzerinden on etkilendim. Ve gerçekten mutluyum. Kardeşim kolaylıkla ailemizle birlikte kiralık evde kalabilirdi.

"Dans etmek ister misin Summers?" Ona gülümsüyorum.

Dudağı neredeyse bana doğru kalkıyor. Biraz daha oturuyor ve omuz silkiyor. Gözleri barın içindeki yabancıların üzerinden geçiyor.

Rastgele insanların çoğunu dışarıda bıraktım. Bar ağzına kadar dolu. *Tam kapasite*. Ama içeri girebilmek için hepsinin fedailere cep telefonlarını vermeleri ve gizlilik sözleşmesi imzalamaları gerekiyordu. Üzerimizde hiç kamera olmadığı için kendimi hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissetmiyorum.

Xander tırnağını ısıırıyor ve kuma tükürüyor. "Sence gece kulübünde daha mı çok eğleniyorlar?"

"Yok artık. En havalı biziz."

Gerçekten gülümsüyor.

Farrow'dan ve bekarlığa veda partisinden bahsedince keşke burada olsaydı diyorum. Girişe bakıyorum, kalbim sıkışıyor.

Xander boynunu büker. "Uh, bu bir striptizci mi?"

Bakışlarını takip ediyorum. Güvenlik üç striptizciye bardan çıkarken eşlik ediyordu. "Evet. Onları kimin tuttuğu hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Bahse girerim bu bir internet şakasıydı." Kaşlarım çatıldı.

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Bir internet şakasına benziyor. Maximoff Hale'in bekarlığa veda partisine striptizci göndermek."

Harika.

Striptizciler için teşekkürler. Onları geri alabilirsin.

Gökkuşağı Tugayı bilekliğimi bileğimden aşağıya doğru sallıyorum. Kinney bu gece için bana, Farrow'a, Oscar'a ve Tom'a siyah ve gökkuşağı renkli bilezikler verdi ve bunu yaparken babamıza epik bir ölüm bakışı attı.

Bir sürü kuzenim var. Bunu biliyorsunuz, ayrıca yaşlarımızı ve burada kimlerin olduğunu da biliyorsunuz.

Xander, 16 yaşında.

Ben, 17 yaşında.

Tom ve Luna, 19.

Eliot, 20.

Charlie, Beckett ve Sulli, 21

yaşında. Jane, 24 yaşına yeni girdi.

En küçük dört kız kayıp: Winona ve Vada, 15- ve Kinney ve Audrey, 14. Nedenini merak ediyorsunuz. Bilmediğiniz bir şey var: Kız ekibi sırf 16 yaşından küçük oldukları için bara davet edilmedi. Bu sadece benim kuralım değildi.

Hepimizin ailesi böyleydi.

Bu sabah genç kızlarla bir bekârlığa veda "brunch "ı yaptım, böylece kendilerini dâhil hissedebileceklerdi.

Luna hasır salon alanına doğru koşar. "Xander, gel dans edelim!" Kardeşimi kanepeden çekmeye çalışıyor.

Limonatamı bırakıp ayağa kalkıyorum.

"İzleyen insanlar var." Xander isteksizce onu sallar. Dans etmek istiyor.

"Lütfen, lütfen," diye yalvarır Luna. "Seni engelleyeceğim. İnsan kalkanı." Kollarını uzatıyor. Gülümsemem büyüyor ve kardeşim de gülümsüyor.

Elini tuttum. "Hadi Summers." Ben onu çekiştirirken ayağa kalkıyor ve ben de bir kolumu onun kaslı omuzlarına dolayarak saçlarını karıştırıyorum.

"Sadece bir şarkı!" Xander bağılıyor ama kafasını ritme göre zıplatıyor. Luna gibi çok iyi bir ritmi var ve bizim evde tek başına olsa şimdiye breakdans yapıyor olurdu.

Kumlu zemine adımımızı atar atmaz kafalar dönmeye başlıyor ama bize doğru değil. Herkesin dikkati ve köpüren heyecanı girişte toplanmış. Tanıdık korumaların geçit töreninde.

SFO burada.

Ve artık onları tanıyorsun. Yedisini de.

"Aman Tanrım!" diye bağıyor kızlar.

Gülümsememeye ya da çok hevesli görünmemeye çalışıyorum. Ama çaktırmadan, gözlerim kitlenin üzerinde geziniyor, onu arıyor.

Farrow, siyah düğmeli gömleğinin yakasına iliştirdiği telsiz mikrofonuyla cesetlerin arasında dolanıyor. Kolları kıvrılmış, dövmele kollarından aşağıya doğru akıyor. Gömleği zayıf ve kaslı vücudunu şekillendiriyor - *bakmayı bırakın*.

Beynim mesajı alıyor ve emri reddediyor. Buraya mı geliyor yoksa bara mı gidiyor?

Anlayamıyorum ve birden tüm kuzenlerim dans pistine koşarak bana ve kardeşlerime katılıyor. "Space Jam "in bir remiksi çalarken birlikte zıplıyoruz ve nabzım beklentiyle atıyor.

Buraya gelmiyor.

Zıplayan kalabalığın arasında Farrow'u gözden kaybettim. Muhtemelen geçici korumalarla konuşmak için uğramıştır.

Hayal kırıklığımı bir kenara iterek kardeşimin omuzlarını silkeliyorum. Bana gülümsüyor ve başını daha fazla sallıyor.

Jane kolunu omuzlarıma doluyor, kaslar artık ağrımıyor. "Dört hafta içinde evleneceksin!"

Gülümsemem yanaklarımı acıtıyor. "Başka bir evrende olmadığımıza emin misin?" "Kesinlikle değiliz! Bu evren kesinlikle mutluluk için ayrılmıştır! Ve bunu ve daha fazlasını hak ediyorsun!!!"

"Toi aussi!" *Sen de öyle*. Yanağından öperim.

Bırakmadan önce bana yandan sarılıyor ve tam o sırada SFO dans pistine katılıyor. Thatcher Jane'in elini yakaladı ve onu göğsüne doğru döndürdü. Ona çarpıyor ve nefesi kesilmiş bir halde onun yüksek boyuna bakıyor.

Farrow nerede? Daha yavaş zıplıyorum ve kayıp olan için korumaları tarıyorum.

"Beni mi arıyordun?" Farrow kulağıma doğru fısıldıyor.

Yüzüm bana karşı isyan ediyor. Anında *gülümsedim*. Ve ona doğru dönmeden önce dudaklarımı biraz aşağıya doğru zorluyorum. Sadece bir santim kısayız, göz hizasındayız.

"Hayır," diye karşılık veriyorum, ağzı benimkine çok yakın. Kaşları kalkıyor.

"Azıcık bile değil." Dudaklarına bakıyorum. "Işıklara hayran hayran bakıyordum." "Tamam."

Gözlerim, teninde küçük x işaretlerinin bulunduğu elmacık kemiğine kayıyor. Elimini yanağına bastırıyorum, sanki parmaklarım görünmez bir çekim tarafından oraya çekilmiş gibi. "Nedir bu?"

Sırıttırıyor. "Bir oyun."

Oyun mu?

İçimde özlem pompalanıyor. Keşke ben de orada onunla olsaydım. Ama bazı noktaları birleştirmek için yeterince parti oyunu oynadım. "Sanırım bunlar kaybettiğin tüm zamanlar." Elim yanıma düştü. "Oyunun amacının kaybetmemek olduğunu sanıyordum."

"Çok ukalasın." Ama bana öyle ve daha fazlasıymışım gibi bakıyor. "Kaybettiğimden daha fazlasını kazandım." Gülümsemesi aniden geri çekiliyor, endişesi üzerimde geziniyor. "İyi misin?"

Şaşırmış gibi yapıyorum. "Duymadın mı?" Müzik gürlerken bağırarak zorundayım. "Magic Mike'tan kucak dansı aldım!"

Yüzü düşüyor.

Midem sıkışıyor. "Şaka yapıyorum!"

Farrow önce soluna, sonra bana baktı. Endişesi üzerimde daha da arttı. "Sana dokundu mu?!"

Dudaklarımı yalıyorum, neredeyse gülümsüyorum. Bilmiyorum... Önemsemesi iyi hissettiriyor. Konu üzerimde istenmeyen eller olduğunda pek fazla insan bunu yapmıyor. "Hayır, ben iyiyim!"

Beni kontrol etti, sonra başını salladı.

Daha fazla bağırılmamak için Farrow'a doğru eğiliyorum ve eli başımın arkasını okşuyor, Tanrım. Kan güneye doğru akıyor ve beni zonklatıyor. Kulağına karşı, "Striptizcileri kimin tuttuğunu bilmiyorum." diyorum.

Cevap verirken çenesi çenemi sıyrıyor. "Güvenlik çoktan öğrendi. İnternette rastgele birkaç salak sipariş vermiş."

Kardeşim haklıydı.

Hayranların Key West'te hangi barda olduğumuzu bulup striptizcileri buraya göndermeleri zor olmaz.

"Hepiniz kalıyor musunuz?" Farrow'a sordum.

Bana yavaşça yanan bir bakış attı. "Yapmamı ister misin?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Sayılır."

"Sayılır," diye tekrarlıyor gülerek. "Ben de 'sayılır' kalmak istiyorum." Tırnak işareti kullanıyor ve sonra bir elini belime koyuyor. "Eğer sorun olmazsa-"

"Evet," diyorum çok hızlı bir şekilde. *Allah kahretsin.*

Sanki elinden orgazm olmuşum gibi sırtıyor. Kaşlarını alaycı bir dalgayla kaldırıyor ve gözlerim bana ihanet ediyor ve "*Öp beni adamım*" diye homurdanıyorum.

Nefesini içine çeker. "Yapamam, kurt izci. Üzgünüm." Ciddiydi bu arada. Farrow bu gece içiyordu ve benim ayıklığıma saygı duyuyor.

"Neyi yapamazsın?" Kaşlarım düğümleniyor ve zoru oynayıp geri çekiliyorum. Yeni bir şarkı çalarken kardeşimle dans ediyorum.

Farrow gözlerini deviriyor ama korumamın sizi kandırmasına izin vermeyin. Bakışları bana yapışmış durumda. Omega korumaları ve ailem hep birlikte tempo tutup alkışlıyorlar.

SFO'nun "görev dışı" sayılabileceğinin farkındayım ama hepsi koruma modunda. Dans ederken bile benim, kız kardeşimin, erkek kardeşimin ve kuzenlerimin etrafında bir çember oluşturuyorlar.

Biz müziğe ayak uydururken ben Xander'a yakın duruyorum ve gelen bir grup kız Xander'a doğru zıplıyor, ona sürtünmek üzereler. Donnelly zahmetsizce Xander'ın arkasına geçiyor ve sanki kardeşime kanat geriymiş gibi kızlarla dans ediyor ve ritmi kullanarak onları bizim bölgemizden uzaklaştırıyor.

Bu sadece bir örnek ya da sadece Donnelly değil.

Çevremizde diğer SFO korumaları ve ailemle birlikte nazlı, neredeyse görünmez bir koruma var ve bu, onların burada olmasından gerçekten çok mutlu olduğum birçok andan biri.

Bizi umursamak zorunda değiller.

Şu anda bizi korumalarına bile gerek yok. Arkadaşları damatlardan biri. Kolayca, bok suratlı olabilirlerdi ve ben onları suçlamazdım. Ama bunu seçiyorlar. Bizi güvende tutmak için.

Luna "market kasası" dansı yapıyor. Yere baktım ve keşke yapmasaydım dedim.

Farrow'a yaltaklanıyorum. Ve kız kardeşime karşı daha katı, daha korumacıyım. Kaşlarını çatıyor.

Ona doğru eğildim ve "Az önce kız kardeşimin tangasını gördüm" dedim. Kahverengi gözlerinin ardındaki eğlenceyle sertçe gülüyor.

Tangası düşük belli kotundan dışarı çıkıyor. Nemli Florida yazında pantolonlar sıcak görünüyor. Görüntüyü beynimden silmek için bunu düşünüyorum. Kotun kasıtlı olduğunu biliyorum. Babamızın tepkisinden korktuğu için henüz dövmesini göstermedi.

"Sürtük!" diye bağıyor bir
adam kız kardeşime. Gözlerim
kısıldı.

Farrow elimi tutuyor, sanki "*Sakin ol kurt izci*" der gibi.

"Sürtük mü istiyorsun, gel yakala beni!" Donnelly
bağırarak karşılık verir. Luna sırtıyor.

"*Moffy*." Sulli diğer bileğime dokunuyor, yeşil gözlerinde sıcaklık ve
acı parlıyor. Kare şeklindeki çenesi gergin, duygularını bastırıyor.

Hay sikeyim. Tamamen kilitlendim. "Ne oldu?"

Öfke ve acıdan gözyaşlarına boğulmak üzereydi ve onu duyabilmek için
dans pistinden uzaklaşmam gerekiyordu. Kardeşlerime doğru dönüyorum
ve Farrow çoktan eğilip, "Quinn ve Donnelly onları izliyor," diyor.

"Geri mi kalacaksın?" Ben soruyorum.

Dudağı kalkıyor. "Unuttu bile." Çenemi kavıyor ve kulağıma fısıldıyor:
"Sana ben bakarım kurt izci."

"Doğru." Başımı salladım. Son zamanlarda aileme benden daha fazla
öncelik vermesi gereken pozisyonlarda bulundu ve sanırım 7/24 korumam
olduğu ve beni her yerde takip etmesi gerektiği gözümünden kaçtı. "Korumam
olduğunu hâlâ unutmadım. Unutamam."

Gözlerini içime dikti. "Kastettiğim bu değildi."

Zaman duruyor ve o an bir gelgit dalgası gibi içime çöküyor.

Koca.

O benim kocam olacak.

Kuvvetli bir şekilde içime çekiyorum, değiş tokuşumuz bir anlık
görüntü -çok hızlı ama sonsuza dek sürecek. Hareket etmek zorundayım.
Sulli'nin elini kavrayıp kuzenimi bara doğru yönlendirirken Farrow
yanımızdan geçiyor, Banks ve Akara da çok geride değiller. Hepsi
mesafelerini koruyor.

Sulli'nin ne kadar üzgün

olduğunu görmek.

Mahremiyetine saygı

duyuyorum.

Geçici korumalar barın etrafını sarıyor ve Sulli diğer yumruğunda
telefon olduğu halde salıncağın ipine asılıyor. Beynimde sadece bir teori
dönüyor.

Biri ona zarar

verdi. Birisi Sulli'yi

incitti.

"İyi misin?" diye

sordum. "Hayır."

Nefes ciğerlerimde çimento blokları gibi katılaşıyor. Yüzüm sertleşiyor, stoik -Bir elimi onun geniş omzuna koyuyorum ve tam konuşacakken başlarımız dönüyor.

Beckett elinde parlak turuncu bir içkiyle yaklaşıyor.

"Hayır, şu anda buraya gelmiyorsun." Sulli onun varlığından rahatsız olmuş görünüyor. İskoçya'dan hemen önce Sulli, Beckett'ın kokain kullandığını öğrenir ve yakın arkadaşlıkları bozulur.

Charlie'ye göre Beckett sözünü tutmuş ve kokaine dokunmamış. Yolculuktan beri uyuşturucu kullanmadığı için kuzenimle gerçekten gurur duyuyorum.

Beckett bir adım ötede duraklar. "Üzgün görünüyordun. Sadece emin olmak istedim."

"Ben *iyiyim*," diyor Sulli hararetle. "İyiyim amına koyayım."

Arkadaşlıkları onarılmadı. Ve bu kadar parçalanmasından nefret ediyorum. Ama Beckett Sulli'ye o kadar çabuk geri alınamayacak şeyler söyledi.

Beckett tekrar dener. "Sul-"

"Seninle konuşmak istemiyorum amına koyayım," diye çıkışıyor, öfkeli gözyaşları süzülüyor. Elindeki köpüklü bira bardağını havaya kaldırıyor. "Bu gece *bedenimi anlamsızca yok ediyorum*. Sen de siktir olup gidebilirsin."

Beckett kulağının arkasına sıkıştırdığı sigarayı çıkarıyor. "Bunu daha ne kadar yapacağız?"

"Ta ki on sekiz yıllık arkadaşlığımızın içine nasıl sığıtığını unutana kadar." Gözleri alev alev yanıyor. "Gidebilir misin?"

"Ben zaten gidiyorum." Yine de duraklıyor ve grubumuzun çoğunun bara doğru sürüklendiğini fark ediyorum. Donnelly ile göz göze geldi.

Ama Beckett, bence yapmak isteyebileceği gibi eski korumasına yaklaşmak yerine, şişme palmiye ağaçlarındaki kızlara yöneliyor.

Ne kadar istesem de bu bozuk ilişkileri düzeltemem. Charlie'yle olan ilişkiyi zar zor ayakta tutabiliyorum. "Ne oldu?" Sulli'ye zorla soruyorum.

Hâlâ yumruk yaptığı telefonunu kaldırıyor. "Bu gece erkek arkadaşım ile konuştum ve bazı boktan şeyler öğrendim."

"Ne gibi?" Sesimdeki sıcaklığı duyuyorum.

"Akara'nın Aralık ayından beri neden benim yanımda bu kadar soğuk davrandığını biliyorum."

Bu iyi olamaz.

Çevremden Charlie'yi görüyorum, bedenlerin arasında sıkışmış ve barda ilerlemeye çalışıyor.

Benim için.

Sıcak bir aciliyetle.

Sulli de fark ediyor ve kalabalığa bakıp ihtiyacım olan kişiyi buluyorum. "Janie!" En iyi arkadaşıma yaklaşmasını işaret ediyorum ve saç bandındaki kedi kulakları kalabalığın arasından geçerken zıplıyor.

"Moffy." Charlie dirseğimi tutmaya başladı bile. "Benimle gelmen gerek." Sarı-yeşil gözlerinde endişe okunuyor ve benden yardım istemesi barın üzerine çöken uğursuz bir sis gibi.

Janie araya giriyor.

"Sulli'yle mi kalacaksın?" Charlie beni uzaklaştırırken soruyorum.

Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. "Sana bir limonata daha getireyim!" Beni eli boş görmemeli ve Jane her zaman bir içki almamı sağlayan *en iyi* kadın olmuştur. Hepsi alkolsüz olsa bile.

Charlie beni kalabalığın arasından sürüklüyor, geçici güvenlik önden gidemeyecek kadar hızlı. Arkamdan hızlıca bir göz atıyorum, ama bar görev dışı korumalarımızı göremeyecek kadar kalabalık.

Farrow ve Oscar'ın da çok geride olmadığından şüpheleniyorum.

Hoparlörlere yaklaşınca bir Beach Boys şarkısı kulak zarımı patlatıyor. "Neler oluyor, Charlie?!" Müziğin üzerine bağıriyorum.

Hareket etmeye devam ediyor ama duyabilmem için başını arkaya eğiyor. "Kız kardeşin burada."

Kız kardeşim.

Luna'dan bahsetmediğini anlaması bir milisaniyesini alıyor. Kinney.

Kinney burada.

Kaşlarım çatıldı. "O olduğuna emin misin?!"

Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Siyah saç. Kaküller. Sana ruhunu yemek istiyormuş gibi bakıyor." Sigarasını dudaklarına götürüyor. "Aslında keşke benim annem olsaydı."

Evet, o benim küçük kız kardeşim. Adımlarına ayak uydurup yanına geliyorum. Artık bağırarak zorunda değilim.

Charlie şöyle açıklıyor: "Tuvalete gittiğimde yanından geçtim."

Kanım kaynıyor, en çok da yalnız olduğu için endişeleniyorum. Kalabalığın arasından geçiyoruz, insanlar sütun gibi dikilmiş, sadece içiyor ve sohbet ediyor.

"Charlie! Charlie!" Bir kız gömleğini tutuyor. "Debriyajımı imzalar mısın?!" "Hayır." Sanki baş belasıymış gibi kızı silkeliyor.

Nedense tam tersi bir etki yaratıyor. Nefes nefese "Seni seviyorum." diyor.

Charlie zar zor göz kırptırıyor. "Bu taraftan." Parmakları bileğime dolanıyor ve beni yan taraftaki acil çıkış kapısına doğru çekiyor.

Sarkık plaj toplarının arkasında gölgelenen ve kısmen gizlenen Kinney *tek başına* dolaşıyor. İri yarı ve 1.80 boyunda. Elbisesinin dantelli siyah kollarını çekeştiriyor, kaybolmuş gibi görünüyor ve bulunduğu ortamın çok dışında.

Kız kardeşimin, bir gün bile olsa, etrafına *ışık saçmadığı* bir zaman hatırlamıyorum.

Güven. Onu bu kadar küçük görmek kalbimi deliyor.

Ama bakışlarım da sertleşiyor.

Kinney bizi görüyor ve yuvarlak yüzünü bir rahatlama kaplıyor. Çabucak bunu umursamaz tavıyla değiştirmeye çalışıyor. Kız kardeşim bu sefer bunu gizlemekte o kadar iyi değil.

"Kinney, burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum ve sonra aslında yalnız olmadığını fark ediyorum. Koruması sağındaki bir sörf tahtasına yaslanmış. SFE'den daha genç bir adam. Eliot, Tom, Beckett ve Ben hâlâ Price'ın Üçlü Kalkan Hizmetlerini kullandıkları için birkaç Epsilon koruması daha barın etrafında dolaşıyor.

Ateşler içindeyim ve normalde bir koruma benim kızgın öfkemin hedefi olmaz. Çünkü onlar kardeşlerimin bakıcısı değiller. Ama bu farklı.

Ailem kızların bu bara giremeyeceği konusunda çok *netti*. Ona doğru yaklaştım ve Kinney yanımdan geçerek onunla aramda durdu.

"O iyi, Moffy." *Siktir et.*

"Hey!" diye bağırıyorum korumaya ve bir elimi kız kardeşimin kemikli omzuna koyarak onu öne doğru itiyorum.

Sörf tahtasından bir adım atıyor.

"Burada olmamalıydı."

SFE koruması teslim olmak için ellerini kaldırır. "Kendisi gizlice çıktı. Onu takip etmekten başka bir şey yapmadım." O da onlardan biri.

Lanet olsun. Ciğerlerimi tırmalayan bir hırıltıyı yutuyorum. Başka biri olsa belki bu kadar öfkelenmezdim ama Kinney kendini olduğundan daha büyük görmeyi seviyor. Arka planda duran bir korumaya ihtiyacı yok.

Kinney topuklarının üzerinde sallanıyor. "Tatmin oldun mu?"

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Eve geri dönüyorsun."

Ağzı düşer, dehşete kapılır. "Fedai beni içeri aldı ama öz kardeşim kalmama izin v e r m i y o r . Bunun ne kadar kaba olduğunu biliyor musun?"

Charlie onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Seni bulmadan önce ağlamana beş saniye kalmıştı."

Kinney'nin kafası bana doğru döndü. "Değildim."

"Sen kötü bir yalancısın," diyor sertçe. "Bir dahaki sefere bu kadar umutsuzca söyleme."

"Ona nasıl yalan söyleyeceği konusunda koçluk yapma, dostum." Bunu düzeltmek zorundayım. O benim sorumluluğumda ve eğer bu gece ona bir şey olursa.

Charlie sigarayı dudaklarından birkaç santim uzakta kısıtıyor. "Kimse beni dinlemiyor ki. Son zamanlarda Audrey'i gördün mü? Berbat durumda."

Kinney ona ters ters bakar. "Sana ne dediğimizi biliyorsun." "Kinney," diye uyarıyorum.

Charlie kız kardeşime alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Sanırım sinir bozucu bir şey." "Audrey, Vada, Nona ve ben, hepimiz sana *Sefil diyoruz*."

Reverans yapıyor.

Farrow ve Oscar sonunda bize ulaştığında Kinney konusunda bir karar vermek üzereydim.

FARROW KEENE

MAXIMOFF lazerle küçük kız kardeşine odaklandı. Hasır mobilyaların bulunduğu, fenerle aydınlatılmış arka köşeye doğru yürüdük. Geçici güvenlik insan yapımı bir çevre oluşturmuş, yabancıların geçmesine izin vermiyor.

Sadece ünlüler ve korumalar.

Aslında burası derme çatma bir VIP alanı, bir barda yapabileceğimizin en iyisi. Kinney hasır kanepede Xander ve Luna'nın arasına sıkışmışken, büyük, metanetli, boyun eğmeyen ağabeyleri sanki özel korumalarıymış gibi onları izliyor.

Aslında ben onunum, yani Maximoff'un hemen yanında duruyorum. "Kız on dört yaşında," diyor nefesinin altından bana.

Dudağım uçukluyor ve bir bardak ılık musluk suyunu bitiriyorum. "Bunu zaten yedi kez söyledin. Bir kez daha söylersen daha az doğru olmaz."

Sinirli bir ses çıkarır.

Gülümsemem geriliyor. Bardağı sol elime geçiriyorum ve sağ elimle onun gergin kaslarını yoğuruyorum. Çok gergin ve dürüst olmak gerekirse, Maximoff'un bu gece Kinney'i görünce neden sevinçten havalara uçmadığını anlıyorum.

Medya ünlüleri büyük ölçüde insanlıktan çıkarmıştır ve gece geç saatlerde yapılan özensiz cesaret gösterileri ve şakalar için kolay hedeflerdir.

Güvenlikten hiçbirimiz barda piña coladalarını yudumlayan ve Fireball shot'larını yudumlayan yüzün üzerindeki yabancıyı incelemedik. Bu özel bir etkinlik değil. Ve zaman gece yarısını geçtikçe, bu rastgele sikikler sarhoş

sikiklere dönüşüyor.

Sarhoşlar aptalca şeyler yapar.

Hıyarın biri dans pistinde Eliot Cobalt'ın *pantolonunu indirmeye* çalıştı bile. Koruması müdahale ettiği için haberi yok ve ben de olayı sadece telsizden duydum. Omega'dan değil, SFE'den.

Hepimiz aynı yerdeyken aynı radyo frekansına geçmeyi kabul ettik. Aileler birbiriyle etkileşim halinde, bu yüzden her Kuvvet'te -Alpha, Epsilon ve Omega- hepimiz birlikte çalışmak zorundayız. Farklı firmalar için çalışıyor olmamız önemli değil.

Hatta güvenlik dedikodularına göre Price Kepler, Akara'nın gemiden atlayıp kendi teknesini inşa etmesinden pek de hoşnut değilmiş. Dedikodulara inanılacak olursa, Price tüm bu duruma bardağın dolu tarafıyla bakıyor. Akara'nın yeni şirketi, Epsilon'dan birinin çok nazıkçe ifade ettiği gibi "yükümlülüklerle" dolu. Müşterileriyle fazla yakınlaşan şerefsizler (ben ve Thatcher) ya da Ateşli Noel Baba videosuyla biraz ünlü olan şerefsizler (neredeyse hepimiz). Akara bir hamlede Price'ın Üçlü Kalkan Hizmetleri'ndeki sorumlulukları ortadan kaldırdı.

Ryke Meadows ve Daisy Calloway gibi Price ile yirmi yıldır yakın olan ebeveynler bile Akara ve yeni şirketine karşı dostane davranmaya çalışıyorlar. Bana sorarsanız, her şeyin "iyi oynayalım" aşamasındayız. Ta ki biri işleri berbat edene kadar. Ve sonra eminim ki çizgiler çekilecektir.

Şu anda güvenlikteki çoğu kişi (ben de dahil) olaya Omega'nın Alfa/Epsilon'dan farklı bir patronu varmış ve biz de marjinal olarak farklı kural kitaplarına uyuyormuşuz gibi bakıyor.

Akara'nın kurallarını daha çok tercih ediyorum, her ne kadar bu kılavuz hala dört yüz sayfa uzunluğunda olsa da.

Maximoff gözünü kırpmıyor. Onu rahatsız eden bir şey var. "Kinney'nin daha uzun kalmasını mı istiyorsun?" Merak ediyorum.

Bir limonata içiyor. "Bilmiyorum." Gözleri kısa bir süre bana, sonra tekrar kız ve erkek kardeşlerine kayıyor. "Sanırım Kinney'nin korumasını bırakıp gitme ihtimali Xander'dan daha yüksek ve bu da beni..."

"Paranoyak mı?"

Yüzünü buruşturuyor. "Ben de *özenli* diyecektim."

Kesinlikle öyle ve ona rahatlamasını ve biraz daha *gevşemesini* söylemek isterdim - bu onun bekarlığa veda partisi - ama bana da aynısını yapmamı söyleyeceğine dair güçlü bir his var içimde.

Gayri resmi olarak görevimin başındayım.

Ne diyebilirim ki? Maximoff Hale'i korumak için tekila shot ve dört saatlik bir vızıltıdan daha çok can atıyorum.

Biraz daha limonata yutuyor. "Onu ilk kez bir kulübe götürdüğümde on sekiz yaşında olacağını düşünmüştüm. Bir gay bar olacaktı. Eğlenirdik."

Önce bunun yasını tutuyor.

Onu hızlıca gözden geçiriyorum. Kahretsin, ailesini bu kadar önemsemesine bayılıyorum. "Rüya görüyordun, kurt izci. Çünkü o kız asla on sekiz yaşına kadar beklemeyecekti." Kinney'i neredeyse her gördüğümüzde gece kulüplerinden ve gey barlardan bahsediyor.

Şimdi burada, her şeyi içine çekiyor ve bakire bir daiquiri içiyor.

Maximoff dalgın dalgın, "Evet," diyor.

Bileğini kaldırıp saatini kontrol ediyorum. "Ailen yarım saat içinde burada olur." Kinney'i almadan önce kardeşleriyle vakit geçirmesi için ona biraz daha zaman veriyorlar.

Güçlü bir şekilde başını sallıyor, ama yükselen gülümsemesini yakalıyorum, bir düşünce ona bir tür mutluluk getiriyor.

"Ne?" Maximoff'un böyle sırtıttığını görünce gülümsüyorum ve keşke şu anda onun beyninde olsaydım diyorum.

Dudaklarındaki limonatayı yalıyor. "Ripley on dört yaşında bir bara gizlice giderse ne yaparız diye düşünüyordum."

Kaşlarım diken diken oldu. Bu geleceği hayal etmesine izin vermesine şaşırdım. Ama hâlâ gülümsüyor. "Ne yapardık?" Derinden soruyorum.

Gözlerini kaçırıyor. "Sanırım oğlumuzun kalmasına izin verirdik, ama sadece tüm zaman boyunca onun etrafında *dolaşmamız* şartıyla. Ve sen de Rip'i bir barda on dört yaşında olduğu için utandıracak türden bir baba olurdun."

Çok çabuk kaybolan bir gülümsemeye gülüyorum. Yerini bir acı, kaçtığım bir his alıyor. Maximoff'un geleceğimiz hakkında benden daha kolay konuşabileceğini kim düşünebilirdi ki?

Bir serbest atışla buruşmuş plastik bardağımlı çöp kutusuna atıyorum ve göğsümdeki ağrıyı geri itiyorum. "Ondan sonra," diyorum Maximoff'a, "Ripley sana döner ve '*Baba*,' diye sızlanır, çünkü sen çok iyisin ve senin ne kadar sert biri olduğunu unutuyor. Yine de gidip ona bir Fizz alırsın."

"Fizz Life," diye düzeltiyor Maximoff, bakışları uzaklarda. "Bu onun için daha iyi."

Gülümsüyorum. "Ailenizin gazoz imparatorluğu alınmasın ama o şeylerin hepsi sağlıklı, karbonatlı şurup."

Gözleri sonunda benimkilerle buluştu. "Gerçekten mi? Hiçbir fikrim yoktu." Kısa bir kahkaha attım, ama bir sonraki vuruşta birbirimize daha derin baktık.

Maximoff keskin bir nefes alır. "Bununla bize işkence mi ediyorum?"

Başımı sallamak istiyorum. Ama bir kez başımı salladım. "Birazcık." Mazoşizmden hoşlanmıyorum ve Ripley'nin kalıcı olarak oğlumuz olduğu bir geleceği hayal etmek sevgi ve acıyla dolu. "Daha akıllı olsaydık, çocuklar hakkında genellemeler yaparak konuşurduk."

En azından bir gün onlara sahip olacağımızı biliyoruz.

"Lanet olası bir nedenden ötürü," diyor Maximoff, "aptal olmayı ve onunla hayatımız hakkında konuşmayı tercih ediyorum."

Her şeye varım biliyorum ama Maximoff beni yenmiş gibi hissediyorum.

"Bu *Hale* Laneti," diyor Xander kararlı bir şekilde, daha yüksek sesle konuşarak. Dikkatimizi çekiyor. "Bir Hale için yanlış giden her şey yanlış gider. Yoksa neden striptizciler Farrow'a değil de sadece Moffy'ye gönderilsin ki?"

Maximoff araya giriyor, "Hale Laneti uydurma bir şey, Summers."

Mezara giderken kardeşlerine bunun saçmalık olduğunu söyleyecek ama biliyorum ki o da bu saçmalığa bir şekilde inanıyor.

"Bilmiyorum." Luna pipetinden höpürdeterek içiyor. "Bana bir Hale komplosu gibi geliyor."

Kinney umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Hiçbir lanetten korkmuyorum."

Maximoff ağzını açar ama sadece birkaç metre ötedeki bambu panjurlu bir pencerenin yanında bir çatışma patlar.

Sulli, Akara'ya hararetle, "Bu *berbat* isteği kabul ettiğine inanamıyorum," diyor. "Arkadaş olduğumuzu söylemiştin."

Akara, duvara yaslanıp kürdan çiğneyen Banks'e belli belirsiz bir bakış atıyor. 1.80 boyundaki koruma da bizim gibi olan biteni izliyor ve sonra Akara tekrar müşterisine odaklanıyor. "Biz arkadaşız, Sul."

"Yani bir adamın egosu zedelenmeden benimle şakalaşmana izin var."

Burada bir şey kaçırdım. Bu onların sorunu ama Maximoff'un üzgün görünmesini sevmiyorum. En iyi tahminim: şu anda kendini dövüyor. Daha önce Sulli ona duvar kâğıdı erkek arkadaşıyla ilgili bir şey açıklamak üzereydi ve sözünü bitiremeden Kinney'i bulmak üzere oradan uzaklaştı.

Onu rahatlatacak ve paylaşacak bir bilgim yok. Ama Jane'in Sulli'yle kaldığını hatırlıyorum. Maximoff'a fısıldadım, "Jane muhtemelen neler olduğunu biliyordur."

"Bekle... Janie nereye gitti?" Etrafına bakınıyor.

Hızlı bir kontrolden sonra Jane'in geçici VIP alanında olmadığını öğrendim. Thatcher da kayıp. Yakamdaki mikrofona dokunuyorum. "Farrow'dan Thatcher'a, Jane'le birlikte misiniz?"

Bir saniye sonra, sert sesi kulağımda. "Evet." Mikrofonu açmak için çok yavaş davranıyor ve telsizden kısa bir inilti duyuyorum. Görüş alanımdaki tüm korumalar küçük kız kardeşlerinin geldiğini duymuş gibi irkiliyor.

"*Kahretsin*," diye yüksek sesle küfrediyorum.

Maximoff bakışlarını daraltır. "Ne?"

Dişlerimi sıkıyorum ve ağzımı ovuyorum.

Moretti kendine kızacak ve *lanet olsun*, kendimi kısmen suçlu hissediyorum. Hızlıca sevişmek için bir yere gittiklerini bilseydim, ona telsizle haber vermezdim.

"Farrow."

Çenesini tutuyorum ve kulağına karşı ne olduğunu açıklıyorum. Yüzü düşmeye devam ediyor. "Lanet olsun," diye küfrediyor. "Sen ve Thatcher'ın bunun için kod sinyalleri falan yok mu?"

"Kod sinyalleri mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Şipşak için mi?" "Evet."

Onu kızdırmak istiyorum ama bu hiç de fena bir fikir değil. "Bunun üzerinde çalışacağız."

Sulli boynundaki yunus kolyesine dokunuyor. "Başka kim biliyordu? Bu... bu *herkesin* içinde olduğu bir şey mi... ve sen beni bıraktın... ben karanlıkta mı kaldım?" Kelimelerle boğuşuyor ve bir cankurtaran salı fırlatması için Maximoff'a bakıyor.

Bir adım daha yaklaştı. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Sulli derin bir nefes alıyor. "Erkek arkadaşım Akara'ya benimle flört etmeyi bırakmasını söyledi, yani Akara'nın bu kadar... bilirsiniz işte... soğuk davranmasının nedeni bu."

Akara sessizdir. Bir elini siyah saçlarının arasından geçiriyor, beyzbol şapkasını ters takıyor ve Banks'e doğru eğiliyor. Sadece ona bir şeyler fısıldamak için.

Sulli bana ve Maximoff'a daha çok bakıyor. "İkinizden biri biliyor muydu?"

Kaşlarımı kaldırarak başımı sallıyorum. "Hayır, bu benim işim değildi." "Hiçbir fikrim yok," diyor Maximoff, orman yeşili gözleri tetikte.

Banks Akara'dan uzaklaşır ve bir kurdan ısırır. "Bana bilgi verildi."

"Sadece o," diye hızla ekliyor Akara.

Ağzı düşüyor. "Benimle flört etmeyi bırakmanı istediğini neden *bana* söylemedin? Özellikle de flört etmediğimiz, hiç flört etmediğimiz halde!" Çılgınca el kol hareketleri yapıyor ve bir elini bambu pencere çerçevesine vuruyor. "*Siktir, boşal, siktir, siktir, siktir.*" Elini göğsüne götürüyor ve avucuna bastırıyor.

Banks İtalyanca küfür eder ve Akara telsizden hızlıca konuşarak bir geçici görevliye ilk yardım çantası getirmesini emreder. İkisi de yaklaşmaya çalışıyor ve kadın geri çekiliyor.

Kan görüyorum.

Bu benim en büyük ipucum.

İlerliyorum. Sürpriz değil, Maximoff yanımdaydı. "İyi misin?" diye soruyor kuzenine. "Sulli?"

Bileğini göğsüne doğru tutuyor. Akara'ya ters ters bakıyor. Elini uzattım. "Hey, elini göreyim Sulli."

Dalgınca bana avucunu gösteriyor, daha çok hissettiği duygusal acıya odaklanmış durumda. "Neden bana söyleyemedin, Kits?"

"O senin erkek arkadaşın." Akara yarasını değerlendirmemi izliyor. "Bana güvenerek geldi, o yüzden sana söyleyemedim. İlk ilişkini mahvetmek istemedim."

Bileğini burkmamış. Avucunun tam ortasındaki delinmiş bir yaradan kan akıyor. Bambu pencere çerçevesine bakıyorum ve bir çivi görüyorum.

İyi değil.

Maximoff da fark eder. "Elini delip geçti mi?"

"Hayır, ama derin." *Ve temizlenmesi gerekiyor.* "Yakınlarda kapalı bir su şişesi var mı?"

"Evet, ben bakarım."

Sulli'ye acı seviyesini soracaktım ama Akara'ya ters ters baktı: "O benim erkek arkadaşım*dı*. Gerçekten bundan sonra onunla kalacağımı mı sanıyorsun? Bana lanet olası bir arkadaşlığa mal oldu ve benim kaybedecek çok fazla arkadaşım yok!" Elleriyle konuşuyor ve kazara bileğini tuttuğum yerden koparıyor.

Bileğini yakalayıp daha sıkı tutuyorum.

"Ve bunu benden sakladığın için seni de sikeyim Kits," diye devam ediyor Sulli. "Bunu bir telefon konuşmasından öğrenmek zorunda kaldım çünkü o değil de sen buradasın diye çok kızgın."

Maximoff benim için bir su şişesinin kapağını açıyor ve ben de onun avucundaki kanı yıkıyorum.

Yüzünü bile buruşturmuyor. Bu da üç şeye indirgenebilir:

1. Yüksek acı toleransı var.
2. Alkol acıyı maskeliyor.
3. Ya da arkadaşlığı ve erkek arkadaşıyla ilgili sorunları yüzünden bu acıyı fark edemeyecek kadar üzgündür.

"Ben işimi yapıyordum," diye karşılık veriyor Akara, gözlerinde incinmiş bir ifadeyle. "Bunun için özür dileyemem Sul."

"Arkadaş olduğumuzu söylemiştin! *Daha* iki saniye önce söyledin! Bir arkadaş... bir arkadaş bana söyledin." Yüzü buruştu.

Beckett ile arası açık olduğu için bunun Sulli için çifte doz acı olduğunu tahmin edebiliyorum.

Akara yaklaşıyor. "Sen benim arkadaşımsın. Ama önce benim müşterimsin." Sulli zarar görmemiş eliyle göğsünü iter.

"Heyheyhey." Banks aralarına giriyor. Sulli incinmiş bir öfke içinde, ne kadarının alkolden kaynaklandığını bilemiyorum ama Banks'in göğsünü itiyor. Adam taştan bir duvar, kıpırdamıyor.

Banks eğiliyor ve dudakları kulağına değiyor, eli boynunun kıvrımında. Sulli'ye fısıldıyor. Sulli'nin göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyor ama Banks ne derse desin sakinleşiyor gibi görünüyor. Gözleri Akara'ya kilitleniyor, sonra Banks'e kayıyor, sonra tekrar Akara'ya dönüyor.

Bu saçmalığı anlıyormuş gibi davranmıyorum. Sadece işimi yapıyorum. Maximoff bir korumanın ona uzattığı ilk yardım çantasını açıyor, ben de eldivenleri ve bandajları çıkarıyorum.

Tetanos aşısı güncel. Sağlık ekibinin bir parçası olmasaydım sahip olamayacağım bir bilgi.

Bunun gibi küçük tıbbi acil durumlarda, bu ailelerin konsiyerj doktoru olduğum için çok mutluyum. Sulli'ye daha etkin ve hızlı bir şekilde yardım edebilirim.

Biraz daha gevşiyor ve yarasından tekrar kan fişkırmaya başlayan eline bakarak kıvranıyor. "Dikiş atılması gerekecek mi?"

"Belki birkaç tane." Eldivenlerimi takıyorum. "On dakika sonra tekrar değerlendireceğim.

Acı birden ona kadar nasıl? On en kötüsü."

Sulli omuz silkiyor. "Kahretsin... bir iki, sanırım."

Tamam. Eminim alkol acıyı uyuşturuyordur.

Maximoff'un yüzünde sertleşmiş bir endişe vardı. "Su ister misin? Sana bir şeyler getirebilirim."

"Evet... tabii." Şu anda ona yardım eden ve etrafını saran kaç adam olduğunu fark edince yüzü kıpkırmızı oldu. Temps bir araya geldi ve Donnelly, Quinn ve daha fazla Epsilon koruması yakınlarında geziniyor.

Banks bir suyun vidasını açar ve şişeyi sağ elinin içine koyar.

Akara telsizde, erken ayrılmaları gerekirse diye bir araba ayarlamaya çalışıyor. Yarayı sarmayı bitirdiğinde, ona hava vermek için geri çekiliyorum.

Eldivenlerimi çıkarıyorum ve Oscar ile müşterisinin VIP alanını bir anlığına ihlal ettiğini görüyorum. Sonra tekrar kalabalığın içinde kayboluyorlar. Bara doğru ilerliyorlar.

Onunla konuşmam lazım.

Maximoff'u bırakmaktan nefret ediyorum ama burası güvenli bir bölge. Birkaç dakikalığına iyi olacaktır. Ve şu anda yoğun bir şekilde Sulli'ye konsantre olmuş durumda, onu bir koruma barikatıyla ve ailesiz bırakmak istemiyor.

Beline dokunup fısıldıyorum, "On dakika içinde döneceğim."

Başını sallar ve "Benim yapmayacağım bir şeyi yapma" diye eklemek için iki kez gözünü kırpar.

Ağzım kıvrılıyor. Maximoff'un benim yaptığının dörtte birini bile yapmayacağını söylemek istiyorum. Ama her zaman peşimden koşan o. Bana ayak uydurmak için. Daha güçlü olmak için. Daha hızlı. Daha zeki.

Yine de, benim yapmak üzere olduğum şeyi yapmayacağını biliyorum, ama işte tam da bu yüzden bu ekstra mili koşmak istiyorum. Onun için.

Oscar ve Charlie'nin çok gerisindeyim ama görüşümü kaybetmiyorum. Ve onları erkekler tuvaletine kadar takip ediyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Oscar üç boş kabinden birine yaslandı ve sessizce beni izliyor. SFO'nun geri kalanı gibi o da gayri resmi görevine geri döndü. Benden daha fazla içen adamlar bile geçici personelden daha iyi iş çıkarabileceklerini düşünüyorlar.

Ama buraya arkadaşım için

gelmedim. Charlie ile
konuşmam gerek.

Bir lavabonun üzerine eğilmiş, ön kolundaki ruju temizliyor.
Birinin telefon numarası.

"Bize bir dakika verir misin?" Oscar'a sordum. "Charlie?" Oscar sormak zorunda.

Charlie benden korumasına doğru bir bakış attı. "Sorun yok."

Oscar tezgahı tekmeleyip yanımdan geçiyor ama yine de gönderdiği bakışı kaydediyorum. "*Kendine dikkat et*" der gibi. Sanki ne yapacağı belli olmayan bir aslanla bile isteye baş başa kalmışım gibi ama aynı zamanda ona zarar vermemem için beni uyarıyor.

Not edildi.

"İyi misin?" Charlie'ye soruyorum ve bir paket sigarayı cebimden çıkarıyorum.

"Çok iyi," diye mırıldandı. "Ama Oscar'dan sırf benim duygularımı tartışmak için gitmesini istediğinden şüpheliyim." Dağıtıcıdan birkaç kâğıt havlu alıp bana dönüyor ve ellerini siliyor. "Yani? Bu İskoçya'yla mı ilgili?"

Dudaklarımın arasına bir sigara koydum. "Oradan başlamayacaktım ama tabii, önce oraya gitmek istiyorsan İskoçya hakkında konuşabiliriz."

Charlie nemli kâğıt havluları toplayıp dövmelemlerimi ve siyah kıyafetlerimi inceliyor: botlarım, kemerim ve siyah pantolonumun içine sokulmuş siyah düğmeli bluzum. "İskoçya'da Moffy'ye bir kitap fırlattığımı biliyorsun. Kafasına silah dayamadım."

Sigaraya bir çakmak tutuyorum. "Metaforik bir tetiği çekip duruyorsun dostum. Bu bir silah gibi." Bir nefes çekiyorum ve dumanı yana üflüyorum. "Anlamıyormuş gibi davranabilirsin ama ikimiz de senin bundan daha zeki olduğunı biliyoruz."

Charlie ıslak fayansa yapışmış kirli tuvalet kâğıdına bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Anlıyorum." Acı bir nefes verdi. "Eğer o evde sıkışıp kalmasaydım, görüş alanımda olmayacaktı."

"O sadece senin görüş alanında değildi; *benimle birlikteydi*." Közler kâğıdı yiyor, sigara parmaklarımın arasında yanıyor. "Omzuma yaslanmış uyuyordu ve bu seni rahatsız etti."

Göğsünde bir kahkaha ölü. Başını sallar, sonra gözlerini aynaya diker. Kendi kendine.

"Onun ilişkisini kıskanıyorsun." Sesim gayet gerçekçi. Charlie hakkında bunu birden fazla kez tahmin etmiştim.

Charlie sinirlenir. "Moffy, tüm insanlar arasında, asla bir ilişki istemeyerek büyüyen biri. Bu yüzden onu aşık görmek sinir bozucu mu? *Evet.*" O

kumral saçlarını çekiştiriyor. "Müdahale etmek için iznimi istiyorsan, onu istediğin kadar kurtarabilirsin."

"Kocamı kurtarmak için izninize ihtiyacım yok."

Teknik olarak henüz evli değiliz ama şu an umurumda değil.

Ayrıca Charlie'ye "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa onu öldürmene izin verir. Bunu anlıyorsun, değil mi?" Kaslarım yanıyor.

Charlie düğümlenmiş bir nefesle iç çekti. "Bana Maximoff kendini fazla feda ediyor gibi geldi. Muhtemelen bu konuyu onunla konuşmalısın."

"Artık onu dövmemeye ne dersin?" Teritoryal sıcaklık kanımı kaynatıyor, ama nispeten rahat duruyorum ve bir sigara emiyorum.

Gözleri kızarır. "Deniyorum. Bir, iki, *üç diye* saymak kadar kolay değil." Parmaklarını şıklatıyor, sonra da kağıt havluları çöp kutusuna atıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve yere duman üflüyorum.

"İnanması zor olabilir, Farrow," diyor Charlie, "ama onu incitmek istemiyorum. Moffy'ye ihtiyacım var."

"Kum torbası olarak mı?"

Başını öne eğiyor. "Şey... Bu sonuca vardığın için seni suçlayamam ama *hayır*. Tüm ailelerimiz onsuz çalışamaz. Ve ailelerdeki pozisyonu ne kadar can sıkıcı olsa da, *bu* pozisyonu doldurması için ona ihtiyacım var. Benim istediğim bir pozisyon değil." "Onun yerinde olmak istemiyorum" demeden önce bir nefes daha alıyor.

Lavaboya kül döküyorum. "Seninle konuşmak istediğim şey daha çok buydu."

Charlie parçaları şaşırtıcı bir hızla ekliyor. "New York'a taşınma."

"Evet. Burada kalmayı mı planlıyorsun?" Merak ediyorum. "Çünkü bu Maximoff ve Jane ne düşünüyor?"

Siyah pantolonunun üzerinden buruşuk beyaz düğmeli ceketini çıkarıyor. "Buna asla söz vermedim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yol boyunca bir yerlerde bunu ima ettin, Charlie. Senin buralarda olacağına inanıyorlar. Eski güzel lise günleri gibi olacağına."

"Yanlış beklentilere sahip olmaları nasıl benim suçum olabilir?"

Aman Tanrım. "Çünkü onları sen ayarladın. Bundan sen sorumlusun." Ona başımı salladım. "Kalmayı düşünüyor musun, düşünmüyor musun?"

"Ben kalmıyorum." Charlie tezgâhta kambur durur. "Ben sadece kaçınılmaz olanı kolaylaştırıyorum. Kardeşlerimin yardıma ihtiyacı olursa, Maximoff her zaman yaptığı gibi parçaları toplayacak ve benden daha iyi bir iş çıkaracaktır."

Sigarayı lavabonun üzerine üfledim. "Hayır, bak, yanlış anladın. Kardeşlerinin Maximoff'a ihtiyacı yok. Onların *sana ihtiyacı var*."

"Beni alamazlar," diyor Charlie, sesi kafeste.

"Sana şimdiden söylüyorum, Maximoff New York'a taşınmayacak. Kız kardeşin New York'a taşınmayacak."

Charlie sahte bir şaşkınlık takınır. "Onları Philly'de kalmaya mı zorluyorsun?" Başını öne eğiyor. "Kulağa kontrolcü geliyor."

Kontrol ediyorum.

Kaslarım esniyor. Beni kızdırmaya çalışıyor ama ben ona dik dik bakıyorum. "Seni çözmüşüm gibi davranmayacağım, çünkü çözmedim. Ama Maximoff'u tanıyorum. Ve o bunu senin için kolaylaştıracak. Omuzlarındaki tüm yükü alacak, sen de jet-set'le istediğin yere istediğin kadar gidebilirsin ve o da buna aldırmayacak."

"Biliyorum."

"Ama yanlış anladın Charlie," diye tekrarlıyorum. "Çünkü Maximoff senin yerine geçmeyecek. Siz iki farklı kişisiniz ve kardeşlerinizden ayrılacaksınız. Senin yokluğunu fark edecekler. Onlar için burada kalmadın. Denemedin. Beckett'ın sana ihtiyacı var. Eliot'ın sana ihtiyacı var. Tom'un sana ihtiyacı var. Bir yıl sonra Ben New York'ta olabilir ve sana da ihtiyacı olabilir. Maximoff'un daha iyi yapabileceğini düşündüğün için onları yüzüstü bırakma. Ya da daha çok zevk aldığı için ya da kendine söylediğin başka bir sebepten. Çünkü günün sonunda geriye dönüp baktığında keşke sen olsaydın diyeceksin."

Gerçekten, onu tutup sarsmak ve *büyümesi* için bağırmak isterdim.

Ama o sadece sinirlenir ve onun daha değerli olduğunu anlamasına ihtiyacım var.

Charlie bana bakıyor, ama cevap veremediği kapı açılıyor ve Tom ile Eliot bir şeye gülerek içeri süzülüyorlar.

"Whoa, Farrow." Eliot beni gördü, sonra Charlie'yi. "Kardeşim." Sırıttırıyor. "Damatla ortak banyo sohbeti mi?" Bir kolunu Charlie'nin üzerine atmaya çalışıyor ama ağabeyi ustaca dönerek kucaklamadan kurtuluyor.

"Kaçırdın," diyor Charlie yumuşak bir sesle.

Eliot, "O zaman tek tek anlatayım," diye takılıyor. "Mizah var mıydı? Eğer yoksa, o zaman pas geçeceğim."

Charlie gülümsüyor.

Kobalt şakasını hızla bitirip çıkmak üzereyken Tom pisuvara gidiyor ve daha önce hiç görmediğim insanlar tuvalete giriyor. Otuz yaşlarında üç adam tuvalet kabinlerini kullanıyor, diğer ikisi pisuarların yanında oyalanıyor, ayakta dururken tökezliyorlar.

Ben şahinim. Bu salaklar Tom'un işemesini izlemekten bir bakış uzaktalar.

Görüşlerini engelliyorum. "Neye bakıyorsun sen?"

Kıs kıs gülüyor. "Biliyorsun." Etrafımdan dolanmaya çalışıyor, Tom'u hedefliyor ve ben kolunu yakalıyorum. Benimle savaşımaya çalışıyor.

Yüzüme vuruyor ve arkadaşı ona durması için bağırıyor.

Kolayca kolunu arkasına geçirip onu lavaboya doğru itiyorum. Mikrofonuma dokunuyorum. "Oscar." Tek gereken bu. Hemen dışarıda ve banyonun kapısı hızla açılıyor.

Değerlendiriyor. "Onu yakaladım, Redford." Yerime geçip bana başını salladı. "Git Damat'ı bul. Seni aradığını duydum."

FARROW KEENE

BANYODAN ÇIKARAK kulaklığımı ayarlıyorum ve tıklım tıklım dolu barda bedenler arasında dolaniyorum. Maximoff'un başı gerçekten dertte olsaydı Oscar daha acil davranırdı. Yüzüme karşı itiraf etmiyor ama en iyi tahminim damadımın sadece benimle olmak istediğı.

Onu bulmaya çalışıyorum.

Yazlık elbiseler giymiş üniversite çağındaki bir avuç kızın yanından geçiyorum. Sarı saçları olan biri yolumu kesti.

"Merhaba. Siz Farrow Keene'siniz."

"Evet." Omzunun üzerinden bakıp Maximoff'un dans pistinde olup olmadığını kontrol ediyorum. Derme çatma VIP alanında kalmasını umuyorum ama bu çok kolay olurdu.

"Paul Donnelly ile arkadaşsınız, değil mi?" diye devam etti. "Beni onunla tanıştırebilir misin? Ass- Kicker'ın büyük bir hayranıyım." Donnelly'nin Ateşli Noel Baba videosundaki lakabından bahsetmesi dikkatimi zar zor ona geri çekiyor.

Gitmem gereken yerler var. "Paul?" Çoktan yanından geçip gittim. "Adını hiç duymadım."

"Quinn ne olacak?!" diye bağılıyor arkadaşı arkamdan.

"Aman Tanrım, lütfen bana Quinn'in numarasının sende olduğunu söyle!" diye bağılıyor başka bir kız ben çıkarken.

Maximoff'u buldum. İki metre boyunda, günah kadar seksi Amerikan prensi. Kumlu zeminde Luna, Kinney ve Xander'la dans ediyor. Korumalar etraflarında çember oluşturmuş, Maximoff'un güvende olduğunu bilmeme yetecek kadar yoğun bir bariyer var.

Ona doğru ilerlemeye başladım.

"Hey, Farrow!" diye bağılıyor geçici bir koruma müziğin arasından ve önüme geçiyor. *Aniden*. Göğsüne çarpmamak için bir adım geri atıyorum.

Yanağındaki deri piercingine bakıyorum. *Kahretsin*.

Owen Erickson.

Onu görmek bozulmuş süt içmek gibi. Akara ve Thatcher isteğimi dinledikleri için minnettarım. İstedğimden beri Maximoff'un yerine geçmedi.

Bu gece Sulli'ye göz kulak olması gerekiyordu. Başarısız, çünkü şu anda beni kurt-izci-engellemeye çalışıyor.

"Çekil!" Lanet müziğin içinde bağırmaktan nefret ediyorum ama şarkıda ağır bir bas var.

Owen kulağıma fısıldamak için yaklaşıyor. *Çok yakın, orospu çocuğu*. Ama bunun güvenlikle ilgili olması ihtimaline karşı onu itmeye direniyorum.

"Ne zaman mola vereceğimi biliyor musun?" diye soruyor, sesi daha yumuşak. Kulağıma değen sıcaklık tüylerimi diken diken ediyor.

Yüzüm buruşuyor ve ondan uzaklaşıyorum. "Ben nereden bileyim?!" Bas sesiyle bağıyorum. "Patronu ya da Omega liderini telsizle ara!" Her geçici bunu yapardı. Bu soruyu sormak için peşime düşmezdi.

Ona ters ters bakıyorum çünkü içimden bir ses bana asıldığını söylüyor.

O kadar aptal olamaz.

Owen müziğin ritmine uyarak başını sallar. "Evet, tamam!" Bir başka fısıltılı sohbet için tekrar eğiliyor. Bu sefer kabul etmiyorum. Kayıtsızca, ön kolumla onu geri itiyorum.

"Kişisel alan!" Sakin olmaya çalışıyorum.

Gözleri dudaklarımdan gözlerime kayıyor. "Mola ne zaman?!"

Başları havaya kalktı. "İşin bitti, dostum! Çekil gözümün önünden!" Maximoff'a değil de bana asıldığı senaryoyu hazmetmek daha kolay. Ama bu Maximoff için olmayacak ve Kaptan Amerika'nın bu gece kırık bir parmak eklemine ihtiyacı yok.

Başını sallıyor. "Sadece arkadaşça davranıyorum!"

"Başka yerde arkadaşça davran!" Hızla hareket ediyorum ve bir yanım yanından geçerken omzunu kontrol etmek istiyor. Diğer yanım ise ona dokunmaktansa çakmak gazı içmeyi tercih ediyor. İkincisi kazanıyor ve ona geniş bir çevre veriyorum.

Maximoff dans etmeyi bıraktı, şaşkınlıktan kaşları çatılmıştı ve ben ona doğru gelirken botlarım kuma batıyor.

Tam soracaktı ama ben ondan önce davrandım. "Sana sonra anlatırım."

Konuyu hızla kapatıyor, sanki bu düşünce aklından uçup gitmiş gibi. "Selam," diye selamlıyor Maximoff, bir kolunu omzuma dolayarak. Beni vücuduna çekti. Yeşil gözleri biraz buğulu. "Hayatım boyunca neredeydin?" Biraz kendinden geçmiş görünüyor. Kendinde değil.

Alnında boncuk boncuk terler birikiyor, ben de nemli saç tellerinin bir kısmını geriye doğru tarıyorum. "İyi hissediyor musun kurt izci?"

"Evet, dostum." Müzikle birlikte sallanıyor, beni de peşinden sürüklüyor. "Burada olmana sevindim."

Tamam.

Bir sorun var. "Evet?"

Soruyorum.

"Mmmhmm." Dudaklarını yalıyor ve parmakları ensemden yukarı kayarak beyaz saçlarımın arasından geçiyor. "Sen dünyadaki en ateşli insansın. Aslında tüm Dünya'nın. Ve bu gece sana ihtiyacım vardı."

Nefesinde hafif bir likör kokusu alıyorum.

İçki.

Hayatında bir yudum bile alkol içmemiş.

Koruma modunu en yüksek kadrana getirmemek için tüm enerjimi harcıyorum ama onu korkutmak istemiyorum. Kayıtsızca, yanında asılı duran eline uzanıyorum, elinde bir bardak limonata gevşek duruyor.

Bir bardak içtim... Kaç tane içtiğini söyleyemem. Saymak için burada değildim ve bu yeni bir bardağa benziyor çünkü erimiş buzun içinde yüzen pipet yeşil. Tadına baktığım alkolsüz bardakta mavi pipet vardı.

"Bir yudum alabilir miyim?" Ben sorarım.

Veriyor. "Susadın mı? Senin üzerinde öyle bir etkim var."

"Evet. Çok seksisin." Bir elimi beline koyuyorum ve dudaklarımı b a r d a ğ ı n ağızına götürüyorum. Bir yudum alıyorum.

Çoğunlukla limonata tadı alıyorum ama votka kokusunu algılayabilecek kadar karışık içki içmişliğim var. Tereddüt etmeden içkinin kalanını bitiriyorum.

Ona söylemek istemiyorum. Bu benim ilk düşüncem. Ama böyle bir şeyi ondan saklayamam, bu onu çok üzecek olsa bile.

İkinci düşüncem: *Onu elimden kaçırmayacağım. Bu gece olmaz.*

Üçüncüsü: *Keşke burada olsaydım.* Çok az pişmanlık duyarım ama bundan pişman olacağım. Bütün içkilerini yudumlayabilirdim. Jane'den bunu yapmasını isteyebilirdim. Onu daha iyi koruyabilirdim.

"Maximoff, kaç tane-" Ona kaç bardak içtiğini sormaya başlıyorum ama dikkati fenerle aydınlatılmış köşeye kayıyor.

"Janie döndü." Maximoff daha bilinçli. "Başkası söylemeden önce ona ne olduğunu anlatmalıyım." Kardeşleri dansa ara vermeye hazır, o ise buldozer gibi arkaya doğru ilerliyor.

Yanından geçerken elini tutuyorum ve boş bardağı yüksek bir masanın üzerine bırakıyorum.

Maximoff sarhoş gibi görünmüyor. Öyle olsaydı, sanırım içkiye ilaç katıldığını fark ederdi. Muhtemelen sadece çakırkeyif.

Ama hayatında bir damla bile alkol almamış biri için bu, sarhoşlukla eşdeğer olabilir. Kaslarım gerildi.

Barın arka tarafında, korumalar yeniden bir çevre oluşturuyor. Ünlüleri koruyorlar ve burada, birbirlerini çok seven Thatcher ve Jane'i keşfediyoruz.

Yalan söylemeyeceğim, bu kadar PDA-yoğun bir çift olacaklarını tahmin etmemiştim. Yargılamıyorum. Thatcher bana hiç halkla içli dışlı bir tip gibi gelmemişti.

Aslında öyle olmasını seviyorum çünkü Jane daha azını istemiyor gibi görünüyor ve birlikte mükemmel görünüyorlar. Görünüşte mantıklı bir çift gibi.

Thatcher Jane'i belinden yukarı kaldırdı. Onu tutarken, elleri sıkıca kışının üzerine dikilmiş ve Jane saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmaya devam ediyor. Tekrar ve tekrar. Göz hizasında, bakışları sanki bu bardaki tek ikili onlarmış gibi birbirlerine batıyor.

Maximoff onların "anını" görüyor ve bana doğru dönüyor. "Belki de beklemeliyiz dostum."

Kaslı belini kavriyorum ve tepeden tırnağa süzüyorum.

"Moffy!" Jane sesleniyor ve Thatcher ayaklarını yere basıyor.

Sonunda yaklaşıyoruz.

Bize doğru döndüğünde Thatcher'ın kolları onun omuzlarını sarıyor ve o da göğsüne yaslanıyor. "İyi vakit geçiriyor musun?" diye soruyor en iyi arkadaşına. "Oh, limonatanız bitmiş. Dur sana başka bir tane getireyim-"

"Sorun değil," diye araya giriyorum.

Maximoff yüzünü buruşturur. "Janie, sana bir şey söylemem gerek." Jane derin derin kaşlarını çatar.

Thatcher'ın sert gözleri cevaplar için bana dikilmişti.

Şu anda bunu Maximoff'tan daha hızlı çıkarabilirim, o yüzden şu lanet yara bandını sıyrıp atıyorum. "Bana telsizle haber verdiğinde, iletişimde bir arka plan sesi aldık."

"Bu ne anlama geliyor?" Jane sorar, ama çoktan küllenmiştir. "Ne kadar? Kimden?" Thatcher soruyor.

"Bir saniye," diye cevap veriyorum. "Sadece bir inilti."

"Benim inlemem ama." Jane yanaklarına dokunuyor, aniden kırmızıya boyanıyor. "Bu çok ilginç. Sanırım kaymaya değdi - seks en üst seviyedeydi, en iyilerinden biriydi." *Bunu bilmene gerek yoktu, Cobalt. Birinin araya giremeyeceği kadar hızlı konuşuyor.* "Duyan yedi kişi var mı? Değil mi? Sadece SFO mu?"

Bok gibi hissediyorum.

Thatcher ve ben bakışıyoruz. Bu gece Epsilon ve diğerleriyle aynı kanaldaydık. Kesinlikle duyan yedi korumadan daha fazlası vardı.

"Çok üzgünüm, tatlım." Thatcher'ın sesi alçak, derin ve çığ. Thatcher yere bakarken Thatcher ona bakıyor. "Bu benim hatam-"

"Ben de en az senin kadar suçluyum," diyor kararlılıkla.

Maximoff sessizleşti. Sürekli onu kontrol ediyorum. Şakağındaki teri ovalıyor. Kulağına eğilip, "İyi misin?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diyor bu kez. İçimdeki yumruk çok hızlıydı. Elini sıkıyorum. "Hadi banyoya gidelim."

Başını sallayarak onaylıyor.

"Bekle, bir saniye." İsteksizce elini bırakıp Thatcher'a doğru ilerliyorum. "Banyo kapısını koruyabilir misin? Kimsenin içeri girmesini istemiyorum."

"Hemen arkanızdayız."

O Jane'i takip ediyor, ben de Maximoff'u. *Onu yönlendirmeme izin veriyor.* Benden birkaç adım geride olduğunu fark ettiğinden emin değilim. Kafasının içinde.

Erkekler tuvaletine ulaştık.

Pisuvara işeyen iki adamın çıkmasını beklerken birkaç dakika geçiyor. Onlar gittikten sonra ortalık sessizleşiyor, kapılar kapanıyor ve Thatcher'ın kapıların dışında olduğunu bilmek beni biraz olsun rahatlatıyor.

Maximoff yüzüne biraz su sıçratır. "Kinney'nin burada olduğuna inanamıyorum, kahretsin Kinney. Ona göz kulak olmalıydım." Kapıdan çıkmak üzere geri döner.

Elimi göğsüne koydum. "Sakin ol kurt izci. Küçük kardeşin bu gece Omega'nın gözetiminde. O iyi." *Sen iyi değilsin.*

Sertçe yutkunuyor ve bir elini nemli saçlarında gezdiriyor. "Farrow... Bu gece gerçekten tuhaf hissediyorum."

"Maximoff," diye fısıldıyorum. Gözlerimiz yoğun bir ritimle kilitleniyor ve paranoyanın yüzünü buruşturmasını izliyorum. Kafasında geceyi geçirdiğini söyleyebilirim. İçkiyi düşünüyor olmalı.

Sonra da "Bir yudum aldın. Böylece bilirsin."

Bu yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biri olabilir. "Evet." Nefesim ciğerlerime hapsoldü. *Söyle. Lanet olsun söyle.* "Maximoff, içkinde votka vardı."

Hızla göz kırpmıyor.

"İyisin," diye iddia ediyorum.

Arkasını döner ve en yakın kabine doğru fırlar. Diz kapakları yere çarpıyor. Hemen arkasından eğilerek onu takip ediyorum. İki parmağını ağzına soktu. *Maximoff.*

Sırtını dairesel hareketlerle ovuyorum ve bu gecenin içeriği tuvaleti dolduruyor.

"İyisin," diye fısıldıyorum.

Vücudu sarsılıyor.

Keşke daha önce burada olsaydım.

Şimdi buradayım.

Aradan birkaç dakika daha geçer, adam tuvalete yapışır ve safra kusmaya başlar.

"Sakin ol, kusacak bir şey kalmadı." Omzunu sıktım. "Bir şeyin yok. Sadece geri çekil." Uzanıp sifonu çektim.

Kıçının üzerine düşüyor ve bedenime ve kabine doğru yığılıyor. Omuzlarına koruyucu bir kol doladım ve şefkatle kafatasının arkasına dokundum. "Bir şeyin yok."

Dizleri bükülmüş, avuç içleri dizlerine sürtünüyor. Dehşete kapılmış gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sarhoş muyum ben?"

"Hiç sanmıyorum." Onu hızlıca taradım. "Kaç bardak içtin?"

"Beş." Kızaran gözlerini tavana dikti. "Bazı geçici korumalar onları benim için tadıyorlardı."

Bu yeşil salaklara çok kızgınım. "Beş bardağın hepsi alkollü değildi. En azından biri alkolsüzdü." *Tadına baktığım.*

Sızlanıyor. "Su içiyor olmalıydım. Barlarda hep su içerim." İnliyor. "Ama tabii ki bu gecenin özel ve farklı olmasını istedim." İki eli başına doğru kalkıyor ve parmaklarını sıkıntıyla saçlarının arasından geçiriyor.

"Limonata sipariş edebilirsiniz. Görevliler içkilere ilaç katıldığını anlayabilmeliydi. Bu onların işi Maximoff."

Başını sallamaya devam ediyor. "Ben... Ben... Siktir." Derin bir nefes alıyor, önce tezgâhtaki Sharpie'ye, sonra da bana bakıyor. "Ayık değilim."

Bu üç kelime havayı bayatlatıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Sesim derin ve yumuşak.

"Başım zonkluyor." Kalçamı kavırıyor, yüzünü bana dönüyor ve bükülmüş dizlerimiz birbirine çarpıyor. Dili kurumuş dudaklarını ıslatıyor. "Her şey biraz bulanık. Ama otlu kurabiye yediğim zamanki gibi değil. O duygudan nefret ederdim. Kafamdaki müzik setinin sesini çok açmak gibiydi." Adem elması sallanıyor. "Bu, sesi kısılmış gibi hissettiriyor. Her şey yumuşak." Yavaşça göz kırpmıyor, gözleri kan çanağına dönmüş.

"Sorun yok," diye hatırlatıyorum ona.

"Farrow... Bundan hoşlanmak istemiyorum." Korku sesini çatlatıyor.

"Hey." Elim çenesini kavırıyor, göğsü derin bir nefesle yükseliyor ve ona diyorum ki, "Belki iki tane çivili kadeh içtin, ki bu çok fazla değil ve çok fazla kustun. Beğenilecek bir şey yok."

Güçlü bir şekilde başını sallıyor ve sonra zayıf bir kahkaha atıyor. "Sanırım beni öpebilirsin." Yüzünü acı içinde buruşturuyor.

İkimiz de ağlamak üzereyiz.

Onu öpmedim. Maximoff'u göğsüme doğru çekiyorum, nabzım sertçe atıyor ve birbirimizi omuzlarımızdan kavırıyoruz. Bırakmadan.

Gitmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor. Onu buradan çıkaracağım.

MAXIMOFF HALE

KEY WEST kiralık evimizin küçük bir özel plajı vardır. Mangrovlar ve portakal ağaçları araziye komşulardan koruyor. Beyaz kumun üzerinde otlar yükseliyor ve ay, kıyıya usulca vuran suyun üzerinde parlak bir ışıltı yayıyor.

Kanolar ve kayıklar bir rafa yığılmış durumda ve ben de bu güzel sahilde bir şezlongun üzerindeyim. Bu gecenin huzurunu içime çekmeye çalışıyorum ve Farrow arkamdaki şezlonga oturmuş, gergin sırtıma masaj yapıyor. Parmak eklemleri gergin kaslarımda geziniyor. Başparmakları kasıklarımda harikalar yaratıyor.

Neredeyse gevşeyecektim.

Bir süre sonra ona baktım. "Arkana yaslan."

Bu konuda şaka bile yapmıyor. Farrow sadece kısmen eğimli şezlonga yaslanıyor ve ayaklarını uzatıyor. Bacaklarının arasına sığmak istemediğimi biliyor.

Hemen hemen yan yanayız. Ama yer açmak için baldırı benimkinin üzerine çıkıyor ve omuzlarımız üst üste biniyor. Benimki onunkinin üstünde.

Elimde bir bebek telsizi var ve Farrow ekranı görebilmek için elimi kaydırıyor. Ripley beşikte kıvrılmış yatıyor. Artık gece boyunca uyuyor.

Sabah ona sarılmak için sabırsızlanıyorum.

Evet, olanlardan başka *her şeyi* düşünüyorum.

Farrow parmaklarını gür saçlarımdan geçiriyor ve karanlık okyanusa bakıyoruz. Gümüş yüzüklerinden bazılarını parmaklarıma takıyorum ve avucumun içinde kaydırıyorum. Elim onları yumruk gibi sıkıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sert ve ipeksi sesi sakinleştiriyor Ben.

Gözlerimi yaşartan duyguyu geri kırıyorum. "Sanırım..." Sallıyorum. Kafamda, bütün gece öldürdüğüm ölmüş kelimeleri toparlıyorum. Çenemden aşağı ıslak bir şey damlıyor. Artık bu kadar kolay ağlayabilmek garip.

Belki de bu iyi bir şeydir.

Daha güçlü bir nefes alıyorum ve yüzüklerini parmaklarıma geçiriyorum. "Ben her zaman ayıktım ve altın kartlı ayıklık ödülü umurumda değil. Ama insanlar bundan bahsedecek ve ben de yalan söyleyip..." Gözlerimi kısıtım. "Aileme söylemek zorunda kalacağım." Doğrulup gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Bu geceyi mahvetmeden nasıl anlatmaya devam edebilirim? Çünkü bekârlığa veda partilerimizi çok sevmişim ve bu herkesin göreceği bir leke. Düğün ayımızın *benim* alkol almamla eş anlamlı olmasını istemiyorum."

"Öyle değil," diyor Farrow kolayca. "Bunu düşünen her kimse, kare deliklere daireler ve üçgenler sıkıştırmaya çalışıyor."

"Bunu düşünüyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Biliyorum, kurt izci."

Neredeyse gülümsüyorum ve şimdi sadece bu adamı ne kadar çok sevdiğimi düşünüyorum. "Ailene hemen söylemek zorunda değilsin," diye hatırlatıyor bana.

Bu beni de rahatlatıyor.

Birkaç kez başımı salladım.

Bu gecenin izini sürüyorum ve nabzım atıyor. "Ne oldu... bana *daha sonra* anlatacağını söylediğin bir şey mi?"

Karşılaştığı şeye gözlerini deviriyor. Çenem keskinleşiyor. "Neydi o?"

"Bu sadece seni kızdıracak."

"Umurumda değil."

Bir nefes veriyor ve sonra omuz silkiyor. "Tamam." Başını öne eğiyor. "Geçici korumalardan biri bana asıldı."

"Bekle, ne?" Gözlerimi kısıyorum.

Farrow her şeyden rahatsız görünüyor. "Bu sadece sözlü bir sataşmaydı ve kovulacak-"

"Öyle olsa iyi olur." Neredeyse kulaklarımdan buhar çıkacak.

"Bekarlığa veda partinizde mi? Bunu neden yapsın ki? Bekârlığa veda partisinde olduğumuzu mu düşündü?"

açık ilişki?"

"Dürüst olmak gerekirse, soracak kadar umursamadım." Gülümsüyor.
"O herifle sıcak çay yudumlamayacaktım."

Bu kaslı, yüzü olmayan, isimsiz korumanın nişanlıma, damadıma,
*müstakbel kocama asıldığı*ni hayal ediyorum.

Hepsi aynı kişi, eğer bu hayatı derecede açık değilse. "Onun adı ne?"
Farrow başını sallar. "Bu saçmalıkla kendine işkence etmiyorsun."
"Görsel bir şey istemiyorum. Takımdan ayrıldığından emin olmak
istiyorum. Ben de
Akara ile konuş."

"Bırak ben yapayım, kurt izci. Bu benim işim."

Ona güvenerek başımı sallıyorum. Ben de fark ediyorum ki ben daha
ünlüyüm, bu yüzden her zaman bir saplantı nesnesi oldum. Ama Farrow'un
şöhreti arttıkça, bu istenmeyen yaklaşımlarla daha fazla uğraşmak zorunda
kalıyor. "Sen iyi misin?" diye sordum. "Sana zarar vermedi mi?"

Sanki ben Arkansas'ta amaçsızca dolaşıyormuşum da o Florida'daymış
gibi gülümsüyor. "Hayır, beni incitmedi ve kötü tavlama cümlelerini ve
boktan teklifleri yeterince kolay savuşturabiliyorum. Kesinlikle senden
daha iyiyim."

Kızgınlık beni bıçaklıyor, rekabetçi beynim çılgık atıyor. "Öyle mi?"
Onunla mücadele etmek istiyorum ama gerçekten de insanları başından
savma konusunda pek iyi değilim ve onun bunu nasıl yaptığını merak
ediyorum. "Kötü tavlama cümlelerine normalde ne dersin?"

Parmaklarını listeledi. "Yüzümden çekil, hayır, aletini emmek
istemiyorum. Bir ipucu al. Ve gerçekten kasıklarına bir diz istiyor
olmalısın. Sonra her seferinde çekip giderim."

Bunu hayal ediyorum. Ve neden gülümsediğimi bilmiyorum. Varlığını
sorgulamamaya çalışıyorum çünkü burada kalmasını tercih ederim.

Farrow aniden şezlongdan kayıyor. Onun ayağa kalktığını görüyorum
ve içgüdüsel olarak ben de ayağa kalkıyorum. Neredeyse aynı boydayız.

Gülümsemesi gittikçe genişliyor. "Beni takip edecek mi?" Geriye,
okyanusa doğru yürüyor.

Peşinden koşuyorum ve saniyeler içinde adım adım suya giriyoruz.
Lanet kıyafetlerimizi umursamadan.

"Daha hızlı koştuğuma eminim," diyorum kendimden emin bir şekilde,
serin okyanusta yüzerken. "Seni o kadar kötü içtikten sonra kalça protezine
ihtiyacın olabilir-"

Yüzüme su sıçratıyor.

İki elimle onu tersledim, o da güldü.

Daha aşağıya batıyorum. Tuzlu suyun yüzeyi dudaklarımı sıyrana kadar. Farrow da benim ona doğru çekildiğim kadar bana doğru çekiliyor. Gözleri gözlerimi okşuyor ve ben suyun altında güçlü bir kolumu dövmele omuzlarına doluyorum.

"Nefesini tut," diye fısıldıyor.

Ve sonra birlikte aşağı iniyoruz. Hava almak için yukarı çıkarken bile her sinematik ritmi anlık olarak çekiyorum.

MAXIMOFF HALE

Düğüne 3 hafta kaldı.

"Maximoff Hale ve dövmeli rüya arkadaşı NEREDE evleniyor? Center City çevresindeki küçük kuşlar cıvıldıyor ve söylentilere göre düğün *yakında gerçekleşecek*. Bir aydan az bir süre kaldı ve eğer Temmuz ayında Yunanistan'daysanız, dürbünlerinizi ve kameralarınızı çıkarın. Tören ve resepsiyonun Mikonos'ta yapılacağını duyduk. Balayları hakkında henüz bir bilgi yok ama *asıl* soru şu: Maximoff mu Keene oluyor, yoksa Farrow mu Hale oluyor? Ya da belki de isimlerini tireleyecekler ama hangi sırayla: Keene-Hale mi yoksa Hale-Keene mi? Farrow Keene'in favori grubu *Third Eye Blind*'dan bir hit dinlerken bu gizemi düşünün. Burası 97.2, Fix-"

Çocukluğumun yatak odasındaki dijital saate avuç içimle vuruyorum, radyo kapanıyor. Alarmı bir radyo uyandırma çağrısına ayarladığımı hatırlamıyorum - özellikle de sabah 10:30 için - ama eski ve belli ki ele geçirilmiş.

Boynum yanıyor ama bebek eşyalarını bir karton kutuya yerleştirmeye devam ediyorum. Ripley sarı bir oyun minderinin üzerinde bir oyuncağı sallarken Farrow şifonyeri boşaltıyor, kıyafetleri katlayarak bavullara yerleştiriyor. Dedikoduları ve isim meselesini ortaya çıkaran lanet olası radyo istasyonunu tanımamak için elimden geleni yapıyorum.

İsim meselesi.

Pekâlâ, geçen seferden sonra bu konuyu hiç açmadık. "Keene mi olmak istiyorsun?" der demez kendimi patlatmışım.

Bu kadar.

En fazla bu kadar ilerleyebildik. Başımı sallayıp durdum ve sonra dedim ki, "Raincheck?" Konuşmaktan korkmuyorum, söz veriyorum.

Sadece bunaltıcı. Sanki kalbim göğsümün içinde patlıyor ve göğüs kafesimi parçalıyor ve Farrow'a bu tür bir tatmin yaşatacak ruh halinde değildim.

Yatak odasının karşısında, Farrow'un ağzında bir gülümseme beliriyor. "Söyleyecek bir şeyin mi var kurt izci?"

"Hayır." Sesim inatla sert çıkıyor ve gözlerini devirdiğini bir mil öteden hissediyorum. Kutuyu bantlıyorum ve Ripley'nin yumuşak karnını gıdıklıyorum. Kıkırdıyor ve ben de gülümsüyorum. "Yeni evini görmeye hazır mısın, Rip?"

Oyuncağını bana doğru sallıyor ve gevezelik ediyor.

Yarın ailemin evinden taşınıyoruz. Bu büyük bir mesele, daha da büyük bir değişiklik, ama en azından hepimiz sonunda bir fikir birliğine vardık.

Philadelphia'da kalıyoruz.

Charlie bekârlığa veda partisinden sonra beni aradı ve "New York'a taşınma." dedi. Neden fikrini değiştirdiğini söylemedi ama Farrow bana Key West'teki konuşmalarının tamamını anlattı.

Bence belki de Charlie'nin ihtiyaç duyulduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı ve kardeşlerinin yanında olduğu için onunla gurur duyuyorum.

Ayağa kalktım. "Beşiği sökmek için aletler getireceğim." Farrow başını salladı, ben de yatak odasından çıktım.

Koridorun sonunda Luna'nın aralık kapısının önünde durup ahşap çerçeveye vuruyorum. "Toparlanmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Üzerinde hâlâ pijamaları olan Luna, bir yığın kıyafetin arasından başını kaldırır. "Nopity. Ben hallederim."

Garaja giderken, rahatsız edici bir düşünce tarafından rahatsız edildim: *Aileme söylemem gerek... Alkol aldım.* Bunun benim için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin.

Yanlışlıkla alkol içtiğim için bana acıyan, hayal kırıklığına uğrayan ya da tadını ayırt etmem gerektiğini düşünerek alay eden yüzlerle karşılaşmak istemiyorum (nasıl ayırt edemezdin, değil mi?)

Senin acıman, hayal kırıklığın ve alaylarınla başa çıkabilirim. Aileminki çok daha kötü. Ve daha *Janie*'ye bile söylemedim.

Alkol, benim istemeden marihuana tüketmemden farklı hissettiriyor. Alkol ailemin yatağının altındaki canavardır.

Garajı karıştırırken alet kutusu ya da matkap bulamadım. Belki amcam ya da babam onları arka bahçedeki kulübede bırakmıştır.

Dışarı çıkıyorum, veranda kapısı arkamda takırdıyor ve bir fırtına yaz gökyüzünü gürletiyor. Gri bulutlar tüm maviliği maskeliyor, avlu kararıyor ve Timberland botlarım nemli çimleri eziyor.

Ahşap kulübe eski ve yeni bir kat kiraz kırmızısı boyaya ihtiyacı var. Buraya en son kim geldiyse mandalı asılı bırakmış. Kilidi açılınca kapı rüzgârla birlikte sallanarak açılıyor.

Ben içeri girerken gıcırıyor.

Ve sönmüş bir havuz salını kaldırmadan önce iki saniye boyunca bahçe küreklerini ve sulama tenekelerini karıştırıyorum ve kaskatı kesiliyorum. Gözlerimi kırpmadan. Nabzım bir yankı odasında sıkışmış gibi atıyor. Vücudumun dışında, uzaktan vuruyor.

Pembe plastik salın altına gizlenmiş bu eski köpek yatağına yavaşça çömelıyorum.

"Gotham?" Bir elimi Basset Hound köpeğimin karnına koyuyorum. Nefes alıp almadığını hissediyorum ama vücudu ne yükseliyor ne de alçalıyor. "Gotham?" Sesim gerginleşiyor. Onu daha bu sabah yürüyüşe çıkarmıştım. Sabah 6'da - ve yavaştı, gerçekten yavaştı, ama mamasını yedi.

O iyiydi.

"Gotham mı? Hadi dostum." Onu dürtüyorum ama hareket etmiyor. Gitti. Gittiğini biliyorum.

Buna hazırlandım. Yakında ölebileceğini biliyordum ve bu bilginin acımı hafifleteceğini düşündüm - ama *Tanrım*, bir şey ciğerlerimi yumrukluyor.

Sertçe yutkundum ve *Tanrı'ya şükür bendim diye* düşündüm.

Tanrı'ya şükür onu buldum, kardeşimi ya da kız kardeşlerimi değil. Onu nazikçe kollarımın arasına alıyorum, kaslarım ağırlıktan daha fazla geriliyor ve ayağa kalkıyorum.

Kulübenin kapısını tekmeleyerek açıyorum, gök gürlerken ve yağmur yağarken ıslak çimlerin arasında sertçe yürüyorum. Yeşil kazağımı ve elimdeki köpeğimi ıslatıyor.

Eve girerken sessiz olmaya çalışıyorum. Botlarım mutfak zemininde gıcırıyor ve boş oturma odasına giriyorum. Çizmelerimle sehpayı geriye itiyorum, en sevdiği köpek battaniyesini seriyorum, onu yatırıyorum ve dikkatlice sarıyorum.

Ve sonra kırımın üstüne yığılıyorum. Nefesim kesilmişti ve ona veda etmek istiyordum. Ve her güzel anı için ona teşekkür etmek istiyorum ama tek düşünebildiğim kardeşlerim.

Acılarını, kalp ağrılarını.

Pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp bir numara çeviriyorum. "Aletleri bulamıyor musun?" Farrow soruyor.

"Aşağıya gel." Telefonu kapattım ve ıslak saçlarımı geriye taradım.

Saniyeler içinde merdivenler gıcırıyor ve Farrow beline tünemiş oğlumuzla birlikte aşağı iniyor. Yolun ortasında duruyor, kanepenin ve battaniye yığınının üzerini görebiliyor.

"Bu Gotham mı?" Farrow soruyor.

"Evet."

"İyi misin?" Öldüğünü biliyor.

Birkaç kez başımı salladım. "Sanırım öyle." Birkaç parmak eklemimi patlatıyorum. "Ailemi uyandırabilir misin?"

"Elbette." Tereddüt ediyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı kurt izci?"

Nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. *Sana zaten sahibim.* "Ben iyiyim."

Babam, Ryke Amcam ve ben Gotham'ı arka bahçeye gömmeyi bitirdiğimizde yağmur durmuş ve hava açmıştı. Onu veterinerine götürdük. Ölüm nedeni: *yaşlılık*.

Şimdi tüm ailem ve Cobalt'ların, Meadow'ların ve hatta Abbey'lerin çoğu taze toprak yığınının etrafında toplanıyor.

"O iyi bir köpekti." Annem gözyaşlarına boğuldu ve Daisy Teyze ona sıkıca sarıldı.

"Lily'nin Ham'i eve getirdiği ilk günü hâlâ hatırlıyorum," diyor babam herkese. "Noel zamanıydı ve siz çocuklar ona kafayı *takmıştınız*, sanki tüm köpeklerin Efendisi ve Kurtarıcısı'yımış gibi onu kucaklıyordunuz." Gülüyor. "Tanrım, tam bir şapşaldı."

Gülümsüyorum.

Babam Gotham'ı istemediğini söylemeyi unutuyor. Annem herkesi, hatta onu bile köpekle şaşırttı ve babam da onu ne kadar çok sevdiğimizi gördüğü için *evet dedi*. Hikaye bu şekilde devam ediyor.

On beş yıl önceydi.

Bir kolumu Luna'nın omuzlarına doladım. Bileğiyle lekeli yanaklarını siliyor. "Onu şimdiden özledim."

Kinney burnunu çekiyor, duygularını bastırıyor ve babam bir eliyle kardeşimin asılı başını tutuyor. Çok üzgün.

Sessizlikte hava geriliyor ve Ripley ilk kez su dökme ödülünü kazanmıyor. Kollarımda uyuyakaldı ve onu Jane'e uzattım çünkü onu kucağına almak için can atarak parmak uçlarında zıplıyordu.

Eliot çömelir ve mezarın üzerine biraz toprak atar. "İyi geceler, sevgili kalbim. İyi geceler, iyi geceler." Mark Twain'den alıntı yapar.

Farrow elimi tutuyor, ben de bir parmak eklemimi daha kırmak için bırakıyorum. Ne düşündüğümü söylemem gerektiğini hissediyorum, bu yüzden devam ediyorum ve konuşuyorum. "Ölüm hayatın garip bir parçası."

Farrow derin derin bana bakıyor. Ölümle benden çok daha fazla karşılaştı. Sadece çocukluk hayvanı olan Scuttlebucket adındaki gine domuzuyla değil.

Hastanede ölen insanlar gördü. Kurtaramadığı hastalar. Annesi o daha dört yaşındayken vefat etti.

Neredeyse beni otoyolda kaybediyordu.

Sonsuza kadar yaşamakla ilgili şaka yapıyorum, o da bana yüz yaşını geçmeyeceğimizi hatırlatıyor. Belki de daha fazla üzüleceğimi düşünmüştü, ama ben bunun böyle olduğunun farkındayım.

Daha fazlasını söyledim. "Her şeyin bir sonu var ve Gotham'ın ölümsüz olmasını ne kadar istesem de, hayat sonsuz değil. Ama aşk sonsuzdur ve biz onu sevdik." Bir an duraksadım. "Ve onu hâlâ seveceğiz."

Babam başını salladı. "Evet, öyle yapacağız."

Herkes kendi sevgi olumlamalarını dile getiriyor ve yavaş yavaş hepimiz eve doğru yürümeye başlıyoruz.

Thatcher ve Jane yanımda kalıyor ve Thatcher hızlıca konuşuyor. "Hiçbir şeyden bahsetmeyecektim ama bu sabah olanlardan sonra, muhtemelen kader ya da çok garip bir tesadüf."

Kaşlarım çatıldı. "Neymiş o?"

Küçük oğlumu kollarında sallıyor. "Thatcher ve ben her zaman yaptığımız gibi hayvan barınağına gittik ve Newfoundland'ların *en şirin yavrularını* aldılar, *dört yavru*."

"Newfoundlands?" Kinney canlanarak önümüzde durdu. Elleri kalçasında.

Xander da duydu. "Dört köpek mi?" Gözleri büyüdü. "Moffy, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Evet, öyle.

"Bekle, geri çekil." Farrow elini kaldırdı. "Newfoundlands'i bu kadar özel yapan nedir?"

"Newfoundlands?!" Luna soluk soluğa ıslak çimenlerin üzerindeki yerimize yöneliyor. Kelimenin tam anlamıyla kuzenlerimin geri kalanı bize geri dönüyor, biz dev bir grup toplanana kadar.

Rose Teyze delinmiş sarı-yeşil gözleriyle verandadan izliyor. Muhtemelen ne halt ettiğimizi merak ediyorlardır.

Biz normal değiliz.

Bütün gençler aynı anda konuşmaya

başlar. "Bu bir işaret," diyor Ben.

Winona başını sallar. "Gidip onları barınaktan almalısın."

"Her Hale için bir tane," diyor Eliot.

Farrow, "Tekrar, geri çekilin," diye araya giriyor. Ama onların coşkusu herkesi bastırıyor ve artık sözlerini zar zor seçebiliyorum.

"Sessiz olun, sessiz olun" diye araya giriyorum ve hepsi sakinleşip benim konuşmamı bekliyorlar. Farrow'a bakıyorum ve açıklıyorum: "*Peter Pan*'da Darling'lere bakması için tutulan köpek Nana'nın bir Newfoundland olduğu söyleniyor."

Farkındalık onu yıkar. "Ve senin ailenin *Peter Pan*'a karşı bir ilgisi var."

Biliyor ve sadece yakın ailemden bahsediyor. Hales. Bu yüzden Meadows ve Cobalt'lar, hatta Vada Abbey bile ben ve kardeşlerim için çıldırıyor.

"Ve tıpkı *Game of Thrones* gibi," diyor Xander, öncekinden milyon kat daha parlak bir sesle. Kardeşim resmen parlıyor. "Starklar altı Stark çocuğu için altı kurt adam buldu."

Hepsi tekrar neşe içinde bağırmaya başlar.

"Gotham'ı daha yeni gömdük," diyorum hepsinin üzerine ve ortam yatışıyor. *Harika*.

Neyse ki Jane bunu diriltiyor. "Bence bunu bu kadar uygun yapan da bu."

"Kesinlikle," diye başını sallıyor Sulli.

"Mmmhmm," Winona ve Cobalts da katılıyor. Bu yolu çok destekliyorlar. Belki de bunun kardeşlerimi ne kadar neşelendirdiğini söyleyebilirler.

Hale dostluğunu bozmaktan nefret ediyorum. Ama ben daha yaşıyım, daha pratik biriyim. Taşınmak üzereyiz. Jane'in bir ton kedisi var ve zaten yedi kedisine bir bebek tanıtmak zorundayız. Şimdi de iki yavru mu?

Bunun sadece benim seçimim olmadığından bahsetmiyorum bile.

Farrow'a dönüyorum. Eğer bunu kabul edersek, hayvan sahibi olacağız demektir. Az önce baba olduk.

Bana sırtıyor ve omuzlarını kaldırıyor. "Neden olmasın?"

"Newfoundland'ler iki yüz kiloya kadar çıkabilir, dostum." "Bu sorun değil," diyor kolayca. "Çocuklarla araları iyi midir?" "Evet!" diye bağırıyor herkes.

Tanrım.

Gülümsüyorum. "Evet."

"Kulağa mükemmel geliyor." Kaşlarını el sallayarak yukarı aşağı kaldırıyor. "Hadi bir köpek alalım, kurt izci."

BUGÜN ÇOK GERÇEKÜSTÜ.

Sanırım barakada kaydım. Başımı çarptım. Alice'in Harikalar Diyarı'na falan düştüm. Çünkü saat gece yarısı ve iki kahverengi ve iki siyah Newfoundland yavrusu ailemin oturma odasında şakacı bir şekilde zıplıyor.

Ripley bir şekilde uyandı. Cennette gibi, kıkırdıyor ve yavru köpek yanağını yalarken kahverengi tüylerine **t u t u n u y o r**.

İşte o zaman doğru seçimi yaptığımızı anlıyorum. Ve kendimi babam gibi hissediyorum. Kendimi mutfak kapısının yanında onun yanında buldum.

Yumuşak kabuklu tavuk taco yiyor ve Luna, Xander ve Kinney'nin yeni yavru köpekleriyle oynamalarını izliyordu.

İki siyah kürklü köpek Luna ve Kinney'e ait. Sonra Xander kahverengi kürklü bir yavru seçti ve ben de geriye kalanı aldım.

Ripley tutunmaya devam ediyor.

"Bu sefer *evet* demekle tereddüt bile etmediğine şaşırdım," diyorum babama. "Özellikle de artık *iki* köpeğin olduğu için."

Taco'dan bir ısırık yutuyor. "Seni doğurduktan sonraki gibi dostum. Bir kez yaptım ve üç kez daha yapabileceğimi biliyordum." Daha fazla gülümsüyor ve daha iyi bir yerde olduğunu söyleyebilirim. "Ona ne isim vereceksin?"

Gülmeye başladım.

Kehribar rengi gözleri bıçak gibi. "Hayır. Ne *Bruce*, ne *Wayne*, ne de Tanrı korusun *Batman*." Taco'sunun canını sıkıyor. "Onun lanet olası bir gücü bile yok. Geceleri dışarı çıkıp giyinme oyunu oynuyor-"

"Taco'nu öldürüyorsun, baba."

Tutuşunu gevşetiyor.

Ona yavrulara yer isimleri verme konusunda nasıl hemfikir olduğumuzu açıkladım. Yemek hazırlarken bu konuşmayı kaçırdı ama Luna ve benim erkek, Kinney ve Xander'ın ise dişi köpekleri olduğunu biliyor. Ona dedim ki, "Kinney'nin *Salem'i* var. Xander'ın *Erebor'u* var. Luna'nın *Orion'u* var. Farrow ve ben de bizimkine *Arkham* adını verdik."

"Arkham Asylum."

Gotham City'de bir yer.

Basset Hound'uma bir şekilde saygı göstermek istedim ve Farrow bazı DC çizgi romanlarını karıştırdıktan sonra bu ismi buldu.

Babam beyni kısa devre yapmış gibi göz kırpmıyor. Yeniden canlanıyor ve başparmağındaki acı sosu yalıyor. "O artık Ham Junior. Üzgünüm, üzgün değilim." Yarı gülümsüyor.

Gülüyorum ve gülümsemem arttıkça ses de azalıyor. Babam ve ben oğlumu ve müstakbel kocamı izliyoruz. Farrow, Arkham'a sarılan Ripley'i videoya kaydediyor.

*Bunun sürmesini
istiyorum. Onu
sonsuz dek
istiyorum.*

Bunu dilediğim için kendimi suçlu hissediyorum ve neredeyse başımı öne eğeceğim. Babam elini omzuma koyuyor ve usulca "Her şey yoluna girecek dostum" diyor.

MAXIMOFF HALE

ALTİ KİŞİ -Ben, Farrow, Jane, Thatcher, Sulli ve Luna- geniş, mobilyasız bir oturma odasındaki geniş pencere duvarının önünde duruyoruz. Ve güneşli şehir manzarasına bakıyoruz.

33rd katında yer alan çatı katı, Center City'de 9.000 metrekarelik devasa bir alana sahiptir. Altı yatak odası. Yedi banyo. Özel asansör girişi, kütüphane, oyun odası ve çatı terası. Abartılı, devasa ve muhtemelen iğrenç. Ve hepsi bizim.

"Gerçek gibi görünmüyor," diye fısıldıyor Jane.

Thatcher ellerini koruyucu bir şekilde kızın başının üzerine koyar. "İkinizin bunu seçeceğini hiç düşünmemiştim." Beni ve Janie'yi kastediyor.

Bir kolumu Farrow'un omuzlarına doluyorum ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Thatcher'la ev arama görevi hakkında her şeyi duydum.

Ziyaret ettikleri daire ilanlarını bile incelediler. Ve hiçbiri bu metrekareye yaklaşmadı. Bir yerlerde alternatif bir evren var ve altımız normal bir dairede yaşıyoruz. Normal eşyalar ve eski püskü aletlerle.

Ama ben bu gerçekliği seviyorum.

Jane ile uzun süre konuştum. Çok zengin olmak, çok zenginler gibi yaşamaktan her zaman farklı hissettirmiştir. Servetime doğrudan bakmaktan kaçındım çünkü fazla bir şeye ihtiyacım yok. Çok şey istemiyorum.

Yaşlandıkça, değişebileceğim gerçeğini daha fazla kabulleniyorum. Ve değişiyorum.

Aynı kalmamı istesen bile.

Bir ayakkabı kutusunda ya da bir malikanede mutlu olabilirim ama kendimi onlara dünyayı vermek isterken buluyorum. Farrow ve küçük oğlumuz. Çatı katını seçtiğim için kendimi hırpalamayacağım.

Ben değilim.

"Dikkatli ol kurt izci," diye fısıldıyor Farrow, gözlerimiz güçlü bir sevgi sarsıntısıyla kenetleniyor. "Mutluluğun kendini gösteriyor."

Yanaklarım aşırı gülümsemekten acıyor. Sertçe başımı sallıyorum ve dudaklarına bakıyorum. O eğiliyor; ben eğiliyorum ve sıcak bir öpücüğün içindeki saldırganlığımız göğüslerimizi birbirine geçiriyor.

Sikeyim.

Bu bir süre devam edebilir, bir süre derken *bin yıl* demek istiyorum. Ellerimiz kayıyor ve kavıyor, ama geri adım atmayı başarıyoruz ve kucaklaşmayı birkaç saniye içinde sonlandırıyoruz.

Farrow alt dudağını yalıyor, sanki beni hissediyormuş gibi.

"Philly Takımı," diyor Sulli, Philadelphia silüetine sevgiyle bakarak. "Kadeh kaldırmalıyız!" Luna haykırıyor.

Sulli başını sallar. "Evet, belki şampanyayı bulabiliriz."

Hepimiz arkamızdaki kutu yığınının doğru dönüyoruz. Evet, *yeni* taşındık. Bazı mobilyalar hala kamyonetlerden indiriliyor. Yedi kedi Jane ve Thatcher'ın yatak odasına kilitlenmiş, alışmaya çalışıyor ve iki yavru köpek Arkham ve Orion parkenin etrafında birbirlerini kovalıyor. Bir karton kutuya doğru kayıyor.

"İkimiz her şeyi yapabiliriz," diyor Luna, Sulli'nin bileğini yakalayıp onu mutfığa doğru sürükleyerek. Sulli, Orion'a takip etmesi için ısıklık alıyor ve siyah kürklü Newfoundland peşlerinden koşuyor.

Omega korumaları -Ankara, Quinn, Banks ve Donnelly- çatı katının hemen bir kat altındaki iki dairede kalıyorlar. Güvenlik muhtemelen burada sıkışık şehir evinden çok daha rahat yaşıyor.

Ripley, Luna ve Sulli kazağını geçirirken mırıldanıyor, sonra dış çıkarma halkasını çiğnemeye geri dönüyor. Taşınmayı o kadar da kötü karşılamıyor. Çılgılık atma nöbetleri ya da destansı hıçkırıklar yok. Aslında, tek başına kalmaya katlanabiliyor ve katalitik bir erime yaşamıyor.

Ama yine de, benden başka hiç kimse, önceden uykuya dalmadığı sürece onu gerçekten kucağına alamaz. Aksi takdirde Sonsuz Dünyalar Krizi'nin ortasındaymışız gibi davranıyor.

Jane bir kolunu dirseğıme doluyor ve ben de en iyi arkadaşına gülümsüyorum. Mavi gözleri bana parıldıyor. "Sadece sen ve ben varız, eski dostum. Artı, müstakbel kocalarımız, iki alfa piliç ve bir cehennem bebeğı." Onun gözleri sulanıyor ve benimkiler de yaşıyor. Aramızda bir tanıma geçiyor.

Yangınla birlikte hayatımızın büyük bir bölümünü kapattık. Rittenhouse- Fitler konağı. Yirmili yaşlarımızın başında birlikte yaşıyorduk. Geçmişte kaldı, küllerin altına gömüldü.

Şimdi başka bir yere gidiyoruz. İlerlemek kaçınılmaz olarak bir şeyleri geride bırakmak anlamına gelir. Bu ister fiziksel şeyler olsun, ister başka olasılıklar. Herkesin hayatının bir döneminde bunu yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum. Bu duyguyu.

Geçmiş zaman için yas tutmak ve gelecek zaman için umutlu olmak.

Farrow'a sormak istiyorum ama ona dönüp gözlerindeki şefkati gördüğümde Sanırım cevabı zaten biliyorum. Bana ne söyleyeceğini.

Buna insan olmak denir.

KUTU ÇOK AĞIR, ama onu koridorlarda kolayca taşıyabiliyorum. Pazularım yanmadan olmaz.

Tuğla duvarlar ve sıcak toprak tonları, çatı katını şık ve modern bir tasarımın ötesinde endüstriyel ve davetkâr hissettiriyor. Beni buraya çeken pek çok nedenden biri de buydu.

Bir yatak odasına giriyorum.

Farrow parkeden başını kaldırıp gözlerini devirerek gülümsüyor. "Sadece en büyük kutuyu taşımak zorundaydın."

Ağır şeyi ayaklarının yanına bırakıyorum. Bir kullanım kılavuzu yere düşüyor ve Farrow bir tornavidayı kavrayarak oğlumuzun alt değıştirme masasını birleştiriyor.

Sonunda Ripley'e kendi odasını vermek iyi hissettiriyor. Kendi alanı.

Arkham, Farrow'un bacağına kıvrılmış uyuyor. Yavru köpeğimiz kahverengi bir oyuncak ayı gibi görünüyor ve davranıyor. Tatlı ve besleyici.

Ripley yelkenli şeklindeki beşğıinden "*Beni kucağına al*" gibi yumuşak sesler çıkarıyor. Yanına gidip Farrow'a "Sana iyilik yapıyordum dostum. Sen de

Bununla mücadele ettim." Ripley'i kaldırıyorum ve Philadelphia Eagles tişörtüme sarılarak kollarıma yerleşiyor.

Farrow'un kaşları çatılır. "Kimin daha fazla bench press yapabileceğini unutuyorsun." Bu konuda eşitiz.

"O ben oluyorum," diye yalan söyledim.

Sırıttırıyor. "Her zaman beni yenmeye çalışıyorsun. Asla başaramadım."

Ağzımı açıyorum, Farrow'un tornavidayı parmaklarının arasında çevirmesi dikkatimi kısmen dağıttıyor - ve sonra Ripley büyük bir esneme sesi çıkarıyor ve ikimizin de dikkatini *tamamen dağıttıyor*.

Farrow'un gülümsemesi tiksindirici derecede çekici bir seviyeye ulaşır. "Küçük adam konuştu. Onu uyuyana kadar sıkıyorsun, kurt izci."

Göz kırpıyorum. "Özür dilerim, sen onu tutarken dünyanın nasıl alevler içinde kaldığını düşündüğünü unuttuk mu?"

"Hayır, bunu hatırlıyoruz." Elindeki tornavidayla benden altı aylık bebeğe doğru bir hareket yapıyor. "Ve onun üzerindeki etkinizi kabul edebiliriz."

"Onu sıkarak uyutmak mı? Anladım." Başımı salladım. "Hazır başlamışken, belki de onu katı yiyeceklerle tanıştırdığımız günü hatırlamalıyız." Tam olarak Cheerios. "Mısır gevreğini bana değil *sana* tükürdüğüne eminim."

Bir noktaya değinmek istemiştım ama ikimiz de gülümsüyoruz. Güzel bir anıydı.

"Gülüyordu," diyor Farrow kesin bir ifadeyle. Sanki önemli ayrıntıları atlamışım gibi.

"Sana."

Başını öne arkaya eğip yarım saniye kadar düşünüyor. "Belki. Ama ağlamasındansa gülmesini tercih ederim." Evet, ben de.

Ripley nefes nefese bir horlama sesi çıkarıyor ve ben de alnından öperek onu yavaşça beşiğine geri yatırıyorum. Korsan kafatası baskılı battaniyeleri etrafına doluyorum.

Ona çizgi roman temalı bir oda vermekten bahsetmiştık. Ama Ripley Batman aksiyon figürlerine ya da Örümcek Adam peluşlarına yönelmiyor. Bazen Wolverine oluyor ama o daha çok göz bandı olan papağana takmış durumda.

Bunu seçti.

Farrow'a söylemedim ama korsan temasının bana onu, serçesini ve kafatası dövmelerini hatırlatmasına bayılıyorum.

Hâlâ parkede oturmakta olan Farrow'a dönüyorum ve elimi uzatıyorum. Kahverengi gözleri önce avucuma, sonra yüzüme dikiliyor. "Hadi ama dostum," diyorum. "Sormak zorunda bırakma beni."

Dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıyor, dudaklarına yayılan bir eğlence. "Şimdi kesinlikle sormanı istiyorum."

Ripley uyurken hâlâ alçak sesle konuşurken içimden homurdanıyorum. "Peki, pislik. Benimle yatağa gel."

"Böyle söyleyince..." Elim tutuyor ama ayağa kalkarken ağırlığının çoğunu bacaklarına veriyor. Yardım etmek için pek bir şey yapmıyorum ve sanırım bu sadece Farrow'un benim gibi inatçı olmasından kaynaklanıyor.

Sessizce bebek telsizini kapıyor ve ben de ışıkları kapatıyorum. Arkham yavru köpek uykusundan zar zor uyanıyor, o yüzden geride kalıyor. Ripley'in odası bizimkine en yakın olanı. Koridorda kısa bir yürüyüş mesafesinde.

Farrow'un ayaklarının arkasında patiska bir kedi zıplıyor. "Bu ne lan?" Farrow kediye bakar.

Walrus bir şekilde Thatcher ve Jane'in yatak odasından kaçmış olmalı ve halinden memnun görünüyor. Kuyruğu havada ve en ufak bir ürkeklik göstermiyor, eve alışmış sayılır.

Yatak odamıza giriyorum ve Farrow ayağıyla kediye geri itiyor. "İçeri gelmiyorsun, seni küçük piç. Git annenle babanı bul."

Walrus'un üzerine kapıyı kapatır.

Yeni odamız, evimizin çatı katının üç katı büyüklüğünde. Deadlift, burpees ve sprint yapmak için yeterince büyük. Bu alanda çalışmamız gerektiğinden değil. Evde bir spor salonumuz var. Karton kutular tuğla duvarlara yığılmış ve demonte siyah karyola banyo kapısına yaslanmış.

Bir süredir sahip olmadığımız bir şey yerde yatıyor. Orta boy bir yatak.

Kömür grisi çarşaflar ve hafif bir örgü battaniye bu gece için atılır.

Buranın bizim olduğu yavaş yavaş kafama dank ediyor. Çatı katındaki yatak odası da eskiden bizimdi ama o benim evime taşındı.

Burada. Şimdi. Bunu birlikte yapıyoruz.

Kapıyı arkamızdan kapattım. "Bu ilk gece."

Baş döndürücü kahverengi gözleri hareketlerimi izliyor ve sözlerime takılıyor.

"Burayı vaftiz etmemiz gerekecek." G mleğimi yukarı ve başımın üzerine çekiyorum. Farrow kesilmiş karın kaslarıma ve yontulmuş vücuduma bakıyor ve bakışlarını onun güçlü çenesini ve dudak piercingini okşuyor.

Parmağı ağzının üzerinde geziniyor. Her güzel santiminde eğlence dans ediyor. Yemin ederim *keyif* stokluyor ve bu keyif taşıp g l mseyan gözlerinden fışkırıyor.

 ceri çekildim ve beni kızdırmak üzere olduğunun son derece farkındayım. "Maximoff." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Biliyorsun ki

"Beni becermek için sebepler uydurmak zorundasın."

Tedirginlikle homurdanıyorum. "Haklısın." Ondan uzaklaşıyorum, topuklarım yatağa çarpıyor. "Artık seni becermek istemediğimden eminim."

Farrow yaklaşıyor. "O zaman neden gömleğini çıkardın?"

"Burası çok sıcak. Başka açık bir soru var mı?"

Farrow bir kahkaha atar ve bakışları düşer. "Evet. Pantolonun neden hâlâ üzerinde?"

Sertçe omuz silkiyorum. Farrow bana öyle baktıkça tenimdeki sıcaklık artıyor. Sanki beş saniye sonra onun altında kalacakmışım gibi. Baskı artıyor ve kabarıyor. Sürtünme oluşuyor.

Beklenti bir uyulşturucu gibi ve ben de ondan beslenmeye hevesliyorum. "Aynı şeyi sana da sorabilirim, dostum."

Farrow kendinden emin bir şekilde kemerini çözüyor, pantolonunun düğmelerini açıyor, fermuarını açıyor ve dövmeli parmaklarını elastik bel bandının altına sokuyor. Benimle göz teması kurarak siyah pantolonunu çıkartıyor ve yavaşça içinden çıkıyor. *Kahretsin, çok ateşli.* Aletimde damarlar atıyor, kan pompalanıyor ve nabzım kulak zarımda patlıyor.

"Kurt izci."

" yle mi?"  ok zor nefes alıyorum. Ciddiyete bürünmeye çalışıyorum ve *senden çok etkilendiğimi belli eden* salyalı bakışlarımı siliyorum.

"Pantolonun hala üzerinde."

Boğazımın arkasından sert bir ses geliyor. "Gerçekten mi? Onları beş yüzyıl önce  ıkardığıma yemin edebilirim. O zamandan beri  ıplağım."

Farrow gülümser ve yaklaşır. "Tamam, ukala." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Seni soymamı istiyorsun."

Hayır. *Evet.*

Hayır. Kesinlikle olmaz.

Olabilir.

Yüce İsa. Ben
kımıldamam.

Farrow tam önümde, gözlerimiz hiç ayrılmıyor ve muhteşem parmakları kotumun ilmeğinden düğmeyi kaydırıyor. Beni hem mecazi hem de gerçek anlamda çabucak çözüyor.

Elleri -beni iyileştiren, önemseyen ve seven elleri- kotun altında kayıyor. Boxer-şortumu zorlayan ereksiyonumun şişen uzunluğunu avuçluyor. *Sikeyim.*

Boğazımda bir inilti düğümleniyor ve ona açlık duyuyorum.

"Buraya gel," diye homurdanıyorum ve başının arkasını tutuyorum. Dudaklarını kendiminkilere yaklaştırıyorum. Öpüşmemiz bizi birbirimize itiyor ve vicdansızca beni *yiyip bitiriyor*. Bedenim ve ruhumla doyamıyorum.

Daha

yakın.

Daha

fazla.

Farrow kısa bir nefesle ağzıma karşı "Siktir," diye homurdanıyor. Ve sonra geri döndük, bağlandık. Dudaklar dudaklara. Göğüs göğse. Dillerimiz güreşiyor ve ellerimiz geziniyor. Sıcak teni sıkıyor.

Hızla onu döndürüyorum ve sertçe itiyorum.

Farrow tekrar yatağa yığıldı, göğsü sanki onu yere sermişim gibi ağır ağır inip kalkıyordu. "Kahretsin," diye nefes alıyor, gözlerinde ve siyah boxer-şortunda uyarılma yoğunlaşıyor.

Farrow'un üstüne çıkıyorum, çenesini avuçlarımın arasına alıyorum. Tekrar öpüşüyoruz.

Bu sefer daha derin, daha aç, uzuvlar kaygan tene karşı kayıyor.

Kot pantolonumu kıcımdan çekip indiriyor ve kafatasımın arkasına sahip oluyor. Daha sert bir öpücükle ona doğru sallanıyorum, boylarımız sürtünüyor ve sertleşiyor.

Tanrım.

Daha fazlasını istiyorum ve hala zirveye ulaşmadığımın çok farkındayım. Ama dibe vurduğum günleri saymayı bırakmaya çalışıyorum.

Fazla düşünmeyi bırak. Sadece o anda hissettiklerime tutunmaya çalışıyorum ve şu anda onu içimde arzuluyorum. İkimiz de tükenene kadar sikini içimde hissetmek istiyorum.

Dudaklarından ilk ben ayrılıyorum. Kendimden emin bir şekilde yataktan kalkıp, spor çantasından kayganlaştırıcı almak için odayı geçiyorum. Henüz açılmamıştı.

Muhtemelen bu gecenin nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir fikri olmayan

Farrow'un bakışlarında bir entrika beliriyor. Kayganlaştırıcıyı göğsüne fırlatıyorum. "Becer beni, dostum."

Ben onun üzerine geri sürünürken yatak hafifçe sallanıyor. Dili alt dudağını ıslatıyor. "Demek öyle?" Bana hayatımın en ateşli bakışlarını atıyor.

"Evet." Ellerimi onun iki yanına koyuyorum. "İşte böyle." Bizi çevirmek için bana öğrettiği bir MMA hareketini kullanmak üzereydim ama o hızlıydı.

Bacakları belime dolanıyor ve bir saniye içinde sırtım şilteyle buluşuyor. Ve nefesim kesildi. "Tanrım."

Sırıttırıyor, ağırlığı üzerime biniyor. "Çok yavaşsın." Diz çöktü ve kotumu ayak bileklerimden sıyırdı. Hay sikeyim.

Kendimi sert dirseklerimin üzerinde tutuyorum ve onun boxer külotunu indirişini izliyorum. Ve Farrow ateşli ereksiyonumu mükemmel bir şekilde kavıyor, gözlerimi başımın arkasına doğru zorlayan bir kavrama.

"*Kahretsin*," diye küfrediyorum sığ bir nefesle.

Üstesinden geldiği bu tepki onun nirvanasıymış gibi zevkimi tüketiyor. Dudakları göğsümde ve karın kaslarımda gezinerek okşadığı hassas şafta ulaşıyor.

Zahmetsizce elini ağızıyla değiştiriyor.

Kahretsin, Farrow'un hassasiyeti ve beni ustalıkla boğazının arkasına götürme şekli akıllara durgunluk veriyor. Ağartıcı beyaz saçlarını avuçluyorum ve kalçalarımı kavislendiriyorum. Bir kere, iki kere.

Geliyorum, normalden çok daha hızlı. Sanki bir milyar ışık yılı daha hızlı. İlk günlerin hızı gibi.

Kaslar esnedi, az önce olanları tersine çeviremiyorum ve Farrow yükümü yutup geri çekiyor.

Siktir

.

Siktir

.

Siktir

.

Arkama yaslanıyorum ve ellerimi nemli alnıma koyuyorum. "Bu ne lan," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Maximoff." Onun eğlendiğini duyuyorum. Bakamıyorum.

Ölüyorum. Büzüşüyorum. Gömün beni.

"*Maximoff*." Şimdi bana saf demesine bir kalp atışı kaldı. Harika, birdenbire üzerime atladı. Avucunu omzumun yanına yerleştirmeden önce bir elini saçlarının arasından geçiriyor. Dudakları büküldü. "Olur böyle

şeyler."

"Aletimi bir milisaniye emdin ve ben beşinci sınıf öğrencisi gibi boşaldım." "Bir milisaniyeden daha uzundu." Gülmek için kendini zor tutuyor,
merak ediyorsanız diye söylüyorum. "Önemli bir şey değil. Kolayca sertleşiyorsun. Devam edebiliriz."

Dudaklarımı yalıyorum. "Biliyorum, ama seks benim en iyi olduğum şeylerden biri. A-artı-artı-artı, en iyi notlar, altın yıldızlar ve lanet havai fişekler gibi. Hiçbir zaman bok gibi yatmadım."

Kaşları kalkıyor. "Sen çok kibirli birisin."

"Teşekkür ederim," diyorum başımı sallayarak.

"Bir şey değil." Gülmesini engelleyemiyor. "Hızlı boşalman sekste kötü olduğun anlamına gelmiyor. Bu sadece ağzımı sikiğin etrafında dolaştırmaktan gerçekten zevk aldığın anlamına gelir."

"Evet, uzun zaman oldu."

Farrow haftalardır bana üflemiyor, sanırım. *Saymadım*. Hâlâ takıntı trenine binmemeye çalışıyorum.

"Senin için kötü değil miydi?" Ben sordum.

Bana çok daha gençmişim gibi bakıyor. Sadece altı yaş. "Seni boşaltmak asla kötü değildir. En sevdiğim şeylerden biridir."

Bu hatırlatma beni rahatlattı. "Pekâlâ." Güçlü omzunu kavıyorum ve yavaşça dudaklarımız tekrar çarpışıyor. Bu sefer o bana sürtünüyor ve ikimiz de ağrıyan, titreyen bedenler oluyoruz. Giysilerimizin geri kalanını çıkarıyoruz. Tenden, terden ve bastırılmış, gergin zevkten başka bir şey olmayana kadar.

Kaslı bacaklarım onun MMA yapısının iki yanında duruyor ve parmağı içeri girmeden önce deliğime karşı soğuk kayganlaştırıcıyı hissediyorum.

Basınç artıyor, hassas yerler aydınlanıp başımı döndürüyor ve göğsümden boğazıma doğru derin bir inilti yükseliyor. Yüce *Tanrım*.

"*Siktir*," diyor Farrow, uyarılmışlığı içinden geçerken dişlerini sıkarak. Gözlerimiz bu aşkla beslenen arzu, istek ve *ihtiyaçla* birleşiyor.

Birlikteyiz. Yakın, bölgesel, domestik ve sevgiyle.

Burası bizim evimiz ama parmaklarımızın arasından kayıp gidebilecek rüya gibi bir geleceğe tutunuyoruz. Pamuk şeker bulutu gibi uçup gidebilir. Kurduğumuz aile.

Bu gerçek bir süredir aramızda sessizliğini koruyordu.

Yalnız ve daha savunmasız olduğumuz bu anlarda, içimde bir telaş hissediyorum. Hafif bir korku ve onunla birlikte olmanın yeterli olması gerektiğini biliyorum. Her şey yerle bir olursa diye.

Farrow alt dudağımı ısıyor ve ter onun kaslarında, benim kaslarımda kabarcıklar oluşturuyor. Birbirimize sarılıyor ve parmakları içimde nabız gibi atıyor.

Sikeyim. Çenesine karşı inliyorum ve kalın, sıcak boyunu ovuyorum. Baş dönmesi bizi dipsiz bir havuzda yüzüyormuşuz gibi sarıyor.

"*Farrow,*" diye inliyorum. "Sadece sık beni, lütfen. *Sık beni.*" Gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor. Sertleşiyorum, sikim hazırda bekliyor.

Parmaklarını dikkatlice çekip diz çökerek bana doğru yaklaşıyor. Bacağımı omzunun üzerinden kaldırıp beni ayırıyor. Gelmiş geçmiş en esnek adam değilim ama işi hallediyorum.

Bir eli şaftında, ereksiyonunu yönlendiriyor ve beni acı verici bir şekilde yavaşça dolduruyor. Kaslarım titriyor. Sıkıştığımda ısıyorum, ama aslında başım heves ve sabırsızlık içinde dönüyor.

Farrow avucunu bükülmüş karın kaslarımın üzerine koydu. "Benim için rahatla." "Rahatım." *Ben değilim.*

Çok tahrik oldum. Bekliyorum.

Bedenimi sıyrıyor ve diğer bacağımı göğsüne doğru çekerek yer değiştiriyor. Ayak bileklerim omuzlarına dayanıyor. Bu pozisyondaki kırılğanlık her santimimi ele geçiriyor. *Sık beni.* Bir elim başımda, diğeri belini kavıyor.

Kalbim göğüs kafesinde çarpıyor. Tırmanıştayım ve serbest düşüş için ölüyorum. İçeri kayıyor ve nefesim kesiliyor. Hızla öne eğiliyor, kalçalarım hala onun. Alnımız birbirine değiyor.

Pazularına tutunabileceğim kadar yakın. Baldırlarım şimdi boynunun iki yanında.

Ve itiyor. "*Lanet olsun,*" diye inledim.

Gözlerimi geriye yuvarlayan derin, sert, amaçlı pompalar.

"*Farrow,*" diye haykırıyorum onun için. Nefeslerimiz birleşiyor. Dudaklarımız sadece sürtünüyor, inilti ve nefesler öpüşmek için çok yüksek ve ağır.

"*Siktir, Maximoff.*" Çenesi geriliyor, dişlerini gıcırdatıyor ve uyarılma duygusu tıpkı benim içime işlediği gibi onun da içine işliyor.

Birbirine karışan iki bedeniz. Ruhlar kaynaşılıyor ve o yüzümü kavıyor, gözlerimiz çekirdeğe kadar kazıyor. Yatağa yapıştım. Kolları sıkı bir tutuşla boynumun arkasına dolanmış. İticileri hızlandıkça zirve yaklaşıyor. Sikim karnına sürtünerek kayıyor.

Sinirlerin en hassas noktasına vuruyor, onları kızdırıyor ve bir patlamaya doğru geliştiriyor. Bir saniye daha ve ben-

Hareketsiz duruyor. *Fuuuuck.*

Hırlıyorum ve Farrow beni bir öpücükle susturuyor. Tekrar başlıyor, bu sefer yavaşça. Kalçalarını her parçamı hüsrana uğratan bir ritimle pompalıyor. Ama beni tekrar o yere götürmek daha az çaba gerektiriyor. Hareketlerini hızlandırıyor. Derinleştiriyor. Tam oradayım.

İtiyor. İçeri.

Dışarı.

İçeri. Bir tane
daha... Yine
durdu.

"Farrow, yemin ederim," diye inledim. "Kenara çekmeyi bırak, adamım." Doruğa ulaşmaktan mahrum kaldığım için gözlerimin kenarları sulanıyor.

Farrow yavaş bir tempoya geri döner. "Bu kadar sabırsız olmayı bırak. Sana zaman ayırıyorum."

Sikeyim.

Tam da bunu yapıyor. Bana eziyet etme sürecini tekrar tekrar tekrarlıyor. Ve artık dayanamadığımda, kendi sikimi yumruklamaktan bir saniye uzaktayken, çıldırtıcı bir hızla itmeye başlıyor. İçime o kadar sert giriyor ki, tek ayağının üzerinde yükseliyor ve kışımı da onunla birlikte kaldırıyor. Bu aç beni uçurdu.

"*Fuckfuckfuck,*" diye pazılarına doğru küfrediyorum, parmaklarım sırtını kazıyor. Homurdanıyor ve tahrik olmuş, boşalmak üzere olan sesi beni kendimden geçiriyor. Onunla birlikte serbest kalıyorum, belim öne doğru bükülüyor ve sikim mutlak bir rahatlamayla seğiriyor. Beni okşamak için aşağı uzanıyor, her bir parçamı zevk.

Birlikte birkaç hassas an paylaşıyoruz. Hareket etmeden. Sadece nefes alıyoruz. Vücutlarımız hala birbirlerine karşı kızarmıştı.

Bir elini nemli saçlarımda gezdiriyor, ben de boynundaki mürekkepli kanatların izini sürüyorum. Farrow beni izliyor ve sonra yavaşça bacaklarımı tekrar aşağı indiriyor. Onları daha da uzatıyorum, baldırlarımdaki kaslar geriliyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum bir kez daha derin bir nefes alarak ve yan dönüp temizlenmek için yatağın yanındaki havluyu kapıyorum.

Eğildi ve beni dudaklarımdan öptü. Beni değerlendirdiğini, görünüşe göre en sevdiğim ders kitabı olan *Overthinking for Dummies*'i

açmadığımdan emin olduğunu söyleyebilirim.

İyiyim ve sadece "Seni seviyorum." deme ihtiyacı hissediyorum.

Gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum, kurt izci." Telefonu aniden parke üzerinde titremeye başlar.

Telefonu almak için çırılçıplak yataktan kalkışını izliyorum.

Arayanın kimliğini okurken kaşlarını

çatıyor. "Kim o?" diye sordum.

Yukarı bakıyor. "Polis."

FARROW KEENE

Kütüphane duvarlarında BOŞ KİTAPLIKLAR sıralanıyor. Zümrüt camlı lambalar etrafımıza yumuşak ışık ve gölgeler saçıyor. Maximoff kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuş, tepeden tırnağa hazırlıklı. İkimizin de eşofmanlarımızı giyip koridorda yürümek için yeterli zamanımız vardı.

Bu kadar.

Polis ne söylerse söylesin -kötü haber ya da iyi haber- yeni yatak odamızda söylenen sözleri duymak istemiyorum.

Telefonu son çalışında açıyorum ve hemen hoparlöre alıyorum.

"Ben Farrow Keene."

"Dr. Keene, ben PPD'den Çavuş Collins." Sesi sert ve doğrudan. "Tina Ripley ve Scott Donnelly'nin çocuğunun yasal vasisi sizsiniz. Doğru mu?"

Kahretsin.

Maximoff'a bakıyorum, elmacık kemikleri keskinleşiyor, çenesi sıkılıyor. Başım biraz dönüyor ve telefonu daha sıkı kavıyorum.

"Evet," diye cevap verdim. "Ben koruyucuyum."

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok..." Çavuş Collins daha derin ve gergin bir nefes alır. "Bir memur Tina'nın cesedini buldu. Bu sabah ölmüş."

Göğsüm çöküyor. Maximoff arkasını dönüp pencereye doğru yürüyor, karanlık perdeler kapalı.

Yakıcı gözlerimi odaklamak için kırıştırıyorum. Uzaklara bakmak istemiyorum.

Bu tür aramalara alışkın olacak kadar ölümle iç içe yaşadım. Basit gerçeklerle bitenler: ölüm zamanı, ölüm nedeni.

Hastaneden çıktığınızda kederinizi eve taşımak istemezsiniz, babamın bana öğrettiği buydu. Ancak bazen şiddetle, bazen de haksız yere çok erken sona eren bir hayata karşı duyarsızlaşmak da istemedim. Onları kurtarmaya çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu ve bu işe yaramadığında geri çekilmek zorunda kaldım.

Maximoff insanlara yardım etmeyi sever. İnsanları iyileştirmeyi seviyorum ve Tina'nın dışarıda acı çektiğini ve onu bulamadığımızı bilmek, bu bizimle kalacak.

Ve bu Ripley'in hayatını değiştirecek.

Çavuş Collins'e cevap verirken sakın bir nefes alıyorum. "Ölüm nedeni var mı?" Merak ediyorum. "Onu nerede buldular?"

Ripley'nin büyüdüğünde soracağı soruları biliyorum. Çünkü kızlık soyadı Walsh olan Cassidy Keene hakkında babama sorduğum soruları hatırlıyorum.

Annem.

Onun adı ne?

Nasıl öldü?

Resimleri görebilir miyim?

Beni seviyor muydu?

Ona sadece birkaç kez annemin nasıl biri olduğunu sordum. Babam onun zeki, iyi bir fırıncı, düzenli ve pratik biri olduğunu söylemişti. Hissettiklerime anlam veremiyordum. Onu anlatırken duyduğu mutluluk, karşılaşmaktan nefret ettiğim bir kıskançlığa yol açıyordu. Niteliklerini sıraladıkça ve hikâyeler anlattıkça annemde nelere değer verdiğini görüyordum. Onun bakış açısının benimkini tamamen gölgeleyeceği fikri hoşuma gitmiyordu.

En çok da fotoğraflarını görmek hoşuma gidiyordu. Onun ve benim resimlerimizi.

Telefonda Çavuş Collins bana Güney Philadelphia'da bir sokak adresi veriyor ve Quickie-Mart'ın arkasındaki ara sokakta olduğunu söylüyor. "Aşırı dozdu," diye devam ediyor. "Metamfetamin."

Dudaklarımı ovuşturuyorum, delici soğukluğum. "Bu vesayet için ne anlama geliyor?" Soruyorum ve Maximoff'a bakıyorum.

Hâlâ sırtı bana dönük ve perdeleri kenara itmiş durumda. Şehir ışıkları siyah gecede parıldıyor.

"Um..." Çavuş Collins kağıtları karıştırıyor gibi. "Burada öz babanın hâlâ hayatta olduğu ve haklarından feragat etmediği yazıyor.

Bildiğim kadarıyla hiçbir şey değişmeyecek. Ancak bir sosyal hizmet görevlisi size daha fazla bilgi vermek için sizinle irtibata geçecektir."

"Teşekkürler." Birkaç kelime daha ettikten sonra telefonu kapattık.

Maximoff yavaşça dönüp bana bakıyor, gözleri kızarmış. Sert omuzlarını pencere camına yaslıyor. Kolları hala çapraz. Dünyayla savaşmaya hazır. "Böyle olmasını istemedim." Sesi boğuk. "Sen iyi olduğun için onun da iyi olacağını biliyorum ama bu durumu daha az zorlaştırmıyor." Gözlerini arıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Telefonumu avucuma dayayıp bunu nasıl söylemem gerektiğini tartıyorum. "Eğer duygularımı bu işin dışında tutarsam, Ripley'nin bizi terk etme ihtimalinin azalacağını biliyorum. Sadece Scottie ile uğraşmak zorunda kalırız. Bu aslında durumu kalıcı vasilelik düzeyinde daha kolay hale getiriyor, ama dostum, hâlâ sindirmeye çalışıyorum." Burnum alevlendi. "O öldü."

Kahretsin, göğsüm sıkışıyor.

Gözümün kenarını ovuşturuyorum, bir damla yaş akıyor. Umursamak için onu tanımama gerek yoktu.

Maximoff pencereyi bırakır ve yaklaşır.

"Bir anneyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum," diyorum ona. "Ben de onun için bunu istemedim." Tina'yı bulacağımızı ve oğluyla bir tür ilişki kuracağını umuyordum. Benden daha fazla, ama şimdi hiç şansı yok.

Maximoff kollarını belime doluyor. "En azından sana sahip." "Ve sen," diye ekliyorum.

Maximoff sessizliği doldurmadan önce havada sessizlik kanıyor. "Bir an için," diye fısıldıyor, "onun annem olduğunu hayal ettim ve her şey karardı." *Bu yüzden çekip gitti.*

Sivri yanağını kavıyorum. "Annen kesinlikle türünün tek örneği." Yumuşakça gülümsüyorum. "Bu da Ripley'nin gerçekten harika bir büyükannesi olduğu anlamına geliyor."

Maximoff uzaklara bakıyor. Neredeyse perili. "Nereye gittin?" Merak ediyorum.

Birkaç kez göz kırpmıyor, başını sallıyor. "Bu gece bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Bunun vasilelikle bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum. O ahlaklı ve iyi biri ve benim aksime, Tina'nın ölümünü öğrendikten hemen sonra Ripley'nin hayatındaki pozisyonlarımızı gündeme getirmeyecek.

Onu zorlamıyorum. Onun yerine, sadece elini tutuyorum ve yatağa dönüyoruz.

FARROW KEENE

ERTESİ SABAH, Maximoff yeni çatı katındaki en sevdiği yeri ziyaret etmek için vakit kaybetmez. Sabahın ilk ışıkları, pırıl pırıl mavi bir havuza, sera bahçesine ve gri taş verandaya ev sahipliği yapan özel çatı terasını yıkıyor.

Teras kapısını kapatıyorum ve Maximoff'un havuzun sığ ucunda yürüdüğünü görüyorum, kolu Ripley'in beline sıkıca sarılmış. Bebek suyun içinde bacaklarını tekmelemeye çalışıyor ve dudakım önce yukarı kalkıyor, sonra titriyor.

Dün geceki telefon görüşmesi hakkında konuşmadık. Birkaç saat önce çekildim ve şimdi geri döndüğümde kulaklığı kulağımdan çıkardım.

Maximoff'un kaşları siyah egzersiz şortuma, parlayan gömleksiz göğsüme ve terli saçlarıma bakarak kırışıyor. "Stüdyo 9'da bir güvenlik toplantınız olduğunu sanıyordum. Boks maçı değil."

"Buna çoklu görev deniyor." Havuzun kenarında onların yanına oturuyorum. "Üç saat boyunca *hem spor yapıp hem de* düşün güvenliği hakkında bilgi alabilirim."

"Nasıl gitti?" Maximoff ciddi bir şekilde sorar.

"Endişelenecek bir şey yok." Başımı eğiyorum. "Capri'de bulunduğum süre boyunca bana defalarca 'izinli' olduğumun söylenmesi dışında." Bu biraz sinir bozucu. Daha az tetikte olmayı tercih ettiğim bölümlerde geri planda kalmayı sorun etmiyorum ama törenden bir hafta önce İtalya'da olacağız. Havaalanındayken ve sahil boyunca gezerken Maximoff'u koruyan kişi olmayı tercih ederim.

Beni bir şeyde yenmiş gibi gülümsüyor.

"Ne?" Telsizi belimden çıkarıyorum ama gözümü ondan ayıramıyorum.

"Artık şövalye olmak isteyen prens olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum ve haksız olduğunu söyleyemiyorum. Ama ona haklı olduğunu da söyleyecek değilim. "Daha çok prens olmak zorunda olan bir şövalye gibiyim."

Gülümsemesini gizlemek için dudaklarını yalıyor.

Bu hoşuna gidiyor.

Sırıtiyorum ve bana çenemi kapatmamı söylemesine ramak kalmıştı ki kabarık kahverengi yavru köpeğimiz ıslak taşın üzerinden kayarak havuza atlamak üzere.

Kenarda kayarak durdu. Korkmuştu. "Bu sadece su, tüy yumağı," diyorum kolayca.

Arkham tekrar dener, sonra kendini durdurur. Geriye doğru sıçırıyor, sonra ileri adım atıyor, sonra geri.

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Görünüşe göre ailede bir tane daha fazla düşünen var." Maxiomff'a dönüp bakıyorum, dalmış gitmiş. Ne hakkında, emin değilim. "Örnek olarak..." Sesim soluklaşıyor. Sadece onun aklını almak istiyorum.

"Ha?" Gözlerini kırıştırır ve gülümsemesi tiz bir kahkahayla parlayan Ripley'e daha fazla odaklanır. "Bebeğin ilk yüzüşü," diyor Maximoff.

"Ve şuna bak, nefret etmiyor." Bacaklarımı serin suyun içine sokuyorum.

Ripley'nin güvende olduğundan emin olmak için konsantrasyonunu koruyor ve sadece sormak için yukarı bakıyor, "Kıskandın mı? Doğal bir yüzücü olabilir. Bir..." İyice düşünmeye çalışıyormuş gibi yapıyor. "İyi olduğun şey neydi?"

Ona su sıçratıyorum. Damlacıklar Ripley'in alnına düşüyor. Sevinçten ciyaklıyor. Gülümsemem yüzümü mahvediyor. "Baban su sıçratılmayı hak ediyor. Değil mi?"

Ripley başını arkaya doğru eğerek babasına bakmaya çalışıyor. Ancak Maximoff bu fırsatı kullanarak havuzda bir tur atıyor ve oğlumuzun dönme hareketine alışmasını sağlıyor.

Oğlumuz. İlk yüzüşü. Geleceğimiz. Her şey bana tercih ettiğimden daha ağır geliyor. Sevdiğimden daha fazla. Konuyu açmak istiyorum ama gerçekten çok gerginim.

Nabzım hızlanıyor ve terasa bir göz atıp mikrofon kablosunu telsize doluyorum. "Sence Sulli havuzu daha fazla mı kullanacak yoksa

tırmanıyor musun?" Bugün bir kayaya tırmanmaya karar verirse, bunun en azından bir saat sonra olacağını umuyorum.

Maximoff'u ertelemek zorunda kalmayacağım kadar zaman. "Şu anda *tırmanıyor* diyebilirim," diye cevap veriyor. "Hâlâ onu yenmeye çalışıyor.

babamın hızlı tırmanış zamanları ve o vazgeçemeyecek kadar rekabetçi." Yaklaşıyor ve Ripley kalçamın yanındaki havuz kenarına tutunuyor. Maximoff Ripley'nin tüm minik bedenini destekliyor ve ben de oğlumuzun ıslak, açık kahverengi saçlarını alnından tarıyorum.

Maximoff bana baktı. "Binmek ister misin?"

"Birazdan," diyorum. "Seni izlemeyi seviyorum." Yemek borumdaki taşı zorla aşağı indiriyorum. "Konuşmamız gerek."

"Dün gece hakkında mı?"

"Evet." Gözlerim ondan ayrılmıyor.

Sertçe yutkunuyor. "Bir dakika önce, Arkham sudan korktuğunda, 'ailede bir fazla düşünen daha var' demiştin. *Ailede...* Bu aile ben ve sensin, değil mi?"

Bunu sorguladığını bildiğim için yüzümde hafif bir acı belirliyor. "Vay canına, kafanı tramplene mi çarptın?"

"Sadece senden duymak istiyorum, dostum."

"*Evet*," diye vurguluyorum. "O kahverengi ayı, havuzdan korkan, fazla düşünen yavru köpeğimiz. Ve o da ailemizin bir parçası."

Güçlü bir şekilde başını sallıyor. "Ailemizden kimler var Farrow?"

Nereye gittiğini daha iyi görebiliyorum. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve telsizimi bir kenara bırakıyorum. "Ben ve sen, tabii ki. Artı, şu tüy yumağı." Newfoundland'e doğru başımı sallıyorum. "Ve Ripley ve gelecekte kaç çocuğumuz daha olacaksa. İşte bizim ailemiz bu."

"Ne kadar süre için?" Maximoff sorar. "Çünkü Scottie'nin cezasının bitmesine sadece beş yıl kaldığı gerçeğini göz ardı edemem ve şartlı tahliyeyle daha erken salıverilip Ripley'i alma ihtimali var. Ve bir Newfoundland'ın ortalama yaşam süresinin on yıl olduğunu ve lanet olası bir köpeği kaybetmeden önce Ripley'i kaybedebileceğimizi düşünüyorum."

"Ripley *ölmüyor*."

Bebeğimiz dudaklarıyla bir osuruk sesi çıkarıyor ve içimdeki batma hissine rağmen yumuşak gülümsemelere dalıyoruz.

Maximoff yüzük parmağındaki siyah tungsten bandı ovuşturuyor, ben de benimkiindeki gri titanyum alyansa bakıyorum. Bunları yakında çıkaracağız,

Capri'de ona kırılmaz yeminler ediyorum.

Evlenme teklif etmeden çok önce onu seveceğime ve koruyacağıma yemin etmişim. Kahretsin, eğer yapabilseydim, daha önce onun yanında olurdum. Koruma bile olmadan önce.

Ama yollarımızın kesiştiği ve birleştiği yer orası değildi.

Gözlerimiz tekrar buluştu.

Sesini alçaltıyor. "Scottie onunla her şeyi yapabilir. Başka bir eyalete taşınabilir, bize karşı yasaklama emri çıkartabilir, bizi haraca bağlayabilir, kim bilir. Dışarı çıktığında tüm güç onda olur ve Ripley artık yokmuş gibi davranabilir. Biliyorum bana *bunun üzerinde duramayacağını ve sadece şu anda onunla yaşadığın güzel anlara odaklanman gerektiğini söyleyeceksin*-"

"Değilim," diye sözünü kesiyorum, bu konuşma bedenimde delikler açıyor. Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Sana geleceği engelle demiyorum, kurt izci. Haklısın, ben bunu yapmam - kontrol edemediğim şeylerin üzerinde durmam, ama son zamanlarda duramadım. Yapamamam da umurumda değil çünkü o lanet acıya rağmen onun bizimle birlikte var olduğu bir geleceği hayal etmeyi tercih ediyorum."

Maximoff nefes alır. "Ben de o geleceği istiyorum." Gözleri kızarır. "Oğlumuza aşık oldum ve onu beş gün içinde kaybedebilir miyim bilmiyorum. Beş yıl. Beş yüzyılda. Özellikle de Scottie'nin onun lanet hayatına *zarar* verebileceğini bilerek. Onu korumak zorundayız."

"Ailemizi koruyacağız," diyorum kolayca. "Koruyamayacağımız bir gerçeklik ya da sizin alternatif gerçekliklerinizden biri yok."

"Evrenler," diye düzeltiyor.

Gülümsüyorum. "Her neyse." Beline biraz su sıçratıyorum, hava hafifliyor.

Fırtınaları önlemede her zaman berbat olmuşumdur. Kriz geldiğinde onunla başa çıkmakta daha iyiyim. Ama kriz geldiğinde sadece kaybı ve acıyı hafifletmek istemiyorum. Bununla olmaz.

Onun hayatta kalma ekipmanlarına ihtiyacım olabilir. Bir cankurtaran salı ve işaret fişegi. Eminim yanına on tane daha alacaktır. Kurt izciler böyle yapar.

Ripley çıkıntıdan kurtulup yüzmeye çalışırken (Maximoff yardım ediyor), ben de telefonumda gezinip bir çalma listesi açıyorum.

Ripley, hoparlörlerden Candlebox'ın "Far Behind" şarkısı yükselirken hıçkırı hıçkırı ağlamaya başlar.

Hadi ama.

Maximoff'a bir bakış attım. "Sakın buna cüret etme."

Kendini beğenmiş bir gülümsemesi var. "Üzgünüm dostum, ama bir bebek bile senin müzik zevkinin ne kadar berbat olduğunu farkındadır."

"Şimdi gülün ama bu ilk dansımızın şarkısı olabilir."

"Hayır." Yüzünü buruşturuyor. "Tanrım, damarlarıma benzin dök ve beni yak."

Çalma listesinde geziniyorum. "Bu seni öldürür ve ben bir cesetle evlenmiyorum-"

Telefonumu çalmaya çalışıyor.

Hücreyi başının üzerinde tutuyorum ve başparmağımla bir şarkıya basıyorum. Ripley şaşkınlıkla hüngür hüngür ağlıyor, bu konuda ne hissettiğinden emin değil. "Büyüdüğünde," diyorum ona, "90'lar rock'ını *seveceksin* ve o zaman birlikte babana bir sürü bok verebiliriz."

"Desteye ihtiyacın olacak." Maximoff gülümsüyor. "Geri dönüşlerinizde yardıma ihtiyacınız olabilir."

Gözlerimi deviriyorum. Bugün ateş gibi yanıyor ve telefonu indirmek için bileğimi tutuyor. Sadece şarkıyı ve sanatçıyı görmek için. "Bunu beğendin mi?" Ona sordum.

"Nefret ediyorum," diyor ciddi bir şekilde. "Ne tür bir grubun adı *Butthole Surfers* olur ki?"

Gülüyorum. "Adı Butthole Surfers olan havalı grup."

Maximoff kuru bir sesle, "Teşekkürler, sıradaki," diyor.

Yaltaklanıyorum. "Bir Ariana Grande şarkısından alıntı yaptığını bildiğime inanamıyorum." Bu müzik benim favorim değil. Listeden başka bir şarkı çalışıyorum: LEN'den "Steal My Sunshine".

Maximoff küçük oğlumuzu havuzdan çıkarıyor ve poposunu yanımdaki taşın üzerine koyuyor. Onu yakınımına sokuyorum ve Ripley parmaklarımı tutuyor, birçok gümüş yüzükle ilgileniyor.

Gülümsüyorum ve merakını izliyorum.

Maximoff havuzdan çıkıyor. Su damlıyor ve o kazağı yaklaştıırken ben arkama bakıyorum. Ripley yüzüklerimden sıkılınca Maximoff onu kazağa yerleştiriyor ve açık tenini korumak için bebek bezi çantasını bulup güneş şapkasını takıyorum.

Çok şirin.

Gülümsüyorum ve Arkham kuyruğunu sallarken o heyecanla zıplıyor, küçük adam onunla birlikte taş verandada olduğu için mutlu.

Kenara dönerek bacaklarımı tekrar havuza sokuyorum.

Ve sonra Maximoff koşmaya başlıyor ve derinlere dalıyor. Mükemmel bir kavis çiziyor ve havuz boyunca yüzüp ayaklarımın dibinde belirdiğinde ben de ona takılıyorum.

Lanet olsun.

Saçlarından su damlıyor ve kollarını kalçalarımaya dayıyor. Çok seksi.

Seksi olduğunu biliyormuş gibi gülümsüyor.

Ben de onun egosunu birkaç basamak aşağı çekmek için can atıyorum. "Hale olmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

Bir anda kibirli bir ünlüden, yüzü kızarmış bir okul çocuğuna dönüşüyor. Boynunda kırmızı lekeler var.

Çok güldüm.

Yüzündeki suyu silerek inliyor ve kendini hızla toparlıyor. "Soyadları mı? Evet, bence Wayne ya da Stark gibi sağlam bir şey seçmeliyiz. O zaman şehirde bir yarasa mağarasına ya da lanet olası bir kuleye sahip olmaya bir adım daha yaklaşmış oluruz."

Şaka yaptığını biliyorum. Ama sormak zorundayım. "Yeni bir isim seçmek ister misin?"

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Bu da bir seçenek," diyorum. "Kendimize tamamen yeni bir soyadı seçmek." Bunu konuşurken bile bu fikri sevmiyorum. Çünkü Maximoff'un ailesiyle olan gururu çok derin ve ben de bu ismi hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bırakıp gitmekten nefret ediyorum.

"İstediğin bu mu?" Maximoff kaşlarını

çatar. "Hayır. Sen?"

"Hayır." Maximoff bir nefes veriyor ve mürekkepli hançeri karın kaslarımda gezdiriyor, sonra belimden kavrayıp beni havuza çekiyor.

Aşağı sıçradım ve dirseklerimi kenara dayadım. Geriye yaslanıyorum ve altına girmiyorum. Daha eşit yükseklikteyiz. Konuşmak üzereydim ama o benden önce davrandı.

"Bunu benden daha çok mu düşündün?"

"Muhtemelen." Evlilikle ilgili ayrıntılar hakkında çok düşündüm.

"Kendimi hiç tireli bir isimle görmedim, ama ne istersem yapmak istiyorum

rahat edersin. Ve dürüst olacağım, *Keene*'e çok bağlı değilim. Vazgeçmek benim için sorun olmazdı."

Maximoff bu son sözler karşısında yıkılmış görünüyor.

Gözlerim onun yüz hatlarında geziniyor. Bunun olmasını beklemiyordum. İkimiz de rekabetçiyiz ve *Keene* yerine *Hale*'i seçerek "kazanma" fikrini seveceğini düşünmüştüm.

"Soyadımı seviyor," diye takılıyorum biraz.

İç çekiyor. "Sorun o değil." Bir elini saçlarında gezdirip ıslak telleri geriye itiyor. "Sadece senin bir parçana sahip olma fikri hoşuma gidiyor." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes veriyor. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum çünkü bu sadece bir isim ve o olmadan da sana sahibim-"

"Aptalca değil," diye araya giriyorum, elim sırtında geziniyor. "Ben de aynı şeyi hissediyorum. Ben de bunu istiyorum." Bir kolumu omzuna koyuyorum.

Belimi tutuyor. "Peki ikimiz de tireli isimler istemiyorsak ama bir *Keene* ve bir *Hale* olmak istiyorsak bu nasıl olacak?"

Başımı eğiyorum. "Senin göbek adın yok. Benim iki tane olabilir." Hava ciğerlerime doluyor; sabah güneşi tenimizi ısıtıyor ve Maximoff doğal olarak sıcaklığın tadını çıkarıyor, sanki bu onun elementi, onun dünyası, yüz hatları çarpıcı. Parlıyor. Ve yüksek sesle, "Maximoff *Keene Hale*." diyorum.

Pembe dudakları
kalkmaya başladı.

"Hoşuna gitti mi?"

Yavaşça başını sallıyor. "Evet." Etrafımıza sevgi akıyor. "Farrow Redford *Keene Hale*. Ağız dolusu." Yine de dudağının kenarını ısırtıyor, aşkla çarpılmış bir gülümsemeyi zapt etmeye çalışıyor.

"Şimdiden benim adıyla sevişmek istiyor."

Maximoff homurdanır ve "Sadece kis-" der.

Onu ölesiye öpüyorum. Ellerimiz birbirinin üzerinde, yakınlaşıyor, kavırıyor ve seviyor; o da beni aynı tutkuyla ve doyumsuzca öpüyor. Su sıcaklığı serinletiyor.

Geri çekiliyorum. "Haydi." Havuzdan çıkıyorum. "Hadi pratik yapalım."

Çoktan taş verandaya doğru zahmetsizce ve benimle aynı anda yürümeye başlamıştı ve ben de onu belinden yakaladım. Su damlatıyoruz, güneş bizi kurutuyor.

"Bir şey mi çalışmak istiyorsun?" Maximoff yüzünü buruşturur. "Hiçbir şey için hazırlık yapmayan adam mı?"

Gülümsemem geriliyor. "Belki de beni etkiliyorsundur, kurt izci."

Dudaklarını yalıyor, ilgileniyor ve biz de bebeğimizi kontrol ediyoruz. Bir kıızılgardan ıslak avluda geziniyor ve Ripley kuşa parlak bir şekilde gülüyor.

Arkham diğer hayvandan emin olamayarak geri çekiliyor. Ripley dışarıda olmayı seviyor. Güneşte daha az ağlıyor.

"Ne alıştırmayı yapıyoruz...?" Elini elime alıp diğer avucumu sırtının alt kısmına koyar koymaz cevabı anlıyor ve sesi kısılıyor.

Ona "Karı koca olarak ilk dansımız." dedim.

Bunalmış görünüyor. "Pekala." Başını sallıyor. "Hadi pratik yapalım."

Telefonumun hoparlöründen hâlâ müzik sesi geliyor. Daha önce birçok kez birlikte dans ettik, ama bu farklı, daha unutulmaz olacak.

"Ben yönetiyorum," diyor zorla.

"Göreceğiz, Bossy."

Gülümsüyor, diğer eli omzumda ve göğüslerimiz o kadar yakın ki güneşin sıcaklığını onun bronz teninde hissediyorum. Çıplak ayaklarımız ıslak taşın üzerinde hareket eder etmez bir şarkı bitiyor ve diğeri başlıyor.

Gözleri doldu, şarkı sözlerine vuruldu.

Melodi anında içime akıyor ve bakışlarımızı birbirine çekerek bizi süpürüyor. Derin derin bakıyoruz, diğerini terk etmeden ya da terk edilmeden. Collective Soul'un "You "sunda yavaşça dans ediyoruz -ve Maximoff size onun lider olduğunu söyleyecektir. Bilmek isteyen herkese öyle olduğumu söyleyeceğim, ama gerçek şu ki, biz sadece tek bir hareketiz, tek bir aşkız.

Daha da yavaşlıyor, göğsümü vücuduna yaklaştırıyor. Sadece sallanıyoruz ve ben başının arkasını tutuyorum. Onunla mutluluk çok kolay. Hayatıma ne girerse girsin iyi görünebilirim ama *bundan* daha çok istediğim bir şey yok. Bir erkeğin beni Maximoff Hale gibi sevmesini.

Bu gerçek değil.

Arkasına yaslanıyor, gözyaşları ikimizin de gözlerini dolduruyor. Göğsü yükseliyor. "İşte şarkı bu."

Elbette Collective Soul'u ve o şarkıyı seviyorum ama neredeyse güleceğim. "90'lardan bir grup."

"Umurumda değil."

Gülümsüyorum. "Tamam."

MAXIMOFF HALE

Düğüne 1 hafta kaldı

DÜĞÜN YERİ SIZDIRILDI. Ve daha da kötüsü, ayrılış tarihi.

Yani bugün, şu *anda*.

Sızıntının nasıl olduğunu kimse bilmiyor. Anacapri'de rezerve ettiğimiz özel villaların mülk yöneticisinin bir çalışanı ya da medyaya konuşan bir yabancıyla konuşan bir düğün konuğu olabilir - ama gerçekten önemli değil.

Havaalanına gidiyoruz ve paparazziler kan peşinde. Ve *biz* derken, tüm geniş ailemden, koruma filolarından, kişisel asistanlardan ve evet, babamın terapistinden bahsediyorum. On sekiz yaşındayken yattığım kişi.

Araba kullanmadığım için tedirginim. Tek eli soğukkanlılıkla direksiyonda olan Farrow'a "Telefonum patlıyor," diyorum. Araba koltuğundaki Ripley'i kontrol etmek için dikiz aynasını kullanıyor.

Yavruların hepsi İtalya'ya götürmek için çok küçük, bu yüzden biz yokken bir köpek bakıcısı tuttuk.

İkimiz de tetikteyiz ve ben otoyolu tarıyorum. Paparazzilerle dolu arabalar Audi'mizin etrafını sarmış, bizi sıkıştırıyorlar. Aynı şeyin benim aileme de olduğunu biliyorum.

araçlarında.

Kardeşim bana bir kameramana takla atarken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi, ama arabanın içinde, camlar *kapalı* ve renkli. Direksiyonda annemin koruması var.

Paparazziler orta parmağını yakalayamadı.

Farrow ve ben kuzenlerimden ayrı araba kullanırsak ve daha uzun bir rotadan gidersek bazılarını atlatırız diye düşünmüştüm. Anlaşılan öyle değilmiş.

"Sana kim mesaj atıyor?" Farrow soruyor.

"Ailemin dörtte üçü." Grup sohbetlerine tıklıyorum. "Tom mesaj attı, *bu delilik.*"

Sessizleşiyoruz, önümüzde bir kameraman frene basıyor ve Farrow manevra yapacak bir yer bulamayınca onunkine basıyor. İçgüdüsel olarak araba koltuğunu tutarak arkaya uzandım. Sabitlenmiş ve Ripley'nin kemeri takılı olmasına rağmen. Üç kez kontrol ettim.

Audi biraz sarsılıyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor Farrow nefesinin altında.

"Hiç bu kadar paparazziyi aynı anda görmemiştim. Sanki Hollywood'dan bizi takip etmek için gelmişler."

"Muhtemelen yapmışlardır." Farrow'un sesi nispeten sakin geliyor, ama gerçekten şahin gibi. Etrafımızı gözlemliyor.

Akara ona görevde olmasa bile telsizini takması için *izin* verdi ve telsizleri dinliyordu. Önce bana, sonra yola baktı. "Ticari uçuş yapıyor olsaydık daha çok endişelenirdim."

Doğru.

Piste çıkıyoruz. Özel jetler bekliyor. "Çok zengin olmanın avantajları, ha?"

Dudakları titriyor. "Beş kat zengin olmasaydın paparazzi sorunun olmazdı. Özel jete ya da korumaya da ihtiyacın olmazdı." *Ama yine de sana ihtiyacım olurdu.* Neredeyse kelimeleri söyleyecektim ama içimde kalmalarına izin verdim. Düğün öncesi çanları beni çocukluk aşkımın önünde çoktan hüznlendirdi. *Biraz* özsuyu kontrol altında tutmaya çalışıyorum ki

Törenden önce lanet olası akçaağaç ağacı.

Farrow yan aynasını kontrol eder. "Neredeyse vardık."

MAYHEM.

Ünlü ailemin Napoli'ye gelmesi olarak tanımlanabilir.

Kalabalık bir aile olarak çok seyahat ettik -Hales, Meadows, Cobalts, Stokes ve Abbeys- ama hiç sevdiğim adamla birlikte kutlamanın sadece benimle ilgili olduğu bir seyahate çıkmamıştım.

Uçaktan inerken Luna'nın sırt çantasını taşıyan genellikle ben oluyorum. Kinney gururla hiç yardıma ihtiyacı olmadığını iddia ederken ve medya ailelerimizin akınına uğrarken Xander'ın omzunda koruyucu bir el tutan kişi.

Şimdi bana akın ediyorlar.

"Maximoff, koridorda kim yürüyor?!"

"Yemin mi yazıyorsun, Farrow?!"

Gökyüzü parlak mavi, rüzgar serin bir Temmuz öğleden sonrasında esiyor ve yanaşan feribotun üzerinde bulut yok. Ailem etrafa dağılmış ama yeterince yakın bir yerde toplanmış. Hepimiz bizi Capri Adası'na götürecek olan gemiye binmeyi bekliyoruz.

Sosyetik büyükannem buralarda bir yerde. Philly'den ayrıldığımızda bile bize tek kelime etmedi. Farrow ve ben böyle olmasını tercih ediyoruz.

"*Sakın* beni suya itmeye kalkma Richard," diye kocasını uyarıyor Rose Teyze, sesi rüzgârda yankılanıyor. Amcamın milyar dolarlık sırtışını rıhtımda hissedebiliyorum.

"Açlıktan ölüyorum," diye inliyor Ben.

Winona, "Sırt çantamda fazladan iz karışımı var," diye yanıtlıyor.

Sözleri uzak, neredeyse magazin sorularının ardında kaybolmuş.

Kameramanlar bana ve Farrow'a daha yakın olmak için itişirken kendimi kuzenlerimden ve kardeşlerimden biraz ayırdım. Onların bu saçmalıklarla uğraşmasını istemiyorum ama en iyi arkadaşım ve nişanlısı *bunun* canı cehenneme dedi ve bizimle birlikte rıhtımda durdular.

"Nove del mattino," diyor Jane telefonda. "Sì, grazie." Onun iyi bir düğün planlayıcısı olduğunu söylemek büyük bir eksiklik olur. Yerel satıcılarla daha verimli iletişim kurabilmek için biraz İtalyanca öğrenmiş.

Thatcher ekstra güvenliği incelerken başının üzerinde şefkatli bir el var. Korumalar medyayı yerimizden uzaklaştırmak için çok çalışıyor. Savunmalarını aşmaya çalışan kameramanlar Thatcher ve Farrow'un sert tehditleri ve benim keskin bakışlarımla karşılaşılıyor.

"Şşşt," diye fısıldıyorum Ripley'e, onu biraz zıplatıyorum ve başına bir öpücük konduruyorum. Durmadan ağlıyordu. Farrow'a bakıyorum. "Belki de eşarp olayını tekrar denemelisin. Daha önce dikkatini dağıtmıştı."

Oscar, Ripley'i kamera flaşlarından gizlemek için bize mavi bir eşarp verdi. Ama oğlumuz daha çok Farrow'un uçakta atkıyla ne yaptığıyla ilgilendi.

"Tamam," diyor Farrow, arka cebinden rulo haline getirilmiş atkıyı çıkarırken. Kumaşı boynuna doluyor ve dudaklarını gizliyor.

"Rip, bak." Farrow'u gösteriyorum. "Baban ne yapıyor?"

Burnunu çekiyor, kristal mavisini gözlerini babasına diyor.

Farrow eşarabı aşağı çeker, dudakları şaşkın bir "O" ile ayrılır ve Ripley yumuşak, belirsiz bir kahkaha atar. Farrow eşarabı önce yukarı, sonra aşağı çeker. Dudakları şakacı bir şekilde aşağı dönüktür.

Ripley daha çok kıkırdar, büyülenmiştir.

Yine peekaboo hareketini yapıyor, ama yanak yanağa, nefes kesici bir gülümsemeye dönüşüyor. Ripley kollarımda heyecanla kıpırdanıyor ve bana bakıyor, "*Bunu gördün mü?*" der gibi.

Onu gördüm.

Onu

görmüştüm.

Ciğerlerim su topluyor.

Akçaağaca dönüşme.

Lanet olası bir akçaağaca dönüşme.

Annem mantraları sever ve sanırım bu benim tören öncesi mantram.

Farrow kaşlarını kaldırıp indirerek "Erime önlendi," diyor.

Bir düşünce bana sertçe çarpıyor ve sesimi alçaltarak ona, "Belki de Hale soyadını taşıyamaması iyi bir şeydir. Lanetli olma şansı yok."

Farrow bana baktı. "Henüz lanetlenmedin mi? Çünkü bu bana hâlâ saçmalık gibi geliyor."

"Bir haftamız var. O zamana kadar çok şey olabilir."

MAXIMOFF HALE

Düğüne 6 gün kaldı

Anacapri'deki ÖZEL VILLALAR ailem için bir sığınak. Paparazziler bizi buraya kadar takip etmiş olsalar bile, tesise adım atamazlar.

Bulunduğumuz yer sızdırılmış olabilir ve medya çok uğraştırıcı ama Farrow'la evlenmek için başka bir yer seçmezdim. Sahil muhteşem.

Kireçtaşı kayalıkları canlı su denizinden dışarı çıkıyor ve gökyüzü gerçek dışı görünüyor. Kaşıklemek ve tatmak isteyeceğiniz parlak mavi dondurma gibi. Tatlı ve ferahlatıcı.

Ana villada, sağlam sütunlar girişe giden bir yürüyüş yolunu sıralamaktadır. Yeşillikler ve asırlık ağaçlar lüks havuzu ve jakuziyi gölgeliyor. Rönesans heykelleri ve gül çalıları avluyu süslüyor ve ilk kahvaltımız için neredeyse herkes burada. Şemsiyelerin altında. Crostalar ve espressolar cam yuvarlak masaların üzerine yayılmış.

Manzara bir yana, nispeten huzurlu bir sabah oldu. Beş masa ötedeki talihsiz bir şey dışında.

Kaden Simmons kahvaltı için burada. Bir kapuçino yudumluyor ve annemin terapistiyle sohbet ediyor.

Bir yandan, babamın ihtiyaç duyduğu desteğe sahip olduğundan emin olduğu için mutluyum - özellikle de seyahat stresi sırasında.

Diğer yandan, Kaden Simmons'ı okyanusun ötesinde bırakmaktan daha çok istediğim bir Şey yok. Daha *da* iyisi, okyanusta. Gidip yunuslarla ve deniz canlılarıyla arkadaŖ olabilir ve Atlantis'te yeni bir ev bulabilir, umurumda değil.

Bir yanım hâlâ *"gemiye sallama"* kampında yer almak istiyor ve bu gemi de babamın yaŖadığı gemi. Bu da Kaden hakkında hiçbir Şey sylememem gerektiği anlamına geliyor. Ağzım aylardır kapalı.

BaŖka, belki daha küçük bir parçam babamın daha iyi olduğuna inanıyor. O iyi biri. Ve *harika* yeni terapistinin kaybıyla baŖa çıkabilir.

Kısa bir süre önce ailem bana destek oldu. Ripley'in öz annesi için cenaze töreni düzenlediğimizde. Tina'nın ne bir ailesi vardı, ne de ilgilenen, cenaze masraflarını karŖılayacak kimse.

Bulunmak istememiŖ olabileceğini ve bu yüzden özel dedektifimizin yerini tespit edemediğini biliyorum. Ama keŖke hayattayken onun için daha fazlasını yapabilseydim.

Asla yeterli gelmeyecek.

Farrow'un annesi Cassidy Keene ile aynı mezarlıkta gömülü. Ve Ripley büyüdüğünde, isterse annesini ziyaret edebileceği bir yeri olacak. İki de yirmili yaŖların ortasıındaydı. lmek için çok gentiler. Farrow'un Ŗu an olduğundan daha genç.

Mezarlıkta beni çok etkiledi ve neredeyse ağlamaya baŖlayacaktım.

Babam bir süre bana sarıldı ve iyi olup olmadığını sorgulamadım bile. O benim dayanağım gibiydi ve ben de ona tutundum.

Ama onu tekrar yıkmaktan korktuğumu biliyorum. Bu yüzden *tekneyi sallama* taraftarıyım.

Babam farkında olmadan terapistini kahvaltıya davet ederek iŖi zorlaŖtırıyor. Kaden emberi kırdı -tamam, davet edildi- ve ben hâlâ beŖ masa öteden onu izliyorum.

Farrow geç kalktı ve Ripley'le birlikte villaya döndü. Yakında burada olur ama o zamana kadar masam dört adamla daha dolu olacak.

Ryke Amca, Connor Amca, Garrison Amca ve babam en küçük kızları hakkında derin bir sohbete daldılar. Kızların ergen olmasıyla ilgili bir Şeyler. Bilmiyorum, gerçekten dinlemiyorum. Dikkatim avlunun karŖısında kapuinosunu yudumlayan Kaden'e gidiyor.

Sanırım Connor fark ediyor (*neredeyse* her şeyi fark ediyor) ve babam da amcamın dikkatli bakışlarını benden Kaden'e ve tekrar bana doğru takip ediyor.

Çabucak gözlerimi ekmek ve kayısı reçeline çeviriyorum.

Hepsi birbirine okuyamadığım bir bakış atıyor ve beş kişilik masamızdaki hava geriliyor.

Babam kızılıcak suyunu aldı. "Gidip onunla konuşmalısın, dostum."

Kaskatı kesildim. "Ne?"

Yüzü ciddiyetle ağırlaşıyor. "Terapistim," diye açıklıyor. "Gidip onunla konuşmalısın. Yardımcı olabilir."

"Neye yardım edeyim?" Connor'a bakıyorum. *Lütfen, bunun bir anlamı olsun.*

Kahvesini yudumluyor, kaşları çatık. Onu hiç okuyamıyorum. Yardım yok.

En küçük amcam ve Vada Abbey'nin babası olan Garrison'a bakıyorum. Çocukken hep havalı bir ağabey gibiydi. Babamı kızdırmak için boynuna *Batman* dövmesi bile yaptırmıştı.

Kahvaltılık tartı ısırıldı ve bana bir surat yaptı. Şöyle bir yüz ifadesi, *"Bana sorma. Hiçbir şey bilmiyorum."*

Ryke'a dönüyorum. "Neye yardım edeyim?" Tekrar soruyorum.

Ryke yüzünü buruşturur. "Bak, Mof. İlk kez içtin ve bu senin için büyük bir olay olmalı."

İşte

bu.

Hay

sikey

im.

Omuzlarım gerildi, kaslarım sıkıştı. Bekârlığa veda partisinde olanları tüm aileme anlattım ya da en azından Janie'ye anlattım. Çok üzüldü ve içkileri temin ettiği için kendini suçladı ama ben bunun kimsenin suçu olmadığını açıkladım.

Bunu Hale Laneti'ne bağlayıp yolumuza devam edelim.

Sarıldık ve ondan haberi aile dedikodu ağına yaymasını istedim. Beni koruduğunu söyledi. Çok işe yaradı.

Bu konuda kimseyle yüzleşmek zorunda kalmadım. Geçip gidebileceğimi düşündüm. Şimdi buradayım.

"Hayır," diyorum onlara ve sonra yüzümü buruşturuyorum. "Yani, evet, bu büyük bir mesele. Ama *hayır*, bir terapistle konuşmama gerek yok." Herkesin bu konuşmayı unutmasını umarak bir çay poşetini bardağa daldırıyorum.

Babam kaşlarını çatı. "Bunu biriyle konuşmanın yanlış bir tarafı yok-"

"Anladım," diyorum başımı sallayarak. "Sadece bu konuda profesyonel yardıma ihtiyacım yok. Farrow var, biliyorsun."

Babam duraksıyor ve bana Farrow'un yeterince iyi olmadığını söyleyebileceğini düşünüyorum.

Ama sonra "Ona sahip olduğun için mutluyum." dedi.

Bu içime işliyor, pek de iyi bir şekilde değil. Babamın sesini duyuyorum, Farrow'a sahip olduğum için ona ihtiyacım olmadığını söylüyor. Kendine içmek için bir çıkış yolu veriyor.

Ona yardım etmek istiyorum.

Artık nasıl yapacağımı bilmiyorum.

FARROW KEENE

Pantolonuma bağlı telsiz ve boynuma dolanan kablo sayesinde, teknik olarak mesai dışında olmama rağmen kulaklarım iletişim konuşmalarıyla doluyor. Kitsuwon Securities'i ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?

Triple Shield'a geri döndüğümde, Alfa lideri ayrılırken telsizimi alırdı. Artık güvencikte neler olduğunu tahmin etmek ya da ayrıntılar için Thatcher'a yalvarmak zorunda değilim.

şu an itibariyle aileler kahvaltı yapıyor, bu nedenle güvenli olmayan yerler dışında çok fazla hareket yok.

Ripley'e şort ve sörf yapan bir köpeğin grafik tişörtünü ve *plaj çocuğu* yazan işlemeli bir yazıyı giydirdikten sonra (bok gibi havalı görünüyor), bebeğimi kalçamda dengeliyorum.

Maximoff zaten ana villanın avlusunda.

Bu sabah üvey annemle karşılaştığım için Maximoff'tan daha geç kalkıyorum. Babamın burada olmayı ne kadar çok istediğini itiraf ettiği otuz dakikalık tek taraflı bir sohbeta sıkışıp kaldım.

Neyse o. Yani

hiçbir şey.

Bir an için yavaşlıyorum ve Ripley'in avuçlarını şakacı bir şekilde birbirine vurarak ellerini incelemesini izliyorum. Babamın görüp bir *gün insanları iyileştirmek için olduğunu* düşüneneğinden emin olduğum eller.

Kahretsin, onun gibi olmak istemiyorum. Konu oğlum olunca onun gibi olamam. Babam hayatımda bana çok şey öğretti, hakkını vermeliyim.

Bana tıbbı öğretti. İnsanlara en iyi nasıl bakılacağını.

Ama aldığı en büyük ders hiç beklemediği bir şeydi.

Bana babalığın günlük sohbetlerden ve kısa önemsiz kontrollerden daha fazlası olduğunu öğretti. Bu bana asla vermediği şeyle ilgili. Sebepsiz sevgi. Ve eylemlerim sayesinde çocuğum, sevgiden başka hiçbir neden olmadan benim için en öncelikli olduğunu bilecek.

Yumuşak yanağından öperim. *Hızını arttır, Farrow*. Yatak odasında koşturarak oğlumun oyuncaklarını toplayıp kaldırıyorum.

Sayvanlı büyük yatak beyaz perdelerle örtülüdür ve cam kapılar deniz manzaralı bir terasa açılmaktadır. Freskli duvarlar arasında Napoliten tablolar ve antika bir küvetle donatılmış muazzam bir mermer banyo bulunmaktadır.

Bu çok güzel.

Anacapri'yi seçtiğimiz için Maximoff ve hatta Jane kadar mutluyum. Hayal kırıklığına uğrayacağımız konusunda endişeliydi ama hayal kırıklığına uğrama ihtimalimiz hiç yoktu.

Meyve kâsesinden bir muz alıp telsizleri dinliyorum ve Ripley'i yanıma ayarlıyorum.

Donnelly, "Gözüm Crow'un üzerinde," diyor. "Tekrar ediyorum, Karga'da gözüm var."

"Akara'dan Donnelly'e, Büyükanne Calloway'e karga deme." Yolculuk sırasında Alfa ve Epsilon ile aynı radyo frekansını paylaşıyoruz.

Akara profesyonel olmak istiyor. Onu suçlayamam. Bazen daha iyi bir güvenlik şirketi olmak için yarışıyor gibiyiz.

Donnelly konuşuyor. "Üzgünüm, patron."

Büyükanne Calloway'i aklımdan çıkarıyorum. Omega onun bana ve Maximoff'a yaklaşmasını engelliyor ve desteğini çok takdir ediyorum.

Akara meşgul bir ses tonuyla, "Teşekkür ederim," diye cevap veriyor.

Ripley kulağımdaki teli koparıyor ve boğuk bir hıçkırık çıkarıyor.

"Babanı istediğini biliyorum." Muzu dişlerimle soyuyorum, görüldüğünden daha kolay ve sonra meyveyi ısıriyorum. Çiğneyerek ona diyorum ki, "Ama ben varım. Hadi bunun için ağlayalım."

Hüngür hüngür ağlıyor.

"Gördün mü, zaten bir takım olarak çalışıyoruz. Ve sen kendini özel hissetmelisin; ben her zaman takım olayını yapmam." Yatak odasından çıkarken onu biraz zıplatıyorum. Zar zor koridora çıktığımda Thatcher'la yüz yüze geliyorum, kahverengi saçları yeni duş almış gibi ıslak ve kulaklarının arkasında kıvrılmış.

"Kahvaltuya mı gidiyorsun?" Merak ediyorum.

"Evet, Connor beni davet etti." Thatcher, Ripley'nin az önce bıraktığı papağanı alır. "Bunu düşürdün mü, ufaklık?"

Ripley şaşkın bir çığlık atar ve 1.80 boyundaki Thatcher Moretti'ye bakmakta zorlanır.

Bir muz ısırığı daha yutuyorum. "Yüzünü göremiyor." Thatcher biraz çömeliyor ve Ripley çığlık atıyor.

Kıçım la gülüyorum.

Thatcher gerçekten de gülümser. "Bu kısa bir süre önce senin üzerinde bıraktığım etkinin aynısıydı. Baba gibi, oğul gibi."

Gülümsüyorum ve Ripley papağanı tutuyor.

Thatcher saatini kontrol eder. "Kıçımı kaldırmam lazım." Philadelphialı havası ağır basıyor ve birlikte avluya doğru yürüyoruz. Bana "Tören için geçici muhafızlarla güvenlik hazırlığı yapıyordum" diyor.

"Ve?"

"İyi görünüyor." Başını sallıyor, gözleri katı. Kesinlikle o kadar rahat değil. Sanırım sorun Maximoff'un bir korumayla evleniyor olması.

Bu nedenle korumalar düğün konuklarıdır. Hiçbiri gerçek tören sırasında çalışamaz. Buna tüm SFO da dahil. Kalkıştan önce yeterince toplantıya katıldım ve güvenlik *her şeyin* ötesine geçiyor. Ayrıca geçici görevliler aylar öncesine göre daha tecrübeliler.

Endişelenmiyorum.

Thatcher, "İnsansız hava araçları olacak," diye beni uyarıyor.

"Anladım." Ripley'nin gözyaşlarıyla ıslanmış yanağını başparmağımla sildim.

Bu bana Maximoff'un düğün görüntülerinin sızdırılmasıyla ilgili söylediklerini hatırlattı. Jack Highland ve yapım ekibinin geri kalanı düğünümüzü çekip *We Are Calloway'de* yayınlarsa, en azından daha az grenli bok dışarıda olacak.

Jack ayrıca belgesel için kullanmasak bile töreni filme almayı teklif etti. Kendimize saklayabiliriz ve ben de bunu kabul ettim. Şu anda Anacapri'de bir kamera ekibiyle birlikte çalışıyor ama düğünün kablolu yayında yayınlanmasını isteyip istemediğime henüz karar vermedim.

Villanın dışında, şemsiye gölgeli masalara doğru yürüyoruz. Özellikle de Maximoff, amcaları ve babasının olduğu masaya. Yaklaştığımı görüyor ve hemen ayağa kalkıyor.

"Ve beni görmek için sabırsızlanıyor," diye fısıldıyorum Ripley'e.

Maximoff bilerek gülümsemeye zorlar ve sonra Ripley'e şakacı bir yüz ifadesi takınır.

Şaka yapmıyorum, bebek sanki cennet yarılmış ve içeriye ışık girmiş gibi ağlamayı hemen kesiyor. Sanki Maximoff Hale Zeus'muş, gök gürültüsü yağdıracak kadar tanrıymış gibi. Ben de oğlumuzun şimşegi benim kullandığımı fark etmesini bekliyorum.

Ripley'i damadıma veriyorum.

"Günaydın." Maximoff eğilip beni hafifçe öptü. "Kahvaltıda hâlâ o şeyi mi yapıyorsun?"

Thatcher'ın masaya oturduğunu görüyorum. "Evet, bir dakikaya geliyorum."

Gözleri cesaretle doluyor. "Sana omlet getireyim."

Geriye doğru yürüyorum, gülümsemem genişliyor. "Ne yemek istediğimi biliyor. Sanki bana kafayı takmış *gibi*."

Maximoff beni şakacı bir şekilde tersliyor ve Ripley onun orta parmağını tutuyor. Gülüyoruz ve tüm gücümü kullanarak dönüp avlunun karşısındaki başka bir masaya gidiyorum.

Ilık hava, hoş bir esintiyle taş avlunun etrafında dönüyor. Maximoff bir konuda haklı. Bir yara bandı yöntemim var ve düğünün bu kısmını fazla düşünmedim.

Bir kere bile.

"Lily?" Calloway kardeşlerin masasına ulaşıyorum ve her kadın aynı anda dönüp bana bakıyor.

"Penis yasak," diyor Rose buz gibi bir sesle ve beni başından savıyor. "Rose," diye azarlıyor Lily bir ağız dolusu hamur işiyle.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, kaşlarımı kaldırıyorum. Son derece eğlendim. Aslında hepsi şu anda Lily'ye neden yaklaştığımı biliyor.

"Ne?" Rose tersledi. "Oğlunuzla evleniyor diye dokunulmazlığı yok. Benim kocam da buraya gelmeye çalışsa ben de aynısını söyledim." Uzaktan ona bakarak yüzünü buruşturuyor. "Ugh, bize bakıyor."

Daisy bana doğru bir çörek sallıyor. "Kahvaltı mı?"

"Teşekkürler, ama ben iyiyim." Dudaklarındaki kırıntıları silen Lily'ye gülümsüyorum. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim? Özel bir yerde?"

"Evet, tabii ki." Lily ayağa fırlıyor ve taş patikadaki yolculuğumuza bir su bardağı getiriyor. "Saçlarım yağlı mı görünüyor?" "Saçlarım yağlı görünüyor mu?"

parmaklarını köprücük kemiklerinden kısa kesilmiş kahverengi saç tellerinin arasından geçirdi. "Bu sabah yıkadım ama düz bir 'uh-oh' görünümü var."

Saçını yağlı görmüştüm ama bu yakın bile değil. "İyi görünüyor." Bir kolumu omuzlarına doğru uzatıyorum ve o da belimden sarılıyor.

Bir an için Lily'yi koruduğum yılları hatırladım. Güzel günleri.

Daha iyi yıllar.

Ama yalan söyleyemem, şu anda oğluyla birlikte yaşadığım en güzel zaman ve içimden bir ses onun da bundan çok memnun olacağını söylüyor.

Gizli bir bahçenin içinde duruyoruz. Beyaz gül sarmaşıkları kafeslere tırmanıyor ve nar ağaçları fokurdayan bir çeşmenin etrafında kıvrılıyor. Bu anı kelimesi kelimesine planlamamıştım.

Lafı dolandırmayacağım. "Philadelphia'dan ayrılmadan önce kız kardeşlerine bu konuyu sana açıp açmamam gerektiğini sordum ve onlar da burada açmam gerektiğini söylediler."

"Tamam..." Suyunu yudumluyor, gözleri daha da açılıyor. "Gergin olmalı mıyım?" "Hayır." Çizmelerimi tahta bir bankın üzerine koyuyorum. Sıradan bir şey ama nabzım Çentik. Gergin olmayı beklemiyordum.

Hem de hiç.

Lily biraz daha su yutuyor. İyi görünüyor. Sağlıklı, neşeli. Büyükanne Calloway'i davet ettiğimiz için mi yoksa başka bir şey için mi bilemiyorum ama daha iyi bir yerde olmasına sevindim.

Bunu nasıl söyleyebilirim?

İki elimle saçlarımı tarıyorum. "Tamam." Bir nefes veriyorum. "Yani annemi gerçekten tanıma şansım hiç olmadı."

Başını sıkıca sallıyor, dikkatle dinliyor.

"Ve onun da beni senin sevdiğin gibi seveceğini düşünmek istiyorum. Hiçbir şart, hiçbir gereklilik olmadan. Sadece var olduğum için." Gözlerim yanıyor.

Lily sulu bakışlarıyla gözyaşlarını siliyor ve başıyla beni onaylıyor.

"Sana hayranım ve bence tıpkı kendin gibi güçlü çocuklar yetiştirmişsin. Senin gibi bir anneye sahip oldukları için çok şanslılar." Tıkanıyorum ve boğazımı temizliyorum.

Lily birden, "Sen benim de oğlumsun," diye itiraf ediyor, gözyaşları yuvarlak yüzünden aşağı akıyor. "Bunu biliyorsun, değil mi Farrow? Sen sonsuza dek bu ailenin bir parçasısın."

Hay sikeyim. Avucumun içini yanağıma sürüyorum, gözyaşlarım

süzölüyor. Duygusal bir düğümü yutuyorum ve ona sadece şunu söylüyorum: "Senin için gerçekten

benimle koridorda yürü."

Lily hızla başını sallar. "Evet." Yüzünü siler. "Onur duyarım."

Gözlerimdeki cam gibi parıltıya rağmen gülümsüyorum ve Lily'ye sarılıyorum. Sessizce **o n a** , "Bu gece ilerleyen saatlerde Maximoff, Lo'dan kendisini evlendirmesini isteyecek," diyorum.

Lily gözlerini kapatır, üstesinden gelmiştir. "Buna bayılacak."

Benim attığım düğün zımbaları var. Damadın geleneksel tek koridorlu yürüyüşü gibi. Biz kendi kurallarımızı koyarız.

Oturan misafirlerin iki yanında iki alay var. Maximoff ve ben ikimiz de yürüyoruz.

Ve ortada buluşacağız.

FARROW KEENE

"TERAS KAPILARINI AÇIN," diyorum Maximoff'a, ikimiz de sıcacık yatak odasında terliyoruz. Ripley'e pijama giydirmek üzereydim ama o biraz sıcak. Gözyaşları da sıcaktan olabilir. Tulumdan vazgeçip onu bezle bırakıyorum.

Maximoff sadece ipli pantolonuyla odanın içinde boylu boyunca yürür. "Bu güvenlik protokolüne aykırı değil mi?" Cam kapıların mandallarını açıyor, serin bir esinti hemen içeri giriyor. Dört direkli yatağın üzerindeki perdeler rüzgârla birlikte vınlayıp sallanıyor.

Daha iyi.

"Güvenlik konusunda endişelenmeyin," diyorum ona. "Villalar güvenlidir." Tam bu sözleri söylerken, dışarıdan uzaktan gelen sesler duyuyoruz.

"Ama... yumuşak!" Eliot kahkahaya yakın bir sesle bağırır. "Şu pencereden hangi ışık kırılıyor? Burası doğu ve Juliet de güneş!"

Romeo ve Juliet'ten alıntılar yaparken arkasından bir kahkaha dalgası geliyor; sanırım diğer Cobalt'lardan.

"Kalk, güzel güneş-"

Homurdanıyor. Hepsi kıs kıs gülerek dışarı fırlar. "Devam edin," diye gülüyor Ben.

"Aman Tanrım," diye gülerek hırıldıyor Jane. "Yan tarafımda bir dikiş var." Sürpriz = sıfır

Tehdit = sıfır

Ben = biraz eğlendim

Maximoff cam kapıları kırarak dışarıdaki gürültüyü bastırır. Gergin omzunu bir sarkaç hareketiyle uzatıyor. "Villaların güvenli olduğunu anlıyorum," diyor. "Ama gökyüzünde yaklaşık beş yüz dron gördüm ve en son özel mülkte olduğumuzu düşündüğümüzde, bir *dron* beni tam cepheden yakaladı."

Yunanistan'da yaşadığımız o boktan fırtına aklıma geldikçe kanım kaynıyor. Onun değil de benim yüzümün görünmesi için her şeyi yapardım.

Asidik bir tadı yutuyorum. "Bu bir daha olmayacak." Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Ve bugün villaların üzerinde sadece iki drone uçuyordu, beş yüz değil. Lisede matematikten kaç almıştın?"

Yüzü ısınıyor.

Gülüyorum. "F mi aldın?" "A+."

"A artı," diye tekrarlıyorum başımı sallayarak. "Tam da oğlumuzun önünde, ona nasıl yalan söyleneceğini öğretirken."

Maximoff benden Ripley'e bakıyor. Yüz hatları düştü, kaşları çatıldı, gerçekten incinmiş görünüyordu.

Kahretsin, o çok iyi. Muhtemelen benim için fazla iyi. Ama o tamamen benim. Gülümsüyorum. "Seninle dalga geçiyorum, Maximoff."

Sinirli bir nefes veriyor ve boynunu uzatıyor. "Hepsinin icabına bakıldı mı? Yani dronların."

"Gökyüzünden vuruldu," diyorum kolayca. "O zamandan beri başka bir tane görülmedi. Ama büyük olasılıkla asıl törende insansız hava araçları olacak ve onlar hakkında hiçbir şey yapamayız."

"Sorun değil." Maximoff daha çok villaların etrafındaki mahremiyet konusunda endişeli.

Ben de öyleyim ama şu ana kadar çok sıkıştı.

Dürüst olmak gerekirse, bekarlığa veda partisinde bana asılan, derisi delinmiş geçici personel Owen Erickson'ın burada olmaması da hoşuma gidiyor. Akara ve Thatcher'a olanları anlatır anlatmaz Akara onu anında kovdu. Ona bir şans daha verebilirdi, özellikle de onu eğitmek için harcadıkları onca zaman ve çabadan sonra.

Ama yapmadı.

Bunu onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum. Tamamen saygı duyduğum iyi patronlara sahip olmak bu işi sonsuz derecede kolaylaştırıyor.

Ripley'i kucağıma alıp belimde dengeliyorum. Artık gözleri yaşlı değil, sakinleşiyor ve küçük avucuyla dövmeli göğsüme vuruyor. Ona bir bakış attım. "Kırarsan, satın alırsın, küçük adam."

Kıkırdıyor. Kollarımda.

Ve sadece Maximoff'a ayırdığı dişsiz, coşkulu bir gülümsemeyle bana bakıyor. O gülümsemenin bana dönük olduğunu görmek bile beni sarsıyor.

Ripley tiz bir sevinç çığlığı atıyor. "Da-da, da-da!"

Tamam, gülümsemem yüzümü parçalayabilir. Maximoff'a bakıyorum, ağzı şaşkınlıktan açık bir şekilde yanıma sokulmuş bile.

"Bekle, o az önce..." Ripley gevezeliğe devam ederken Maximoff susar.

Yumuşak yanağını göğsüme yapıştırıyor. "Da-da, da-da. Da-da!" Bana kıkırdıyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, afallıyorum.

"Bu onun ilk kelimesiydi," diyor Maximoff kontrol edilemeyen, dizginlenemeyen bir gülümsemeyle. "Da-da"nın ona değil de bana yönelik olmasına bile üzülmemiştir.

Başka bir mutluluk düzlemine yükseliyorum. Onun ait *olduğu saf* bir yere ve Maximoff beni de yanına aldı. Gözlerimiz buluşuyor ve daha büyük gülümsemelere gülüyoruz.

"Şaşırdın mı?" Ona sordum.

"Hayır." Maximoff bir kolunu omuzlarımdan geçirdi. "Her zaman söylediğin şey bu."

"Sen değerli bir ukala mısın?"

"Hayır." Yüzünü buruşturuyor.

"Saf-"

"*O değil,*" diye zorluyor.

Bir milisaniye düşünüp gülümsemesine bakıyorum. "Her şeyde ilk olamazsın."

Başını sallıyor, bakışları *öp beni, sev beni* diye yalvarıyor. "Evet, o."

Bu sessiz anı paylaşıyoruz ve Ripley kollarımda uykuya dalıyor. Onu beşiğe yatırdıktan sonra Maximoff'un belinden tutup yatağa doğru çekiyorum.

Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve itip çekiyoruz. Kanım on derece daha yükseliyor. Saçlarımı tutuyor ve ben de onun mükemmel kışını avuçluyorum, ipli pantolonu onu çok iyi şekillendiriyor.

Maximoff sert, istekli bir ses çıkardı. Ve kıcımın yanağını kavırıyor. Ben onu yatağa doğru götürmeye çalışırken gözlerimiz birbirini yutuyor, o da beni duvara doğru götürmeye çalışıyor.

"Ryke, yavaşla!" Loren Hale'in keskin sesi çok net.

Kafalarımız teras kapılarına çarpıyor ve birbirimizden ayrılıyoruz. Harekete geçiyoruz. Terasa çıkıyoruz, bir kafe masası ve taş üzerinde saksı gülleri. Avluya giden yosunlu yola bakıyoruz. Lo ve Ryke uzaklarda kayboluyor.

"Nereye gidiyorlar lan?" Maximoff soruyor.

İçimden bir ses bunun çok kötü olduğunu söylüyor.

Hızlıca odaya geri döndük. Telsizimi kemerime takıyorum ve başıma bir tişört geçiriyorum. Mikrofonu yakama takıp, kulaklığı Maximoff'un duyabilmesi için omzumun üzerinden geçiriyorum.

Ripley'i beşikten çıkarıyor.

Bir düğmeyi çeviriyorum. Statik ses hattı kesiyor ve sonra Omega patronunu duyuyorum. "Akara'dan Omega'ya, avluda buluşalım. Derhal.

Orada bir

Acil durum. Bu mesajı duyduysanız yanıt verin."

Kahretsin.

Maximoff yavaşlamıyor. Kucağındaki bebekle kapıya doğru ilerliyor. Orman yeşili nabızı, sırf ailesi altından geçip diğer tarafa ulaşabilsin diye koca bir dağı yerinden oynatacakmış gibi atıyor.

Onun yanındayım. Odamızdan çıkarken adım adım

senkronize oluyoruz. "Yoldayım," diyor Oscar.

Thatcher cevap verir,

"Anlaşıldı." Donnelly de

"Ben de," diye yanıtlıyor.

Mikrofonumu tıkliyorum.

"Aynen."

Hat sessizleşir ve Akara konuşur. "Thatcher, gece için telsizlerini kapatmış olan adamları uyandır." *Banks ve Quinn.*

"Anlaşıldı."

Maximoff ve ben mermer bir merdivenden iniyor ve villadan çıkarken basamakları atlıyoruz. Dışarıda, patikalar toprağa kazılmış sis lambalarından parlıyor. Karanlık gökyüzünde o kadar da parlak değil.

"Medya yüzünden mi?" Maximoff hızımızı artırarak bana soruyor.

Emin değilim. "Kimse daha fazla bilgi vermiyor." Epsilon ve Alfa ile aynı frekanstayım ama onlar da bir şey söylemiyor.

Kulaklığımı kulağıma takıyorum ve bir nar ağacının etrafından dolanıyoruz.

Yolda birbirine sokulmuş dört adam görünür. *Ebeveynler*. Lo, Ryke, Connor ve Garrison hararetli bir şekilde konuşuyorlar. El fenerleri yumruklarında parlıyor. Sadece üçü taşıyor.

Garrison cep telefonunun ışığını kullanıyor.

"Moffy, Farrow!" Lo yaklaştığımızı görünce bize el sallıyor. Gecenin geç saatindeki toplantıya giriyoruz.

Maximoff bebeğimizi beline yerleştiriyor. "Neler oluyor?"

Lo'nun karanlıkta öldürücü bir bakışı var. "Kinney'le ya da genç kızlardan biriyle en son ne zaman konuştun?"

Kız takımı. Bu dört adam, bu dört kızın babalarıdır ve hepsi de en küçük kızlarına karşı korumacıdır.

Maximoff başını sallıyor ve bana dönüyor. "Akşam yemeği, değil mi?" "Akşam yemeği," diye başımı sallıyorum.

"Lanet olası A," diye küfrediyor Ryke.

Epsilon lideri aniden kulak zarımı patlattı. "Kimse çıldırmasın! Ağlak kışklarınızı sakınleştirin! Çözmemiz gereken şeyler var ve hiçbirinizin korkakça davranmasına ihtiyacımız yok!"

Lanet olsun. Düğmeyi hızlıca çevirip sesi azaltıyorum.

Jon Sinclair telsizdeki paniği 1'den 12'ye çıkardı. Ve kimsenin bana kışımı sakınleştirmemi söylemesine ihtiyacım yok.

Garrison elini cebine atar ve Connor haberi verir. "Akşam yemeğinden beri kızları kimse görmemiş. Rose yatmadan önce onları kontrol etmeye gitmiş ama odalarında yoklarmış."

"Ne?" Maximoff hırıltılı bir sesle denize doğru eliyle işaret eder. "Öylece ortadan kaybolmuş olamazlar."

"Güvenlik çok sıkı," diyorum onlara. "Kimse içeri girip onları alamazdı." *Kaçırılma* kelimesinin üzerinden atlıyorum çünkü Ryke duvara çarpmak üzere olan bir yük trenine benziyor.

"Biliyoruz," diyor Connor.

"Gizlice kaçtılar," diyor Lo, sesi sertleşerek. "Burada kendilerine ait bir villaları olması için ne zamandır bize *yalvarıyorlar* biliyor musun? *Ama ben on dört yaşındayım baba. Bana güvenmen gerek, ne halt ediyorsun sen?*" Garrison'ın elinde bir paket sigara görünce sözünü kesti.

Garrison göz kırpmıyor. "Bir kazak örüyorum." Sigarasını dudaklarına götürür ve Lo sigarayı çekip yolun karşısına fırlatır.

"Sigara içmenin hiçbir faydası yok," diye tersliyor Lo.

Garrison, "Çocuğum gecenin birinde kim bilir nerede, bir *adada*," diye karşı çıkıyor. "Sigara içmek bana yardımcı oluyor."

"İkiniz de siktirin gidin," diye küfrediyor Ryke. "Güvenlikle konuşmamız ve onları aramaya başlamamız gerekiyor." Sert gözlerini bana ve kulaklığıma dikti. "Ne söylüyorlar?"

Tamam, ne kadar komik olursa olsun, Sinclair'in çığlıklarını tekrarlamayacağım. "Ortalık sessiz, bu yüzden başroldekiler büyük ihtimalle konuşuyor ve ekibe haber vermek için bekliyorlardır." Bu ailelerin bir parçası olmakla koruma olmak arasında gidip geliyorum. Ve yakında SFO'ya katılmam gerekiyor.

Connor telefonunu kontrol eder. "Korumaları olmadan şehirde ne kadar uzun süre kalırlarsa durum o kadar kötüleşecek. Onları bir an önce bulmalıyız."

Villa kapıları açılmaya başlar, ünlüler ve daha fazla koruma balkonlara, bazıları da yollara dökülür.

Herkes uyanıyor.

Avludaki taşlar ıslak, fiskiyeler menekşe ve zakkum yataklarını suluyor. Güvenlik görevlileri ve ünlü aileler masaların etrafında toplanmış, çoğu pijama giymiş ya da eşofmanla atlamış gibi. Havada acil bir durum var.

Birden fazla arama grubuna ayrılma kararı alınır.

Çizmelerimi bir sandalyeye, ön kolumu da kalçama koyarak Akara'nın Capri haritasını yaydığı masanın üzerine eğildim. SFO, Akara'nın söylediklerini dinliyor: "Epsilon'un yarısı şehri arıyor, diğer yarısı da villalarda kalıyor. Alfa ebeveynlerle birlikte olacak ve Omega kıyı şeridini kontrol edecek. Çocuklar, unutmayın - en genç kızları arıyor olabiliriz ama ilk işiniz müşterinizi korumak."

Thatcher bize şöyle diyor: "Ekstra güvenlik geniş bir ağa yayılıyor, böylece en fazla alanı kapsayacaklar."

Akara haritayı katlar. "Banks, sen Farrow'un yanında kalacaksın, tıbbi müdahale için çağrılma ihtimaline karşı."

"Doğru," diye başını sallıyor Banks.

"Farrow," dedi Akara bana. "Amcan villalarda kalıyor, yani buradaki tek doktor sensin. İletişimde kal."

Kendimden emin bir şekilde başımı sallıyorum. Sağlık çantam omzumda ve içtenlikle bu gece kimsenin bana ihtiyacı olmamasını umuyorum.

Quinn, "Hangi müşteriler arama partilerine katılıyor?" diye soruyor.

Yerlerinden kıpırdamadan duracakları ve güvenlik güçlerinin arama yapmasına izin verecekleri bir senaryo yoktu. Bu aileler birbirlerine karşı çok korumacı. Ve Maximoff'un yaşlı mürettebata liderlik edeceği neredeyse anlaşılmıştı.

Kafalarımız şu anda bu tartışmanın yapıldığı yakındaki masaya dönüyor. Müşterilerimizin yanına gidiyoruz.

Maximoff kardeşlerine ve kuzenlerine bakar. "Kim benimle gelmek isterse onu alacağım."

"Ben de varım." Tom elini kaldırır.

Babası avlunun karşısından duyuyor. "Hayır." Connor başını sallar. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Ben ya da Eliot da öyle."

"Ne?" Eliot şaşkın şaşkın bakıyor, gözleri şarap sersemliğiyle parlıyor. "Küçük kız kardeşimiz kayıp, tabii ki gidiyorum."

"Baba," diyor Ben. "Nona da dışarıda."

Connor yumuşak bir sesle, "Güvenlik onları bulacaktır," dedi. "Bunu bu gece tartışmayacağız."

Lily koşturup duruyormuş gibi nefes nefese yaklaşıyor. "Luna ve Xander, siz de kalıyorsunuz. Kızlar geri gelirse diye burada birilerine ihtiyacımız var."

Quinn ve Donnelly nereye gitmeleri gerektiğine dair cevap almak için Omega patronuna bakarlar. Müşterileriyle kalacaklar ya da aramaya katılacaklardı.

Akara onlara sessizce "Villalarda kalın," dedi. "Olağandışı bir şey olursa ekibi uyarın."

Donnelly başını sallar. "Elbette, patron."

Luna omuz silkiyor, annesinin açıklamasını sorun etmiyor. "Ripley'e ben bakabilirim." Masanın etrafından dolanır ve kollarını ona doğru kaldırır.

Ripley, Maximoff'un kucağında hüngür hüngür ağlıyor.

"Söz veriyorum Moffy," diye fısıldıyor kardeşine, sonra bana bakıyor. "Uyuyana kadar ona masal okuyacağım. Sadece Kinney'i bul."

Kinney kayıp. Onun Gökkuşağı Tugayı'nın bitmek bilmeyen gururu, umursamaz tavrı ve ölüm bakışları artık hayatımın vazgeçilmezleri arasında. Benim için küçük bir kız kardeş oldu ve göğsümdeki baskıyı geri itiyorum. Bu gergin hissin kimseye faydası yok.

Yüksek stresli durumlarda en rahat koruma benim ve bu durum değişmez.

"Onu bulacağız Luna," diye teminat veriyorum.

Maximoff başını sallar ve Ripley'i kız kardeşine teslim etmesi bir dakika kadar sürer. Ben de oğlumuzu bırakmak istemiyorum ama Luna'yla kalması daha güvenli. Yine de farklı bir acı beni boğmaya çalışıyor. Ondan ayrılmak asla kolay değil. Ripley'nin başını öpüyorum ve sonra rahat bir kolla Maximoff'un sert omuzlarına sarılıyorum. Kollarını kavuşturdu.

"Geri kalanımız içeride," diye ilan ediyor Jane, büyükanne pijamalarını giymiş. Arama ekibi için hangi ünlülerin kaldığını not alıyorum.

Jane, Charlie, Beckett ve Sulli. Ve Thatcher, "Hadi gidelim." dedi.

FARROW KEENE

Kızların hiçbirinin ehliyeti yok ve arabaları da kayıp değil.

En yaşlı iki kişi (Winona Meadows ve Vada Abbey) sadece on beş yaşında ve arama ekibimiz yürüyerek seyahat ediyor, çünkü büyük olasılıkla villalardan bu şekilde ayrıldılar.

Tek yönlü bir yolun kenarındaki toprakta yürürken el fenerlerimizi solumuzdaki kayalıklara ve denize doğru tutuyoruz. Sivri kayalıkları tokatlayan suyun sesi bir boşluğu dolduruyor.

"Belki de kaçmalıyız?" Sulli huzursuz bir şekilde soruyor. "Böylece her şey daha hızlı ilerler ve onları daha çabuk buluruz."

Oscar, Charlie, Beckett ve ne yazık ki Beckett'ın 7/24 koruması *O'Malley*'nin arkasından birkaç adım atarak sakince, "Yoksa bir bok kaçıırız," diyorum. O da Epsilon'da ve en sevdiğim kişi değil ama bu gece hıyarlık etmedi.

Maximoff yanımda sessiz, katı ve hayatta kalma eğitiminden yararlanmaya hazır. Sürekli onu kontrol ediyorum.

"Hızımız iyi, Sul." Akara teselli etmeye çalışıyor. Bekârlığa veda partisindeki patlamadan bu yana arkadaşlıklarını düzeltmek için gerçekten çok çabalıyor.

Gözleri önce ona, sonra başka yere kayıyor.

Çok *garipti*. Herkes anlayabilir.

Sulli yüzleşmeyi ve "sonrasını" pek iyi karşılamıyor - ve Akara'ya göre bu, şimdiye kadar yaptıkları tüm kavgalardan on kat daha kötü. Ama o kadar kolay havlu atmıyor.

Key West'ten bir süre sonra Sulli'nin duvar kağıdı sevgilisi Will Rochester'dan resmen ayrıldığını biliyorum. İşte bu kadar.

Banks Sulli'ye bakıyor. "Daha yüksek bir manzara ister misin, denizkızı?" Gözleri büyür. "Omuzlarında mı?"

Başını sallıyor.

"Kahretsin, evet... kesinlikle." Duraksıyor. "Emin misin?"

Kürdanı ısırırken, çarpık bir gülümseme dudağını yukarı kaldırıyor. "Evet." Çömeliyor. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Sulli uzun, kaslı bacaklarını onun geniş omuzları üzerinde sallıyor. Adam 1.80 boyunda ayağa kalktığında, Sulli hepimizden daha iyi bir görüş açısına sahip oluyor.

Akara ona daha büyük bir el projektörünü uzatıyor. "Bir şey görüyor musun?"

Biraz kızarıyor ve Akara ile üzerinde oturduğu adam arasında gidip geliyor. Sonra ışığı suya tutuyor. "Zifiri karanlık."

Her ne konuşuluyorsa onu dinlemeyi bırakıyorum ve kolumu Maximoff'un kare şeklindeki omuzlarına atıyorum. "İyi misin?"

Villadan ayrıldığımızdan beri hiç konuşmadı. Şimdi bile, sert çizgileri ve çelik kafesli metaneti var.

"Sırt çantamı almalıydım," diyor Maximoff nefesinin altında. "Medyayla ilgili bir kıyamet günü için hazırlanıyordum. *Buna* değil." On dördüncü kez denizi işaret ediyor.

Anacapri'de daha ikinci gecemiz ve ikimiz de kızların tam bir ergenlik anı yaşamasını beklemiyorduk. Sustum ve ona şöyle dedim: "İşin iyi tarafı, bunu yatıştırmak medyadaki herhangi bir bok fırtınasını yatıştırmaktan daha kolay."

Birkaç kez başını sallıyor ve omzuma yerleştirilmiş kulaklığa bakıyor. Güvenlik güçleri şehrin temizlenmiş bölgelerini teyit ediyor.

"Ve onlar sadece ergenlik çağındaki gençler." diye ekliyorum.

"Onlar da ünlü," diyor Maximoff aynı sessizlikle. "Onlar daha iyi bilir. Kız kardeşim daha iyi biliyor. Ve dördünün de aptal olmadığını düşünmeye devam ediyorum. Eğer gizlice kaçmış olsalardı, yatmadan önce geri gelirlerdi." El fenerini kayalık uçurumun kenarına tutuyor.

Yaralanmalarından korkuyor.

İçlerinden biri kayıp düşmüş olabilir.

Bana pek olası gelmiyor. Biri düşseydi, diğerleri villalara geri koşar ya da yardım çağırırdı.

Akla yatkın değil... Tabii hepsi yaralanmadıysa.

Sağlık çantamın fermuarını açıp malzeme miktarını kontrol ediyorum. Maximoff'un en kötü senaryolar için hazırlık yapması faydalı olabilir ve bunun için her şeye sahip olduğumdan emin olmalıyım.

Araba kazasını hatırlıyorum ve eğer elimde bir iğne dekompresyon kiti olmasaydı, Maximoff şu anda burada olmazdı. Bu çantadaki şey ölümle yaşam arasındaki fark olabilir.

Cadde aniden aydınlanıyor ve hepimiz omuzlarımızın üzerinden bakıyoruz. Thatcher tek yönlü yolda bir güvenlik aracı kullanıyor, farları yanıyor ve Jane yolcu koltuğuna tünemiş durumda. Lastikler yavaşça sürünüyor, yürüyüş hızımızı koruyoruz.

Beckett kasabaya doğru ışık tutuyor. "Muhtemelen bir bardadırlar ve bir şey sipariş edemeyecek kadar gergindirler."

Charlie telefonunu kontrol eder. "Eminim bir kulübede oturmuş hiçbir şey yapmıyorlardır."

Oscar karanlık suyu tarıyor. "Sadece *umut* edebiliriz, orospu çocuğu." Yüzünü buruşturur ve Banks, Akara ve O'Malley ile birlikte kulaklığını çıkarır.

SFE lideri bağırırken kulaklık hoparlörleri omzumda çatırdıyor, "GÖZLERİNİZİ KOPARMAYIN! HERKESİN KAFASINI ÇEVİRMESİNİ İSTİYORUM, DUYDUNUZ MU?!"

"Lanet olası aklını kaçırmış," diye nefes veriyor Oscar.

O'Malley utanmış bir şekilde bizden başka her yere bakıyor. Evet, telsizde sinir krizi geçiren onun lideri.

Üstüm olmadığı için çok mutluyum. Kulaklığımı patlattığı için heyecanlanmadım. İlaç çantamın fermuarını çektim, malzeme sayısı kafamda sabitlendi.

Banks ellerini Sulli'nin kalçalarına koymuş, onu omuzlarında sabitliyor. "Sinclair bu pislik yüzünden kışının tehlikede olduğunu biliyor."

"Evet," diyor Akara ve müşterisine bakıyor. "İyi misin Sul?"

"Um...evet." Elindeki projektörü kırbaçlıyor. "Bir şey görmüyorum. lanet şey."

Biz yürürken botlar sopaları, toprağı ve gevşek çakılları çıtırdatıyor. İsimlerini sesleniyoruz ama dalgaların çarpma sesi sesimizi bastırıyor.

Oscar kulaklığını tekrar takıyor ve ben de burnundaki gümüş halkaya odaklanıyorum. Bekârlığa veda partimden sonra onu deldirmiştik ve hâlâ o şeyi takmasına şaşırıyorum.

Gözlerini yola diyor. "Blue Grotto'ya yaklaşıyoruz." Capri'nin en ünlü noktalarından birinin adını veriyor, doğal bir mağara.

neon mavisi su. Kayıklar mağaranın ağzında kürek çekiyor ve bu haftaki düğün programımızda bu aktivite de var.

Beynimi yokluyorum ve göz attığım haritayı gözümün önüne getiriyorum. "Yüzme koyları Mavi Mağara'dan önce." Daha fazlasını hatırlamaya çalışarak parmağımı şıklatıyorum. "Sanırım bir plaj."

"Burası gerçek bir plaj değil." Akara beyzbol şapkasını takıyor.

Banks onu ayağa kaldırırken Sulli bize "Kız kardeşimle kahvaltıdan önce yüzmeye gittik," diye bilgi veriyor. Dirseğiyle onu dürtüyor. "Teşekkürler."

"Ben bunun için buradayım."

Maximoff'un kafası karışmış görünüyor. "Bekle, ne oldu?"

"Kum yok," diye açıklıyor Sulli. "Suya inmek için merdivenleri olan kayalık bir koy."

Akara kulaklığını ayarlıyor. "Otoparkı ve otobüs durağını geçtikten sonra sola devam edersek, yüzme koylarının etrafında birkaç restoran var."

Thatcher bir kolunu arabanın camından dışarı sarkıtır. "Koylarda ya da restoranlarda olabilirler."

Maximoff bir elini saçlarında gezdirir. "Kız kardeşim gece yüzmeye gitmezdi."

"Benimki de öyle," diyor Sulli, endişeyle kaşlarını çatarak.

"Vada da öyle," diye fark ediyor Maximoff, sesi gergin.

Jane bizimle konuşmak için Thatcher'ın üzerine eğildi. "Kız kardeşim dayanışma için onlara katılırdı."

"Millet, birlikte kalıyoruz," diye ilan ediyor Akara. "Koy koy gezeceğiz, sonra da restoranlara gideceğiz."

Kimse tartışmıyor.

Park yeri ve otobüs durağı görüldüğünde, Thatcher ve Jane bir yere girip kontağı kapatıyorlar. Araba kapıları kapanıyor, hızla bize katılıyorlar ve yürüyüşümüz koşuya dönüşüyor.

Merdivenler düz kayaya iniyor ve biz de pürüzsüz yüzeye yayılıyor. Güneşlenenlerin kalıntılarını görüyorum: bronzlaştırıcı losyon, eski güneş kremi, buruşmuş bir soda. Alüminyum bir Fizz Life kutusuna benziyor.

Ta Capri'de. Bu şirketin kaç milyar dolar değerinde olduğunu bir perspektife oturtuyor.

Dikkatle dinliyorum, sesleri duymak için zorlanıyorum.

El fenerlerimizi karanlık suya doğru sallıyoruz. Sis bizi püskürtüyor. "Kinney!" Maximoff rüzgâra karşı bağıriyor.

"Vada!"

"Audrey!" Jane ılık atar ve ıslak kayanın üzerinde biraz tökezler. Thatcher iki elini geniş kalçalarına koyarak onu sabitliyor.

"Winona!" Sulli ışığını kayalıklara çakılmış yüzme merdivenlerine tutuyor. Su bu basamaklara sıçrıyor.

Burada olmamaları ve sadece barlara ya da gece geç saatlerde restoranlara gitmeleri daha iyi. Umarım onları bulamayız.

Geceleri deniz karanlık ve boştur.

Maximoff ve ben önden yürüyüp düz kayalık terası takip ederek ikinci koya ulaşıyoruz.

El fenerimi sağıma doğrultuyorum.

Lanet olsun.

Dört kafalar bob yukarıda ve Su, asılı üzerine a yüzmek Merdiven. "Maximoff."

"I bkz. onları." O Cıvatalar, ve Ben doğru yanında onu olarak o "KINNEY!" diye bağırır.

MAXIMOFF HALE

"MOFFY!" Kinney bağıyor. "Daha fazla yaklaşma!"

Farrow kızların üzerine bir ışık huzmesi tutuyor ve ben hareketsiz kalıyorum. Çıplaklar.

Ya da en azından, muhtemelen çıplak *görünüyorlar*. Çıplak omuzlar, köprücük kemikleri ve neyse ki su onları göğüsten aşağı örtüyor. Çünkü ben Kinney'i dinlemem.

Kenara ulaşıyorum ve merdivene çömeliyorum. Suda sallanan dört kafa sayıyorum. 1. Simsiyah saçlar, kaküller ve akan maskara - bu benim kız kardeşim. 2. Havuç-turuncu saçlar, açık ten ve sırılsıklam pembe fiyonk - işte Audrey. 3. Bulaşık suyu sarısı saçlar, dağınık bir üst topuz; belli ki Winona. Ve 4. Örgülü kum sarısı saçlar ve aralıklı dişler-belli ki Vada.

"Herhangi biriniz yaralandı mı?" Farrow yanıma çömeliyor soruyor.

"Aman Tanrım, hepsi burada," diye acı dolu bir dehşet içinde soluk soluğa kalan Audrey merdivene tutunarak yaklaşan arama ekibinin geri kalanına bakıyor.

Vada, Audrey'nin sırtına asılıyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Ateşli olanları bile mi?"

"Hepsi çok ateşli," diye ekliyor Winona, suda yürüyen tek kişi, hiçbir şeye dokunmuyor. Kinney merdiveni sıkıştırıyor, en yakınımızda.

"Ünlü olanlar," diyor Farrow kolayca. "Seksi oğlanlara daha sonra aval aval bakabilirsin.

Tekrar ediyorum, herhangi biriniz yaralandı mı?" Sağlık çantasının kayışlarını çözer.

"Oscar'ın beni görmesine izin verme." Audrey suya dalıyor. SFO'nun gelişine çok fazla odaklanmışlar. Farrow'u duyduklarından bile şüpheliyim.

Kinney'nin kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. "Hayır," diye tersliyor. "Yapamazsın, Moffy."

Çıplak olduğunu unutmuşum. *Neden çıplak ki?* "Kıyafetlerin nerede? Buraya nasıl geldin?"

Winona, "Bu biraz uzun bir hikâye, Moffy," diyor. Genelde grubun elebaşı o olur.

Düz kaya muhtemelen yirmi beş güneşlenicinin sığabileceği kadar büyük ve herkes yaklaşıyor. Akara'nın telsizden konuştuğunu duyuyorum.

"Tanrım, hayır, kardeşlerim olmaz." Audrey utançtan neredeyse büzüşmüştü. "Git buradan Beckett! Sen de Charlie!"

Omzumun üzerinden bakıyorum. Charlie ve Beckett birbirlerine fısıldayarak derin bir endişe içinde konuşuyorlar. Nabzım hızlanıyor ve SFO'daki adamlara dönüyorum.

"Bir saniye geride durun," dedim onlara.

"Jane!" Audrey sesleniyor, ablası öne doğru koşarken neredeyse gözyaşlarını tutamıyor. "Buradayım!" Jane yanımda diz çöktü.

Arkamda yükselen Sulli kaşlarını çatarak kız kardeşine bakıyor. "Çıplak mı yüzüyorsun, bücür?"

"Oh hey, hayır, düşündüğün gibi değil." Winona irkildi.

"Bu ne anlama geliyor?" Bütün kızlar birbirlerine çekingen çekingen bakarken endişem artarak soruyorum. Sanki kimsenin açığa çıkarmak istemediği büyük bir sır gibi.

Farrow telsizinin düğmesini çevirir. "Güvenlik ve aileniz bilgilendiriliyor."

Kızları birkaç saat içinde bulduk, bu da ailemin, teyzelerimin ve amcalarımın muhtemelen henüz kritik çıldırma seviyelerine ulaşmadıkları anlamına geliyor. *Bu iyi bir şey.* Onları kısa sürede eve geri getireceğiz.

Winona daha yakın yüzüyor. "Lütfen onlara çıplak yüzdüğümüzü söyleme."

Vada inliyor. "Babam çıldıracak. Hiç havalı değil."

"Biliyorum bebeğim," diyor Winona. "Moffy her şeyin yolunda olduğundan emin olacak."

Jane etrafına bakınıyor, el feneriyle bir şeyler arıyor. "Kıyafetlerin nerede?"

Surat asan kız kardeşime bakıyorum. "Ben de bunu sordum."

Akara bir santim kadar daha yaklaşıyor. "Neler oluyor?" Sulli'ye bir bakış atar.

Ama Winona cevap verir, "Kıyafetlerimiz gitmiş." Kinney homurdanır.

Farrow ona "Daha yüksek sesle konuş" der.

"Bazı *pislikler* onları çaldı, tamam mı?!" Kinney bağıyor. Aman Tanrım.

Diğer insanlar buradaydı. Kırmızı görüyorum, kaslarım kaskatı. Kıyafetlerini kim çalmış olabilir? Ne zamandır burada yüzüyorlar, sıkışmışlar? Kimin peşinden gitmem gerektiğini bilmiyorum ama yüzü olmayan kişi ön camımda.

Jane, "Bırakalım da sudan çıksınlar," diye öneriyor. "Çocuklar, arkanızı dönebilir misiniz?"

Tüm SFO, Charlie ve Beckett sırtlarını denize dönüyorlar. Farrow ve ben de ayağa kalkıp merdivenden birkaç adım uzaklaşıyoruz ve dönüyoruz.

"Tişört giyen herkes," diyor Sulli. "Çıkarın şu lanet şeyi."

Sadece bir avuç insan tişört giyiyor. Bir tane bile giyemedi villadan çıktım. Farrow siyah tişörtünü bel kemerinden çekip çıkarıyor ve kumaşı başının üzerinden çekip çıkarıyor. Akara, Banks, Oscar ve Charlie de onu takip ediyor.

Kızlara daha yakın olduğum için o dört adam tişörtlerini bana uzatıyor, ben de Sulli'ye veriyorum.

"Beni dinleyin, içinizde yaralanan var mı?" Farrow sorar, sesi bu kez daha serttir.

Kinney, "Sadece birkaç sıyrık" diyor.

Sağlık çantasına eğiliyor, fermuarını açıyor ve malzemeleri arıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, beni duyabilmeleri için daha sola doğru konuşuyorum. "Açıklamaya başlayabilir misiniz?"

"Evet, neden gizlice kaçtın?" Jane soruyor.

"Sadece yürüyüşe çıkacaktık. *On beş* yaşındayız," diye vurguluyor Winona, sanki çok yaşlıymışlar gibi. O kadar genç olduğumu hatırlıyorum, bilge ve yaşlı olduğumu ve dünyada her şeyi yapabileceğimi düşünüyordum. Genç olmanın insanı yenilmez hissettiren bir yanı var.

Farrow antiseptik mendilleri tedarik ederken, "İkiniz on dört yaşındasınız," diyor.

"Suya nasıl girdin?" Kız kardeşim onunla mücadele etmeden önce soruyorum.

"Yani evet," diye devam ediyor Winona. "Koya inip çıplak yüzmemiz için bize meydan okuyan bazı adamlarla karşılaşmış olabiliriz."

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Jane yumuşak bir sesle, "Hepiniz arkanızı dönebilirsiniz," dedi.

Dönüyorum ve kızgın bakışlarım küçük kız kardeşimin üzerine düşüyor. Saçları Banks'in küçük bedenini saran beyaz tişörtüne damlıyor. "Yabancılardan cesaret mi aldın?"

"Çok yakışıklı yabancılardı," diyor Audrey kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Çok ateşliydiler," diye yeniden ifade ediyor Vada ve saçlarını sıkıyor.

Winona topuzunu yeniden düğümlemeyi bitiriyor. "Süper sıcak sos gibi. Bilirsiniz, en iyisi üstte. Ama onlar tam bir dangalağa dönüştüler."

Kız kardeşime bir bakış attım. O eşcinsel.

Farrow Kinney'e kaşlarını kaldırır. "Bazı rastgele seksi oğlanlar seni de mi baştan çıkardı?"

"Hayır," diye tersliyor, sonra iç çekiyor. "Hiçbir şeyden korkmuyorum, bir cesareti geri çeviremezdim."

Soğudum.

Gururlu ve aceleci olduğu için soyunup bir koyda yüzdü

-Kimseyi etkilemek istediği için değil. *Harikaydı*. Sadece harika.

Bunun olduğunu asla öğrenemeyeceksiniz. Bu medyaya ulaşmayacak. Bu onları sonsuza kadar takip edemez. Burada kalacak.

"Bu pislikler kıyafetlerinizi çalmış," diyorum parçaları birleştirerek.

"Ve telefonlarımızı," diyor Vada.

Güvenlik ekibi bu sözler karşısında kaskatı kesilir.

"Oraya gittiklerini gördük." Winona çok daha yüksek bir uçurumun tepesini işaret ediyor. "Onları aşağı attılar."

FARROW KEENE

Audrey ve Kinney'nin kesik bacaklarını sarmam gerekirken O'Malley, Oscar, Thatcher, Jane, Charlie ve Beckett ile birlikte düz güneşlenme kayasında sıkışıp kaldım. Bana ihtiyaç duyulan yer orası ama şu anda olmak istediğim yer orası değil.

Maximoff ve Meadows kızları, Vada, Akara ve Banks onları bir uçurumun gözetleme noktasına götüren bir dizi merdiveni tırmanırken değil. Bu salakların kızların eşyalarını attığı yere.

Kinney antiseptik karşısında irkilmemek için kendini zor tutuyor.

Duraklıyorum, ellerim eldivenli. "Benim için derin bir nefes al." Ters ters bakıyor ama nefes alıyor ve ben de bacağındaki kesiği temizliyorum.

"Kıyafetlerini ve telefonlarını görüyorum." Sulli'nin sesi rüzgârla birlikte taşınıyor. "Tam orada, kaya çıkıntısının üzerindeler. Onları bulduk!" diye bağırıyor aşağıdan bize.

"Ne kadar aşağıda?!" Oscar bağırarak karşılık verir. Akara cevap veriyor, "Yaklaşık yirmi fit!" Tırmanmaları için hâlâ çok uzaktı.

"İpi olan var mı?" Winona Meadows'un normal bir istekmiş gibi sorduğunu duyuyorum.

Hayır.

Bak, bu işin nasıl sonuçlanacağını zaten biliyorum. Hepsi Maximoff'a dönecek. Hep öyle yaparlar. Ve ben işkenceli bir uzaklıktayım. Yakın ama yeterince değil. O benim müşterim, benim damadım, bir haftadan kısa bir süre içinde benim kocam olacak ve eğer onu yakalamak için yanında olmazsam, başka kimse olur mu bilmiyorum.

Kinney'i sararken bakışlarımı Maximoff'a yönelttim.

Yapma, kurt izci.

"İp yok," diyor Akara Winona'ya - sesleri çok uzaktan geliyor ve duymak için mücadele ediyorum.

"Bende biraz var," diyor Maximoff, en azından ben öyle anlıyorum. Ama nasıl ipi olduğundan emin değilim. Küçük oğlumuzu sadece villadan ayrıldığımızda yakalamıştı.

Kinney'nin bandajlarını bitiriyorum ve gözlerimi zorlayarak Maximoff'un paracord bileziğini çıkardığını zar zor seçiyorum. Hay sikeyim. Bu gece baldırına bağlı taktik bıçağı daha çok kullanacağını düşünmüştüm. Paracord'a gerçekten ihtiyacı olacağını hiç düşünmemiştim.

O halat da 20 feet uzunluğunda değil. Biliyorum çünkü ben aldım. Bu da demek oluyor ki, atlaması ve sonra serbest tek başına yukarı tırmanması gerekecek.

Lanet olası işini yap, Farrow.

Audrey'e odaklanıyorum, dizindeki kesikleri temizliyor ve sarıyorum. "Bacağın dışında başka bir yerin acıdı mı?"

"Sırtım." Yüzünü buruşturuyor. "Acıyor." Charlie, Beckett ve Jane yaklaşıyor.

Sağlık çantamı karıştırıyorum.

Jane kız kardeşinin elini sıkı sıkı tutarken Thatcher el fenerini Audrey'nin omurgasına tutuyor. Kürek kemiklerinin arasındaki mavi pamuklu gömlektan küçük kan lekeleri sızıyor. Büyük ihtimalle sırtını uçurumun kenarına sürtmüştür.

Kulaklarım uçurumdaki sesleri duyuyor.

"Bakın, bu kolay bir iniş," diye açıklıyor Winona. "Sulli, Moffy ve bana babam öğretti." Onu taklit etmek için sesini kalınlaştırıyor ve ben bir sonraki kısmı zar zor yakalıyorum. "*Kendinizi bir ipten başka hiçbir teçhizatınızın olmadığı lanet bir durumda bulabilirsiniz. Ve onu nasıl kullanacağınızı bilmediğiniz sürece hiçbir işe yaramaz.*"

"Siktir." Sulli'yi duyuyorum, sesi bir yankı. "Bunu yapmayı teklif edecektim ama ben yokum."

Neden?

Yakındaki Oscar'a bakıyorum. O uçurumda onları izliyor ama ben izleyemiyorum. "Oliveira?"

"Sulli az önce çıkıntıya baktı," diyor bana. "Geri p ü s k ü r t m e k ya da tırmanmak için çok dik olmalı."

Kah

retsi

n.

Kah

retsi

n.

Daha hızlı hareket ediyorum, makası çıkarıyorum. "Audrey, gömleğini keseceğim."
."

"Bu gerçekten gerekli mi?" Audrey bana fısıldıyor. "Bu gömleğe bayıldım." Jane bana bilmiş bir gülümseme veriyor. Bu Oscar'ın gömleği ve Audrey'nin ezelden beri ona aşık. Oliveira duymamış gibi y a p ı y o r ama kesinlikle duymuş.

Bunun için ona daha sonra bok vereceğim. Şu anda kafam meşgul. Gömleğini yırtmak için bekliyorum. "Ya öyle olacak ya da onu çıkarmak zorunda kalacaksın."

Yüzü pancar gibi kızarıyor, gözleri kardeşlerine kayıyor. "İlk seçenek." Kaşlarım kalktı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Kumaşın bir kısmını kesiyorum. "Maximoff ipi çözüyor," diye anlatıyor Oscar.

Hayır.

Birisi ona bunun kötü bir fikir olduğunu söylemeli.

"Geri püskürtme tehlikeli," diyor Akara, sesini yükselterek. *İşte başlıyoruz.* "Telefonları uzaktan silebiliriz, böylece yanlış ellere geçmeleri durumunda kimse onlara erişemez."

"Lütfen hayır!" Audrey kulak misafiri olur. Uçurumdaki iki kız ve kaya terastaki iki kız telefonların silinmesini onaylamadıklarını haykırıyor. Telefonlarında nasıl kişisel şeyler olduğunu. *Güvenlik* nedeniyle buluta yedeklemedikleri anılar. Ve eğer telefonları düşmeden kurtulduysa, onları geri istiyorlar.

Gömleğin bir kısmını kesmeyi bitirdim. "Audrey, kıpırdama." "Moffy iple inebilir!" Kinney bağırıyor.

"Evet, Moffy bunu yapabilir!" Vada haykırıyor. "Halat onda. Bunu milyonlarca kez yaptı."

"Lütfen, Moffy!" Audrey sesleniyor.

Kanım buz gibi. Uyuşmuş. Uyuşmuş durumdayım ve onun yanında olmalıyım. "Ya da ben yapabilirim," diye karşı çıkıyor Winona. "En kötü ihtimalle ayağım kayar ve bir kol."

"Hayır, bücür," diye yüksek sesle karşılık veriyor Sulli. "Hiçbir

şeyi kırmıyorsun." "Bundan daha sert kayalara tırmandım."

Maximoff araya giriyor, "Neredeyse giyiniksin, Nona. Sadece bir tişörtle tırmanamazsın."

"Pantolonunu ver bana."

"Hayır. Ben
yapacağım." Ben
yapacağım.

Bu kelimeler beni çok etkiliyor. Ama hiçbir işi yarım yamalak yapmaya niyetim yok, özellikle de tıbbı. Keşke şu anda tamamen burada ve tamamen orada olabilseydim. Audrey'nin cildindeki kanlı sıyrığı dikkatlice siliyorum. Yüzünü buruşturdu.

"Harika gidiyorsun Audrey," diye teselli ediyor Jane.

"Gerçekten iyi," diye başını sallıyor Thatcher.

Audrey onun cesaretlendirmesi karşısında kızarır.

Beckett onun sırtını değerlendiriyor. "O kadar da derin değil."

"Yaşayacaksın," diyor Charlie. "Ama yine de sağduyunun ölümünü kutlamak için sana bir cenaze töreni düzenleyebiliriz."

Audrey'nin nefesi kesildi.

"Charlie," diye tersliyor Jane.

Hassas cildini sargılamayı bitirdim. "Hazırsın, Audrey." Şimşek hızıyla eldivenlerimi çıkardım ve sağlık çantamı topladım.

Burada kimsenin bana ihtiyacı yok. Bu yüzden önlerinden gidiyorum. Tereddüt etmeden ya da oyalanmadan, gözetleme noktasına çıkan dar basamakları koşarak çıkıyorum. Bu yükseklikte rüzgar daha sert esiyor.

Ve tepede, Maximoff paracord ipini alçak bir korkuluğa bağlıyor. İlaç çantamı yanına bırakıyorum ve kafası bana doğru dönüyor.

"Tabelayı okumayı unuttun mu?" Yakındaki kırmızı dairesel tabelaya başımı sallıyorum. "*Tırmanmak yasaktır yazıyor.*"

Adını bile duymadığım süslü bir düğümü sıkıyor. "Her zaman kuralların çiğnenmesi gerektiğini söyleyen sensin. Sınırlar ibretlik hikayeler gibidir. Devam et."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu seninle birlikte olduğum için söyledim." O benim girilmez sınıırımdı, dikkatle takip etmek istediğim ama yine de devam etmek istediğim uyarıcı hikayemdi. "Bu gerçek bir girilmez işareti."

"Bana gerçekten de bunların içinden hiç geçmediğini mi söyleyeceksin?" Maximoff soruyor.

Haklı olduğu bir nokta var ve ben uçurumdan aşağı bakıyorum.

Yirmi metreden daha aşağıda, bir kaya çıkıntısının üzerinde kırık cep telefonları ve giysi yığınları yatıyor. Maximoff'un bu uçurumdan inişini hayal ederken kaslarım geriliyor. Herkes onun ter dökmeden her şeyi yapabileceğine inanıyor ve ben de ona inanıyorum ve çok şey yapabileceğini biliyorum.

Bunu yapabilecek kapasitede ama aynı zamanda vücudunu zarar görmekten koruyacak kadar o na değer veriyorum. Çok fazla, çok uzak olduğunda.

Maximoff düğümü bitiriyor ve yavaşça ayağa kalkıyor. Gözlerimiz kenetleniyor ve bu yavaşça boğulmak gibi bir şey.

Rüzgâr etrafımızı kırbaçlıyor ve kısa bir an için sadece o ve ben varmışız gibi hissediyorum. Bu uçurumda başka kimse yok.

"Farrow," diye fısıldıyor, sesinde sert bir tedirginlik var. "Oğlumuzu düşünüp duruyorum."

Bir taş yutuyorum. "Peki ya o?"

Birkaç kez göz kırpmıyor. "En iyi kardeş, en iyi kuzen olmak istiyorum ama bir avuç cep telefonu için hayatımı riske atmak beni kötü bir baba... kötü bir koca yapar." Yüzü buruşuyor, kafası neredeyse sarkıyor - nadiren kafasını sarkıtıyor.

"Maximoff-"

"Sence bunu yapabilir miyim?"

Tamam, bunu bana *hiç* sormaz. O çok inatçı. Çok rekabetçiyiz. Bizi pervasız aptallar yapan bir sürü şey var. Ama şimdi bana soruyor ve ilkel bir şefkat içimi burkuyor. Onu çok önemsiyorum.

Kahretsin, onu seviyorum.

"Bence bunu yapabilirsin," diyorum ona. "Ama bu yapman gerektiği anlamına gelmiyor." Aramızda bir ritim geçti.

Eğilir ve ipin düğümlerini çözer. "Tamam."

"Tamam mı?" Şaşırmış ve bunalmış bir halde soruyorum.

Maximoff başını sallar. "Eğer gerçekten yapmamam gerektiğini düşünüyorsan, o zaman yapmak istemiyorum, dostum." Gözleri benimkilerde, sanki durmasına yardım etmemi istiyormuş gibi rahatlamıştı. Akli zaten oradaydı.

Sorun değil.

Durmasına izin var.

"Seninle gurur duyuyorum, kurt izci."

Neredeyse gülümsüyor. "Çok gururlanma." Sesi alçalıyor. "Hâlâ onların hayal kırıklığına uğramasından korkuyorum." Ayağa kalkıyor, paracord'u yeniden örerek bir bilezik haline getiriyor.

"Bu sadece seni huma yapar-"

"Bunlar onlar!" Vada aşağıya doğru yürüdüğümüz ana yolu işaret ederek bağılıyor.

Fotoğraflarımızı çekerken ya da bizi kaydederken telefon ışıkları karanlık mesafede birer leke gibi görünüyor ve o kalleşler kıs kıs gülüyor.

Akara el fenerini üzerlerine tutuyor ve beş adam ortaya çıkıyor. Kanım kaynıyor. Bebek yüzlü gençler değillerdi. Üniversite çağında görünüyorlar.

"Kahretsin, kahretsin," diye küfrediyor biri yakalandığında, sesi İngiliz ya da Avustralyalı gibi çıkıyor. Yerli bile değiller. Büyük olasılıkla bölgedeki üniversite öğrencileri ya da belki de sırt çantalı turistler. Dönüyorlar ve koşarak yola geri çıkıyorlar. Gülüyorlar-

"HEY!" Maximoff bağırır. Gözlerinde öfkeyle bu piçlerin peşinden fırlıyor.

Kahretsin. Gözetleme noktasından kaçtım. Sağlık çantamı bırakıp, hızla koşmaya başladım. Tenha yola ulaştığımda botlarım çimentoyu dövüyor, yokuşu hızla çıkıyorum, yükseklik yüksek.

Beni şok eden şey: Sulli önden gidiyor, Maximoff'un hemen yanında bu kıs kıs gülen hıyarları kovalıyor.

Ve bu ikisi çok hızlı.

Onlardan bir metre kadar gerideyim. Bacaklarım pompalanıyor, kaslarım yanıyor ve nabzım adrenalinle çarpıyor. "MAXIMOFF!" Çığlık atıyorum, ciğerlerim kabarıyor.

"SULLI!" Akara koşuyor, aynı yakıcı aciliyetle yanıma yetişiyor. Banks iki adım arkamda, o kadar hızlı değil.

Ben de lanet bir maraton koşucusu değilim ve nefesim spastik ataklarla kabarıyor. Ona ulaşmak için içimdeki her şeyi veriyorum. Kelimenin tam anlamıyla yer açamıyorum. Adımlarımı uzattıkça kaldırımı kazıyorum, tendonlarım çığlık atıyor. Daha çok ittikçe.

Daha sert.

Dişlerimi sıkıyorum, sınırlarımla savaşıyorum. Gözlerimden ter damlıyor.

Lanet olası işini yap, Farrow.

Onu korumak zorundayım. Birlikte olduğum, tek sevdiğim adamın tek başına yumruk yumruğa bir kavgaya girmesine izin veremem. Ben güvertede arkadaşlarımla gülüp içerken, o bir daha asla yatın kamerasında dayak yiyen o on dokuz yaşındaki çocuk olmayacak.

"SULLI!" Banks bağırıyor.

"YAVAŞLA!" Akara bağırır.

Yavaşlamıyorlar. Yavaşlamayacaklar. Kızgınlar ve onları suçlayamam. Kaya çıkıntısının üzerindeki giysi yığınları kot pantolonlar, elbiseler, tişörtler, sütyenler ve külotlardan oluşuyordu.

Güvenlik bu piçleri yakalamak zorunda.

"OH SHIT!" diye bağıyor bir adam, Maximoff ve Sulli'nin arayı kapatırkenki hızını ve gücünü görünce. Bizi, korumalarını bile geride bıraktılar. O bir olimpiyat sporcusu ve o da kalifiye olabilirdi.

Çok etkileyici.

Yol karanlık. El fenerlerinin ve telefonların ışıkları karmakarışık yönlerde dönüyor.

Maximoff ve Sulli aniden kafa kafaya çarpışan bir araba gibi onlara çarpar. Sulli bir adamı kaldırıma itiyor ve Maximoff da bir adamın suratına yumruğunu indiriyor.

Diğer üçü ona saldırmak üzereydi.

Gördüm ve orada değildim.

Ben orada değilim.

"MAXIMOFF!" Çığlık atıyorum.

Acı kaslarımda dolaşüyor, nefesimi kesiyor.

Hayatımın en kötü ağır çekim anlarından biri ve sonra geniş omzunu kavıyorum ve zaman hızlanıyor, 3 kat hıza tetikleniyor. Tam bir muşta havayı yararken Maximoff'u geriye doğru itiyorum. Darbeyi savuşturdum ve burun köprüsüne bir yumruk indirdim.

Çatlak.

Maximoff bir herifi yola yatırır ve "Kaç yaşıdasın sen?!" diye bağırır.

"Çekil... üstümden!" diye homurdanıyor, kesinlikle İtalyanca değil.

"Bırakın beni!" Sulli bağıyor ve ben göz ucuyla üniversite çağındaki bir adamın karnına tekme atıp onu Maximoff'un yolundan iterken Banks'in Sulli'yi zapt edip kavgadan uzaklaştırdığını görüyorum.

Banks'in göğsüne dirsek atar ve Banks onu hızla omzunun üzerinden fırlatır.

Akara onun yüzünü ellerinin arasına alır. "Her şey bitti Sul."

Sullivan'ı hiç böyle dövüşürken görmemiştim. Aslında, Sulli'nin "bir aşık, bir dövüşçü değil" dediğini çok net hatırladığım bir an var.

"Kız kardeşimi siktiler," diyor dişlerini sıkarak.

Maximoff öfkeden kuduruyor ve başka bir yumruk ona doğru uçarken onu geri çekiyorum. Sola kayıyorum, sonra bu pisliğin çenesine ustaca bir darbe indiriyorum. Adam inliyor, üç piç ayağa kalkmak için tökezliyor. İkiisi kendilerini kaldırımdan kaldırıyor, karanlık yüz hatlarını bulanıklaştırıyor. *Gerginliği azalt.*

Onları alıkoymam gerekiyor ama aynı zamanda inatçı, asabi damadımı da güvenli bir yere çekmem gerekiyor.

Maximoff sarı saçlı bir adama homurdanıyor. "On dört yaşındaki kızlara soyunmalarını söyledin!"

"Lanet olası bir şakaydı!" diye bağırıyor bir başkası, sesi Amerikalıya benziyor. "*Kendine gel*, seni azgın pislik!"

"Siktir git!" Kolumu Maximoff'un köprücük kemiklerine dolayarak dişlerimin arasından alay ediyorum.

Başka bir adam göğsünü şişiriyor. "Gel bana, saksocu!" Tam o sırada Thatcher ve Oscar koşarak yola çıkar, güvenlik arazi aracı güvenli bir mesafeye park etmiştir. Sohbet etmeye gelmemişlerdi.

Kızgınlar. Ve kavgaya katılıp yetenekli yumruklar atıyorlar. Bu adamların istedikleri asfaltı yemelerine izin vermek.

Yüzüne bir dirsek indiriyorum, burnu çatırdıyor. Burun deliklerinden kan fışkırıyor ve bir dizi muşta kaburgalarına çarptıktan sonra Maximoff'un omzunu yakalıyorum. Bir sağ kroşe indirdi.

Yere yığıldıklarını görüyoruz, Maximoff ve ben birbirimizi geri çekmeye başlıyoruz. Dövüşü son kez baktığımda Thatcher ve diğerlerinin adamları yere yatırdığını görüyorum. Oscar bileklerini bağlıyor ama onları bırakmak zorundayız. Kızlar bu geceki olayların duyulmasını istemedikçe suçlamada bulunamayız. Böyle bir şey olmayacak.

Kavga tek gerçek adalettir. Ve bir prensi korumak zorunda olmasaydım, bir tekme daha atardım.

Ve o prens kolumdan çekiştirip duruyor, beni arkamızdaki park etmiş araca doğru götürmeye çalışıyor. Beni sokak kavgasından uzaklaştırmaya çalışmasına *gülümsemeden* edemiyorum.

Gözlerim onun üzerinde geziniyor, gülümsemem beni öldürüyor. "Ne?" Kolu omzuma dolanıyor.

Ben de benimkini onun omuzlarına asıyorum, ama bizi araca doğru çevirip rahatça yürüyorum. "Eğitimsiz savaşçı, eğitilmiş olanı korumaya çalışıyor."

Gülümsememek için elinden geleni yapıyor. "Kendimi tuttum, dostum."

"Gittikçe daha iyi oluyorsun," diye katılıyorum. "Hâlâ benim kadar iyi değilsin."

Maximoff başını sallar, dudakları yukarı kalkıktır. "Tanrım, şu anda gülümsediğime inanamıyorum." Bana derin derin bakıyor. "Teşekkürler." Sesi içtenlik ve sevgiyle kaplanmış.

Bu gece üzerimdeki yükü ben kaldırmışım gibi davranıyor. Ama bu ağırlıksızlığın içimde var olmasının nedeni, en başta gülümsememin nedeni *o* ve bunun farkında olduğundan emin değilim.

MAXIMOFF HALE

Düğüne 4 gün kaldı

GÜNEŞ ÇIKTI. Kuşlar cıvıldıyor. Cennette güzel bir öğleden sonra daha.

Gerçekten de Capri muhteşem bir yer ve *güne* geri sayıyor olmasaydık muhtemelen daha uzun kalabilmeyi dilerdim. Aptalca bir hevesle beklediğim ve suyum her yudumladığımda gülümsememek için kendimi zor tuttuğum bir gün.

Şu anda küçük açık hava kafesi öğle yemeği için tıklım tıklım dolu. Ekose açık mavi örtüler, parlak sarı bir tentenin gölgelediği kare masaları kaplıyor ve paparazzi kameralarının tık tık tık sesleri neredeyse kafe sohbetlerini bastırıyor.

Banks Moretti ve birkaç geçici görevli medyaya barikat kurarak iyi bir iş çıkarıyor.

Kameralar genellikle periferimde olur. Gözden uzak, sadece arka planda, ama koylarda olanlardan sonra onları daha çok düşünüyorum.

SFO bu adamlara ait telefonları nasıl ele geçirdi. Kimsenin kızların fotoğraflarını ya da videolarını çekmemesini nasıl sağladılar.

Çıplak yüzmeye kalkışmanın ya da yumruk yumruğa dövüşmenin nasıl olduğunu asla bilemeyeceksiniz. O pislikler, reşit olmayan kızları kıyafetlerini çıkarmaya zorladıkları için saldırı suçlamasında bulunmayacaklar.

SFO'nun *üniversite çağındaki* adamlara ne kadar kızgın olduğunu asla göremezsiniz. Villalara dönüş yolunda kaynıyorlardı ve daha önce hiç bu kadar çok erkeğin telsizde küfür ettiğini duymamıştım. (Farrow dinlememe izin verdi.)

Önemsediklerini bilmek her zaman iyi hissettirir. Özellikle de tüm suçu kızlara ya da öfkeli olduğum ve erkeklerin peşinden koştuğum için bana yüklemek çok kolayken. Muhtemelen, kesinlikle, kaçmak için beklemeliydim, ama bu her zaman zor olacak.

Annem, babam, teyzelerim ve amcalarım bütün gece Omega'yı övdü ve SFO birkaç bira kırıp yoğunluğun ardından dinlenirken ben Akara'nın villasındaydım. Şişelerini yüz bir kez kaldırdılar. Her şeye kadeh kaldırıyorlardı.

"Kız takımının güvende olmasına." "Kaptana, kaptanıma." "Arabadaki fermuarlara." "Farrow'un sağlık çantasına."

"Bozuk kulaklıklara."

"Maximoff'un işe yaramayan paracord bileziğine."

Maçın sonunda ciddiyet geri geldi ve Oscar bira şişesini kaldırarak "Kitsuwon Securities 1 - Triple Shield 0" dedi.

Evet, zihnimin indiği yer orası ama kafede şimdi ve burada olmak çok kolay. Farrow Ripley'i dizlerinin üzerinde zıplatıyor ve çekici bir rahatlıkla havacı gözlüklerini başına kaldırıyor, güneş gözlükleri *siyah* saçlarını geriye itiyor.

Yeni saç rengine çok takıldım, muhtemelen magazinciler kadar.

Düğünümüz için saçını boyatmayı planladığından haberim yoktu. Ama bu sabah beni şaşırttı ve "*Saçlarımın bu renge boyanmasından çok hoşlandığımı biliyorum*" dedi.

Evet.

Ama nedenini bilmiyor; ilk tanıştığımızda saçlarının siyah olduğunu ve beynimin bu anının etrafına düzgün bir kurdele bağlayıp her yerine rujlu öpücükler yerleştirdiğini bilmiyor.

Bu utanç verici.

Farrow'un Ripley'in açık tenini koruyan koyu renkli güneş gözlüklerini ve şapkasını ayarlamasını izlerken pizzamdan bir ısırık alıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, Ripley sürekli kamera flaşlarına *hızla* alıştı. Ne zaman bir yabancı adını haykırsa telaşlanmaması için on yıl geçmesi gerekecek sanıyordum.

On yıl.

Tanrım, bizimle o kadar uzun süre kalamayacağını düşündükçe midem sıkışıyor. Babam ve amcalarım Scottie'nin beklenenden daha önce hapisten çıkma ihtimali olduğunu düşünüyorlar. Davanın zor olacağı konusunda beni sürekli uyarıyorlar ve Ripley için kamuoyu önünde mücadele edersek daha da zorlaşacak.

Sanırım ebeveynlik hakları için mahkemeye gittiğimiz ve kaybettiğimiz bir sonuçtan korkuyorlar. Bu mümkün ve beni mahveder.

Pizza boğazıma bir yumru gibi oturuyor. Biraz daha su yudumluyorum.

Gezmeyi ve yüzmeyi yeni bitirdik ve saçlarım denizden dolayı hala nemli.

Tüm ailem buralarda, arnavut kaldırımlı yollarda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve dükkanlara uğruyor.

Ben ve Farrow açlık hissettik ve bir şeyler atıştırmak için uzaklaştık.

Kahverengi gözlerini benden ayırmıyor. "Bugün kaburgalar nasıl?" Sesi sert, derin ama aynı zamanda ipeksi bir yumuşaklıkta.

Ağzımı bez bir peçeteyle siliyorum. "Paramparça oldum.

N e r e d e y s e *Avengers'in* tozunu alıyorum: *Infinity War*."

Farrow kaşlarını kaldırır. "Bu referansı aldığım için utanmıyorum bile, ama bu ciddi bir soruydu." Endişesi içime işliyor. "Sadece ağrıyor."

Kavgadan birkaç çürük ve *bir kez* tökezledikten sonra küçük bir kaldırım yanığıyla ayrıldım. O kadar ciddi bir şey değil. Seçiyorum başka bir dilimden siyah zeytinleri kopardı. "Biliyorsun düşünüyordum-"

"Yapmayı en sevdiğin şey." Beni fazlasıyla cezbeden sırtışı bir anlığına nefesimi kesiyor. Uzanıyor ve terk ettiğim zeytinleri alıyor, teker teker ağzına atıyor. "Devam et," diyor bir ısırık arasında.

Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Hale Laneti'ni biliyor musun?"

Farrow gözlerini kırıştırır, neredeyse sinirlenmiştir. "Eğer koylarda olanların lanetli olduğun anlamına geldiğini söyleyeceksen-"

"Değilim," diye sözünü kestim.

Bana bakıyor, ilgileniyor. "Dinliyorum."

"Aslında tam tersi." Gülümsememin yükseldiğini hissediyorum. "Muhtemelen bunun aptalca olduğunu düşüneceksin ama dört gün içinde dudağım patlamış ve gözüm morarmış bir şekilde koridorda nasıl yürüyebileceğimi düşünüyordum. Bunun yerine, sadece kimsenin göremeyeceği bazı morluklarım var." Daha derin bir nefes alıyorum. "Eğer gerçekten bir Hale Laneti olsaydı, daha kötü olurdu."

Farrow daha çok gülümsüyor. "Akıllanıyorum." Parmaklarını birbirine yaklaştırıyor. "Şu kadarcık."

Onu tersliyorum ve paparazziler benim duymazdan geldiğim sorular soruyorlar. Banks onlara kesin bir dille *geri çekilmelerini* söylüyor.

Telefonum cebimde çalışıyor.

Fotoğraf gönder. Hayaletler şu anda benden daha çok eğleniyor. -

Anne, bu mesaj annemden olamaz. Kinney'e çok benziyor, ve ben Annemin acil durumlar için cep telefonunu kızlara bıraktığını biliyorum.

Küçük kız kardeşim ve küçük kızlar Capri'de cezalıydılar. Televizyon ve internet olmadan villada kilit altındalar.

Silinmiş cep telefonları da deniz kenarındaki bir kayalıkta tuzlu su kiri biriktiriyor. Kızlar kovmadığım için çok üzüldüler ama Farrow ve Ripley'in etrafında olduğum sürece denemediğim için memnunum.

Kuzenlerim ve kardeşlerim için bir süper kahraman pelerini giymek her zaman kalbimin yapmak istediği şey değil, fark ettim ve Farrow insan ben olmayı seçtiğim için kendimi daha az suçlu hissetmemi sağlıyor.

Cevap veriyorum: *Seni özledim, Kinney. Sonra görüşürüz.*

Sonra sosyal medyayı kontrol ediyorum. Trend oluyorum.

Bugün erken saatlerde paparazziler denizden üstsüz çıkarken fotoğraflarımı çekmiş olmalılar. Kaburgalarımındaki koyu yeşil ve mor çürükler fark ediliyor. Halkın tepkisi tahmin edilebilir. İnsanlar Farrow'a, babama, amcama -en suçlu gördükleri kişiyi seçerek- kızgın olduğumu düşünüyorlar.

Bu gerçek değil ve söylentiler ya da yalanlar umurumda değil.

Kim olduğum konusunda kafam karışık değil. Bu dünyadaki tuhaf varlığımın farkındayım ve gerçek anlamda kontrol edilemeyecek bir şeyi kontrol etmeye çalışmak için enerji harcamaya değmez. Ve beni nasıl algıladığınızı kontrol edemem.

"Neler oluyor?" Farrow sorar.

Telefonumu cebime geri koyuyorum. "Normal saçmalıklar. Paparazziler mayolu fotoğraflarımı yayınladı. *Maximoff Kavgası hashtag'i* trend oldu." Bunun Farrow'un sinirini bozacağından daha çok endişeleniyorum. "Sen iyi misin?" Pizza kabuğunu yuttuktan sonra, "Dostum, internet trollerine bakmıyorum. Ben i y i y i m ." Pizzadan bir ısırık daha alırken dudağı kıvrılıyor ama gülümsemesi

bakışları omzumun üzerinden geçince kayboluyor.

Gözlerini takip etmek için sandalyemde dönüyorum.

Kaden Simmons akan bir taş çeşmenin kenarında oturmuş, telefonunu karıştırıyor. Babamı annemle birlikte yakındaki bir sandalet dükkanında görüyorum.

"Hey," diyor Farrow, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Kaden'le konuşmaya gitmeyi düşünüyorum ama seni rahatsız edecekse gitmeyeceğim."

Midem garip bir takla atıyor, burun üstü çakılıyor. "O adama ne söyleyeceksin?"

"Ona sadece birkaç soru sormak istiyorum." Farrow biraz su içiyor. "Geçmişini araştırmak dışında hakkında çok az şey biliyorum ve eğer burada kalacaksa, içimin rahat etmesi için daha fazlasını bilmem gerekiyor."

Anlıyoru

m.

Hem de

çok.

"Bana ne sorduğunu ve onun ne dediğini söyler misin?"

Başını öne arkaya eğiyor. "Evet. Cevabı istemediğinizi fark etmediğiniz sürece, o zaman *hayır*."

"Rip'i geçir," dedim, hiç tereddüt

etmeden. "Emin misin?" Farrow

merak ediyor.

"Evet. Ama bir kavga başlatırsanız, ben de araya girersem

şaşırmayın." Gözlerini devirerek kısa bir kahkaha attı.

"Tamam."

Ripley'i alıyorum ve Farrow koltuğunu geri kaydırıyor, ayağa kalkıyor ve sandalyeyi itiyor. Babamın terapistine doğru yürürken rahatlamıştı. İyi bir görüşüm var ve neredeyse geleceği görmek için bir süper gücüm olmasını dileyeceğim. Sırf bundan sonra ne olacağını kesin olarak bilmek için.

FARROW KEENE

"Görevde değilken" temelde "GÖREVDEYİM" ve mikrofonumu tıklayıp geçici görevlileri uyarıyorum, "Kimse beni takip etmesin." Yalnızsam korumaya ihtiyacım yok, peşime birkaç kameraman takılsa bile.

Banks, Maximoff'u korumak için kalıyor ve ben onun yanından geçerken minyon, yaşlı bir kadın yaklaşıyor ve sanki anlayabiliyormuş gibi İtalyanca konuşmaya başlıyor.

Moretti kardeşler bütün hafta boyunca yerel halkla karıştırıldı ve SFE'deki bazı kişilerin onlardan sürekli çeviri yapmalarını istemesi de işe yaramadı. Moretti'lerin "Ben İtalyanca bilmiyorum" ve "İtalyan-Amerikan argosu aynı şey değil" sözlerini akıl sağlığım için çok kez duymak zorunda kaldım. Ama onlar için durum daha da kötü ve bu durum Banks'in alnını kırıstırıyor.

"Ne dediğinizi anlamıyorum hanımefendi," diyor sinirli bir şekilde. Yanından geçip gideceğim yere odaklanıyorum.

Kaden Simmons.

Gördün mü, Nate'i özledim. Rowin'i özledim. Bana niyetlerinin boktan olduğunu söyleyen işaretleri kaçırdım ve içgüdülerim zaten Kaden'in etrafında temkinli olmamı söylüyor. Eğer önce Maximoff'un babasını korumayı seçmeseydim, Maximoff'un stratosferinden uzun zaman önce çıkmış olacaktı.

Bu artık olmayacak. Benden bu kadar.

Ve Kaden'in boktan insan yelpazesinde nerede olduğunu bulmam gerek.

Çeşmenin kenarında sakın sakın otururken, yazın en sıcak günlerinde kazak-yelek giymiş. Ama hiç terlememiş bile. Bir kazı yapıyor

bir kaşık ilekli dondurma koyuyor ve benim yaklaştığımı görünce ayağa kalkıyor.

Bir Canon neredeyse yüzüme çarpıyordu, paparazziler yaklaşıyordu.

Tam bir kameramana geri çekilmesini söyleyecektim ki, bir anda dönüp bir dükkâna doğru koşmaya başladı. Sadece bir avuç insan böyle bir tepki verebilir. Ve hemen fark ediyorum ki bunun nedeni tüm ünlü ebeveynlerin bir arada olması ve ayakkabı mağazasına göz atmaları.

Lily & Lo, Ryke & Daisy, Connor & Rose - onlar çocuklarından ve dolayısıyla benden daha nller. Ve ben bununla iyiyim.

Bu ani boşluğu değerlendirip Kaden'e dönüyorum. "Aslında tanıştığımızı sanmıyorum." Elimi uzatıyorum, sıcak gelmemeye çalışıyorum. "Ben Farrow."

"Kaden." Elimi sıktı. "Dğnnz dört gözle bekliyorum ve biliyorsunuz, kendimi daha önce tanıtmak isterdim ama bu benim haddime değil. Bu tanıştırmaları Loren'in yapmasına izin veriyorum."

Kulağa samimi geliyor ama korumalarım hâlâ ayakta. "Bakın," diyorum. "ıkar çatışmalarını yargılayacak biri değilim ama sormak zorundayım. Lo'nun terapisti olma işini kabul ettiğinizde tereddüt ettiniz mi ya da bunun iyi bir fikir olmadığını düşündünüz m?"

Kaden dondurmasından sıradan bir ısırık alıyor. "Sanırım Maximoff'la yattığım gerçeğinden bahsediyorsun."

Midemde asit çalkalanıyor. Genelde nemsiz bir insan değilimdir ama donmuş tatlısını arkasındaki çeşmeye atmayı çok isterdim.

"Evet, bu çıkar atışması olurdu."

Kaden sanki havadan sudan konuşuyormuşuz gibi, "Bildiğim kadarıyla Maximoff'un pek çok tek gecelik ilişkisi oldu," diyor.

Yardımcı olmuyorum. Çok rahat girmişim gibi hissediyorum ve rotamı düzeltmek istiyorum. "Bildiğiniz kadarıyla..." Bu sözleri tekrar ediyorum.

"İnternetteki makalelerden," diye açıklıyor Kaden. "Ve o gece bana söylediklerinden. Söylemeye alıştığım şey, Maximoff'un tek gecelik ilişkilerinden biriyle karşılaşmaktan kaçınmanın zor olacağı. Eğer bu yaygın bir durumsa bunu bir çatışma olarak görmüyorum."

Kaslarım esniyor, fkeliyim. Onu yere sermek istiyorum. Fena halde. Ama bir sorum daha var.

"Onunla geçirdiğin geceyi hatırlıyor musun?" Merak ediyorum.

Kaden göz kırıyor. "Bunu neden bilmek istiyorsun ki?" Maximoff'a doğru bakıyor ve ben de yana çekilerek onun görüşünü engelliyorum.

"Sadece senin için unutulmaz olup olmadığını bilmek istiyorum."
Nabzım daha sert atıyor.

"Kendini kötü hissetmeni istemem... Onunla nişanlısın," diyor temkinli bir şekilde. "Ama harika bir geceydi."

Ya ne olduğunu hatırlamıyor ya da gerçekten iyi vakit geçirdiğine inanıyor. Hangisi daha kötü bilmiyorum.

Kulaklarım çınlıyor. "Ciddi olamazsın."

Yüzünü buruşturdu. "Dediğim gibi, seni kötü hissettirmek istemedim." Sallanıyorum.

Yumruğum yanağına çarpıyor ve adam geriye yuvarlanıyor, ayağı takılıyor ve büyük bir gürültüyle *fiskiye*ye düşüyor. Dondurmasını düşürmedi.

"Farrow!" Maximoff bana doğru koşuyor, az önceki sözü kafamın içinde titreşiyor. *Eğer bir kavga başlatırsan, ben de dahil olursam sakın şaşırma.*

Neyse ki bebeğimiz kucağındayken tehdidi yok denecek kadar az.

Yavaşça yanıma geldi. "İyi misin dostum?"

Ağzımı açıyorum ama Lo kızgın kehribar gözlerle fırlıyor. "Ne oluyor lan?" Benden çeşmeden kendini toplamakla meşgul olan terapistine bakıyor. Birkaç kameraman ona yardım ediyor ve adamı milyonlarca soruyla bombardımana tutuyor.

"Lo," diye başlıyorum, onu yatıştırmaya hazırım. Ama gerçekten bir şey söyleyemiyorum çünkü yalan söylemeyeceğim ve Maximoff'un seks hayatını babasına açıklayacak değilim. Özellikle de onun rızası olmadan.

"Baba," diye araya giriyor Maximoff. "Seninle özel olarak konuşabilir miyiz?"

Başım ona doğru dönüyor, dudaklarım aralanıyor ve Maximoff şaşkınlığını karşılıyor. *Ne yapıyor o?*

MAXIMOFF HALE

BABAM, Farrow ve ben ayakkabı dükkanının arka tarafına doğru ilerliyoruz, keskin deri kokusu etrafımıza yayılıyor. Ripley göğsümdeki gri askıda mutlu ve rahat.

Dükkânın girişlerine korumalar yerleştirildi. Kimse girip çıkmıyor ve potansiyel müşterileri kaçırma ihtimaline karşı dükkana para ödüyoruz. Yerel bir işletmenin para kaybetmesine razı değilim.

Karanlıktayım.

Kaden'in Farrow'a ne dediği hakkında *hiçbir* fikrim yok ama sorarsam bana daha sonra anlatacağını biliyorum.

Şu anda, yapılması gerekeni yapmak için bu bilgiye ihtiyacım yok. Farrow'un kötü adam olmasına izin vermeyeceğim ve babam resmin dörtte birine sahip olursa olacak olan da tam olarak bu.

Benim ya da Farrow hakkında ne düşündüğünüzü kontrol edemeyebilirim ama bu farklı, benim *ailem* farklı. Babam resmin tamamını görmeyi hak ediyor.

Ona Kaden'den bahsetmeliyim.

Belki de bunu en başından yapmalıydık. Belki de her şeyin üstesinden gelebileceğimizi ve her şeye katlanmamız gerektiğini düşünmekle hata ettik. Çünkü artık buna katlanamayacağımı biliyorum ve Farrow'un da bu yükü taşımasına izin vermeyeceğim.

"Özel bir yerdeyiz," diyor babam, yüzü tam bir şaşkınlıkla gerilmiş. Ölümçül bakışları Farrow ve benim aramda gidip geliyor. "Biriniz bana terapistimin neden ıslak bir paspas gibi görüldüğünü açıklasa iyi olur."

"Onu tanıyorum," diyorum kararlılıkla, bu kez tereddüt etmeden. "Onunla on sekiz yaşındayken tanışmıştım."

Babam göz kırptı. "Pardon?" Yüzü keskinleşiyor. "Seni doğru duymuş olamam. Çünkü oğlum yeni terapistimi tanıdığından kesinlikle bahsederdi."

"Baba-"

"Lütfen bana beş yıl önce sokakta karşılaştığınızı söyleyin," diyor hızla. "Lütfen bunun Dazzler'ın *Dark Phoenix*'teki cameosundan daha uzun süren bir saniyelik bir etkileşim olduğunu söyle."

Tanrım. *Dark Phoenix*'i gündeme getiriyor. Evimizde adı anılmaması gereken tek X-Men filmi. Bu çok kötü. Babam cevap almak için Farrow'a dönüyor ama Farrow'un bunu açıklamasına izin vermeyeceğim.

"Onunla yattım," diyorum açıkça, derinden, nabzım ağır bir davul gibi. Nefesi kesiliyor. "Son zamanlarda mı?"

Farrow ve ben hep bir ağızdan, "Hayır," diyoruz.

"On sekiz yaşındayken," diye açıklıyorum, *lanet olsun*. Bir elimi yanan boynuma koyuyorum. "Onunla seks yaptım. Tek gecelik bir ilişkiydi."

Etrafımızdaki hava ölüyor. Babam düpedüz *katil gibi* görünüyordu. "Sen *on sekiz* yaşındaydın... Bu onu kaç yaşında yapar?"

"Yirmi dört," diyor Farrow.

Donnelly öldü. Luna'nın sadece on dokuz, onun ise yirmi yedi yaşında olduğunu düşünüyorum. Belki de Luna'nın galaksi dövmesini hâlâ saklıyor olması iyi bir şeydir.

Babam deri mokasen ayakkabılara ters ters baktı.

Dürüst olmam gerekiyor, bu yüzden ona "Ayrıntılara girmek istemiyorum ama çok iyi yatmıyordu" dedim.

Gözleri tekrar bana döndü. "Seni incitti mi?"

Lanet olsun. Ne yapmıyorum biliyor musun? Babama bunun ilk anal deneyimim olduğunu ve ne kadar garip olduğunu söylemeyeceğim.

Yüzüm yanıyor, "Hayır... pek değil," diyorum.

Babam Farrow'a döndü. "Ona zarar verdi mi?"

Farrow ellerini ceplerine sokar. "Maximoff'un da dediği gibi, pek iyi bir yatış değildi."

Babam dişlerini sertçe sıkıyor, elmacık kemikleri bu noktada jilet gibi. Kehribar rengi bakışları tekrar bana yöneliyor. "Neden bana söylemedin?" Bu sözler ağızından çıkar çıkmaz yüzünü buruşturuyor. "Tanrı aşkına, bu sırrı beni korumak için sakladın."

"Kötü bir durumdaydın," diye açıkladım. "Kaden yardım ediyor gibiydi ve bencilce, aptalca bir nedenle onu senden koparmayacaktık."
."

"Hayır, tam da bu yüzden bana söylüyorsun. Bencilce, aptalca sebeplerden dolayı. Çünkü sen *benim* çocuğumsun ve ben sana göz kulak oluyorum. Tam tersi değil." Babam daha derin bir nefes alıyor, aramızda acı akıyor. "Benimle konuşamayacağını ya da bana bir şeyler söyleyemeyeceğini düşünmeni asla istemiyorum çünkü bunun beni çılgına çevireceğini düşünüyorsun. Asla nüksetmemin nedeni sen olmayacaksın." Bu sözleri daha önce de söylemişti ama bugün içimde dolaşıyorlar. Kan dolaşıma karışıyor.

Gözlerim Ripley'e kayıyor, küçük adam göğsüme yaslanıyor.

Benim oğlum.

Onun için hissettiğim sorumluluk ölçülemez ve hayatım boyunca bu sorumluluğu ailemden almaya çalıştım. Onların yükünü hafifletmek için.

Umarım ben yaşlandığımda ve oğlum büyüdüğünde hala bana döner. Ona yardım etmeyeceğimi ya da edemeyeceğimi asla hissetmez ve ben de kendi babamla bir yerlerde hata yapmışım gibi hissederim.

Aileme yük olmamaya çalışırken, sanırım babamı ona ihtiyacım olmadığına inandırdım. Ve gerçekten ihtiyacım olan tek kişi Farrow.

-Bana ulaşabilecek tek kişi.

Ve kafamın arkasında babamın sözlerini duyuyorum, *Tanrı'ya şükür. Çünkü tekrar çuvalladığımda, Farrow Moffy'nin olacak.*

Her şeyi taşıyabilirmişim gibi davranmaya devam edemem. Sanki onun yardımına ihtiyacım yokmuş gibi. Farrow'la bile, hala aileme ihtiyacım var. Sadece onlara yük olmaktan çok korkuyorum.

"Nüksetmenin nedeni ben olmayacağım," diye tekrarlıyorum sözlerini. "Ben de öyle dedim."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Bana her şeyi söyleyebileceğini umuyorum," diye nefes alıyor, bu sözler acı veriyor.

Farrow'a bakıyorum; kahverengi gözleri ışık ve güç taşıyor. Sakinlik üzerime çöküyor. İçimden akıyor ve daha güçlü nefes alıyorum.

Babamla yüzleştim. "Sana ihtiyacım var. Sadece şimdi değil, sadece dün değil, bu haftadan çok sonra, ben evlendikten sonra. On yıl sonra. *Yirmi yıl sonra.* Sen yaşlı bir adam olduğunda da sana ihtiyacım olacak."

"Moffy-"

"Sen benim babamsın," diyorum, tıkanarak. "Ve çocuklarımla, benim büyükbabam gibi seninle ilgili bir anı olarak büyümelerini istemiyorum. Sana burada ihtiyacım var ve söz veriyorum, bundan sonra sana her şeyi anlatacağım, eğer beni bir daha asla itebileceğin biri olarak görmeyeceğine söz verirsen. Çünkü başka insanlar olabilir, ama tüm evrende, her lanet evrende hiç kimse *senin* yerini dolduramaz."

Gözlerini kıstırır, zaten yaşarmaktadır. "Lanet olsun..." Bir dakika durur, keskin bir nefes alır. "Ben..." Başını sallıyor ve elini bırakıyor. Bana baktığında, söylenmemiş kelimeleri görebiliyorum.

Böyle hissettiğimi bilmiyordu.

Gözlerim yanıyor. "Özür dilerim." *Ona daha önce söylemeliydim.*

"Hayır." Yanağındaki bir damla gözyaşını sildi. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, dostum." Göğsümde esneyen bebeğe bakıyor ve minik, yumuşak parmaklarına dokunuyor. "Bunu senden duymam gerektiğini bilmiyordum. Ama ben..." Sertçe yutkunuyor. "Bunun anlamı çok büyük." Bakışlarımla buluşuyor. "Her zaman senin için burada olacağıma söz veriyorum." Farrow'a bakıyor.

Ağzı sıcak bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Teşekkürler, Lo."

Babam boğazını temizliyor, sonra Ripley'e yarım bir gülümseme atıyor. "Belki siz ikinizin bunu duymaya ihtiyacı olabilir." Gözleri bize kayıyor. "İkiniz de harika babalarsınız. Çocukların büyüyünce övgüyle bahsedeceği türden." Şaşırmış gibi yapıyor. "Bana çok benziyorsunuz."

Gülüyoruz.

Gülümsemesi yumuşar. "Sadece şunu bilin, ikiniz de harikasınız. Ne olursa olsun, kaç çocuğunuz olursa olsun ya da olmasın."

Başımı sallıyorum, göğsümde ani bir ağrı hissediyorum. "Evet."

Farrow bir elini omzuma atıyor. Bir an için nefesinin kesildiğini hissedebiliyorum.

Babam geri çekiliyor ve aniden çıkışa yöneliyor.

Ne? "Nereye gidiyorsun?" Yüksek sesle soruyorum.

"Islak bir paspası yakmaya." Her adımında kendine güvenerek dışarı çıkar.

FARROW KEENE

Düğüne 1 gün kaldı

"GERİ ÇEKİL!" Tehdit eder gibi bağıyorum, saldırgan kameraman denizine kısa ve sert bakışlar fırlatıyorum. Medya park halindeki arabaya yaklaşmak için itişip kakışıyor. Prova yemeğimiz için kaliteli bir restoranın önüne bırakılıyoruz.

Yolda, küçük lacivert arabanın tam karşısında duruyorum ve Maximoff'un önündeki paparazzileri engelliyorum. Arka kapıyı açıyor ve Ripley'i araba koltuğundan çıkarmak için eğiliyor.

Asi, garip kaoslarda gelişirim. SFO'nun tamamı bu gece görevde olmayabilir ama damadımı ve oğlumuzu arkamda bir telsiz ya da ekip olmadan da koruyabileceğimi biliyorum.

Herhangi bir şüphem olsaydı, onları bu duruma sokmazdım.

Ekstra güvenlik şu anda birbirlerine çarpan ve Maximoff ve ben Coachella'da ana assolistmişiz gibi davranan bu aptallarla mücadele ediyor.

Maximoff bana bir şeyler bağıyor. Sesi tiz soruların, "şuraya bakın!" ve kamera flaşlarının tıklama seslerinin altında gömülü.

"Ne?!" Başımı hafifçe açık kapıya doğru eğerek ona bağıyorum. Bir gözüm itişip kakışan kalabalığın üzerinde.

"Kulak tıkaçları hâlâ sende mi?" Maximoff soruyor. "Onları sana bu sabah vermiştim."

Cebimi karıştırıyorum ve Ripley'in ellerini kulaklarına götürdüğünü fark ediyorum. Ağlamıyor ya da sıkıntıda değil. Sadece Maximoff'la benim aramda beklentiyle bakıyor, sanki şimdi *ne olacak? Nereye* gidersek gidelim, onu nereye götürürsek götürelim bize güveniyor.

Gülümserdim ama kargaşa tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

Ben Maximoff'a kulak tıkacı uzatırken Ripley tutarsızca gevezelik ediyor. Küçük oğlumuza başımı salladım. "İşte böyle, küçük asker. Baban senin için tüm bu gürültücüleri susturmak üzere."

Özellikle Maximoff kulak tıkaçlarını taktığında gülümsüyor.

Bir kameraman Maximoff'un kışına çarpmak üzereyken ayağı takılıyor ve onu itiyorum. "Geri çekil!"

"İsteyerek yapmadım!" diye bağılıyor panikle.

Kalabalığı gözden geçiriyorum ve genç bir adam pahalı ekipmanını kapının üzerine sıdırmaya çalışıyor. Maximoff ve Ripley'e bakmak için.

Bir elimi *uyarı* kuvvetiyle göğsüne doğru ittim.

"Rip bende," diyor Maximoff bana, oğlumuzu bedenine yaslayarak.

Kapıyı kapattıktan sonra yakınımaya eğilip fısıldıyorum, "Benimle kal. Önce ben gitmeliyim."

"Pekala." Tartışmıyor.

Ripley'i korumanın en iyi yolu, oğlumuz onun göğsü ile benim sırtım arasında korunacak şekilde tek sıra halinde olmamızdır.

Ben önden giderken Maximoff ön koluyla paparazzileri itiyor. Kameraları zorluyor ve bir yol açıyor. Her şey iyi ve güzeldi. Ta ki bir el Ripley'e uzanana ve bu aptalın çılgın, medyadan beslenen, kargaşa yaratmak isteyen gözlerini görene kadar.

Eli Ripley'in kafasına iniyor. Masum bir şekilde farkında değil. O bir bebek.

O *benim*

bebeğim.

Kendimi

kaybediyoru

m.

Bu pisliğin bileğini yakaladım ve *büktüm*. Sertçe, bir uyarının ötesinde. Demir gibi kavradığım kemiğin kırılıp çatladığını hissediyorum.

Kamerayı düşürür, acı dolu çığlığı diğer medyanın "MAXIMOFF, BURAYA BAK! FARROW, BURAYA BAK!"

Durmuyorum. Ya da bakmam.

Restorana doğru ilerlemeye devam ediyoruz.

Maximoff Ripley'i sıkıca kavıyor ve orman yeşili gözleri hançer gibi, daha fazla paparazziyi itiyor. Güçlü, bir korumanın yapacağı gibi adamları uzaklaştırıyor. Yine de ona dönüp bakıyorum, onu süzüyorum. Dürüst olmak gerekirse, o da beni aynı sertlikte kontrol ediyor.

Yol boyunca, ünlülerin geri kalanı park ediyor ve bu çılgınlığı zorluyor.

Ve arkamda, "Kolunu kırdın!" diye duydum.

Kameramanlar meslektaşlarına "Onu dava edin!" diyor. "Onu dava edebilirsiniz!"

Dava et beni.

Gerçekten daha az umursayamazdım.

Çünkü oğlumuza asla kötü niyetli eller dokunmayacak.

Prova yemeğine SADECE DÜĞÜN partisi ve yakın akraba ve arkadaşlar davet edilir, olay çoğunlukla *özel kalır*. Bu yüzden bu akşam kadeh kaldırmaya karar verdik.

Sağdıç ve sağdıç konuşmaları herkesi kahkahalara ve gözyaşlarına boğdu.

Jane'inki tam ona göre idi: Duygusal ve çok uzundu ve benim hakkımda fazla bir şey söylemesini beklemiyordum. Ama beni bir insan olarak nasıl sevdiğine ve en iyi arkadaşıyla bana nasıl taptığına dair çok şey söyledi.

"Farrow'la yaşamak, Farrow'suz yaşamaktan daha iyidir." Daha önce Maximoff dışında kimse benimle ilgili duygularını yüksek sesle ifade etmiş miydi bilmiyorum. Bu şekilde değil. Bu beni boğdu. Bizim için, düğün için zaten çok şey yaptı.

Bu gece için bulduğu restoran bile gerçek dışı.

Limon ağaçları, mumlarla aydınlatılmış dairesel masaları gölgelemekte, herkes yemeğini yerken ve kadeh kaldıranları dinlerken tatlı kokusu etrafa yayılmaktadır. Rahat ve gündelik bir ortam vardı. Konuklar gece boyunca farklı arkadaşları ve aileleriyle sohbet etmek için masaları dolaşıyor ve ziyaret ediyor.

Donnelly'nin konuşması çok komikti. Yale'deki zamanımızla ilgili birkaç anekdot anlattı. New Haven'da 7/24 şeftalili turta satan bir lokanta ararken hiç uyumadığımız gece gibi. Sonunda sabah 8'de bir tane bulduk.

Altı mil yürüdükten sonra. Telefonlarımız bozuldu ve otostop çekerek kampüse geri döndük.

Basit günler.

Kolay

zamanlar.

Onlar hâlâ bizde ama artık Maximoff'la da paylaşıyorlar ve Donnelly onu ateş motoru kırmızısına çevirdi. Yuvarlanıyordum.

Donnelly, "Ve en iyi arkadaşım, en *ateşli*, dumanlı Maximoff Hale'i aşk acısı çeken bir yavru köpeğe dönüştürme yeteneğine sahip" dedi.

Maximoff başını şiddetle salladı ve "Hayır" diye mırıldandı. Herkes güldü ve Maximoff tüm bu süre boyunca gülümsemek için mücadele etti.

Kadeh kaldırmalar arasında, Maximoff'un kuzenleri ve kardeşleriyle sohbet ettiği gençlerin masasına gidiyorum.

Yanına sokuluyorum ve kolu bilinçsizce omuzlarıma kayıyor. Çok şirin.

"Yani bu gece farklı odalarda uyumayacak mısınız?" Xander kardeşine soruyor, sonra bana bakıyor. "Düğünden önceki gece ayrılmanız gerektiğini sanıyordum."

Winona kaşlarını sallayarak, "Hanky-panky yok," diyor.

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum ve gülümsememin yükseldiğini hissediyorum. "Bunu almak ister misin, kurt izci?"

Ailesine bakıyor. "Farrow kuralları sevmez."

Gözlerimi deviriyorum. Haksız değil, ama fikrini değiştirmiş olma ihtimaline karşı, "Bu gece ayrılmak ister misin?" diye soruyorum.

"Hayatta olmaz." Çok çabuk oldu.

Gülümsemem genişliyor ve elimi tutabilmek için kolunu indiriyor. "Farrow'u kaçırıyorum ama sonra görüşürüz."

Bize *veda* ediyorlar ve biz de köşedeki masaya doğru yürüyoruz, masanın sakinleri başkalarını ziyaret ettiği için sandalyeler boş.

Önce masaya, sonra Maximoff'a bakıyorum. "Benimle yalnız kalmak için beni kaçırdın."

"Hayır," diyor kararlılıkla. "Burası çok güzel." Kollarını kavuşturuyor, sonra kendi kendine işaret etmek için kavuşturuyor. "Ve beni daha iyi görebiliyorsun, bunu *sevdiğini* biliyorum."

"Elbette." Gülümsemeden duramıyorum. Bütün gece gülümseyemedim.

Harika bir duygu: Kaden burada değil. Kovuldu. Yani kazara onunla karşılaşma şansımız yok. Ve Maximoff bir oyun-by-play istedi

Ben onu yumruklamadan önce söylediği şey.

Konuşmayı tekrar anlattım ve Maximoff'un gözlerinde parlayan acıyı görmek zordu. Öfkesini ve hayal kırıklığını bekliyordum. Bir süre ona sarıldım.

Prova yemeği hafif geçti. Sessiz bir köşedeyken gözlerinin parmaklarıma inişini izliyorum. Bir sakızın folyosunu soyuyorum ve o bir anlığına dalıyor.

Nereye gittin? Bir el sallıyorum. Göz kırıp odaklanıyor.

Gülümsüyorum ve ağzıma sakız koyuyorum. "Dudaklarını sikimin etrafında mı hayal ediyorsun?"

"Ellerin," diyor Maximoff nefesinin altında, şefkatli bir istek ve sıcak bir şefkatle. "Üzerimde."

"Öyle mi?" Onu süpürüyorum, kanım kaynıyor. "Kıçının üstüne."

"Kıçım, yüzüm, sikim." Hiç utanmıyor, gözleri damarlarımı kabartan bir arzuyla benimkilere bakıyor. "Her yerimi."

Lanet olsun. İlişkimizin birçok yönü kaya gibi sağlam ve fiziksel çekiciliğimiz kesinlikle bunların arasında. Alevi sönmeyen bir mum.

"Tamam."

"Ama bu gece değil," diyor Maximoff. "Bekleyelim... bilirsin işte."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Ya kelimeleri söyleyemiyor ya da sadece benim söylediğimi duymak istiyor. "Kocanın sana dokunmasını mı istiyorsun?"

Göğsü ağırlı bir nefesle çöküyor.

Gülüyorum. "Çok kolay."

"Zor olan sensin, dostum."

Bir nefes çekiyorum. "Henüz değil, ama iyi çaba."

Neredeyse sikime bakıyor ve sinirli bir şekilde hırlıyor. Beni görmezden gelmeye çalışarak masaları taramasını izliyorum. Bir milisaniye sürüyor. "Sence Ripley orada iyi mi?"

Ağzıma bir balon patlatıyorum ve oğlumuzu anne babası, teyzeleri ve amcalarıyla birlikte buluyorum. Ryke uyuyan bebeği kucağına almış, dudakları nefes nefese horluyor.

Hepsi yemek sırasında Ripley ile vakit geçirmek istedi ve neyse ki o ailelere daha alışkın. Ama onun da favorileri var.

Ryke ve Lo.

Bana göre nedeni açık. Maximoff'a en çok benzeyen enerjiye sahipler ve bu yüzden Ripley en çok onların kollarında rahat ediyor.

"O iyi; uyuyor..." Buruşuk boğazında bir dizi inci olan yaşlı bir kadına kartal gözüyle bakarken sesim kısılıyor. "Kahretsin." Sakızı daha yavaş çiğniyorum ve Büyükanne Calloway'ın Jack'in tuttuğu mikrofonla halat çekme oyununu izliyorum.

Maximoff görür. "Siktir."

Bulunduğumuz yerden uzaklaşıyoruz. Tam yaklaşıp bu işi çözecektik ki Donnelly, Jane ve Thatcher önümüzü kesti.

"Bu işi hallettik," diye garanti veriyor Jane. "Siz gidip keyfinize bakın."

Maximoff'un kaşları çatılır. "Kadeh kaldırmaya mı çalışıyor?"

Donnelly, "Son beş dakikadır deniyor," diye itiraf eder. Jane sanki söylememesi gereken bir şeyi söylemiş gibi gözlerini kocaman açıyor. "Paul," diye tersliyor Thatcher.

Ben atlıyorum. "Şaşırdık mı?" Kaşlarımı kaldırarak söylüyorum. "Yaşlı yarasa ilgi odağı olmayı seviyor."

Maximoff'un çenesi yavaşça düşer. "Bekle, annem oraya gidiyor." Sanki biri omurgasına kızgın bir demir çubuk saplamış gibi canlanır, ileri atılıp annesini durdurmak üzeredir.

"Bekle," diyorum ona, Lily'nin ileri doğru yürüdüğünü fark edince. Duruşunda korku yok. Omuzlarını ve çenesini kararlılıkla kaldırıyor.

Maximoff da yanımda durmuş beni izliyor ve Lily limon ağaçlarının altında annesiyle yüzleşirken tüm salon sessizliğe gömülüyor.

Lily kendinden emin bir şekilde, "Seninle özel olarak konuşmam gerek," diyor. Herkes duyabilir.

Büyükanne Calloway hala mikrofonu pençelerini geçirmiş durumda. Jack bırakmıyor. Bu gecenin MVP'si o.

"Başka bir zaman, bir şeyin ortasındayım-"

"Sormuyordum," diye araya giriyor Lily. "Ya benimle özel olarak konuşursun ya da düğünü terk etmek zorunda kalırsın."

Ofluyor. "Daha çok erken-"

"Düğün," diye vurguluyor Lily. "Yani, yarın düğüne katılmayacaksın."

Dudağım uçukladı. Görünüşe göre bir MVP daha var.

Büyükanne Calloway mikrofonu bırakır ve dudağını bükerek kızını değerlendirir. "Bu ne hakkında? Benimle bir alıp veremediğin varsa, burası yeri değil, Li-"

"Burada otorite sen değilsin. Bu *benim* oğlumun düğünü." Gözleri öfke ve duyguyla parlıyordu. "Gidebilirsin. Gidin." Lily kapıyı işaret ediyor.

"Peki." "Bu şekilde davranılmayı hak etmiyorum" diye alçak sesle alay ediyor. Bunun üzerine çantasını sandalyeden fırlatıp omzuna atıyor. Ekstra güvenlik onu dışarı çıkarır.

Lily derin bir nefes veriyor ve dönüyor, cam gibi bakışları benim ve oğlununkilerle buluşuyor. Neredeyse gözleri bir özürle doluyor ama sonra kayboluyor.

Çünkü büyük bir gururla alkışlamaya başladım.

Maximoff da katılıyor ve diğerleri de katılıyor, ses büyüyor. Her yönden gelen alkışlar eşliğinde bize doğru yürüyor.

Lily'e birlikte sarılıyoruz.

Maximoff'un ailesinin tanıdığı en güçlü insanlar olduğunu söylemesinin nedenleri var. Neden onlara sonsuz ve sadakatle inandığını.

Her yere serildiklerinde bir duruşa geçip cesaretle savaşıyorlar. Ve onlara ailem diyebildiğim için çok şanslıyım.

Gece villaya döndüğümüzde yıldızlar gökyüzünde parlıyor ve ben Ripley'i beşiğine yatırırken Maximoff teras kapılarını açıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Maximoff'un beni süzdüğünü hissediyorum. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Yarın gece bu saatlerde benim kocam olacaksın," diyor. "Ve bu garip çünkü şimdiden öyle olduğunu hissediyorum."

Dudaklarım kalktı. "Yarına kadar resmi değil." Onu tepeden tırnağa tarıyorum. "Gergin misin?"

Alaycı olmayı düşünüyormuş gibi tereddüt etti ve sonra "Biraz. Sadece senin için her şeyin iyi gitmesini istiyorum."

"Kötü gitmesine imkan yok, kurt izci."

Emin bir şekilde başını sallıyor. "Evet, biliyorum." O da bana aynı şekilde bakıyor. "Gergin misin?"

O soruyu geçiştirmede, ben de geçiştirmedim. "Evet, ama sadece çok hızlı geçmesini istemediğim için." Sanki yarının gelmesi için yıllarca beklemişiz de sadece tek bir günmüş gibi geliyor. Ama henüz önümde ne olduğunu düşünmüyorum. Şu anda kalıyorum, onunla son bir *bekar* gece geçiriyorum.

FARROW KEENE

Düğün Günü

BUGÜN O GÜN. 9 Temmuzth . Sadece Farrow Redford Keene olduğum son gün. Maximoff'a kocam diyebileceğim ilk gün.

Ve hala o günün geldiğine inanamıyorum.

"Ateş gibi görünüyorsun," diyor Donnelly sırtarak, siyah bir düğmeyi pahalı siyah pantolonumun içine sokmamı izlerken. Üst düğmeler açık, göğüs kafesimdeki yarım kurukafa dövmesini gösteriyor.

Kendimi pervasızca yenilmez hissediyorum.

İnatçı, sarsılmaz bir aşktan güç alıyor ve ben bu aşkla yüzleşmek için yanıp tutuşuyorum.

Damat tarafım Donnelly'nin villasında hazırlanırken heyecan havayı sarıyor, enerji bulaşıcı bir hal alıyor.

Maximoff'u bu sabahtan beri görmedim. Bir dahaki sefere göz göze geldiğimizde koridorda yürüyeceğimizi bildiğim için dudağım kalkıyor. Kahretsin, bakışlarımı onun bakışlarına dayamak için can atıyorum ve neredeyse hiç ayrılmadık.

Oscar bir paket Cheetos'un içine daldı. "Damat mihrapta dizlerinin üstüne çökebilir."

Oscar'ın elinin bulunduğu yere daha fazla konsantre olarak bunu geçiştirdim. "Beyaz giydiğinin farkında mısın?"

Oscar sağdıç kıyafeti giymiştir: beyaz düğmeli ceket ve rahat beyaz pantolon. Sağdıç kadınlar beyaz tulum ya da yazlık elbise giyebilir.

Başparmağındaki parlak-turuncu tozu yalıyor. "Farkındayım. Ama aynı zamanda bir atıştırma uzmanıyım. Bunu başkasına tavsiye etmem." Arkadaşımıza bakıyor. "Yani sen, Donnelly."

Sırıttırıyor ve bir elini vücudunda gezdiriyor. "Bütün bunları lanet olası bir Cheeto için riske atmayacağım." İleri geri şakalaşırlar.

Gülümsemem geriliyor ve boydan boya oyma ahşap aynaya bakarak siyah saçlarımın yerinden çıkmış birkaç telini düzeltiyorum.

Thatcher yataktan bir kutu puro alır.

Onları Alfa gönderdi.

Kartı inceliyor, sessizce okuyor. Ama ben ne yazdığını hatırlıyorum.

Maverick için,

Evlendiğiniz için tebrikler. Eşinizle bir ömür boyu mutluluklar diliyor ve Kitsuwon Securities ile birlikte sizinle çalışmayı dört gözle bekliyoruz. Bizden bir sigara iç.

- Güvenlik Gücü Alfa

Thatcher'ı o kadar iyi okuyamıyorum. "Şaşırdın mı Moretti?"

Ona sordum. "Hayır." Kartı yerine koydu. "Sen mi?"

Başımı eğiyorum. "Evet, birazcık." Çenemde jilet izi var mı diye kontrol ediyorum. *Ateşli görünüyorum.* "Bir müşteriyle birlikte olduğum için bana o kadar yan gözle baktılar ki, bana bir parça kömür göndereceklerini sanırdım." Arkama dönüp baktığımda ciddi bakışlarını yakalıyorum.

Thatcher bana "Üç yıl boyunca Alfa'da pek çok adamla çalıştın," diyor. "Başlarına bela olmuş olabilirsin ama her zaman bir değer oldun."

Thatcher'ın da beni bir değer olarak gördüğüne eminim. Bu yüzden beni güvenliğe dahil etmek istedi. Alfa'nın benim hakkımda ne düşündüğü hâlâ umurumda değil. Bu tür bir onay için yaşamıyorum, ancak Thatcher ve benim birbirimizi daha iyi anladığımızı bilmek hoşuma gidiyor.

Gülümsüyorum çünkü onun için sadece güvenlik açısından değerli olmadığımı biliyorum. Ama insani açıdan da aramızda bir şeyler var.

Luna banyodan beyaz bir tulumla çıkıyor ve Spock selamı veriyor. Hepimiz onun görünüşüne iltifat ediyoruz: gözlerinin altındaki ve yanaklarının üstündeki ince parıltı.

Kıyafetlerime gülümsüyor. "Moffy bayılacak." Gülüyorum. "Ben onu yakalarım."

Luna gerçek bir mutlulukla ışıldıyor ve gözleri sanki bu da bir rüyaymış gibi parlıyor. Ailesine katılıyorum. Evet, bunu ben de hissediyorum. Sarılıyoruz ve sonrasında Alfa'nın hediyesini inceliyor, bir puro kokluyor.

Teras kapıları duvara çarparken başlarımız dönüyor. İçeride serin bir rüzgâr esiyor, şeffaf perdeler çılginca savruluyor. Bulutlu gökyüzü benim için o kadar da uğursuz değil.

Oscar dışarıya bakıyor. "Fırtına geçebilir." Omuz silkiyorum. "Gerçekten umurumda değil."

Yağmur ya da güneş, bugün hala hayatımın aşkıyla evleniyorum.

Donnelly hücrelerine bakar. "Jane bir şeye ihtiyacın olup olmadığını soruyor." Thatcher onun adını duyunca doğruldu. Bir şey söylemedi ama

Jane'in kendisi yerine Donnelly ile iletişim kurmasından pek hoşlanmadığını tahmin ediyorum. Jane, Donnelly'ye bu görevin getirdiği sorumlulukları vermek istiyor.

sağdıç olmak ve bunu takdir ediyorum. "Ben iyiyim," diyorum. "Siz çocuklar? Luna?"

Hepsi başını sallıyor.

Donnelly gözlerini tavana dikmiş, bir şeyler hatırlamaya çalışıyordu. "Mendillerim var, Tylenol..." Pantolonunun ceplerini yokluyor ve birkaç parça eşya çıkarıyor. "Dudak nemlendiricisi, prezervatif."

Kaşları kalktı. "Neden yanında prezervatif taşıyorsun?"

"Törenden sonra Maximoff'la hızlı bir sevişme yaşarsınız diye. Yanımdayım dostum."

Giderek artan bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Bunu *olmayacak* bir şey olarak not edebilirsin. Banyoda sevişmek için resepsiyonu ekme ihtimalimiz yok." Bunu yaptığı için kimseyi eleştirmedim ama kesinlikle beklemek istiyoruz.

Oscar sırtıyor ve ağzına bir Cheeto atıyor. "Bunu duydun mu, Donnelly. Acil durum prezervatifleriniz işe yaramaz."

"Hayır, dostum." Donnelly prezervatifi cebine geri koyar. "Bunlar üçünüz için o zaman." Oscar, Thatcher ve Luna'ya bakar. "Her ihtimale karşı

onlara ihtiyacın var. Benim adamlarım ve kızım var." Gözleri bir saniye daha Luna'ya kayar.

Gülümsüyor.

Oscar gülerek, "Moretti'nin ölçülerine sahip olmana imkan yok."

Donnelly tekrar Oscar'a odaklanır. "Thatch onu iki kat sarabilir."

Elimde değil. Kahretsin, gülmekten kırılıyorum.

Thatcher başını sallayarak uzun uzun göz kırpar. Sersemlemiş bir şekilde sustu. Dürüst olmak gerekirse, o kadar da zor değil. Gülümsemem yanaklarımı acıtıyor ve bir sonraki vuruşta hepimiz hazırlanmaya dönüyoruz.

Luna topuklu ayakkabılarını bıraktığı banyoya geri döner.

Aynanın önünde durup nefes alıyorum. Oscar yaklaşıyor, beni tepeden tırnağa inceliyor. Ben de ona bakıyorum.

"Bir saatten kısa bir süre içinde evli bir adam olacaksın Redford." Nostalgik bir gülümsemeyle başını sallıyor, işte *bu, her zaman istediğin şey* gibi. Kahverengi gözlerinde mutluluk parlıyor. "Bu nasıl bir duygu?"

"Bir saat çok uzun." Yalan söyleyemem. İçimde gergin bir bekleyiş var. Genelde *heyecanlanmam*. Daha iyi görebilmek için aynadan uzaklaşıyorum ve kendimi gözden geçiriyorum.

Ben bir doktorem. Hayatım boyunca sinirlerimi sakın bir odaklanmaya dönüştürmek için eğitim aldım ama şu anda bu garip, *ürkek* beklentiyle nefesim daralıyor.

Kahretsin.

Üç adam birbirlerine bakarlar.

"Hayır, bunu yapmayın," diyorum onlara. "Siz üçünüz sessizce endişelenmeden de gayet iyiyim."

Thatcher kollarını göğsünde kavuşturarak, "Endişelenmiyoruz," diyor. Dudakları yukarı kalkıyor.

"Ama terliyorsun," diye araya giriyor Oscar.

Kahretsin, alnıma dokunuyorum. Parmak uçlarımda nem olduğu
k e s i n .

"İşte, adam." Donnelly ulaşır içine onun cep ve çeker dışarı bir mendil. Bezi bana uzatıyor, ben de alnımı sıvazlıyorum.

Mendili geri veriyorum. "Sadece biraz gerginim." Ellerime masaj yapıyorum. "Lanet midemde binlerce *şey çırpınıyormuş* gibi hissediyorum."

Oscar ağzına bir Cheeto daha attı. "Biz onlara kelebek diyoruz, Redford."

"Yok artık." Gözlerimi açtım. "Durdur onları."

"Yapamam." Donnelly telefonunu kontrol eder. "Evlenmek üzeresin."

"İsteğe bağlı değiller," diyor Oscar.

Thatcher sessiz. Yüzünde sert ve ciddi bir ifade var. Dürüst olmak gerekirse, ona sorsam benim için kelebekleri öldürecekmiş gibi hissediyorum.

"Jane beş dakika içinde mekâna gideceklerini söyledi. Bizim de beş dakika içinde çıkmamız gerekiyor," diye duyuruyor Donnelly telefonunu cebine geri koyarken.

Yaklaşıyoruz.

Güçlü bir nefes alıyorum ve gülümsemem tüm gücüyle geri dönüyor.

İşte başlıyoruz, kurt izci.

MAXIMOFF HALE

BOŞLUK BIRAKMIYORUM.

Ben buradayım.

Ben buradayım.

Geriye dönüp baktığımda her ayrıntıyı, her sıradan, romantik ve mucizevi şeyi hatırlayabileyim diye.

Damat tarafım ve ben tören için dışarıda sıraya girdik.

Kafesler bizi sıra sıra dizilmiş beyaz sandalyelerden ve gelen misafirlerden gizliyor. Sarmaşıklar kafeslerden aşağı yeşil şelaleler gibi dökülüyor, turuncu kadife çiçekleri ve mavi ortancalar yemyeşil yaprakların arasından görünüyor.

Farrow ve ben, bize suyu ve gün batımını hatırlatan renklerde karar kıldık ve bu renkler mekan için mükemmel bir uyum sağladı.

Çimenli uçurum dünyanın sınırı gibidir. Kayaları okşayan kristal berraklığındaki denize bakıyor. Kenarında muhteşem bir deniz feneri var. Sarmaşıklı, çiçekli düğün kemerini daha önce görmüştüm.

Benim hedefim.

Bir nefes üfledim.

Kafesler konukların sol tarafında bizi gizlerken, onları ya da Farrow ve damatlarının beklediği sağ taraftaki aynı kafesleri göremiyorum.

Ama daha yüksek sesle konuşulduğunu duyuyorum.

Jane, aynı turuncu ve mavi çiçeklerden oluşan bir buket taşıyarak gizlice dışarı bakar.

Bu sabah yanaklarından öptüm ve "Bonjour, ma moitié" dedim.

Rutin şeyleri bile söyleyemedi. Gözyaşlarına boğuldu. Janie ne kadar mutlu ve bunalmış olduğumu *hissedebiliyordu*. Ben de onun benim adıma ne kadar mutlu olduğunu *hissedebiliyordum*.

Onu seviyorum ve onsuz bunu yapmayı hayal bile edemiyorum.

Jane sarmaşıkların arkasına saklanıp bana döndü. "Hepsi oturdu." Gözleri parlıyor. Beyaz bir tulum giymiş, normalde kıvrıcık olan saçları yumuşak lüleler halinde mükemmel bir şekilde toplanmış.

Hepsi oturdu.

İşte bu kadar.

Yaklaşık iki yüz misafirin sandalyeleri doldurup beklediğini hayal ediyorum. Prodüksiyon ekibi bütün gün kameralarla etrafta dolanıp durdu.

Tek parça olduğumdan emin olurum. *Evet*. Henüz yok olmadım. Sadece siyah pantolon ve kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek giydim. Rahat ve sade.

Jane bana "Tören başlamadan önce birkaç dakikamız daha var" dedi. "O zamana kadar bir şeye ihtiyacın var mı?" Çok parlak bir şekilde gülümsüyor. Heyecanı gün boyunca ondan bana geçen bir akım oldu.

"Hayır," diyorum ve içimden ona "Teşekkür ederim," diyorum. Bunu bir araya getirdi.

Hemen hemen bütün işi ben yaptım.

Gözyaşlarıyla savaşıyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Sen benim en iyi arkadaşımsın.

Bu benim için bir onurdur." Yüzünü salladı. "Oh Tanrım."

Gözünden bir damla yaş süzülürken
başparmağımı gözünün altında gezdiriyorum.

"Merci."

Kabaran duygularımı tutuyorum.

Akçaağaca dönüşme.

"Oh, *hayır*. Jane," diye tıslıyor Kinney.

Kafalarımız sıranın önüne doğru yöneliyor. Kinney'e.

"Elbisemin askısı koptu," diyor küçük kız kardeşim. "Bu beyaz. Beyaz. bana karşı *isyan ediyor*."

Sulli elbiseyi yerinde tutmaya yardım eder. "Y o k a r t ı k . Muhteşem görünüyorsun, Kinney."

Xander mırıldandı, "Bu Hale Laneti."

Babam yanımda fark edilir bir şekilde sertleşiyor. Sanırım bu laneti ilk kez duyuyor olabilir. Harika.

Jane bana bir bakış attı. "Stres *yapma*, eski dostum. Her şey kontrol altında." Çoktan kanatlardan bir asistanı çağırmaya başlamıştı bile.

"Dikiş setine ihtiyacımız var."

Beynim dakikada bir milyon mil vızıldıyor. *Çocukluk aşkımla evlenmek ü z e r e y i m* . Evet, beynim bu düşüncüyü bulutlara çıkarmaya çalışıyor.

Ben buradayım.

Şu an, ben. Evlilik malzemesi, ben.

Farrow Redford Keene'i görmek üzereyim.

Nabzım daha hızlı, daha güçlü atıyor ve ne kadar nefes üflersem üfleyeyim, kendimi... *gergin* hissediyorum.

Babam omzumu sıkıyor. Ona bakıyorum ve kehribar rengi gözlerinde huzurlu bir güvence var.

"Sadece bir işin var, dostum." Dudaklarında alametifarikası olan kuru bir gülümseme belirdi. "Mihraba kadar gitmek. Şanslısın ki bayılırsan seni oraya kadar taşıyabilirim."

Bilmiyorum, gülümsüyorum. "Şaka yapıyorsun ama bu gerçekten olabilir baba."

Yüzünde nadir görülen sıcak bir ifade belirdi. "Ben de öyle hissettim. Onu gördüğünde geçecektir."

Onu gördüğümde.

Onu kastediyor. Farrow'u kastediyor. Bu sabahtan beri ayrıyız, sonsuzluk gibi geliyor ve şu anda gözlerinin içine bakmayı hayal etmek bile zor. Tanrı şahidim olsun, eklemlerim paslanmış gibi hissediyorum. Sanki vücut parçalarım doğru çalışmıyor. Kendimi yeniden hafif hissetmem için ona ihtiyacım var.

"Sakin ol, sakın ol" dediğini duyar gibiyim.

Nefes alıyorum.

Gökyüzü gürlüyor ve herkes yukarı bakıyor. Gri bulutlar toplanıyor. "Yağmur yağmayabilir," diye güvence veriyor Jane, bir asistan Kinney'nin elbisesini dikerken sıraya geri dönüyor.

Düşünmüyorum, sadece "Olsa da olur" diyorum.

Bugün burada dururken, her şeyin mükemmel olduğunu hissediyor ve biliyorum. Herhangi bir kıyamet gününde bile kusursuz olacak. O benimle olduğu sürece.

Müzik çalmaya başlar.

Hundred Waters'ın "Show Me Love" şarkısının uzatılmış bir versiyonu yaz havasında akarken konuklar sessizliğe gömülüyor.

Bilmem kaçınıcı nefesimi veriyorum.

Geçit töreni başlar. Sulli önden gidiyor, Kinney ve Xander hemen arkasından geliyor. Jane gitmeden önce bana hızlı bir gülümseme veriyor. Babam da kolunu benimkine doladı.

Gerçekten bu kadar.

İleriye, kafeslerin ötesine doğru yürüyoruz ve ben ne kristal mavisi sahile ne de sarmaşık kemerine bakıyorum. Uçurumun kenarındaki deniz fenerine de bakmıyorum. Hepsi de gündelik beyazlar giymiş, sıra sıra dizilmiş konuklara bile bakmıyorum.

Başımı sağa çeviriyorum. İçgüdüsel olarak. Beklentiyle. Hasır sandalyelerin üzerinden diğer alay sırasına bakıyorum.

Ve şimdiden bana bakıyor.

Farrow, *gözlerini benden alamayacağını* söyleyen o *bilmiş* gülümsemesiyle gülümsüyor, *kurt izci*.

İleriye bakmayı deniyorum ama inatçı ruhumun hiçbir parçası onun bakışlarını terk etmek istemiyor.

Yapamam.

Farkına varıyor ve yürürken göğsü yükseliyor. Benimle aynı hızda. Gözlerimiz tekrar birbirine çarpıyor ve ben ağırlıksızım.

Oksijen ciğerlerime doluyor. Özgürce hareket ediyorum, eklemlerim yağlanmış. Şarkının nakaratı havaya karışırken gözlerim yaşıyor.

Ve Farrow ileriye bakmaya çalışır.

O da bakamıyor.

Manyetik bir çekimle geri çekiliyor ve uçurumun kenarındaki tek insan benmişim gibi bana bakıyor. Özlemle. Derin bir şefkatle. Tepeden tırnağa siyah giyinmiş, saçları onunla tanıştığım günkü simsiyah tonda ve o havalı, rahat adımları var.

Gülümsüyorum.

Tanrım, herkes bizi izliyor. Biz sadece birbirimizi izliyoruz. Her adımda ona ulaşmaya biraz daha yaklaşıyorum.

Babam beni mihraba taşımakla ilgili şaka yapıyordu, ama beni oraya götürmesi için neredeyse yüzde yüz ona güveniyorum. Çünkü hala gözlerimi Farrow'dan alamıyorum.

Alaycı gülümsemesi daha da genişliyor.

O gülümsemeyi asla unutmak istemiyorum. Yaşadığım sürece. Beni bu anılarla birlikte toprağa gömün. Kafama kazınmış yüzüyle beni yeraltı dünyasına gönderin. Mutlu bir adam olurum.

İlk sıraya ulaştık ve oturan konukların etrafını sardık.

Farrow göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboluyor. Sağdıçlar ve kadınlar sırasının arkasında, kemerin iki yanında durmadan hemen önce gizlenmiş.

Daha güçlü bir nefes alıyorum, kalp atışlarım çift zamanlı atıyor. Başım çok hafif hissediyor. Vücudumdan uçup gidiyor.

Babama bakıyorum. Bayılıp bayılmayacağımı merak ediyorum. Bana sert bir bakış atıyor ve fısıldıyor, "Nefes al, Moffy." *Nefes al*. Bunu düşünmemiştim.

Bir nefes daha alıyorum ve sonra onu tekrar görüyorum. Ripley'i başından öpüyor, annem oğlumuzu kalçasında taşıyor.

Farrow anneme sarılırken bana gülümsüyor.

"Moffy." Babamın sesi beni kendine çekiyor ve kolunu omzuma doluyor. Ona sıkıca sarılıyorum ve onu sevdiğimi söyleyemeden fısıldıyor: "Sana oğlum demekten *gurur duymamı sağladın*."

Tanrım. Duygularım kabarıyor ve boğazımı kapatıyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Annemin yanındaki ilk sıradaki koltuğuna doğru yürüyor. Annem sulanmış gözlerine parmaklarıyla silerken Daisy Teyzem bir paket mendil uzatıyor.

Oscar sağdıç sırasından ayrılıyor ve kemerin altında bekliyor.

Nikahı o yönetiyor.

Ben de damada yaklaştım.

Farrow bana yaklaşıyor, simsiyah saçları ılık kıyı esintisinde dalgalanıyor. Bana *o* bakışı atarken delici kaşları yükseliyor. O bakışı bilirsiniz.

Capri'deki, bu adadaki en güzel manzara o. Tüm evrende.

Sonunda mesafeyi kapatıyoruz, ortada buluşuyoruz ve birlikte nefes alıyoruz. Ben onun eline uzandığımda, o da benim avucumu sıkıyor.

Dövmeli parmakları parmak eklemlerim boyunca kayıyor. Beni şaşırtıyor. Başparmağının hâlâ parmağında duran siyah tungsten bandın üzerinde gezinmesini izliyorum.

"Maximoff," diye fısıldıyor Farrow ve ben başımı kaldırıp bakıyorum. Gözleri çoktan kızarmış, içimin derinliklerine işleyen bir duygunun eşiğinde. Ağzı yukarı kıvrılıyor. "İyi misin?"

Gülümsediğimi hissederek dudaklarımı yalıyorum. "Evet. Sen?"

Daha çok gülümsüyor. "Evet-" Şimşek gökyüzünü çatlatır. Konuklar yerlerine oturur ve mırıldanır, herkes bulutları inceler.

Ve sonra, yağmur yağar.

İnsanlar ılıık ılıa bağırırken ve Jane "Şemsiyeler sandalyelerin altında!" diye seslenirken bile üzerimize su dökölürken Farrow ve ben bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

Birbirimizi daha yakına çekiyoruz, göğsüm göğsüne değiyor. Yağmur suyu saçlarını ıslatıyor, çenesinde boncuklar oluşturun ve gülümsemesini öpüyor.

Gök gürleri ve Farrow bu şaşkın ifadeye gülerek, "Görünüşe göre benden sonra ortaya çıkmışsın."

Gök gürültüsü, fark ettim. Araba kazasında ona söylediklerimi hatırlatıyor.

Yutkunuyorum, kalbim doluyor ve gözlerim doluyor. Fırtına yanaklarımdan süzölün gözyaşlarımı yıkıyor.

"Redford, şemsiye ister misin?!" Oscar başka bir şimşek çakması üzerine bağırır.

Farrow gözlerini benden ayırmıyor. "Hayır, ben iyiyim." Göğsüm kabarıyor.

"Maximoff?" Oscar sorar.

"Ben de iyiyim."

Biz her zaman dik başlı olduk ve düğün günümüzde Farrow'la birlikte sağanak yağmurun altında durmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Şeffaf şemsiyeler *vınlama* sesleriyle açılır ve yağmur melodik bir uyum içinde plastiğe çarpar.

Farrow'un siyah düğmeli gömleği tenine yapışıyor ve daha sert yağın yağmurun altında gözlerimizi kısarak gülümsüyoruz.

Oscar kuru kalmak için bir şemsiye tutuyor. Konukların onu duyup duymayacağından emin değilim. Ya da bizi, ama garip bir şekilde, yağmur bu anı sessiz, yumuşak ve özel bir ana dönüştürüyor.

Kalabalığa seslenirken bize bakarak, "Bugün burada Maximoff ve Farrow arasındaki aşk ve birlikteliği kutlamak için toplandık," diyor. Oscar sırtıyor. "Bunu kısa ve tatlı tutacağım. Yapmak istedikleri yeminleri olduğunu biliyorum."

Yağmurun altında Farrow kaşlarını kaldırarak bana alaycı bir şekilde el sallıyor. Hiçbir şeyi engellemiyorum. Ben de gülümsüyorum.

Oscar şöyle devam ediyor: "Eğer bu iki adamı *gerçekten* tanıyorsanız, en kötü zamanlarınızda onları aradığınızı bilirsiniz. Hiçbir şey yolunda gitmediğinde, orada olacaklarını bilirsiniz. Bir mesaj, bir arama, soru yok." Gök gürültüsü çatırdıyor. "Onlar en özverili iki adam ve birbirleri için daha mükemmel olan başka iki insan sayamam. Şefkatleri

Birlikte bir bedene yeniden hayat verebiliriz." Bir süre duraklıyor. "Buna ilk elden şahit oldum."

Oscar'ın kaza yerinde olduğu aklıma geldi. Bizi otoyolda, o özel anda birlikte görmüştü ve bu duygu içime hücum etti.

"Sonunda bunu resmileştirmek için burada olmaktan onur duyuyorum." Oscar gülümsüyor. "Ve böylece herkes yağmurda bile birbirinize olan bağlılığınızı görebilecek."

Farrow'un arabası yükseliyor. Sevgi etrafımızı sarıyor. Bizi koruyor.

"Without herhangi bir daha fazla bekle," Oscar Duyurulur,
"bu DAMATLAR var

yeminler hazırlandı." Fırtına, sesinin daha gür çıkmasına yetecek kadar hafifliyor.

Bu *kelime* -yeminler- dikkatimi çekiyor. Ne söyleyeceğimi çok düşündüm, ama daha çok bir kalabalığın önünde romantik, özel şeyler söylemek hakkında.

Farrow bana kendimiz yazmak zorunda olmadığımızı ama sözlerimi benden duymayı hak ettiğini söyledi.

Korkmuyorum.

Farrow'a "Önce ben gideceğim," dedim.

Başını sallıyor, eğlenceli bir sırıtış yayılıyor.

"Sana izin vereceğim." Yine de kendimi tutamayıp gülümsüyorum. "Bunun için teşekkürler." "Ne zaman istersen."

Konukların arasından hafif bir kıkırdama geçiyor ve sonra Farrow yüzündeki suyu siliyor, kirpikleri boncuk boncuk toplanıyor ve bana daha ciddi bakıyor. Şaşkınlık kaşlarını kaldırıyor. "Yazmadın mı?" diye soruyor nefesinin altından.

Bir şimşek daha çakıyor ve yağmur yeniden şiddetleniyor. Ona, "Tanıdığım bir adamdan bir iki şey öğrendim." dedim.

"Bir adam," diye tekrarlıyor.

"Evet." Başımı salladım. "*Fazla düşünme*. Sadece ne hissettiğimi, aklıma ne geldiğini söyle."

Nefesini bırakıyor. Aramızda çiğ bir sevgi dolaşıyor.

Gözlerimdeki suyu temizliyorum. "Seni uyarmak için bir filozoftan alıntı yapacağım dostum," diyorum usulca.

Farrow'un bakışları bana batıyor. "Ben de öyle umuyordum." Lanet olsun.

Gözlerim yanıyor ve yaşlarımı geri kırıyorum. Platon'u düşünüyorum ve diyorum ki, "Aşk her insanın içine doğar: Asli doğamızın yarılarını bir

araya getirir; ikiden bir yapmaya ve yarayı iyileştirmeye çalışır

'-Seninle tanışana kadar bu sözü hiç anlamamıştım. Ta ki sen içimdeki eksik parçaları tamamlayana kadar." Gözyaşları kabarıyor ve yağmur suyuna karışarak çenemden aşağı damlıyor. "Boştum. Çok boştum ve bunun farkında bile değildim, Farrow." Bu beni şaşırttı. Tüm hayatımı onsuz nasıl geçirebilirdim. *Bunun nasıl bir his olduğunu bilmeden.*

Ağlamadan duramıyorum. Ağlamak istemiyorum. "Sen benim ruhumun aradığı kişinin çünkü aklım bunu yapamayacak kadar inatçıydı."

Gülümseyiyor, nefes kesen geniş bir gülümseme. Duygular göğsüme saplanıyor. "Farrow, seni seviyorum." Şimşek gökyüzünü çatlatıyor ve ben onun

beni duydu. Ben de bağırdım, "Seni seviyorum!"

Sırıtişi neredeyse patlıyor. "Ben de seni seviyorum."

Dizlerimiz birbirine vuruyor, alınlarımız neredeyse birbirine değiyor ve fısıldıyorum, "Sıra sende."

Gülümseyerek kahkaha atıyor. "Kurt izci." Kızarmış gözleri yüz hatlarımı okşuyor. "Benimle tanışana kadar ne kadar boş hissettiğini bilmediğini söylemiştin." Parmakları benimkileri sıkıyor.

Bekliyorum, bunun tamamen hazırlıksız olduğunu fark ettim. Daha azını beklemiyordum.

Bakışları beni delip geçiyor. "Hayatım boyunca seni aradım ve biri bana daha önce başka bir zamanda veya yerde birlikte olduğumuzu söyleseydi, onu sorgulamazdım. Seni tanımadan önce bile seni özlüyordum ve şimdi seni bulduğuma göre, sensiz yaşamak istediğim tek bir gün bile yok."

Ağlıyorum.

Ağlıyor. "Sevgin benim için bu lanet dünyadaki en değerli şey ve seni bugün, yarın ve onlarca yıl daha seveceğim. Yaşlı bir adam olduğumuzda ve dünler için gülümsediğimizde, seni, saf kalbini ve iyi ruhunu hala seveceğim."

Başımı iki yana sallıyorum, göğüslerimiz birbirine yaklaşmış, ağır nefeslerle yükseliyor ve Oscar'ın yüzüklerimizi değiştirmemizi söylediğini zar zor duyuyorum.

Farrow sırlıslıkla saçlarımı geriye itti ve ben bir akçaağaç oldum. Resmi olarak. Özsü bana dönüştü. Ben de onun saçlarını geriye itiyorum. Biraz kokluyorum, neden bilmiyorum, zaten gözyaşları ve yağmurla sırlıslıkla olmuşum.

Sakladığım siyah tungsten kordonu parmağımdan çıkarıyorum. Neredeyse bir yıl boyunca taktığım.

Farrow parmağındaki gri, yivli titanyum bandı çıkarıyor, sakladığı bandı. Neredeyse bir yıldır taktığı.

Daha hızlı davranıyor ve titreyen avucumu tutuyor. Elimi sabitlememe yardım etti. "Bu senin, kurt izci." Sıcak kordonu yavaşça parmağıma geçirmesini izlerken gözleri üzerimde. Yağmur suyu yüzüğün üzerinde boncuk boncuk birikiyor.

Nefesim kesiliyor ve elini elime almak üzereyim. Ama o önce sol parmaklarını yumruk yapıp sıkıyor, sarsıntıyı hafifletmeye çalışıyor. Onu duygusal görmek benim duygularımı daha da güçlendiriyor.

Sol elini sıkıca tutuyorum. Benimkini sabitlediği gibi onun parmaklarını da sabitliyorum. Bir saniye bekliyorum. Sadece bir saniye ve yüksek sesle yüzüğün içine kazınmış kelimeleri söylüyorum: "Dum spiro, spero."

Sağ eliyle gözlerini siler, üstesinden gelmiştir.

Dum spiro, spero. Nefes alırken, umut ediyorum.

Siyah bandı onun dövmele parmağına geçiriyorum ve işim biter bitmez Oscar, "Bana verilen yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum," diyor.

Başka bir şey duymuyorum.

Farrow'un eli ensemdedir. Benimki de onunkinde ve ruhumuzu taşıyan bir öpücükle birleşiyoruz. Etrafımızda alkışlar, şimşekler ve gök gürültüsü var.

Platon'un haklı olduğunu düşünmek istiyorum. Zamanın başlangıcında Farrow ve bendik ve bir zamanlar bir bütündük. Ruhlarımız birleşmişti. Ama tüm insanlar gibi biz de ortadan ikiye bölündük. Bu evrende dolaşan ayrı yarılar.

Birbirimizi bulduk.

Ve sonunda, birlikte, yeniden bir bütün olduk.

FARROW HALE

MAXIMOFF, kocam, pastayı yüzüme vurmak için çok uğraşıyor ve tereyağı kremasını dudaklarına vuran ben olduğumda hayal kırıklığına uğruyor.

Ağzı düşmüş, elinde bir dilim vanilyalı kek tutuyor. Kek kırıntıları çenesinden kayıyor.

Gülümsüyorum ve başparmağımdaki buzlanmayı yalıyorum. "Her şeyde ilk olamazsın, kurt izci."

Etrafımızda kameralar yanıp sönüyor. Resepsiyonda ilgi odağı biziz ve şu anda herkesi görmezden gelmeyi sorun etmiyorum. Sadece Maximoff ve ben varız.

"Bunu biraz daha yakından söyle," diye yumurtladı.

Sırıtişım genişliyor. Yağmurda öpüştüğümüzden beri gülümsemeyi bıraktığımdan şüpheliyim. Deniz feneri hâlâ uçurum kenarındaki restorandan görülebiliyor, ahşap çıkıntılar ve güneşlenme teraslarındaki birkaç çadır bizi ve konukları öncekinden daha hafif yağan yağmurdan koruyor.

Taze deniz ürünlerinin, kahvaltının ve tuzlu suyun kokusu ortancaların ve kadife çiçeklerinin kokusuyla birleşiyor.

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Beni daha yakın istiyor," diye takılıyorum. "Buraya gel, dostum." Temiz eliyle, aslında benimkini tutuyor

ve beni göğsüne çekti. Dizlerimiz kenetleniyor ve dudaklarıma bakıyor. "Ağzını aç."

İtaat ettiğim için neredeyse kahkaha atıyordum. Maximoff kek dilimini dudaklarıma götürüyor ve tatlıyı bana yediriyor. Çiğnemenin ortasındayım, tatlı krema

Yapışkan parmaklarını yanağımdan aşağı silerken tat alma tomurcuklarımı yok ediyor.

Gülümsemem patladı. "Kendine engel olamadın, değil mi?"

Başka bir şey söylemeden önce onu kendime çekiyorum ve sıcak bir şekilde öpüşüyoruz. Bir cıvıltı restorana yayılıyor ve bana hala spot ışıkları altında olduğumuzu hatırlatıyor.

Maximoff'un yüzü biraz kızarıyor ve ben de tatlı masasından bir bez peçete buluyorum. Jane ve Thatcher altı katlı, yüksek bir pasta seçmişlerdi ve gerçekten de mükemmeldi.

Her katman farklı bir lezzete sahip: muzlu fındık, vanilya, çikolata, limon, badem ve mermer. Her misafir için bir şey var ve Maximoff da böyle olmasını isterdi: bu gece herkesin mutlu olmasını.

Wolf Scout'un çenesini siliyorum, tüm kremayı çıkardığımdan emin oluyorum. Bunu yapmama izin veriyor çünkü elinde bir peçete var ve dudaklarımı ovuyor.

"İyi mi?" Peçeteyi buruşturarak soruyorum. Maximoff gülümsüyor.

"Tahmin bile edemezsin."

Gözlerimiz birbirinin içine dalıyor. *Sanırım öyle.*

Teşekkürlerin ve ilk dansların ardından yağmur dinerken güneş batmaya başlıyor. Portakallar ufukta yıkanıyor ve dalgalı denizden yansıyor ve Maximoff kız ve erkek kardeşleriyle dans ederken, güneşlenme koltuğuna uzanmış pasta yiyen Oscar'a rastlıyorum.

Sırıttırıyor. "İşte o evli orospu çocuğu."

Dudaklarım titriyor. Balkonda rahatça eğilip burnuna odaklanıyorum. "Hala halka piercingini çıkarmadın mı?"

"Gittikçe hoşuma gidiyor-" Sözüünü yarıda kesip muzlu fındıklı keke bakıyor. "Ugh, göz teması kurma."

Ona bir bakış attım. Ve sonra Oscar'ın neden liseli bir çocuğa dönüştüğünü anlıyorum. Jack Highland boynuna asılı Canon'uyla güneşlenme güvertesine çıkıyor. Ben ve Beckett Cobalt'ın birkaç samimi fotoğrafını çekiyor ve sonra uzaklaşıyor.

Ağzımda bir gülümseme belirliyor. Oscar çok garip davranıyor, ben de "Sınıfla paylaşmak ister misiniz?" diye soruyorum.

Pastasını birkaç kez bıçaklıyor. "Sıçıp batırdım."

"Sıçtın batırdın," diye tekrarlıyorum, şaşkınlıkla. "Ne kadar kötü bir durumdan bahsediyoruz?"

"Highland'e onu öpebilir miyim diye sordum."

Kaşlarım diken diken oldu. Kahretsin. "Oscar," diyorum hafif bir kakhaha atarak.

"Benimle flört ediyordu," diyor Oscar hararetle. "Ve bunu gören tek kişi ben değilim."

"Sanırım kötü geçti."

"Sadece kötü değil, kardeşim. Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım." Tabasını şezlongun koluna bırakıyor ve parmaklarını kağıt peçeteyle siliyor. "En çok da ona bir yetişkin gibi sakso çekip çekemeyeceğimi sormam gerektiği için."

Çok gülüyorum. Sırtım gün batımına dönük, ışık etrafımı sarıyor.

Bir eliyle parlaklığı koruyor ve bana el sallıyor. "Devam et, bunu hak ediyorum."

"Hayır, sadece *bunun* nasıl daha az utanç verici olacağını merak ediyorum."

"Bir öpücük için reddedilmek, bir katılım ödülünü kabul etmeye çalışırken yüzünüzün yere düşmesi gibidir. Ve *gerçekten* garipti. Sanki Luna'nın dokunaçlı müstehcen filmindeki *Thebulan*'la konuşmuşum gibi bir saniye boyunca bana baktı."

Donnelly balkon korkuluğuna zıplar. "Bu benim en sevdiğim müstehcenlik." "Aynen öyle." Oscar onu işaret eder. "Nereden çıktın sen?" "Banyodan." Donnelly kulağının arkasına bir sigara sıkıştırdı ve bana bir

yükselen bir gülümseme. "Dr. Hale." *Soyadımı duymak iyi hissettiriyor.*

"Neden bahsediyoruz?" Güney Philly aksanı kalın.

Oscar'a işaret ediyorum.

İç çekiyor. "Highland'e onu öpebilir miyim diye sordum ve reddedildim." Donnelly başını sallar. "En azından izin istemişsin."

Oscar gözlerini kırıştırıyor. Utancını yeniden yaşıyor. Şimdi kendimi kötü hissediyorum. "Jack sana bir şey söyledi mi?"

"Evet." Oscar daha ağır bir nefes alır. "*Teşekkürler, ama ben heteroyum,*" dedi.

Yaltaklanıyorum.

Oscar bana "Sakın söyleme bile" dedi.

Söyleyeceğim. "Sana heteroseksüel bir çocuğa aşık olma demiştim."

Sert bir iç geçirdi. "Denemek zorundaydım. Çok seksi ve şimdiden gardırobumdan üç parça çaldı."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım.

"Evet, bandanam, eşofmanım onda ve bu sabah fazladan kemerimi ödünç aldı." Başını sallıyor. "Emin ol, adamın gözlerinin içine tekrar bakabildiğimde hepsini toplayacağım." Göğsüne dokunuyor. "Hemen hemen herkesi yere serebilirim. Ben *on* numarayım ve bunu yapmaya devam edemem." Hayal kırıklığına uğramış.

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona.

Donnelly balkondan atlar ve kolçağın üzerindeki tabağı alır. Oscar'a "Kek?" diye sorar.

Gülüyoruz.

Oscar tabağını geri alır, bir lokma yer ve şezlonga yaslanır.

Donnelly omzunun üzerinden kontrol eder. "Tahmin et banyoda ne duydum?" Baktan bir sırtışı var.

"Dedikodu," diye tahmin ediyor Oscar.

"Bir tür saçmalık," diye araya giriyorum.

"Evet ve belki." Bana sırtıyor. "Tom Cobalt'ın Eliot'la bekârlığa veda partisinde onu banyoda nasıl kurtardığını konuştuğunu duydum. Ve içeri girdiğimi bildiğini sanmıyorum, çünkü kardeşine, *Farrow'a aşık olduğum zamanları hatırlıyor* musun?"

Bir kahkahaya boğuluyorum. "Hayır."

"Evet, Tom sana aşıktı."

Hafifçe yüzümü buruşturdum. Ne hissettiğimden emin değilim. Oscar kahkahayı patlattı. "Yüzün, Redford."

"Seksi olduğumu biliyorum ama *ne*?" Tom Cobalt'ın bana karşı bir şeyler hissettiğini hiç fark etmedim, ama bunun nedeni büyük olasılıkla reşit olmayan *kızları tavlama* eğilimimdir.

Kahretsin, Oscar ve Donnelly, Maximoff'un on altı yaşında bana aşık olduğunu bile bilmiyorlar ve ben o ergenlik aşkını çok sevimli buluyorum. Çoğunlukla bundan bahsettiğimde nefret ettiği için.

Oscar bana "Erkekler seni örnek alıyor," dedi. "Bu kadar şaşırmış olamazsın."

Kolumu gevşekçe kavuşturuyorum, sözleri bana bir şeyi hatırlatıyor ve daha ciddileşiyorum. "*Out Loud* Magazine'e kapak olmam için bir teklif daha aldım."

Başparmağındaki kremi yalıyor. "Bu sefer onları nasıl geri çevirdin?"

"Ben yapmadım," diyorum kolayca. "Teklifi kabul ediyorum." Dudaklarını şaşkınlık kaplıyor. "Gerçekten mi?"

Donnelly yanımda sırtıyor.

"Evet." Güçlü bir şekilde başımı salladım. "Ve Maximoff'a düğünü belgeselde yayınlamak istediğimi söyledim."

O zaten hazır ve istekliydi. Kendini tutan tek kişi bendim.

Dünya bizim koridorda yürüdüğümüzü ve yağmur altında yemin ettiğimizi görecektir. Bulanık drone görüntüleri ya da berbat ses kalitesi olmayacak. Halk tam, gerçek anlaşılmaya sahip olacak.

Oscar şaşkın bir sessizliğe büründü.

Ben gülümsüyorum.

En *özgürleştirici* duygu, hayatımı özgün ve gururlu bir şekilde yaşayabilmek. Hiç ödün vermeden.

Bu parlak spot ışığına adım atmak kademeli oldu. Koruma olduğum andan başlayarak, Maximoff'la çıkmaya ve doxxed edilmeye, sonra belgesel dizisine katılmaya ve şimdi aniden ışıktan çıkmak istedim.

Dürüst olmak gerekirse, uzak durmak beni daha da rahatsız etti. Maximoff sürekli korkularına doğru koşuyor ve Ripley'in de beni son sürat korkularına doğru koşarken görmesini tercih ederim. Etrafta dolaşmak ya da gölgelere çekilmek yok.

"Şaka yapmıyorsun değil mi?" Oscar emin olmak için sorar.

Gülümsemem geriliyor. "Ne halt edersem edeyim ya da nereye gidersem gideyim gururla, tavizsiz bir şekilde *kendim* olacağım, bu yüzden bunu spot ışıkları altında da yapabilirim. Her şey dahil."

Beni durduran tek şey korkuydu. Ve bu frene basmak için yeterli bir sebep değil.

Dünya zaten Maximoff ve beni "o" çift olarak görüyor ve eğer insanlar bizim "o" eşcinsel çift olmamızı istiyorlarsa, beni dergi kapaklarında ve düğünümüzü televizyonda görmeye ihtiyaç duyuyorlarsa, o zaman bunu tamamen kabul edeceğim. Dünyanın en parlak ışığının altında.

Hem de hiç taviz vermeden.

Oscar bana başını sallıyor, gözlerinde gurur var. Ben de başımı sallıyorum.

Ciddiyeti azaldı ve bana, "Tom'u rahat bırakmalıyız. Onun yaşında olsaydım ve senin kişilik kusurlarının yemek paylaşamama ve pislikten ibaret olduğunu bilmeseydim, ben de sana kısmen aşık olabilirdim."

Donnelly gülüyor.

Gülümsüyorum. "Sana kendim için paketlediğim granola barları verdiğim kesin Oliveira. Hatırlat da bir dahaki sefere vermeyeyim."

Oscar sırtıyor. "Sana hatırlatmayı çoktan unuttum." Bakışları yön değiştiriyor. "Kocası geliyor."

Maximoff uyuyan bebeğimizi kucağında taşıyarak bize doğru geliyor. Ripley onun göğsüne yaslanmış horluyor. "Hey, bölmek istemezdim-"

"Değilsin," diyorum ona.

Başını sallıyor, sonra yere bakıyor. "Rip dışarıda ve ailem villalara geri dönüyor. Biraz uyuyabilmesi için onu götürecekler."

Oğlumuza veda etme vakti geldi ve bu asla o kadar kolay olmuyor. Küçük adamı yarın tekrar göreceğimi bilsem bile.

Ama bu gece, sadece Maximoff ve ben olacağız.

FARROW HALE

Anahtar kartını iki parmağımın arasında, omzumdaki bir gecelik spor çantasının kayışını gösteriyorum. "Peki ya sen-"

Maximoff anahtar kartını çalmaya çalışır.

Gülümseyerek daha yükseğe kaldırıyorum. "Anlaşılan dokuz saatlik evlilik seni daha sabırlı yapmamış."

Göğsü benimkine dayanıyor, gözlerimiz birbirini tüketiyor ve Maximoff kartı elimden kolayca alıyor. "*Görünüşe göre* evlilik seni daha uzun yapmamış."

Kırmızı-sıcak arzu sikimi zonklatıyor. Gözlerim, hala törende giydiği siyah pantolon ve beyaz düğmeli bir bluz giymiş olan yüzücü vücudundan aşağıya süzülüyor. Tekrar ona bakıyorum. Eğlencemi fark etmiş olmalı.

"Sakın söyleme."

Şimdi kesinlikle öyleyim. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hâlâ senden bir santim daha uzunum." "Fark etmemiştim." Maximoff lüks süiti açmaya gitti, ama ben

elimi kapı tarayıcısının üzerine koyuyorum. Güvenlik bu gece uçurumun kenarındaki otelin çevresini koruyor ama içgüdüsel olarak koridoru çevremden tarıyorum. Hareket yok, başka insan yok.

Bahsetmek üzere olduğum konuya geri dönüyorum ama biraz daha farklı bir şekilde ifade ediyorum. "Kapıyı açmadan önce," diyorum kocama, "şunları yapmanız gerekecek
Kollarıma gir."

Göz

kırpıyor.

"Onu çoktan boşalttım," diye takılıyorum.

Maximoff daha sert bir bakışla göz kırpmıyor. "Yakınından bile geçmiyor." Eliyle başını işaret ediyor. "Sadece neden beni eşikten geçirenin *sen olduğunu* düşündüğünü anlamaya çalışıyorum. Aklıma gelen her senaryoda seni hep ben taşıyorum."

"Her senaryo mu?" Başımı eğiyorum. "Yeterince iyi düşünemiyor olmalısın, kurt izci." Eğilip onu bacaklarının altından kaldırıyorum.

Kollarımı kalçasının altından geçirmeme *zar zor* izin veriyor, sonra da tuttuğu yerden kurtulup bacaklarıma uzanmaya çalışıyor. Çabası anahtar kartını elinde savunmasız bıraktı ve ben de onu geri çaldım.

"Siktir," diye küfrediyor Maximoff, gülümseyerek.

Hızlı bir hareketle süitin kilidini açıyorum ve kapıyı tekmeleyerek açıyorum. Onu kaldırmak için dönüyorum, o da beni kalçalarımın tutup kaldırmaya çalışıyor; tökezleyip birlikte odanın içine *düşüyoruz*.

Ağır kapı arkamızdan çarparak kapandı ve Maximoff Ben.

Kahretsin. Elleri gömleğinin iki yanına yerleşmişken omuzlarımda. Zor nefes alıyoruz ve göğsünün bana karşı yükselip alçaldığını hissediyorum.

Maximoff bir elini kaldırır, avucuna kırmızı bir gül yaprağı yapışmıştır. "Ne...?" Sendeleyerek bir nefes alır. Orman yeşili gözleri, mermer zemine serpilmiş güllerin ve süitin dört bir yanında yanıp sönen bir avuç mumun üzerinde eriyor.

Etrafımızda.

"Sürpriz," diyorum yükselen bir gülümsemeyle. Onun *ilkleri* benim için özeldir ve bu da ikimizin birlikte paylaştığı bir ilk. Evli bir çift olarak ilk gecemiz.

Benden çiçeklere ve mumlara bakıyor, sanki hala lanet bir rüyadaymış gibi. Ve ben uyanan ve ona inanılmaz bir gerçeklik veren rüya gibi bir şeyim.

Romantik klişelerle dolu. Bana kadar özlediği tipik, sıradan şeyler. İlk erkek arkadaşı, ilk aşkı, ilk ve tek kocası.

Maximoff Hale'e özlediği her şeyi vermek için yanıp tutuşuyorum ve hayatımızın geri kalanında ona bu klişe günleri, geceleri ve dakikaları verebileceğimi ve vereceğimi seviyorum. Bu ona güllerle yaptığım ilk sürpriz bile değil. İlk Sevgililer Günümüz FanCon turu sırasındaydı ve bir otel molasında odamıza çiçek göndertmiştim.

Tepkisi o zaman olduğu gibi şimdi de çok güçlü ve bu beni yere seriyor. Ve lanet olsun, çoktan yerdeydim.

"Yatağa bak Farrow," diye nefes alıyor Maximoff.

Kaşlarımı çatıyorum ve daha iyi görebilmek için dirseklerimin üzerine çıkıyorum. Boynumu büküğümde, kral boy yatağın üzerinde otel konsiyerjinden talep etmediğim bir şey görüyorum.

Boz renkli yorganın üzerinde, çikolata kaplı çileklerden oluşan bronz bir tepsiyle birlikte bir kart duruyor. Bunu süite göndertmiş. Gözlerim yanıyor. "Gerçekten sevimsiz bir şey yaptığın için seninle dalga geçeceğimden korkmadın mı?"

"Hayır, beni sonsuza kadar kızdıracağını biliyordum ama yine de yapmak istedim."

Çenesini kavriyorum ve onu hafifçe öpüyorum. "Peki kartta ne var? Bana olan sonsuz bağlılığını mı itiraf ediyorsun? Seviştığımızı çizip küçük parıltılı kalpler mi ekledin?"

Yüzünü buruşturuyor, boynu kızarmış. "Ve şimdi o sevimsiz lanet şeyi yeniden düşünüyorum."

"Bu çok kötü çünkü o dandik lanet şeyi gerçekten okumak istiyorum." Kartı tuvalete atıp sifonu çekmeye karar vermeden önce onu üzerimden itiyorum. Ayağa kalkıp çantalarımızın kayışlarını çıkardık.

Yatağa doğru yürürken elimi kaslı sırtında gezdiriyorum.

Maximoff, "O kadar ciddi ya da o kadar uzun değil," diye beni uyarıyor.

Gülümsüyorum. "Kartını okumadan önce bana bir can yeleği atmaya mı çalışıyorsun?"

"Can yeleği değil," diye karşı çıkıyor. "Bir el feneri."

Kartı koparıyorum. "Ben de senin elektrik direğinin olduğumu sanıyordum." "Sönen lamba direği."

Derin kahkahalarım göğsümü gümbürdetiyor. Tünemiş kartı yataktan alıp çevirerek açıyorum. Silgi izleri kâğıdı lekeliyor ve tükenmez kalemle var olan kalemi yeniden çizdiğini söyleyebilirim.

Var olana karar vermeden önce bir düzine satır yazıp silmiş olmalı. Gözlerim el yazısını, kelimelerini tanıyor.

Eğer bunu okuyorsanız, artık evliyiz ve gökyüzü çökmedi demektir. Birbirimize yüzük takamadan ölmedik. Hiçbir kıyamet günü, lanet ya da nefret dolu varlık bizi durdurmadı ya da ayırmadı.

Bu, artık Farrow Redford Keene Hale olduğun ve sonsuza dek benim olduğunu bilerek uyanabileceğim anlamına geliyor. Dünyaya sahip olan adama daha önce hiç görmediği ya da hissetmediği tüm parçaları verdiğin için teŗekk r ederim.

Seni seviyorum.

Not: Eğer bu çok duygusalsa, çöpe atın.

- Maximoff

Bu lanet kartı asla atmayacağım. Maximoff'a olan aşkım beni sürekli bunalıyor. Nefes alıyorum ve ona bakıyorum. "Aşırı derecede duygusal."

"Harika, yak onu-"

"O artık benim." Kartı arka cebime koyuyorum.

Maximoff beni içeri buyur etti ve gömleğinin düğmelerini açtı. "Neden bu kadar uzaktasın?"

Kaslarım kasılıyor ve uzun bir adımla saniyeler içinde ona ulaşıp iki elimle çenesini tutuyorum. Dokunuşumun altında parçalanıyor.

Kavramayı sıkılaştırıyorum ve o beni öpüyor, dudaklarımız tutkulu bir güçle birleşiyor. Birbirimize kenetleniyoruz, nabızlar atıyor. Arzu kaynıyor. Güçlenen ellerimiz ve keşfeden ağızlarımız g  ve aşkla dolup taşıyor.

Kısa bir nefesle isteksizce geri çekiliyorum. İçimdeki bodyguard kapanmadı ve bu artık şey beni rahatsız edecek.

Acıyan dudaklarını ıslatıyor ve geriye doğru yürümemi izliyor. Siyah gömleğimin düğmelerini açıyorum ve mum ışığındaki süiti inceliyorum.

Maximoff onu gereksiz yere kızdırıyormuşum gibi bana sert bir bakış attı. "Nereye gidiyorsun dostum?"

"H    çok sabırsızım." Gülümsüyorum ve mermer banyoya bakıyorum.
Temiz.

Kırmızı tuğlalı terastan dışarı bakıyorum. Ay ışığı göksel suların üzerinde dans ediyor ve   heybetli kaya oluşumu, Faraglioni, denizden s t nlar gibi çıkıyor.

Temiz.

Teras kapılarını kilitliyorum ve perdeleri kapatıyorum. Maximoff'un yanına döndüğümde cep telefonunu çıkarmış, kaşlarını çatmıştı.

Kaşlarımı attım. "Bir şey mi oldu?"

"Az önce avukatımızdan bir e-posta aldım." Omuzları kasıldı, kaskatı kesildi. "Scottie'nin önümüzdeki hafta şartlı tahliye duruşması var ve avukatımız mahkemenin cezasını kısaltacağından oldukça emin. Hapisten düşündüğümüzden çok daha erken çıkacak, Farrow."

Ağzımı ovuyorum. "Kahretsin." Bu diğer berbat şeyi Maximoff'a söylemek için beklemek istedim. En azından Philly'ye dönene kadar, ama bunu şimdi duymayı hak ediyor. "Donnelly'nin babası beni aradı."

"Ne, ne zaman?"

"İki gece önce."

Maximoff'un yüzünde sertleşmiş bir endişe var. Güçlendirilmiş. "Ne dedi?"

Dilimi azı dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Scottie'nin bir bedel karşılığında ebeveynlik haklarından vazgeçmeye razı olacağını ima etti."

"Bu kulağa *yasadışı* geliyor."

"Yok artık." Bir nefes verdim. "Paranın peşinde olduklarından bile tam olarak emin değilim. Uyuşturucu ya da her ikisi de olabilir."

Keşke Donnelly'nin babası o telefon görüşmesini hapisteyken yapsaydı. Kaydedilmiş olurdu. Çoğu zaman ifadelerine dikkat eder. Ama gerçekten çok açık sözlüydü.

Maximoff gözlerini uzaklara, duvara diker. "Yani Donnelly'nin babası da bu karmaşaya dahil oldu."

"Zaten öyle olduğunu hissediyorduk," diye hatırlatıyorum ona. "Tek yapabileceğimiz Scottie'yi mahkemeye vermek."

Gözlerini bana dikti. "Ülkedeki en iyi avukatları tutuyorum. Ripley'nin onu *kullanan* biriyle yaşamasına izin vermeyeceğim."

Başımı sallayıp ona bakıyorum, Maximoff'a yeniden aşık oluyorum. Bu bebek için verdiğimiz mücadeleyi kaybedebileceğimizi anlıyoruz. Sonunda bizim olmayabilir ve bu *yıkıcı olur*. Ama Maximoff ruhundaki her şeyle denemek zorunda.

Ve umudumu kaybetmiyorum.

"Biz," diye düzeltiyorum. "Ben senin yanıdayım."

Beni kendine çekiyor ve yavaşça öpüşüyoruz. Kucaklayan ve saran derin duygularla dolu. Ellerimiz kenetlendikçe daha güçlü. Saçlarımı kavırıyor ve avucumu sıcak boynunun arkasında gezdiriyorum.

Sikeyim.

Bunalan bedenimde tendonlar geriliyor. Dudaklarını şehvetli bir öpücükle ayırıyorum ve boğazından acılı, kaba bir ses çıkıyor. Bakışları "*Sev beni, becer beni, beni asla bırakma*" diye haykırıyor.

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor ve hızlanarak birbirimize çarpıyoruz. Dillerimiz güreşiyor ve ben onun düğmelerini yırtıp açıyorum. O da kollarımı yırtıyor.

Hızlı ve güçlü bir tempoyla birbirimizi soyuyoruz.

Ağızlarımız birbirine kenetlenmişken pantolonunu çıkarıp kaslı bacaklarından aşağı çekiyorum. Maximoff pantolonumu çekip çıkarıyor ve parmaklarım elastik bel bandının üzerinde gezinirken yine yavaşlıyorum.

Avuç içi siyah boxer-şortuma dalıyor ve çıplak kıkırmı sert, imrenen bir elle kavıyor.

Sikeyim. Damarlarım aletimde atıyor.

Maximoff elimin bel bandından ereksiyonuna doğru kayışını izliyor. Ve ben yavaşça hareket ettikçe, sert, ağız sulandıran uzunluğu yeşil boxer-şortuna doğru geriliyor.

Göğsü çöküyor. "*Farrow.*" Sesi *alay etme diyor.* Omzumdaki tutuşunu güçlendiriyor, beni duvara çarpmak üzere ama dizlerimi büküp bacaklarına çömeliyorum.

Şaşkınlık gözlerini dolduruyor. "Sen ne...?"

Elimi deri kılıfın, baldırına bağlı olanın ve taktik bıçağın ahşap kabzasının üzerinde gezdiriyorum. Yüz hatlarını inceliyorum.

Maximoff karasevdaya tutulmuş gibi görünüyor ve benim ona olduğu gibi bana da sıırıslıkam aşık.

Dudaklarım kalkıyor ve kılıfı açıyorum. Bıçağı ondan almama izin veriyor ve kılıfını baldırına geçirirken, kendi kendine yanacak ve benimle ikinci kez evlenecekmiş gibi görünüyor.

Sırıtırıyorum. "Benimle mi sevişmek istiyorsun yoksa bıçakla mı?" "Seninle," diyor tereddütsüz, güçlü bir şekilde.

Beni yere seriyor ve ayağa kalktığımda Maximoff başımın arkasından tutup beni öpüyor. Liderlik etmek için mücadele ediyorum.

Çünkü parçalanıyorum. Beni geriye doğru yürütüyor, öpücüğümüz dudaklarımı şişiriyor ve yatağa geri düşüyorum.

Bronz tepsinin ve çileklerin yere düştüğünü duyuyorum. Nefes almaya çalışarak ağzımızı ayırıyorum. "Siktir."

Maximoff g nefes alıyor, y ciğerleri beni gede bırakıyor. Boxer-şortunu çıkarıyor, muhteşem siki hazır olda bekliyor. Uyarılma yemek borumu d ve sıkışmış ereksiyonumu serbest bırakıyor, kumaşı çıkarıyor.

Bir uçurumun kenarına sıkışmış, mum ışığında, gle bezeli bir stte ęırılęıplaęız. Yumuşak dalgaların kayaya ęarpışını duyabiliyorum. Ama daha çok, sığ nefesimi duyuyorum.

Maximoff'a yetişmek için savaşıyor.

Yatakta bir tek ben varım ve o eğilip beni aklımı *başından alan* derin bir g ve aşkla . Kıçını kavırıyorum, ellerim kaslı beline doğru y. Onu daha yakına, g ge bastırmaya çalışıyorum, be üzerine yuvarlanabiliyorum.

Bu gerçekleşmeden önce dudaklarımızı ayırıyor. "Siktir," diye kabaca nefes alıyorum.

Maximoff daha uzağa bakıyor. Sadece bir spor çantasının fermuarını açmak için ve sıcak uzunluğumu okşadım, pre-cum avucumda kaygan.

Kayganlaştıracıyla d, ben de ayağa kalkmak üzereydim. Eli ge değdi.

"Orada kal, dostum."

Bir saniyemi alıyor -çünkü çok uzun zaman oldu- ama ne istediğini anlıyorum.

Maximoff şaftını yağlıyor.

Bir yanım neden şimdi diye sormak için can atıyor. Ama Maximoff'u o zirveye gdermeyi çok istiyorum ve ruh halimi bozamayacak kadar tahrik olmuş durumdayım.

Ve içimde olmak için  gibi g.

Sırtımı Maximoff'a d ve bir ayağımı mermer zeminde, bir dizimi de yatakta tutuyorum. Belimi kavırıyor, bir eli kı yanaklarımın arasında kayıyor.

Sikeyim.

Diğer eliyle uzanıyor ve ereksiyonumu yumrukluyor. Boğuk bir inilti beni sarsıyor ve dişlerimi sıkıyorum. *Lanet olsun.*

Omzumun üzerinden baktığımda Maximoff eğiliyor ve ağızlarımız birbirine çarpıyor.

Çenesini kavırıyorum, nefesim tekrar kısalıyor, dudaklarım onunkinin altında yanıyor. Daha fazla hava almak için birbirimizden ayrılıyoruz. G gı tarıyor ve fısıldıyorum, "Emin misin?"

"Evet." Sertleşiyor, parmakları alaycı bir şekilde deliğime yaklaşıyor.

"Eğer artık alttan almak istemiyorsan-"

"Ben öyle demedim," diyorum hızla, nabzım hızla atıyor. *Kahretsin.* İsteyeceğim son şey Maximoff'un bu yüzden beyninin derinliklerine dalması. Çenesindeki tutuşumu güçlendiriyorum. "Beni becermeni istiyorum." Kelimeleri söylerken bile sikim seğiriyor.

Burnu alevleniyor, uyarılma hissi onu sarsıyor ve bir elini sırtıma koyuyor. "Biraz daha eğil."

Daha da eğiliyorum, bir avucum yatağa batıyor. Parmakları beni dolduruyor, *evet.* Anında prostatımı bulup hassas sinirlere sürtünürken yıldızlara göz kırpmıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyorum, kaslarım esniyor. Tenimde ter boncukları oluşuyor.

Maximoff yatağın ayak ucunda duruyor ve beni açmaya çalışıyor. Lanet vücuduma şok dalgaları gönderiyor. Arzu damarlarımda pompalanıyor ve parmakları ayrılıyor ve çok daha büyük horozu yavaşça içime itiyor. Amaçlı ve dikkatli bir güçle içeri kayıyor.

Oksijeni kafesliyorum, doluluk zihnimi uyuşturuyor. *Aman Tanrım.* Dişlerimi sıkıyorum ve burnumdan zevkle nefes alıyorum.

"*Siktir,*" diye inliyor daha derine inerken.

Boştaki elimle arkaya uzandım ve kışını kavradım. Maximoff'un içimde esnediğini hissediyorum. Bir inilti dudaklarımı kırıyor ve içimde savaşıyor.

"Maximoff, *siktir.*" *Kahretsin.*

Gözlerimi kırıştırıyorum ve ona bakıyorum, gözleri mürekkepli bedenime dikilmiş, içimde duyularımı başka bir düzleme çivileyen bir hızla sallanıyor. Yüzündeki tepkileri izliyorum, sıcaktan yanan bir arzu.

Gözleri, beni bütünüyle yutan baş döndürücü bir hisle tavanı şişliyor.

Kışımı onun sikine doğru salladım.

Daha sert itiyor, ben de ön kolumun üzerine eğiliyorum. *Daha derine.* "*Sikeyim,*" diye inliyorum dişlerimin arasından. Diğer dizimi yatağa doğru kaldırarak şiltenin daha da yukarısına çıkıyorum. Maximoff da bu hareketi takip ederek yatağa tırmanıyor. Kollarını benimkilerin altından geçirerek içime giriyor.

Heykel gibi vücudu dövmele sırtıma baskı yapıyor.

Lanet olsun... Zar zor görebiliyorum. Yatağa doğru inliyorum.

Inliyor, "*Siktir, siktir.*" *Farrow. Tanrım.*" Beni çok iyi sikerken derin homurtular yükseliyor.

Parmakları göğüs ucumdaki piercingin üzerinde geziniyor ve ışık görüşümde dans ediyor.

Zar zor nefes alabiliyorum.

Terden kayganlaşmıştık. Birlikte kaynıyoruz ve parmaklarım yorganın etrafında sıkılıyor. Tutunuyorum. Onun altında olmak tarif edilemez bir duygu, ama beni daha çok tahrik eden şey onun buna olan ham *ihtiyacını* ve isteğini görmek.

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarıyla buluşmak için açtım yapıyorum. Dudaklarımız birbirini buluyor, ısı benzersiz yüksekliklere çıkıyor.

Daha sert vuruyor ve ben ağzından ayrılmak zorunda kalıyorum. Nabzım atarken bir homurtu çıkıyor.

"Gelme," diyor.

Sikmek. Kolay bir istek değil, özellikle de siki içimdeyken ve bir milisaniyede patlamama neden olabilecek bir hızda prostatıma doğru iterken.

Sertçe dişlerimi sıkıyorum ve daha sert esnetiyorum. Gelmiyor. En azından henüz değil. Ve o içime girerken ben bu cinsel duyguya tutunuyorum.

MAXIMOFF HALE

LANET OLSUN.

İtişimi durduramıyorum, basınç ve sürtünme beni duvara tırmandırıyor. Daha fazlasını istiyorum. *Daha yakın. Daha derine. Daha sert.*

Farrow dişlerini sıkıyor, zevk onu ele geçirirken boynundaki tendonlar geriliyor. "Siktir, *Maximoff*," diye homurdanıyor.

Hepimiz ter, et ve yakıcı bir açlık içindeyiz. Bir elimi yatağa koyuyorum ve o dört ayak üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor, ben de onun arkasında diz çökerek yükseliyorum. Farrow'un içine daha da gömülerek bedenlerimiz arasında sıcak bir sürtünme yaratıyorum.

Leğen kemiğim kıkına çarpıyor. İçine pompalarken dövme kalçasını tutuyorum, vücudu siyah mürekkebin güzel bir portresi.

Uzun zamandır onun içine girmemiştim. Bu gerçek kafamın içinde zihinsel bir sikiş gibi patlıyor, beynimi sarsıyor. Açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerimden nefesimi alıyor.

Sanki ona hiç sahip olmamışım gibi hissediyorum, sanki bu bizim ilk seferimizmiş gibi. İlk kez onun içinde, ilk kez sevişiyoruz, ilk, ilk, *ilk*.

Nasıl olur da biri bana her anın bir öncekinden daha önemli ve güçlü olduğunu hissettirebilir?

Bu nasıl mümkün olabilir?

Farrow kıkını tekrar sikime doğru sallıyor ve ben de onu ileri doğru itiyorum. "Boşalacağım dostum," diye uyarıyorum ağır bir nefesle.

"*Siktir*." Geriye uzanıyor ve bir elini esneyen kıkıma koyuyor. "İçimde kal," diye homurdandı. "...boşalırken."

Lanet olsun. Bu beni mahvetti. Öforik zirveye çarpıyorum. Patlıyor. Gözlerim parlıyor. Lanet olsun. Yavaşça pompalayarak doruğa ulaşıyorum ve sonra sonuna kadar çekiyorum.

Kıçının üzerine yuvarlanıyor, hâlâ sert ve ben de ona ödüllü bir kafa vermek üzereyim. Ama geniş omzumu kavrayarak beni hareketsiz kalmaya zorluyor ve diğer eli şaftının etrafını sarıyor.

Dizlerimin üzerinde Farrow'a doğru eğilmiş durumdayım ve sormama bile gerek yok. Kabaran bir arzuyu yerine getiriyor. İki vuruşla ve kalçalarını sallayarak üzerime boşalıyor ve dölleri karın kaslarımın çıkıntılarından aşağı kayıyor.

Hay sikeyim.

Sertleşiyorum. Şaka yapmıyorum. Aynen böyle.

Sırıttıyor, nefesi hâlâ sığ. "Tekrar gitmeden önce bir şeyi bilmem gerekiyor."

"Ne?" Yanına uzandım ve güçlü bir şekilde öpüştük. Farrow bunu çok kısa tutuyor.

Gözlerimi dikip başımı arkaya yaslıyorum ve üzerime boşalmasına bakıyorum.

Farrow bir elini omzumun yanına koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Bu gece içime girmek istemene ne sebep oldu?"

Dudaklarımı yalıyorum, boynum sıcak. "Beni becerdikten sonra söyleyeceğim."

Gözlerini deviriyor. "Hayır, ama iyi denemeydi." Farrow bana kaslarımı kasan uzun bir bakış atıyor.

Başımı sallıyorum, saçlarım terden ıslanmış. "Öyle hissetmenin yanı sıra, sanırım birlikte geçirdiğimiz ilk zamanı hatırlamak istedim."

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı.

Yüzüm kızardı. "Bunu duymadın."

"Sözünü geri alma," diyor bana.

Neredeyse gözlerim doluyor ve tekrar öpüşüyoruz. Nabız güm güm atıyor.

Yan dönüyoruz, kusursuz hareketler. Bedenlerimiz birbirini anlıyor, kendine has özelliklerimizi, ihtiyaçlarımızı ve arzularımızı biliyor.

Sırtımı ona dönüyorum ve Farrow beni göğsüne bastırıyor. Parmaklarımız birbirine dolanıyor, alyanslar ısınıyor ve kenetlenmiş ellerimiz kalbime deşiyor. "Rahatla," diye fısıldıyor kulağıma.

Nefes veriyorum.

Beni açtı ve içeri girdi.

Hay sikeyim. "Kutsal..." Sert, acıtıcı bir hırıltıyla inliyorum.

Tanrım, hayatımın her alanında tek *bir* kişiye karşı hiç bu kadar rahat olmamıştım. Farrow'a bedenimin ve ruhumun her parçasıyla güveniyorum.

O benim kocam.

Gözlerim yaşardı.

Yuvarlanan, sonsuz bir dalga gibi birlikte hareket ediyoruz ve o bana doğru sallanırken, Farrow çenemi kavırıyor ve başımı biraz çeviriyorum. Nefes almak zorunda kalana kadar öpüşüyoruz.

Elimi bırakıyor, kolu kalçamın etrafında kıvrılıyor ve beni mükemmel bir şekilde kavrayarak otuz bir çekiyor.

Başının arkasını arkamda tutuyorum. Parmaklarım siyah saçlarını sıkıyor.

Bu yavaş yanan bir sikiş. Beni acıtan, geciken bir hızda çözüyor. Hiçbir endişe beni germiyor. Korku yok.

Sadece savunmasız ve çıplak. Dudaklarını çeneme, omzuma, pazumdaki mürekkebe bastırıyor - baş harflerimizin etrafındaki kalp. Dişlerini tenimde gezdirip ısıyor ve gözlerim doluyor.

Aşkın ve lanet olası duyguların içinde kayboldum.

Dudakları kulağıma değiyor ve Farrow derinden, "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Bıraktıktan sonra hareket etmemiz biraz zaman alıyor ve sonra duşa girip tekrar sevişiyoruz. Kuruduktan sonra ben eşofmanlarımı giyiyorum, o da siyah ipli pantolonunu beline kadar çekiyor.

Mumları bir süre daha yanık bırakıyoruz, balmumu damlıyor ve fitiller kararıyor.

Yatağa geri tırmanıyorum. Kek artıkları kucağımdaki kabı dolduruyor. Farrow'un elinde bir kutu yumurta ve domuz pastırması var. Bu gece o kadar meşguldük ki resepsiyonda zar zor yemek yedik. Ama sanırım bunu daha çok sevdim.

İkimizin de izlemediği oldukça yeni bir aksiyon filmi olan izleme başına ödemeli bir film alıyorum, sesi kısık ve Farrow bana yaklaşıyor. Pastama baktı. "Bu ne?" Kaçındığım dilimi işaret ediyor.

"Limon, sanırım."

En büyük ısırığı alıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum. Çiğnemenin ortasında bana gülüyor. "Benim için endişeleniyor musun?"

"Daha çok damak tadınız için endişeleniyorum. Kek ve çırpılmış yumurtayı karıştırmak iğrenç bir şey."

"Eh, daha kötülerini de yaşadım." Bir kolunu omzuma doluyor ve biraz filme odaklanıyor. Her şeyi içime çekiyorum. Güller, mumlar, destansı fiziksel ve duygusal seks, sonrasında yatakta düğün pastasından arta kalanları yemek, birlikte duş almak- film izlemek.

Sıradan.

Romantik.

Ve zamansız. Her zaman küçük şeyler olmuştur.

FARROW HALE

NOSTALJİ ara sıra karşılaştığım bir yaratık. Bir süre öncesine kadar beni gerçekten dehşete düşüren tek şeyin doğuştan tıbbi sevmeye şartlandırılmış olmak olması beni hayrete düşürüyor. Gösterişçi pisliklerden oluşan bir aile mirasını takip etmek için yetiştirilmek.

O zamandan beri çok daha fazla test edildim. Daha fazla korkuyla tanıştım. En sevdiğim şeyi kaybetmekten korktum. Kahretsin, bundan hala korkuyorum, ama bu korku Maximoff'a ve birlikte kurduğumuz hayata tamamen, şaşmaz bir şekilde aşık olduğumu bilmemi sağlıyor.

Çünkü onu ya da oğlumuzu kaybetmek hazmedemeyeceğim ya da katlanamayacağım bir değişiklik olacaktı.

İki dev su kasasını bagajdan çıkarıp kollarıma alıyorum. Gömleksiz, dağ havası mürekkepli tenimi serinletiyor, sabah güneşi kayalık zirvelerin ve hışırdayan akçaağaçların üzerinde yavaşça yükseliyor. Öğleden sonra kavurucu bir sıcak olacağından eminim.

Hala Temmuz ayındayız.

Otuz dakika bile olmadı, Maximoff ve ben balayı hedefimize doğru yola çıktık ve herhangi bir yere uçabilirdik. Ama onca uluslararası seyahatten sonra, alışılmışın dışında, tanıdık ve sakın bir yerde karar kıldık.

Dumanlı Dağlar'daki göl evi.

Burada hiçbir paparazzi, medya, hayran ya da heckler bizi rahatsız edemez. Mamut eve doğru su taşırken botlarım çakılları çatırdatıyor, sonra yumuşak çimen.

Arkham açılan ön kapıdan dışarı fırlıyor ve ahşap verandadan atlıyor. Kuyruğunu sallayarak ayaklarımın etrafında dönüyor.

"Dikkat et, tüy yumağı." Bir sakız balonu patlatıyorum.

Havlıyor ve zikzak çizerek zıplıyor. Sevimli bir köpek yavrusu. Daha fazla eğitime ihtiyacı var. *Üzerinde çalışacağım.*

Bir kardinal bahçede zıplıyor ve Arkham geriye doğru kaçarak uysal bir havlama sesi çıkarıyor. Bu kahverengi oyuncak ayı kadar sudan ve kuşlardan korkan bir köpek daha görmedim.

Sırıyorum, yürüyüşüme devam ediyorum.

Ve göl evinden iki metre boyunda, doğanın gücü ortaya çıkar. Koyu kahverengi saçları gür ve dağınık, keskin çenesi sinekkaydı tıraşlı, gözleri etrafındaki ağaçlar kadar sert ve yeşil olan Maximoff'un eğilmez bir yürüyüşü vardır.

Ve gülümsüyor.

Eli boş, arabadan daha fazla eşya almak için verandanın merdivenlerinden iniyor. Yaklaşıyoruz ve kocama bariz bir bakış atıyorum.

Maximoff fark etmemiş ya da umursamamış gibi davranıyor ama gülümsemesi büyüyor. Birbirimizin yanından geçerken ona "Güzel kış." dedim.

"Biliyorum." Sesinde saf bir güven var.

Bir kahkaha attım ve ona dönüp baktım. "Hâlâ ukalasın."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. Bir karşılık vermesi gerekiyor ama gözleri kollarımdaki su dolu kasalara takılıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Hala değerli. Ter bile dökmüyorum. Kalbime bir şey saplanıyor ve lanet olsun, onunla geçirdiğim bu anlar için yaşıyorum. Daha geniş bir gülümsemeyeyle gülüyorum.

Maximoff hemen bana orta parmağını gösterdi. "Bu arada teklifimi geri çekiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ama büyük işlerde yardıma ihtiyacın olursa teklifim geçerli."

İki orta parmak.

Bu sabah her şeyi doğru yapıyorum. Birbirimizden uzaklaşıyoruz ve ben verandaya çıkan kısa merdivenleri tırmanıyorum.

"Da-da, da-da!" Ripley sesleniyor, bavulları boşaltmamızı izliyor. Ona verandada yağmur ormanı temalı bir aktivite sandalyesinde rahat bir yer yaptık. Ve nihayet yardım almadan damlatmaz bardağı tutup içebiliyor. Sarı bardağını büyük bir çocukmuş gibi gösteriyor.

Bir an duruyorum, dudaklarım kalkıyor. "Bu senin bardağın mı, küçük adam?"

Ripley gülüyor ve yumuşak bacaklarını tekmeliyor. Bardağı kaldırıyor, eve nasıl bok taşıdığımızı taklit ediyor.

Gözlerim yanıyor. Evet, bu beni etkiliyor. Bu dünyadaki en sevimli şeylerden biri ve ben sadece geleceği merak etmiyorum. Acı verici, özlem dolu bir şey yapıyorum ve Ripley'in bizi taklit etmeye çalıştığını, iki babasına baktığını hayal ediyorum. Yaşlanıyor.

Onu yüzme yarışlarına ya da beyzbol antrenmanına götüreceğiz. Karate, futbol ya da futbol. Belki müzik ya da sanatla ilgilenir.

En iyi arkadaşı büyük olasılıkla Ripley'in ellerini tuttuğu bu "korkak ayı" köpek olacak ve yatağının altındaki canavarlar hakkında ağladığında, korkularını hafifletip uyuyana kadar yanında kalacağız.

Acı tatlı bir özlem.

Su kutularını mutfığa bıraktıktan sonra dışarı çıkıyorum ve oğlumuzun yanına çömelıyorum. "Bak sen ve ben ne kadar yol kat ettik," diye gülümsüyorum ve şefkatli bir parmağımı yumuşak yanağına sürüyorum.

O da gülümsüyor, diş etlerinden iki yeni diş görünüyor. Maximoff hâlâ arabada, eşyalarımızı boşaltıyor.

Ripley'e fısıldıyorum, "Aramızda kalsın, hayatımızın geri kalanında onun tarafını tutman benim için sorun değil. Yerinde olsam ben de yapardım. O kadar iyi."

Ripley kıkırdıyor ve içkisini yudumluyor.

Başını öptüm, sonra tekrar ayağa kalktım. Maximoff hâlâ bir gün daha çocuk istiyor, ben de öyle. Jane ve Thatcher'la yaptığımız büyük bir tartışmadan sonra, hepimiz aynı zamanda bebek sahibi olmamızın daha olası olduğuna karar verdik. Yani Jane taşıyıcı annemiz olamayacaktı ama bize yumurtalarını verecekti.

Çok minnettarım ve çok uzak olmayan bir zamanda biyolojik çocuklarımızın var olacağını hayal edebiliyorum. Söylemeye gerek yok ama Maximoff için bir yumurta donörü seçmemiz gerekecek ve yine de bir taşıyıcı anne bulmamız gerekecek. Ama bu ayrıntılar beni gelecek için istek ve arzuyla dolduruyor. Sevdiğim adamla bir aile kurmak, sadece mutluluk getirir.

Arabaya kadar rahatça yürüdüm.

Şu anda göl evinin tamamı bize ait ama buraya gelirken bir markette durduk. Arabamızı tika basa doldurmuştuk ve sadece kendimiz için alışveriş yapmıyorduk.

Hafta sonunda ailelerin çoğu yazın son günlerini burada geçirecek. Biz de herkes gelmeden önce evi doldurmaya yardım ediyoruz.

Bagaja yaslanıyorum ve kollarına yedi kasa Fizz Life yerleştirmesini izliyorum. "Seni görebilmem için bir şeyler taşımayı beklemene gerek yoktu," diye takılıyorum.

Maximoff sert bir bakışla göz kırpmıyor. "Bir an için seninle neden evlendiğimi unuttum."

"Hatırlıyor musun?" Sakızımı yayılan bir gülümsemeye çiğniyorum.

"Evet." Daha iyi kavramak için soda kutularını ayarlıyor. "Beynim bana isyan etti ve senin sinir bozucu şakalarından hoşlandığına karar verdi."

Kısa bir kahkaha atarak, "Bir bakıma hoşuma gidiyor," diyorum. "Bana olan sevgini belli ettiğin için o altın yıldızı nereye koymak istersin?"

"Çöpe."

Uzun bir ıslık çaldım.

Maximoff arabadan çıkıp eve gitmek için çabalıyor. Bunun bir saniye daha sürmesini istiyordu.

Bu duyguyu bilirim.

Gülümsemem yumuşuyor. "Ortadan kaybolmuyorum, kurt izci." Sol elimi kaldırıyorum, eklemlerim ona dönük. "Sana oldukça bağlıyım."

Parmağımdaki siyah tungsten yüzüğe bakıyor. Dudakları, nabzımı hızlandıran aşk dolu bir gülümsemeye yukarı kalkıyor.

Adem elması sallanıyor. "Hiçbir fikrim yoktu." Hâlâ gülümseyerek bir nefes veriyor ve ben arabadan iniyorum. Aradaki mesafeyi kapatarak parmaklarımı yanağından başının arkasına doğru gezdiriyorum.

Onu hafifçe, alaycı bir şekilde öpüyorum. O daha fazlasını isteyerek hırlarken gülümsemem ağzına değiyor.

Kolları dolu ve bunu daha sert ve uzun bir şeye dönüştüremez.

"İki dakika sonra görüşürüz."

Maximoff sodayla birlikte eve doğru giderken, "On yıllığına gitmiş olabilirim, dostum," diyor. "Bir geçide düşebilir ya da lanet bir gardiobun içine girip Narnia'yı keşfedebilirim."

Başımı sallıyorum ve sakız çiğniyorum. *Tam bir aptal.* Bagaja dönüyorum. Bavullarımızı boşalttı ve tekerleklerle yaslandılar.

Bir poşet alışverişe uzanmadan önce kulaklarım çakıl taşlarının çatırtılarını duyuyor. Tekerleklerin yolda yavaşça sürünmesi gibi bir ses. Yaklaşıyor.

Dik duruyorum ve görmek için geri çekiliyorum. Nabzım hızlanıyor ve gözlerimi hışırdayan ağaçlara ve ıssız çakıllı yola dikiyorum.

Kimse buraya gelmemeli. Ne aile, ne güvenlik, ne de herhangi bir yabancı. Göl evinin yeri halk için bir gizem. *Yıllardır bir sır.*

Belimdeki telsizi çıkarıp mikrofon kablosunu çözüyorum. Kulaklığı takıyorum ve iletişimi açıyorum. "Farrow'dan Thatcher'a." Mikrofonta konuşuyorum, adamların pozisyonlarından sorumlu olduğu için Omega liderini telsizle bildiriyorum. Evet, o lanet olası kapı durdurucu kural kitabını baştan sona okudum. "Göl evinde mola verecek kimse var mı?"

Telsizler çatırdıyor.

Ve sert sesi hattı dolduruyor. "Olumsuz."

Harekete geçiyorum. "Maximoff!" Bağırıyorum ve eve doğru koşuyorum. Arkham peşimden atlıyor ve küçük, tiz köpek havlamaları atıyor.

Maximoff kapı aralığını doldurup önce boş yolu, sonra da beni taradı. "Sorun nedir?"

"Ripley'i getir." Verandanın merdivenlerinden yukarı koşuyorum. "İçeride kal."

Ripley'i sandalyeden kaldırmaya başladı bile. Oğlumuzun güvenliğini sağlamak için tartışmıyor. Sadece yapıyor.

Maximoff bebeğimizi göğsüne bastırdığı anda, çakıllı yolda siyah bir SUV yuvarlanıyor.

Maximoff'u engelliyorum.

"Bu... değil mi?" diye devam ediyor.

Kaslarım gevşedi. "Bu bir güvenlik aracı." Mikrofonumu tıklıyorum. "Farrow'dan Thatcher'a, güvenliğin buraya gelmeyeceğinden emin misiniz?"

Sesi kulağımda. "Biri yalan söylemiyorsa, göl evinde ailenizden başka kimse olmamalı."

Park halindeki Audi'mizin yanına yanaşan SUV'a şahin gözüyle bakıyorum. Kontak kapanıyor.

"Kim olduğunu düşünüyorsun?" Maximoff nefesinin altında soruyor. Başımı sallıyorum, emin değilim.

Tahmin yürütmek için fazla vaktimiz yok. Kapı açılıyor ve bir çift siyah bot çakıllara değiyor. Yırtık kot pantolonu, eski Van Halen gömleği ve kestane rengi saçlarını gözden geçiriyorum.

O mavi gözlü utanmaz orospu çocuğu.

Verandadan aşağı iniyorum. "Donnelly? Burada ne işin var?"

Arabanın kapısını kapattı ve ellerini pantolonunun içine soktu. "Buralardaydım."

Göl evi arabayla geçip gidilecek bir yer değil, o yüzden saçmalıyor. Maximoff hâlâ Ripley'i tutuyor ve verandadan çıkarken beni takip ediyor. "Her şey yolunda mı, dostum?"

"Evet." Donnelly, Arkham'ın kendi kuyruğunu kovalamasını izliyor. Sonra bana baktı. "Sanırım mini atın bozuldu."

Gülerdim ama hâlâ kafam çok karışık. "Kalacak bir yere ihtiyacın var mı?" "Hayır, sadece uğradım." Göğsümü işaret ediyor. "Hey, gördün mü Son zamanlarda haberler?" Ağzı bir sırtışla kalkıyor.

"Hiçbir şeye bakmadım." Kulaklığımı çıkardım ve kablosunu tekrar telsizin etrafına sardım.

Maximoff daha sert durur. "Ne oldu?"

Donnelly ona "Docuseries araba kazası bölümünü yayınladı," diye açıklıyor. "Sosyal medya şu anda Farrow'a takmış durumda. Senin ve onun güçlü bir çift olduğunuzu ve Farrow'un sana özverili bir şekilde değer verdiğini söylüyorlar. Ben de herkese bunu anlatmaya çalışıyorum."

Donnelly'nin bana kontrolcü şöhret fahişesi diyen trollerle birkaç Twitter kavgasına girdiğini biliyorum. Akara'nın Donnelly'ye Twitter hesabını askıya almasını söylediği noktaya kadar.

Belgesel dizisi yardımcı oldu ve dizinin hayır diyenlerin dörtte birini bile etkilemesini beklemiyordum. Belgesel diziyi Maximoff'a daha yakın olmak ve hayatlarımıza bakış açımı paylaşmak için yaptım. Bir gün kamuoyu görüşünün daha kötü bir yöne dönmesi mümkün. Bunu kabullenmek zorundayım ve kabulleneceğimi de biliyorum.

Çünkü şu anda, gelen tepki kayıtsızlık ya da daha fazla nefret olsa bile ben kendimi koruyabilirdim. Ama yalan söyleyemem: "Maximoff'u mahvettin" ve "seni boşamalı" gibi yorumların saldırısından kurtulacağımı bilmek iyi hissettiriyor.

Maximoff gülümsüyor.

Nefes alıyorum. "Lanet olsun." Ben de daha fazla gülümseyerek telsizi belime geri takıyorum ama Donnelly'ye döndüğümde şaşkınlık hâlâ kaşlarımı düğümlüyor. "Smoky Dağları'na kadar onca yolu sadece bunu söylemek için mi geldin?"

"Hayır." Gözleri benimkilere dikili; içlerinde çok şey var. Yıllar, koca bir on yıl.

Bir şey oldu.

Başı belada mı? "Senin için bir şey yapabilir miyim?" Merak ediyorum.

Donnelly başını sallar. "Senin için bir şey yapmamın zamanı geldi." Arka cebini karıştırır ve katlanmış, zımbalanmış bir yığın kâğıt çıkarır. Onları bir dakika daha elinde tutuyor. "Bunun olması için ne yaptığımı soracaksın ve sana bunu vermeden önce iyi olduğumu söylemek istiyorum. Bilmeniz gereken tek şey bu."

"Donnelly-"

"Bilmeniz gereken tek şey bu," diye vurgulayarak tekrarlıyor.

Gözlerim yanıyor ve avlunun yarısına kadar yuvarlanıyorlar. Ona değer veriyorum ve benim için aptalca bir şey yapmış olması fikrini sevmiyorum. Ama birbirimizin başının etini yiyen türden arkadaşlar da değiliz. Kağıtlara uzandım. "Ver onları."

"Bu sadece bir kopya." Donnelly zımbalanmış yığını bana uzattı. "Gerçeği avukatlarda."

Ripley meyve suyunu yudumlarken Maximoff bana yaklaşıyor ve ben kâğıtları açarken onlara bakıyor.

Nefesim kesiliyor, kelimelere takılıyorum: *Evlat Edinme İzni*. "Anlamıyorum." Bir sayfa daha çeviriyorum.

Maximoff'un çenesi yavaşça düşer. "Bu Scottie'nin imzası mı?" Noktalı çizginin üzerindeki karalanmış el yazısını görüyorum.

"Evet," diye başını sallıyor Donnelly. "Avukatların söylediğine göre, ebeveynlik haklarını kendi isteğiyle evlat edinmek isteyen yetişkinlere devretmiş... yani siz ikinize."

Bana çarpıyor. Aşırı güçlü bir his kabarıyor ve bir an konuşamıyorum. Maximoff inanamayarak başını sertçe sallıyor.

"Nasıl?" Donnelly'ye boğuk bir sesle söyledim.

"Vesayet altına alındıktan sonra Scottie'yi hapishanede çok ziyaret ettim." Omuz silkiyor. "Biliyorsun, onu görmene hiç izin vermedi çünkü babam hep senden bahseder ve seni çok zeki gösterirdi. Benden o kadar korkmuyordu. Bir süre sonra Ripley'i evlat edinmenize izin verdi."

Gözlerim yanıyor. "*Bunun olması için ne yaptın?*" diye sormak istiyorum. Ve bana iyi olduğunu hatırlatacağını biliyorum.

Ben de başımı salladım, gözlerimden minnettarlık akıyordu.

O da başını sallıyor, gülümsemesi yükseliyor ve birbirimize sarılıp bir süre öylece kalıyoruz. Bir damla gözyaşı çenemden aşağı yuvarlanıyor ve fısıldıyorum, "Her ne yaptıysan... burada olduğumu biliyorsun."

"İyi olacağım." Ayrıldığımızda Donnelly burnunu çekiyor ve gözlerinin kenarlarını ovuşturuyor. Yine de sırtıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Maximoff o kadar içten söylüyor ki samimiyeti Donnelly'nin sendeleyerek nefes almasına neden oluyor.

Donnelly bir kez daha sırtarak, "Bir şeyler yapabildiğime sevindim," diyor ve Ripley'in kendi kendine gevezelik etmesini izliyor. "İkinizle birlikte çok güzel bir hayatı olacak."

Maximoff o inanılmaz sözleri söyler, "Ripley'i evlat ediniyoruz."

Neredeyse kahkahalarla gülecektim ve sonra *gözyaşlarına boğulacaktım*. Maximoff'a baktığımda o da aynı kısalmış nefesle gülümsüyor. Bu kadar coşkulu, rahatlamış ve saf mutluluğu aynı anda hissettiğim çok az olmuştur ve aynı yoğun duyguyu kocamla paylaşmak beni coşkulandırıyor ve parlak mavi dağ gökyüzüne uçuruyor.

Maximoff güçlü kolunu omuzlarıma doluyor, ben de başının arkasını kavıyorum. Sonra Ripley'e ve onun bebek dişli gülümsemesine bakıyoruz.

"O bizim oğlumuz," diyor Maximoff yüksek sesle. "Ve bu asla değişmeyecek," diyorum ona.

Gözlerimiz birbirine çarpıyor, kalıcılığı hissediyoruz. Umduğumuz, arzuladığımız ve uğruna yıllarca savaşağımız şey.

Bizi aniden, sessizce ve güçlü bir şekilde karşıladı.

Gülümsüyor ve nefes alıyoruz. Bu muazzam dünyada birlikte var oluyoruz ve her şey bir anda, bir saniyede, onunla, benimle ve güzel oğlumuzla tam bir denge ve uyum içinde duruyor.

Ve işte bu. Bu bizim hayatımız. Hiçbir *şeyden yoksun* ve sevgiyle, o büyük, ezici *şeyle* dolu.

MAXIMOFF HALE

Farrow ile en sevdiğim dağ yollarından birinde yürüyüş yapıyorum. Hâlâ balayı haftasındayız. Yaz rüzgârı köknar ve akçaağaç ağaçlarının arasından esiyor, güneş ışığı çimenli yamaca vuruyor ve ben göl evinin yakınındaki bu yürüyüşü milyonlarca kez yaptım. Hatta daha fazla. Farrow bana her katıldığında *dikkatim dağılıyor*.

Sadece bugün farklı.

Simsiyah saçlarından kopan parçalar kirpiklerini okşuyor, sonra saç tellerini geriye itiyor ama mesele sadece saçları değil. Ya da uzun adımlarımı nasıl koruduğu.

Yokuş yukarı adım adım.

Kayışlar onun göğsünde, benimkinde de var. Ama benim sırt çantam sadece normal bir sırt çantası. Farrow'un sırt çantası-taşıyıcı düzeneğinde bir bebek oturuyor ve Ripley her saniyeyi seviyor. Yürüyüş yaparken hareketle birlikte zıplarken gülüyor.

Bakışlarımı Farrow'dan, oğlumuzdan ve aniden ileriye sıçrayıp gözden kaybolan köpek yavrusundan ayırmakta güçlük çekiyorum.

Farrow ısıklık çalıyor ve köpeğimiz bize doğru koşuyor. Çok düşünüyorum.

Bugünün benim yirmi dördüncü doğum günüm olduğunu düşünüyorum.

Yaşlanmaktan korktuğumdan daha çok, yaşlanmadığım bir hayattan nasıl korktuğumu düşünüyorum. Ve her şeyden çok, onunla birlikte yaşlanmak istiyorum.

Kocamla birlikte.

Ve oğlumuz.

Onları düşünüyorum.

Benim bir ailem var. Aşık olacağımı bile düşünmezken bir ailem oldu. Ve hepimiz basit, güzel bir günde bir aradayız.

Sırttaki açıklığa ulaştığımızda nabzım coşkulu bir yükselişte, damarlarımdan mutluluk akıyor. Sıradağların ve parlak mavi Temmuz gökyüzünün geniş manzaralarıyla karşılaşıyoruz.

Bir şahin havayı yarıyor. "Şu kuşu görüyor musun, Rip?"

İşaret ediyorum. Dünyaya ağzı açık bakıyor.

Ripley Keene Hale'i benim ve korumamdan kocama dönüşen Farrow'un yedi aylık bebeği olarak tanıyorsunuz. Ripley'in sarı bir korsan papağanına bağlandığını ve medyanın önünde küçük bir asker olduğunu gördünüz ve üçümüzün bir arada olduğu zamanları seviyorsunuz. Ailemize adanmış Tumblr sayfaları ve hayran hesapları oluşturdunuz.

Onu oğlum olarak tanıyorum. Her iki babası da odadan çıktığında ağlar. Sebzelerden nefret eder ama meyvelerin çoğunu sever, özellikle de elma püresini. Üzgün olduğunda onu kollarımda sallayarak uyutmamdan hoşlanıyor ve Farrow'u sevmiyormuş gibi davranıyor - ama onu sevdiğini biliyorum, destansı bir sevgi gibi.

Adil Uyarı: Eğer oğlumuza bulaşırsanız, sizi yeryüzünden sileriz.

Gözlerimi Ripley'den ayırmam bir saniye sürüyor. Ama gökyüzünü bir kez daha tarıyor, berrak havayı içime çekiyorum.

Ve Farrow bana gülümsüyor, muhteşem bir gülümseme.

Kalbim o kadar dolu ki. "Sence Ripley sana mı yoksa bana mı daha çok benzeyecek?"

"İkisi de." Bir camelbak ağzını ısıyor, dudakları bükülmüş. "İçimden bir ses onun da bizim gibi dik kafalı olacağını söylüyor."

"Evet." Gülümsüyorum. "Sanırım o zaten orada." Farrow'a daha çok bakıyorum. *Kocama*. Tanrım, beynim bunu asla atlatamayacak. "Ara vermek ister misin?" Ona soruyorum ve sırtındaki bebeğimizi işaret ediyorum.

"Henüz değil, kurt izci." Hâlâ gülümsüyor. "Oğlumuza başka bir şey göstermeni bekliyorum."

Ona yaklaştım. "İşte gökyüzü."

"Yanlış şey." Elim tutuyor, parmaklarımız içgüdüsel olarak birbirine geçiyor. Şaşkınlık numarası yapıyorum. "Ağaçlar olmalı o zaman."

"Senin küçük ağaçların değil."

Göğsünü işaret ediyorum. "O zaman sensin. Beni sinir etmeyi seven adam."

"Beni zaten tanıyor, ama iyi hava topu. Tekrar at." Gözleri sevgi dolu bir şefkatle benimkileri okşuyor.

Neye işaret edeceğimi çok iyi biliyorum. Buranın önemini.

Belki de bu sözleri Ripley'e söylemeliyim ama şu anda, gözlerimiz çoktan dolmuş olan kocamdan başka bir yere bakamıyorum. "Burası ilk kez *seni seviyorum* dediğimiz yer."

Gülümsemesi yanaktan yanağa uzanıyor ve iki eliyle yüzümü tutuyor. Ciğerlerime hayat üflüyor. Farrow bir öpücüğün içine fısıldarken boynunun kıvrımına tutunuyorum, "Ve seni her zaman seveceğim, kurt izci."

Hiç bu kadar mutlu
olmamıştım. Daha güçlü ya
da daha çok sevmemiştim.

Sevgili Dünya, sevginiz için teşekkürler. Bir dahaki sefere görüşmek üzere. Dost canlısı mahalle insanını seviyorum, Maximoff Hale

Teşekkür ederim!

Headstrong Like Us'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Umarız Maximoff ve Farrow'un düğün kitabını beğenmişsinizdir. Eğer beğendiyseniz ve zamanınız varsa, lütfen Amazon'da veya kitabı satın aldığınız perakendecide bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar yazarlar için altın değerindedir ve onları çok takdir ediyoruz! Ayrıca, Facebook okuyucu grubumuz [Fizzle Force'a](#) gelip övgüler yağdırabilirsiniz!

Bizim Gibi Serisinin bir sonraki kitabına hazır mısınız?! Oscar Oliveira & Jack Highland'in [romantizmi BİZİM GİBİ](#) BÜYÜLÜ - Kitap 7'de ön plana çıkıyor. Ayrıca, Maximoff & Farrow Bizim Gibi *Büyüleyici*'de yan karakterler olarak geri dönecekler, bu yüzden HEA'lerinden sonra bu çifte ne olduğunu görmek istiyorsanız, Bizim Gibi serisi boyunca görünecekler!

Maximoff ve Farrow'a veda etmek istemiyor musunuz? En sevdiğiniz karakterleri tekrar ziyaret etmek ve nerede olduklarından haberdar olmak isteyen bir okuyucuysanız, Patreon'umuz tam size göre! Tüm favori karakterlerinizi (yan karakterler dahil!) içeren Like Us serisinin tamamından bonus sahneler, podcastler ve sahne arkası parçacıkları var. Ve yeni içerikler yayınlanıyor... Her. Tek. Ay! Hepsi bizim [Patreon!](#)

Maximoff ve Farrow'un Patreon'umuzda birçok bonus sahnesi var ve Bizim Gibi serisi diğer karakterlerle ilerledikçe orada onların POV'larında yazmaya devam edeceğiz. Bizler dünyalarımızdaki ve karakterlerimizdeki her şeyi keşfetmeyi seven yazarlarız. Veda etmek zor, bu yüzden veda etmemeyi seçiyoruz :D

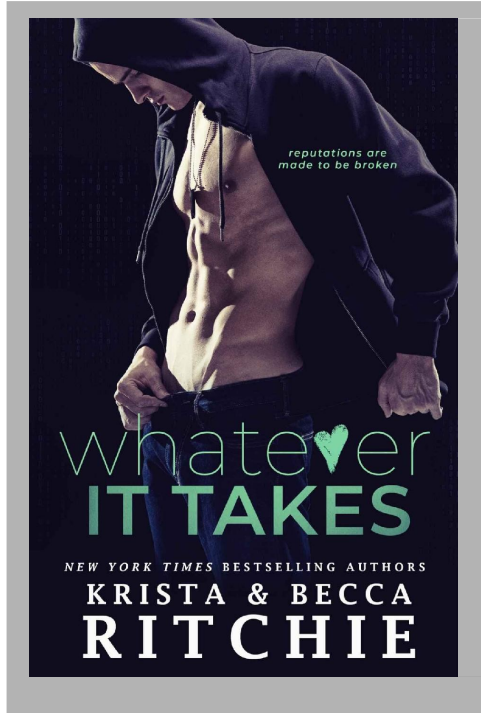
Patreon'umuza kaydolmak, geçmişteki tüm bonus sahnelere (100.000 kelimeden fazla materyal!), podcast'lere ve ekstralara ve ayrıca ayın yeni içeriğine erişmenizi sağlar.

Bizimle birlikte bu yolculuğa çıktığınız ve Maximoff & Farrow'un aşkını okuduğunuz için tekrar çok teşekkür ederiz! İlişkilerini dört kitapta keşfedebildiğimiz için çok şanslı ve minnettarız. Onların aşkına sonsuza dek değer vereceğiz ve sonunda onlara hak ettikleri destansı düğünü yapabildiğimiz için çok mutluyuz.

Sevgilerimle,
xoxo Krista & Becca

DAHA FAZLA OKUMA

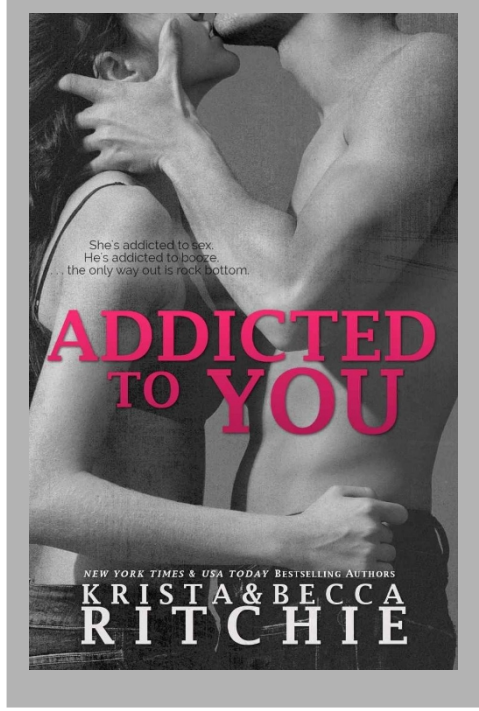
Maximoff'un Amcası Garrison, Vada Abbey'nin "havalı olmayan" babası olabilir ama Loren Hale'in kötü çocuk komşusu olarak başladı. Garrison'ın nasıl Hale, Meadows, Cobalt dünyasının bir parçası haline geldiğini **Whatever It Takes**'te görün
- *Kötü İtibar Düetinin* 1. Kitabı.

[NE GEREKIYORSA](#)

Bana ne dersen de: Komşunun kötü çocuğu. Bela. Hiçbir şeyi doğru yapamayan çocuk.

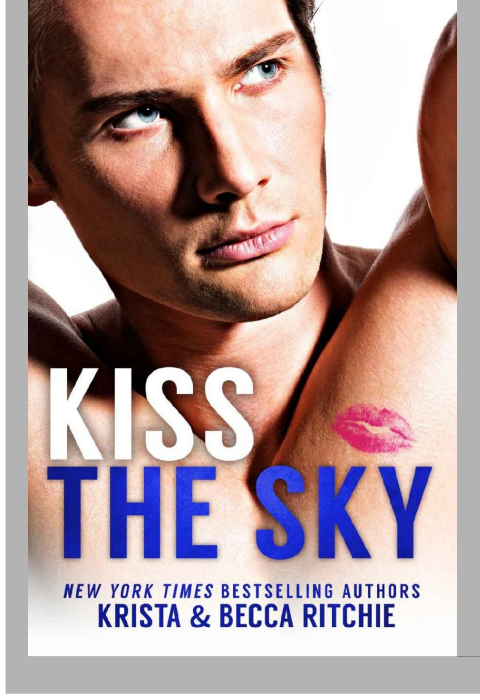
Yeni Yetişkin Romantizm

SANA BAĞIMLI

İki bağımlı (bir kadın seks bağımlısı ve bir alkolik) bağımlılıklarını ailelerinden gizlemek için ilişki içindeymiş gibi davranırlar

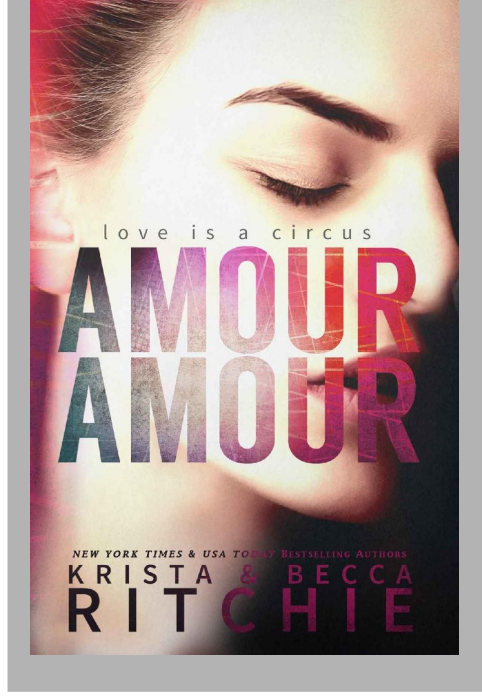
Yeni Yetişkin Romantizm

GÖKYÜZÜNÜ ÖP

Eski onur derneği düşmanları arasında rakipten aşığa bir romantizm

Buharlı Çağdaş Romantizm

AMOUR AMOUR

Hayallerindeki işe girebilmek için Thora'nın kumpanyadaki en seksi Rus akrobattan koçluk alması gerekmektedir.

Seksi Spor Romantizmi

BİZİM GIBİ SERISİNDE DAHA FAZLASI

Üç zengin aile ve onları koruyan seksi korumaları konu alan bu seride yeni kitaplar yolda! İşte dört gözle bekleyebilecekleriniz...

BİZİM GİBİ BÜYÜLEYİCİ - KİTAP 7

MM ROMANS

Oscar & Jack

BİZİM GİBİ VAHŞİLER - KİTAP 8

MFM ROMAN

Akara & Sulli & Banks

...VE DAHA FAZLASI GELECEK

Bizim Gibi 8. Kitapta bitmiyor! Daha gelecek çok şey var!!

Serinin kitap duyurularını kaçırmamak için **HABER BÜLTENİMİZE**
abone olmayı unutmayın.

Ayrıca Krista & Becca tarafından

BAĞIMLI SERİSİ

Sana Bağımlıyım

Ricochet

Şimdilik Bağımlı

Gelişmek

Her Şeye Rağmen

Bağımlı The Addicted Serisi

Kutu Seti

CALLOWAY KARDEŞLER SERİSİ

Gökyüzünü

Öp Sera Çiçeği

Yakıtı Ateş Uzun

Yol Aşağı

Bir Çeşit Mükemmel

BİZİM GİBİ SERİSİ

Bizim Gibi

Hasarlı Bizim

Gibi Aşıklar

Bizim Gibi

Alfalar Bizim

Gibi Karışık

Bizim Gibi

Günahkâr

Bizim Gibi Dik

Başlı Bizim Gibi

Büyüleyici

Bizim Gibi Vahşi

...ve daha fazlası gelecek

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Amour Amour

Infini

Yazarlar Hakkında

KRISTA & BECCA RITCHIE HAKKINDA

Krista & Becca Ritchie, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan yazarları ve tek yumurta ikizleridir - biri bilim ineği, diğeri çizgi roman ineği - ancak ortak yazma tutkularıyla, çocukken zihinsel güçlerini birleştirdiler ve hikaye anlatmayı asla bırakmadılar. Süper kahramanları, kusurlu karakterleri ve ruh eşi aşkını seviyorlar.

KRISTA & BECCA İLE BAĞLANTI KURUN

www.kbritchie.com
www.facebook.com/KBRitchie
www.instagram.com/kbmritchie
www.pinterest.com/kbmritchie

Bizim Gibi serisi için her ay Ekstralar, Bonus İçerik ve Podcast'ler:
[Krista & Becca'nın Patreon'una Katılın](#)

KRISTA & BECCA'NIN KİTAPLARININ HAYRANLARI

Diğer okurlarla etkileşime geçmek, kitaplar hakkında sohbet etmek ve özel [Fizzle Force](#) çekilişlerine katılmak için Fizzle [Force Facebook Grubuna](#) katılın.

Teşekkür

Headstrong Like Us bizim 20th yayınlanmış romanımız ve *bu* kitabın bu destansı dönüm noktasına ulaşan kitap olmasına çok sevindik. Bize sık sık neden karakterler için tek kitap yerine birden fazla kitap yazdığımız soruluyor. Neden çiftlere HEA'larından sonra kitap verdiğimiz. Bunun tek bir basit cevabı var: yazmayı sevdiğimiz şey bu. Bundan başka bir nedeni yok.

Ve kağıda dökmek için can attığımız şeyleri isteyen okuyucular olduğu için çok minnettarız - zaten aşık olan, düşmanlarla ve engellerle *birlikte* savaşılan karakterler hakkında bu kitaplar. Maximoff ve Farrow'un düğün kitabı birçok nedenden ötürü bizim için çok özel ve onlara hak ettiklerinden daha azını vereceğimizden hiç şüphemiz yoktu. Sayfa içi POV'ları olan ilk eşcinsel çiftimiz olarak, tüm küçük anları yazmak istedik. Elimizden geldiğince çok şey göstermek istedik. Farrow'un dediği gibi, küçük şeyler.

Yazmak iki kişilik bir süreçtir, ancak yayınlamak çok kişilik bir süreçtir ve perde arkasında bize yardımcı olan insanlara her zaman minnettarız.

Editörlük hüneriniz ve her zaman kitaplarımızı ilk okuyan kişi olduğunuz için annemize teşekkür ederiz. Senin sevgin ve desteğin olmadan bunu yapamazdık. Maximoff ve Farrow'un düğün kitabı için yaptığımız tüm teşvikleri ve onlar için duyduğunuz mutluluğu sonsuza dek hatırlayacağız, bu da bizi yazı mağaramızda bu kitabı yazarken son derece mutlu etti.

Marie'ye güzel Fransızca çevirileri ve her zaman karakterlerimizin seslerinin doğru olduğundan emin olduğu için teşekkürler. Son zamanlarda teslim tarihlerimiz çok yoğundu ve sen olabilecek en tatlı şey oldun.

Yöneticilerimiz Lanie, Jenn ve Shea'ya, yayın sırasında ve dürüst olmak gerekirse her gün yardımlarınız için teşekkür ederiz, çünkü siz içinüz süperstarsınız ve bizi ve kitaplarımızı desteklemek için harcadığınız tüm çabayı takdir ediyoruz. Bunu düşünmek bile gözlerimizi yaşartıyor!

Büyülü Fizzle Force'a bize ve Maximoff & Farrow'a inandıkları için teşekkür ederiz. Gruptaki memleriniz, düzenlemeleriniz ve gifleriniz her zaman yüzümüze kocaman gülümsemeler getiriyor.

Temsilcimiz Kimberly'ye Headstrong Like Us'ı seslendirdiği ve çalışmalarımızı her zaman desteklediği için teşekkür ederiz.

Patreon'umuzun patronlarına teşekkürler. Bu seferki büyük. O yüzden iyi dinleyin. Sizler olmadan bu seriyi (hatta belki daha fazla kitabı) yazmaya devam edemezdik. Hepiniz hayatımızı değiştirdiniz. Dünyamızı. 2018'de Patreon'u başlattığımızda, bundan ne çıkacağını bilmiyorduk. Ama desteğiniz, sevginiz ve devam etmemiz için sürekli teşvik etmeniz bizi çok şaşırttı. Yazmaya devam etmek için. Minnettarlığımız dipsiz sonsuz bir havuz ve bu karakterlere ve dünyaya daha fazla içerik getirmek için çabalıyoruz. Çünkü onları seviyoruz ve sizin de onları sevdiğinizi bilmek bizi çok mutlu ediyor.

Son olarak, size teşekkür ederim. Okuyucuya. Dışarıda milyonlarca kitap var ve zor kazandığınız paranızı bizimkine harcamayı seçtiğiniz için çok minnettarız. Kendimizi büyük bir okyanusta küçük bir balık gibi hissediyoruz ve kitaplarımızı seçtiğiniz için çok mutluyuz. Karakterlerimizi. Tüm kalbimizle teşekkür ederiz.

Gitmeden önce son bir şey daha.

Maximoff ve Farrow ruhumuza işlediler ve onlarla birlikte dört kitap bile asla yeterli gelmiyor. Bu his asla gerçekten geçmiyor. Lily ve Lo'da da oldu. Daisy, Ryke, Connor, Rose, Jane ve Thatcher ile de oldu. Pek çok karakterimiz ruhumuzdan parçalar koparıyor ve onlara tutunuyoruz. Yirmi kitap sonra, hâlâ nasıl veda edeceğimizi bilmiyoruz.

O yüzden artık yapmıyoruz.

Sadece "sonra görüşürüz" diyeceğiz çünkü bir şekilde karakterlerimizi her zaman yeniden ziyaret edeceğiz. Biz böyle yazarlarız.

Evrendeki tüm sevgilerimizle,

Krista & Becca